

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER
TORTURED
BEASTS

L.P.BALI

4

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İşkence Gören Canavarları

Kötücül Canavarlar 4.

Kitap

E.P. Bali

Blue Moon Rising Publishing

E.P. BALI'S HOUSE OF ROMANTASY

İşkence Gören Canavarlar bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve mekânlar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright© 2025 by E. P. Bali
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu ilk baskı 2025 yılında Blue Moon
Rising Pty Ltd tarafından yayımlanmıştır.
www.epbali.com

ISBN e-kitap: 978-1-923159-20-4

Ciltsiz: 978-1-923159-23-5

Ciltli: 978-1-923159-25-9

Özel Baskı: 978-1-923159-26-6

Bu kitabın oluşturulmasında hiçbir Üretken Yapay Zeka kullanılmamıştır

Kapak Tasarımı: David Gardias
Xander İllüstrasyon: Rami fon Verg
Wisp Tale'den Bölüm Çizimleri E.P.
Bali'den Biçimlendirme

İçerik Hakkında Bir Not

Okuyucularımın ruh sağlığını önemsiyorum.
Bu kitap, okumadan önce bilmek isteyebileceğiniz bazı temalar
içermektedir.

Bunlar şu adreste listelenmiştir www.ektaabali.com/themes

Şu anda acı çeken herkese söz veriyorum, her şey daha iyi olacak.

Contents

Önsöz

1. Aurelia
2. Xander
3. Ghoul
4. Aurelia
5. Xander
6. Aurelia
7. Ghoul
8. Tırpan
9. Aurelia
10. Xander
11. Aurelia
12. Xander
13. Aurelia
14. Xander
15. Aurelia
16. Ghoul
17. Aurelia
18. Lyle
19. Xander
20. Aurelia
21. Ghoul
22. Aurelia
23. Xander
24. Aurelia
25. Vahşi
26. Xander
27. Aurelia
28. Xander
29. Aurelia
30. Xander

31. [Xander](#)
32. [Ghoul](#)
33. [Aurelia](#)
34. [Ghoul](#)
35. [Vahşi](#)
36. [Aurelia](#)
37. [Xander](#)
38. [Xander](#)
39. [Aurelia](#)
40. [Tırpan](#)
41. [Aurelia](#)
42. [Xander](#)
43. [Lyle](#)
44. [Aurelia](#)
45. [Xander](#)
46. [Lyle](#)
47. [Xander](#)
48. [Aurelia](#)
49. [Xander](#)
50. [Aurelia](#)
51. [Xander](#)
52. [Ghoul](#)
53. [Xander](#)
54. [Xander](#)
55. [Aurelia](#)
56. [Aurelia](#)
57. [Aurelia](#)
58. [Xander](#)
59. [Aurelia](#)
60. [Vahşi](#)
61. [Ghoul](#)
62. [Xander](#)
63. [Tırpan](#)
64. [Aurelia](#)
65. [Xander](#)
66. [Aurelia](#)

67. [Xander](#)
68. [Xander](#)
69. [Aurelia](#)
70. [Xander](#)
71. [Aurelia](#)
72. [Aurelia](#)
73. [Tırpan](#)
74. [Aurelia](#)
75. [Vahşi](#)
76. [Aurelia](#)
77. [Lyle](#)
78. [Aurelia](#)
79. [Xander](#)
80. [Aurelia](#)
81. [Xander](#)
82. [Aurelia](#)
83. [Ghoul](#)
84. [Xander](#)
85. [Aurelia](#)
86. [Xander](#)
87. [Aurelia](#)
88. [Vahşi](#)
89. [Xander](#)
90. [Xander](#)
91. [Aurelia](#)
92. [Xander](#)
93. [Aurelia](#)
94. [Aurelia](#)
95. [Xander](#)
96. [Aurelia](#)
97. [Vahşi](#)
98. [Tırpan](#)
99. [Aurelia](#)
100. [Lyle](#)
101. [Xander](#)
102. [Aurelia](#)

103. [Ghoul](#)

[Yazar Ayrıca E.P.](#)
[BaliHakkında](#)

Önsöz

Savage

Lord Huron - The Night We Met 8

yıl önce

■ Xander'la tanıştığım gece dolu yağıyordu. Yumruğum kadar büyük parçalar sırtıma çarpıyor, arabaları göçertiyor, camları kırıyordu.

Doğru noktaya inerse, daha zayıf bir canavarı yere serecek kadar büyük. Scythe'ın ve benim üzerime gelen Vahşi Anne'nin şiddetini hissetmek beni sırttırıyor. Sesi kulaklarımda davul gibi, buz gibi yumrukları sırtıma vuruyor.

Federal bir ajan olan roo'nun cesedini yerel çöplüğümüzdeki çöp öğütücüsüne atarken beni engellemiyor. Federallerle dost olmak Scythe'ın yapılacaklar listesinde ama o zamana kadar izimizi sürecektir kadar oyun oynayan her kim varsa ondan kurtulacağız.

Makine hediye alırken kızgın bir canavar gibi kükrüyor, mutlu bir şekilde kemiriyor.

"Bu methy'yi sevdim," diye sesleniyorum Scythe'a, arkamdaki çöp yığınının nöbet tutuyor, kollarını , soğuk köpekbalığı gözleri yolda.

"Yöntem," diye
düzeltiyor. "Evet."

Tam ayrılmak üzereyken Scythe elini kaldırıyor. *"Motor,"* diyor zihnime. *"Pahalı bir tane."*

Bu çok garip. Kaşlarımızı çatarak ikimiz de yüzükoyun yatıyoruz ve bir çöp yığınının üzerinden, çöplüğün ortasından geçen yola bakıyoruz. Scythe haklı, lanet olası bir Rolls Royce yol boyunca gayet güzel ilerliyor.

"Böyle bir arabanın böyle bir yerde ne işi var?" Çenemi kaşıyarak soruyorum. Scythe bu sabah beni tıraş ettirdi.

"Araçta herhangi bir işaret olup olmadığına bakın," diye cevaplıyor kardeşim. "Ve sessiz ol."

Kaşlarımı taşa çeviriyorum ve parlak siyah arabanın yanımızdan geçişini izlerken nefesimi tutuyorum. Kırmızı fren lambaları parıldıyor, ama geri kalanı işaretlenmemiş.

"Gerçek zenginlik kendini belli etmez," diyor Scythe. *"İşaret yok. Yasadışı renk tonu ve bahse girerim polisler onları kenara çekmemeyi biliyordur. Bak!"*

Uzak taraftaki Rolls Royce'tan iki erkek iner ve aralarına yığılmış bir kişiyi alırlar. Açık kapıdan dumanlar yükseliyor; kalan kişi içeride sigara içiyor.

İki erkek aceleyle arabaya geri dönmeden önce bir gümbürtü duyuldu. Onlar uzaklaşırken Scythe bana bir bakış attı ve büyük siyah bir yumrudan fazlası yığılmış kişi orada kıpırdamadan yatıyordu.

"Öldü mü?" diye sordum. "Neden bizim yaptığımız gibi makineyi kullanmadılar?"

"Onlar bizim gibi değil," diyor Scythe, dolu adamın üzerine yağarken gözlerini baygın adamdan ayırmadan. Bir hareket oluyor ve adam sırtüstü yuvarlanıp kollarını ve bacaklarını yaşamak istemiyorum dercesine açıyor. Pürüzsüz, soluk tenine ve zayıf vücuduna bakılırsa benim yaşlarımda, sadece daha uzun boylu olmalı.

"Hadi gidip bir bakalım," diye ısrar ediyorum. Adamın kafası sola doğru kayıyor. "Hadi-" İki şey kalbimin donmasına ve bağırsaklarımın yukarı doğru sarsılmasına neden oldu.

Bir: Adamın göz kapakları çökmüş, altlarından kan sızıyor, yuvalar boş.

İki Numara: Boynunun sağ tarafında beş kıvrımlı ışık huzmesiyle bir kafatası parlar.

Sonra Scythe ve ben koşmaya başladık. Konuřmadan, dűřünmeden. Çünkü tek bildiğimiz üçüncü bađ-kardeşimizle tanıştığımızdı. Çiftleşme işaretimizin üzerinde beř girdap var, bu yüzden beř arkadaşımız olabileceğini tahmin etmiştik. çömeliyoruz ve yan tarafını biraz dürtüyorum.

"Bırak beni," diye inliyor adam. "Lanet olsun bırak."

"Hiç şansın yok," diyorum dolu sesini duyunca mutlulukla. "Gözlerini kim aldı, ahbap, çünkü bu ne lan?" Birden aklıma iki dolu tanesi bulup kayıp gözbebeklerinin yerine koymak geldi. Ne de olsa yaraların üzerine buz koymak gerekiyor.

Scythe bana sert bir bakış attı.

Gözlerimi deviriyorum. "şimdi o kişi yi bulmalı ve gözlerini çıkarmalıyız. Ama bunu daha önce hiç yapmadım ve dişlerimle yapabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden parmak işi olabilir, değil mi?" Omuzlarından tuttum ve salladım. "Yüksek konuş! Sen benim yeni kardeşimsin!"

Çocuk boğuk bir ses çıkarır, hıçkırık gibi.

Gözlerinden bir miktar kan sızıyor ve şakağından aşağı süzölüyor.

"Kahretsin, özür dilerim!" Eğildim ve tıpkı yavrusunu temizleyen iyi bir anne kurt gibi, göz kapaklarının altından gelen kanı yaladım.

Çocuk çığlık atarak beni itti ve Scythe'a doğru döndü.

Yan dönüyorum ve öğürüyorum, ağzımı siliyorum çünkü dilimin üzerinde kötü bir büyü ya da başka bir şey var. "Urgh!" diye bağırıyorum. "Scythe! Urgh!"

Köpekbalığı kardeşim siyah deri bir kareyi bana fırlatarak, "Hak ettiğini buldun," diyor. "Hadi, onu buradan çıkaralım."

Scythe kollarını adamın altına sokup onu bir gelin gibi taşıyarak havaya kaldırırken o şeyi yakalıyorum. Bu düşünce beni kıs kıs güldürüyor. Scythe, "Cüzdanını kontrol et." diyor.

Birden ben de bir cüzdan istedim. Aceleyle oradan çıkarken cüzdanı açıp karıştıyorum. İlk gördüğüm şey ehliyeti oluyor ve suratımı asmadan önce gözümü kısarak bakıyorum. Scythe'a doğru tutuyorum. Sadece üstündeki kırmızı şeritten P plakası olduğunu anlayabiliyorum ama geri kalanını okuyamıyorum.

Kardeşim derin bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Xander Drakos."

"Onu tanıyor muyuz?" Gözlerimi kısarak fotoğrafa bakıyorum. Gözleri pahalı bir değerli taş gibi yeşil. Yeşildi.

"Evet, Savage," diyor Scythe karanlık bir sesle, yüzü son derece gergin. "Aileyi tanıyorum."

Bilinci yerinde olmayan çocuğa bakarak, "O sadece bir yavru," diyorum. "*Bu* tür karışmış olamaz mı?"

"Bu ejderhaları tanımıyorsun," diye gürlüyor Scythe. "Onlar sıradan yaratıklar değil."

"Evet," diyorum, Xander'a daha iyi bakabilmek için ıslak bir tutam siyah saçını yüzünden çekerek. "Ama o artık bizim kardeşimiz." Arabamıza vardık ve Scythe onu arka koltuğa oturttu. Eğildim ve emniyet kemerini taktım. "Merak etme, Xander!" Yüzüne doğru bağıríyorum. "Çok yakında sağlığına kavuşacaksın!"

Ben kapıyı kapatıp kendimi yolcu koltuğuna atmadan önce Xander yüzünü buruşturuyor.

Scythe yeni sürü arkadaşımıza bakıyor. "Ona vizyonu konusunda yardımcı olabilecek birini tanıyor olabilirim," diyor. "Yine de sormaya değer."

Scythe ana yola çıkarken "Acaba kim yaptı?" diyorum.

Arka koltuktan bir mırıltı geliyor, sayıklıyor ve silik, ama kesinlikle Xander'a ait. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Bölüm 1

Aurelia

Birden fazla kamyon kapısının çarparak kapanma sesiyle sıkıntılı, ağır bir uykudan sarsıldım. Saatler süren yolculuktan sonra vücudum acıdan başka bir şey hissetmiyor, bu gümbürdeyen canavar aracın zeminine yayılmış durumdayım ve mesanem patlamak üzere. Şok yorgunlukla birleştikten sonra birkaç saat uyumayı başardım ama titanyumdan yapılmış, askeri sınıf bir av kamyonunun yan tarafına zincirlenmişim çingiraklı kemiklerime küçük bir işkence gibiydi. Çingiraklı ruhuma.

Bir kabusun gerçeğe dönüşmesiyle parçalanmış bir ruh.

Arkadaşlarımdan biri beni resmen reddetti. Kolumdaki yara sığ kırmızı bir sıyrık olarak iyileşmiş olsa da, ruhumun diğer kısımları için ayrılmış o ilkel yerde daha derin, daha karanlık bir tırtık var.

Xander Drakos için ayrılmış olan parçam artık onarılamayacak şekilde parçalanmış durumda. İçimdeki Regina kendi kanından bir havuzda yatıyor, gözleri acıya karşı zar zor açık, gagası alçak, kederli bir keskinliğin altında açık.

Ama kopmuş bir ruh bağının yasını tutacak vaktim yok.

Çünkü düşman topraklarındayım ve bir söze sımsıkı tutunuyorum.

Uyanık olmalıyım. Gözlemci olmalıyım. Çünkü bu kamyonun dışında benim için gelen neyse, intikamımın anahtarı o. Annemin cenaze ateşi üzerinde ciddi bir yemin etmişim: on beş yıl boyunca onun bedenini elinde tutan ve istismar eden canavarı yok etmek. Sevdiğim her insan için bir tehdit olan canavarı.

Bu yüzden zihnimin ağrıyan kısımlarını o meşhur kan gölünden kazıyıp çıkarıyorum içimdeki yırtıcıyı öne çıkıp acımasız dişlerini göstermeye zorluyorum. Ben Boneweaver sürüsünün regina'sıyım. Savage Fengari, Scythe Kharkorous ve Lyle Pardalia benim dostlarım. Her ne kadar peşimden gelmelerini yasaklamış ve onları aklımdan çıkarmış olsam da, onlar her zaman benimle olacak ve benim belirsiz yürüyüşümün yanında istikrarlı bir şekilde ilerleyecekler.

Öte yandan kamyonun kapıları ağır bir kesinlikle çarparak açılıyor ve gerçekliğimde yeni bir boşluk yaratıyor. Dışarıya bakmak için boynumu eğiyorum. İri yarı bir canavarın silueti gece gökyüzünde bir gölge oluşturuyor ve bedenini görmesem bile karanlık, şeytani varlığını her yerde tanıyabilirim. Derin regina içgüdümü gıdıklıyor ve tüm gücümle ona sarılıyorum.

Çünkü Ghoul benim de düşmanım.

Soğuk bir gece rüzgârı yanından geçip uzun mavi gece elbisemi hışırdatırken, basilisk lordu kolaylıkla kamyonu adım atıyor ve ağırlığı dalgalı sudaki bir tekne gibi zemini sarsıyor. Beni duvara bağlayan çelik zincirleri çözüyor, sonra kollarını koltuk altlarımdan geçirip beni ayağa kaldırıyor.

Bu kamyon devasa yaratıklar için yapılmış olmasına rağmen, 1.80 boyundaki Ghoul'un kamyonun içine girebilmek için eğilmesi gerekiyor. Ona bakıyorum, o gizemli gölgeler vücudunun etrafında tehlikeli, baştan çıkarıcı yılanlar gibi sürünüyor.

Biraz dişlerini göstererek uzaklaşmadan önce tokalaşmış saçlarımdan kokusunu içine çekişini kaçırmıyorum.

"Sen bir pisliksin," diye mırıldanıyorum kafasının içine. "Beni biraz daha rahat ettirebilirdin."

"Ama bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" diye duygusuz bir cevap gelir.

Beni pazılarımdan tutup platformun kenarına doğru çekerken mideme bir endişe saplanıyor; burada gürültülü bir grup yılan tıslıyor ve dağınık görüntümle alay ediyor. Görünüşe göre hepsi ödüllü *tutsağı* görmeye gelmiş. Gulyabani diyor ki, "Bakalım ne kadar iyi zıplayabiliyorsun, Bayan Boneweaver."

Gözlerimi ona dikmeden önce yüksek düşüşe bakakalıyorum. İskelet maskesinin ardındaki canavar soğuk bakışlarla arkasına bakıyor.

Gölgeler, sadece gözlerini gösteren kırmızı bir parıltı. Yolculuğun birkaç dakikasında ince topuklu ayakkabılarımı çıkarmıştım, bu yüzden artık yalınayağım ve bunun hakkında çok fazla düşünmeden, elbisemi yukarı kaldırıp kamyonundan iniyorum, çömelerek yere iniyorum, elbise bir hale gibi etrafımda dalgalanıyor. Ghoul etkin şekilde aşağı atlıyor, askeri botları betona gürültüyle çarpıyor. Eğilip pazumdan tutarak beni ayağa kalkmaya zorladığında yüzümü buruşturuyorum. Ghoul'unkine benzer siyah askeri üniformalı, kara gözlü erkek ve kadınlardan oluşan yılan grubu geçmemize izin veriyor.

Tıslamaları kötü bir koku gibi beni takip ediyor. Açgözlü, şehvet düşkünü bakışları da öyle.

Ghoul bizi döndürüyor ve ancak o zaman nerede olduğumuza ilk kez bakabiliyorum.

Ve tüm karanlık şüphelerim doğrulandı.

Bu bina sadece bir kale olarak tanımlanabilir, çünkü "malikane" bu ejderhanın ininin karanlık, gotik ihtişamını kuşatmak için çok küçük bir kelime. Mükemmel kesilmiş yeşil çimenlerin ötesinde, siyah tuğlalar dört kat boyunca uzanıyor. Değerli taşlarla işlenmiş çift kemerli geniş kapılardan oluşan görkemli bir girişin her iki yanında uzanıyor. Sivri çatılı en az beş kule kaleyi çevreliyor, bulutlarla kaplı gece gökyüzüne doğru uzanıyor, sert ve acımasız bir aristokrat izlenimi veriyor.

Devasa ön kapıların üzerindeki som altından plaket, armalarıyla birlikte buranın "Drakos Ailesi Malikânesi" olduğunu ilan ediyor: Pençelerinde kaya büyüklüğünde bir elmas tutan yalnız bir ejderha, kudretli kafasını yana çevirmiş, etrafında bir çelenk halinde ateş kükrüyor.

Bu büyük bildirinin altında intikamımın nesnesi duruyor. Düşmanlarım.

Üç kibirli erkek. Üç pullu canavar. Birinin gözleri karanlığın içinde bembeyaz parlıyor.

Babam ejderha kralıyla işbirliği içinde ve bir süredir de öyle. Yılan kralın ince dudakları beni görünce memnuniyetle seğiriyor.

"Dikkat edin!" diye bağılıyor yılan erkeklerden biri alaycı bir şekilde, "*Bayan Boneweaver* yaklaşıyor!"

Etraftaki her yaratık karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve bazı pislikler uzun süreli, iğrenç kahkahalar atıyor. Bir zamanların kutsal, gizli unvanı bir hakarete dönüştü. Şakaya değer bir şey. Sesleri derimi delicesine kazımak istediğim bir balçıkla .

Bunun yerine, Ghoul beni dirseğimden tutup kaderime doğru götürürken çenemi tutup hepsine dik dik bakıyorum. Çıplak ayaklarım etkileyici altın merdivenlerin dibine ulaştığında soğuk bir rüzgâr omurgamı sıyrıyor.

"Majesteleri," diye sesleniyor Ghoul, dramatik bir selam vererek. "Size Leydi Boneweaver'ı takdim ediyorum."

Arkamdan daha fazla geliyor.

Dik duruyorum, çenemi kaldırmış, bu korkunç, güçlü canavarlara teker teker bakıyorum. Babam, karanlık ve hortlak gibi, gözlerinin çukurları etrafındaki geceyi yutuyor gibi görünüyor, beni memnun bir parıltıyla içine alıyor.

Ejderha kralı ve Xander'ın babası Flores Drakos ortada duruyor; büyük bir güce ve zenginliğe sahip olan bu canavar, bunu muhteşem duruşu, zengin işlemeli kıyafetleri ve altın yüzükleriyle gösteriyor. Uzun, düz siyah saçları düzgünce arkadan bağlanmış, yüksek elmacık kemiklerini ve neredeyse sıkılmış altın gözlerini gösteriyor. Benden etkilenmediğini belli ediyor. Onun altında olduğumu.

Ve nihayet, beni eşi olarak resmen reddettiğinden beri Xander'la ilk kez göz geldiğimde kalbime şiddetli bir bıçak saplandı. Onda asla hazırlıklı olamayacağım yeni, korkunç bir karanlık var.

Pahalı takım elbisesi içinde volkanik bir taş gibi hareketsiz duruyor, elleri önünde gelişigüzel kenetlenmiş, altın yüzükleri parlıyor, gözleri sanki önemli bir şey olmamış gibi parlıyor. Şu anda etrafında sonsuz karanlık bir şey var. Etrafındaki her yaratığa bunun ruhuna bağlı regina ile bağını koparacak kadar çılgın bir canavar olduğunu söyleyen bir şey. Bu bir canavar ve ters yöne koşmalısınız.

Boynu geri dönülmez bir şekilde çıplak, çiftleşme işaretimizin kutsal, göksel ışığı hiçliğe karıştı.

Ruhumun taze acısı yeniden sızlıyor ve beni bir zamanlar Minnie'nin yaşadığı gibi katatonik bir sersemliğe sürüklemekle tehdit ediyor.

Ama ben reddediyorum. Açıkça söylüyorum, bu korkunç yaraya yenik düşmeyi reddediyorum. Çünkü Xander ve bu yaratıklar ne düşünürse düşünsün, ben kendi özgür irademle buradayım.

Beni kıramazlar.

Ghoul yayından doğrulurken tuts. "Görünüşe göre ona biraz terbiye öğretmemiz gerekecek."

"Onu buraya getirin General," dedi kral. "Memnuniyetle."

Ama babamın bir sonraki söylediği şey beni duraksatıyor. "Onu süründür."

İşte burada. Naga malikanesini yaktığım zaman için küçük bir intikam.

"Onu duydun," diyor Ghoul dirseğiyle beni dürterek.

Yüzümü basilisk'in sesi kadar ifadesiz tutarak zincirlenmiş ellerimi üçüncü basamağa indiriyorum ve ayı gibi sürünerek yukarı çıkmaya başlıyorum.

Babam bununla beni aşağılayıp küçük düşürebileceğini sanıyor ama bilmiyor ki her adımda zihnim yeminimi hatırlatırcasına annemin adını fısıldıyor.

Athena. Athena. Adı Athena Boneweaver'dı.

Zirveye ulaşmadan önce yirmi kez onun adını zikrediyorum ve acıyı bastırarak doğruluyorum.

Gözlerimi kaldırdığımda ilk gördüğüm şey Xander'ın göğsü ve boynunu süsleyen yeni, parlak mücevher. Üzerinde aile arması olan som altından bir metal parçası.

Babasının yanında çok rahat görünüyor. Ve onu aileye geri döndüren şeyin ne olduğunu anlamak için dahi gerek yok.

Beni reddetmek. Beni değiştiriyor. Onun Regina'sı.

Tüm bunlar *benim* fikrimdi ve o gidip burnumun dibinde bunu gasp etti. Yani benim büyük planım zekice ya da fedakarca görünmek yerine, o her şeyi kendi fikriymiş gibi gösteriyor. Beni yakalatan *onun* operasyonuydu.

Göğsümde bir öfke alevi tutuşuyor.

Bundan kurtulmasının hiçbir yolu yok.

Bölüm 2

Xander

Ana Sayfa - Bebe Rexha, Machine Gun Kelly

o kadar uzun zamandır bu anın hayalini kurmuştum ki, şimdi gerçekler rüya gibi geliyor.

Babam ailemizin evine, eski obsidyen taşından ejderha muhafızlarının bulunduğu siyah ve altın çinili görkemli giriş salonuna doğru ilerliyor. Onların korkutucu varlığına ve çocukluğumda onların kudretli bedenlerine tırmanıp büyük bir kafanın üzerine tüneyerek kız kardeşime bana bakması için bağırdığım anılarıma hafifçe gülümsüyorum.

Kor ve büyü'nün acı-tatlı kokusu tanıdık ve gücüyle rahatlatıcı. Tenimi karıncalandırıyor, beni gördüğünü ve tanıdığını hissettiriyor. Kendi gücüm kadim güçleri selamlarken sıcaklık her gözeneğime yayılıyor.

Bu gece, sekiz yıllık sürgünden sonra, evime hoş geldim. Bu gece, ailemin kraliyet koltuğunun varisi olarak yeniden göreve getirildim.

Uzun zamandır ilk defa kendimi *iyi* hissediyorum.

Bedelinin ağır olması gerekiyordu ama ben bunu seve seve ve ailemin onurunu arkama alarak ödedim. Her zamankinden daha güçlü hissediyorum. Olmam gereken ejderha olarak dünyayla yüzleşmeye daha

olmak. Yaptığım şey beni güçlü kıldı ve bu konuda kim ne düşünürse düşünsün, kendimi yenilmez kıldım.

Büyük dönüşümün üzerindeki tek leke, babamın burada ikamet etmesine izin verdiği sürüngen pislikler. En kötü leke ise Scythe'ın hayaletlerinden biri gibi beni eve kadar takip etmek *zorunda kalan* Serpent Spawn. Kendi ailesinin evini yakmamış olsaydı, buradan çok uzakta olurdu. Bu haliyle o, bizden çalınmaması gereken bir insan sermayesi ve ben de yatırımımın tüm faizini tahsil etmeyi planlıyorum.

Elim refleks olarak boynumun sağ tarafına uzanıyor ama hemen bırakıyorum. Kafamın içinde Savage'ın kaotik enerjisini ya da Scythe'ın soğuk varlığını ve son zamanlarda Lyle'in tasmalı kuduz gücünü hissetmemek garip.

Gözlerim Malikânenin geri kalanına açılan altın kemerli geçide takılıyor ve sıcak bir ocak gibi göğsümden süzülüyor. Eski kardeşlerim şu anda bana çok kızacak, hatta çılgına dönecekler ama eninde sonunda gerçeği kabul edecekler.

Asla onların sürüsünün bir parçası olmamam gerektiğini. Özgür olmam gerektiğini.

Ve bu özgürlüğün içinde gerçek güç vardır.

Ghoul, Serpent Spawn'ı kolundan tutup arkamıza takıyor ve köşeyi döndüğümüzde Mace'in bir grup bilim adamının zorlukla dizginlenmiş bir neşayle bizi beklediğini görüyoruz.

Steril ekipmanlar, paketler ve toplama tüpleriyle dolu çelik bir masada hepsi de yılan olan sekiz kişi var. Sözde ekibin her birinin sağ elinin arkasında herkesin görebileceği şekilde kazınmış siyah bir yılan antlaşması var.

"Bu sabaha kadar bekleyemez miydi?" diye babam.

Orta yaşlı kel bir erkek olan baş bilim adamı hemen terlemeye başladı, korkusu aramızdaki boşluğu kokutuyordu. "İzninizle Majesteleri, çok bekledik-"

Mace Naga her zamanki yumuşak, kıvrımlı politikacı sesiyle, "İlk numuneleri şimdi alın," diyor. "Ve sonra eminim herkes yatağa gitmek ister."

"Gerçekten de öyle," dedi babam. "Yarın onunla bol bol vaktin olacak."

Spawn, basilisk lordu tarafından öne çıkarılırken onu denetliyorum, boncuk gözleri yeni yüzlerin her birine ve ellerinde tuttıkları şeylere bakıyor.

Odadaki her canavar onun her hareketini sanki ödüllü bir domuzmuş gibi izliyor.

İçindeki ateşi hepimiz görüyoruz. Yine de, kopmuş bir eş bağına rağmen. Esir olmasına ve kendi eşlerine peşinden gelmemelerini emretmesine rağmen.

Daha küçük canavarlar eş bağının reddedilmesiyle ölürler. Güçlü hayvanlar katatonik hale getirilir. Ama Spawn savaşa hazırlanan bir şövalye gibi bize bakıyor.

Burnumdan yanan tahrişi dışarı veriyorum.

Artık kabuslarıma girmeyecek. Artık onun baştan çıkarıcı ya da başka türlü güçlerine maruz kalmayacağım.

Gulyabani bana yan gözle bakıyor ve yemin ederim o saçma iskelet maskesinin altında kibirleniyor. Siktiğimin psikopatı. Savage ve Scythe ile başımın dertte olduğunu sanıyordum ama bu basilisk? Dikkatle izlenmesi gerekecek.

İki bilim adamı ellerinde panolar, bir dizi terazi ve ölçüm bandıyla aceleyle ilerliyor ve birbirlerine planlarını mırıldanıyorlar.

Spawn elini kaldırma cüretini gösteriyor ve gözlerini Mace Naga'ya dikeyyor. "*Teslim* olacağıma dair garanti istiyorum" - bana ters ters bakıyor - "Bu da arkadaşlarımdan ve dostlarımdan sınırların dışında olduğu anlamına geliyor. Koşullar böyleydi." Ghou'l'a bir bakış atıyor.

"Evet, ," diyor babam küçümseyerek. "Diğerlerine ihtiyacımız yok."

Mace, Spawn'a etkilenmemiş bir bakışla bakıyor. "Senin bir şehit olduğun fikrinden vazgeç Aurelia. İtaat edersen sevgili dostlarının peşine düşmeme gerek kalmaz."

Belirsiz bir ifade, şüphesiz tedirgin etmek için. Kara kaşlarının arasında küçük bir kırılganlık oluşsa da bilim insanlarına dönüyor ve sanki burada yetkili kendisiymiş gibi başını sallıyor.

Yakında öğrenir.

Önce boyu ve kilosu alınıyor, ardından siyah saçlarının bir kısmı kesiliyor, tırnakları kesiliyor. Oturtulur.

metal bir sandalyeye oturtup altı şişe kan alıyorlar. Hem tükürük hem de DNA için ağzından ve yanaklarından defalarca örnek aldılar.

Babamın bununla eğlendiğine inanamıyorum.

Ejderham uykusunda seğiriyor. Baş koptuğundan beri uyuyor ve ejderha bağları hakkında hiçbir bilgim olmadığından, sadece bunun şokunu atlatmaya çalıştığını ve hazır olduğunda kendine geleceğini varsayabilirim.

Spawn sandalyede kayıyor, çiş gelmiş gibi dizlerini sıkıyor. Yerime işemesine izin vermeyeceğim.

"Bu kadar yeter," diye emrediyorum.

Spawn'dan parmak izi almak üzere olan yılan bir adım havaya sıçırıyor. Ghoul ve Mace dönüp bana bakıyorlar. Mace'in solgun yüzünde en ufak bir kaş çatma belirtisi oluşuyor ve bu beni son derece tatmin ediyor.

Sürüngelelere küçümseyici bir el sallıyorum. "İşiniz bitti."

Hepsi eğilip geri çekilmeye başlıyor ve Spawn'ı sandalyenin kenarlarına tutunmuş bir halde bırakıyorlar.

Babam bana dönüyor, omzumdan tutuyor ve bu duyguya alışabileceğimi hiç sanmıyorum. "Bunu senin için yaptırma cüretini gösterdim, varisim." Diğer elini kaldırdığında altından belli belirsiz bir çınlama duyuluyor. İçgüdülerim devreye girip onlara uzanmadan önce, altın tasma ve zincire tek bir anlık şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

Spawn'a doğru ilerlerken adımlarım otomatikleşiyor ve o şikayet etmeden önce, ki edeceğinden hiç şüphem yok, karışık siyah saçlarını bir kenara atıp boynundaki altın tasmayı gücümle sıkıca tutturarak dikişsiz bir şekilde kapanmasını sağlıyorum. Bir ejderha kilidi.

Hiçbir fiziksel ses çıkarmıyor ama etrafımızda tabuttaki son çivinin yankılanan gümbürtüsü gibi bir sonluluk havası var.

Zincirin diğer ucunu sıkı bir yumruk halinde tutuyorum.

Spawn'ın yüzü kalkık ve solgun, iğrenç bakışlarını üzerimde sabitliyor. O değil, ama o, fark ediyorum.

"Nedir bu?" Gulyabani eldivenli parmağıyla 24 karatlık ejderha zoruyla yapılmış zincire dokunarak soruyor.

"O *benim* tutsağım," diyorum zinciri çekiştirerek.

Spawn sandalyeden kalkmak zorunda kalmadan önce bana bakakalıyor.

"Gerçekten de öyle," diyor babam kibirle. "Eski ejderhalar seçtikleri hayvanları yanlarında tutarlardı, biz de bu geleneği sürdürüyoruz. Bazen ihtiyaç duyduğumda insan kölelerimi yanımda taşıyorum."

Gulyabani sanki ejderhalardan beklediği tam da buymuş gibi dilini şaklatıyor.

Solucanı görmezden gelmeyi tercih ettiğim için Mace'in tepkisini göremiyorum. Aslında, sürüngenler burada değilmiş gibi davranmak en iyisi olacak. Eğer solucanlar kralı bu durumun kontrolünün kendisinde olduğunu düşünüyorsa, başka bir şeyi hak ediyor *demektir*. Yatırım benim yüzümden burada. Onun yüzünden değil.

Babam boğazından eğlenen bir ses çıkarıyor. "Sabah konuşuruz oğlum."

Bu sözleri onun ağzından duymak göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Elbette, baba." Başımı öne eğiyorum. "Size teşekkür ederim."

Arkasını dönüp Mace'e başını sallamadan önce omzuma iki kez vuruyor ve odasına doğru uzaklaşıyor.

Ben de Spawn'ı sürükleyerek ayırık otlarına sırtımı dönüyorum. Peşimden gelmeden önce kendi ayağına takılıyor.

O değil. O değil. O. Bunu asla unutmamalıyım.

Bölüm 3

Ghoul

T Yılan kral ve ben Drakos Malikânesi'nin yeni varisinin bilim adamlarımızı dağıttıktan sonra ödülümüzle birlikte uzaklaşmasını izliyoruz.

Salon boşaldığında, uğursuz gözlerini üzerimizde gezdiren eski ejderha heykellerinden başka bir şey kalmadığında, Mace bana dönüyor. "Geçen seferki hataların aynısını göze alamayız. Onu kırmalıyız. Bu şart. Ve bunu senin sağlamanı istiyorum."

Eğiliyorum ve mırıldanıyorum, "*Büyük* bir zevkle, Majesteleri."

Bölüm 4

Aurelia

W Esir tutulmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etsem *de, böyle* bir şey değildi:

Zalim ve sessiz bir Xander tarafından Tanrıça'nın unuttuğu bir tasma ile evindeki canavarın kutsal koridorlarında gezdiriliyordu.

Dürtme, dürtülme, hatta kan alınmasına bile katlanabilirdim. Bunu bekliyordum, gerçekten. Bir parçam bunun bir tür koruma olduğunu, Xander'ın beni babamın benim için planladığı her türlü dehşetten uzak tutmak için düşünmüş olabileceği bir şey olduğunu ummuş olabilir. Ama... zinciri ve tasmayı çıkaran babasıydı ve Xander bir an için afallamış gibi gözlerini kırıştırmıştı. Elbette çabucak toparlandı ve bunun ejderhalar tarafından yüzyıllardır uygulanan özel bir gelenek olduğunun ortaya çıkması midemde bir taş bıraktı.

Yılan sarayı hakkında ne söylenebilirse söylensin, asla böyle bir şey yapmamışlardı. Ejderhalardan daha gururlu, kibirli yaratıklar yoktur.

Sanki tüm bu olanlar zaten yeterince utanç verici *değilmiş* gibi tasma ve zincir.

Xander hiçbir şey söylemiyor, ben onu halı kaplı büyük merdivenlerden çıkarken takip ediyorum, uzun adımlarının ardından aceleyle ilerlerken parlayan altın zincir eli arasında gevşek duruyor.

İnsan kendisini böylesine acımasızca reddeden eşine ne der? Teslim olma planımda ondan yardım istemiştım çünkü herhangi bir

Onun engellemesi tüm operasyonu durdurabilirdi. Xander güçlü olabilirdi ama benim hayatından çıkmamı istediğini de biliyordum. Ondan bunu yapmasını istememin nedeni buydu. Sonuç olarak ben onun hayatından çıktım.

Ama... bu sonuç tam tersi.

Gözlerimin arkası yanıyor ve çıplak ayaklarımın üzerinde bir kez daha tökezliyorum, kendimi tam zamanında yakalıyorum. Sanki kendimi bir arada tutabilecekmişim gibi kollarımı ortama doluyorum.

Çünkü bu dünyada yapacağım son şey de olsa kendimi bir arada tutacağım.

Burada ipuçları var, unutmamalıyım, hem bu görkemli yerde hem de onu işgal eden insanlarda. İntikamımı körükleyecek ipuçları. Bu yaratıklara karşı kullanabileceğim silahlar.

Merdivenlerden yukarı çıkarken, sanki bekliyorlarmış gibi gölgelerin arasından insanlar beliriyor. Kokularına bakılırsa, siyah beyaz resmi hizmetçi ve uşak kıyafetleri içinde şık insanlar. İçlerinden ikisi, orta yaşlı bir adam ve kadın, merdivenin başında bekliyor ve biz önlerine geldiğimizde derin bir selam verip reverans yapıyorlar.

İkisi de gözlerini zengin halılarla kaplı kıpkırmızı zemine çeviriyor.

"Lordum Xander," der adam. "Sizi bir kez daha görmek büyük bir zevk. Ve hizmetkârınız olmak daha da büyük bir zevk." "O zevk bana ait,

Olly," diye mırıldanıyor Xander. Sesi

Dalgın mı? Sesinde bir endişe notası mı var, yoksa bu sadece benim ruh yorgunu, yorgun halim mi?

"Eski odalarınız tazelendi ve tüm konforuyla hazır."

Olly, Heather adında bir esmer olan hizmetçiye tanıtıyor ve hepsi benim alakasız Boneweaver kıcımlı görmezden geliyor.

Xander'ın hem uşağı hem de hizmetçisi olduğuna inanamıyorum. Ama tabii ki var. Onun dev egoist lord ejderha kıcı, pençeleri ve kuyruğuyla onu bekleyen bir dizi insan olmadan tamamlanamazdı.

Bizi uzun bir koridora ve bir dizi merdivene daha götürüyorlar. Tonoğlu tavan üzerimizde yükseliyor, diğer katlar duvarları asma kat tarzında bir hediye kutusunun etrafındaki kurdeleler gibi sarıyor. Altın her fırsatta parlıyor. Antik taş ejderha başları sütunların üzerinde ve bazıları içinde durmaktadır. Mücevherler isimlerin üzerine işlenmiş.

Plaketler, portreler süslü bir şekilde çerçevelenmiş ve çıplak ayaklarım pelüş kırmızı yolluklara basıyor.

Xander'ın odasına ulaştığımızda gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum ve beni kabul odasından geçirip bir tarafında bir kral yatak, diğer tarafında bir banyo bulunan geniş bir alana sokmak için zincirimi çekmesi gerekiyor.

Mırıldandığım bir lanet
dudaklarımdan dökülüyor. Çünkü
benim için hazırlandılar.

Odasının doğu duvarının karşısında kare şeklinde dökme demir bir kafes duruyor. Parmaklıklar kalın ve siyah, altınla kaplanmış çünkü tabii ki ellerinde değil. Bir insanın uzanmasına izin verecek kadar büyük ama diz çökmemi gerektirecek kadar kısa. Yerde katlanmış pembe bir battaniye ve iki seramik... köpek kasesi var. Birinde su, diğerinde gibi bir şey var.

Onun yanında da yavru köpek çiş pedi var.

Vahşi Anne tarafından. Heather kolalı önlüğünün cebinden siyah bir anahtar çıkarıp Xander'a uzatırken ben şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Eğitim pedlerine ihtiyacımız olmayacak," diyor Xander tiksintiyle. "Yere işemesine izin vermeyeceğim."

"Özür dilerim lordum," diyor Heather çabucak. "Hiçbirimiz onun ne durumda olacağından emin değildik."

Dört ayak üzerinde sürünerek, miyavlayarak ve havlayarak geleceğimi mi düşündüler? Bir avuç kaçık.

"Oraya girmeyeceğim," diyorum burnumu kırıştırarak.

Xander ancak bir yırtıcı hayvanın yapabileceği yavaş ve akıcı bir hareketle arkasını döner. Zalimlik ve öfke bir palto gibi omuzlarına dökülür. Heather ve Olly akıllıca davranarak, fare gibi sessiz bir şekilde odadan kaçır ve kapıyı kesin bir klik sesiyle arkalarından kapatırlar.

Çok iyi eğitilmiş.

Ejderhaların tehlikesinin çok iyi farkında.

Kollarımı kavuşturup o parlayan gözleri aşağıya dikiyorum. "Teslimiyetimden kendine pay çıkarıyorsun ve ben bunu takdir etmiyorum."

"kullan," diye alay ediyor Xander. "İhtiyacın var"

Bileğinin bir hareketiyle altın zincir yakamdan kurtuluyor ve öne doğru tökezlememe neden oluyor. Zincir Xander'ın elindeki altın bileziğin içinde kaybolurken elim yakaya doğru uçuyor. O alıyor

Bir dizi metal anahtar çıkarıyor ve bileklerimdeki prangaları acımasızca açıyor, çıkarıyor ve uzaklaşıyor.

Olabildiğim kadar özgürüm.

Ama banyoya doğru hareket etmiyorum. Gözlerimi ona dikiyorum. "Buraya kendi isteğimle geldim."

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Evet, bu da hayatından vazgeçtiğin anlamına geliyor. Buradaki kurallara tabisin. Ya uyarsın ya da sonuçlarına katlanırsın."

Başımı sallıyorum, kalbim sıkı bir yumruk gibi, boğazım tamamen kapanmakla tehdit ediyor. Ama . "Sen-"

Xander dönüp beni boğazımdan yakalıyor ve duvara doğru itiyor. "Artık bana musallat olmayacaksın," diye tıslıyor yüzüme. Bakışlarındaki ateş beni diri diri yakabilir. "Artık kafamın içinde yaşayamayacaksın. Beni kontrol edemeyeceksin. Senden kurtuldum. Sonsuza kadar."

Şok bana bir tokattan daha sert çarptı. Onu bu kadar kötü etkilediğimi bilmiyordum. Onun kafasında yaşadığımı, istemediğimi.

"Seni asla kontrol etmedim," diye .

Bir hırıltıyla gitmeme izin veriyor, başka bir bakış atmadan uzaklaşıyor. Duvara yaslandım. Başka bir şey söylemeden aceleyle banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum, kendimi tahtaya bastırıyorum, zor nefes alıyorum ve tüm bunların acısına karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Titrek bir nefes alıyorum, mesanem aniden kendini belli ediyor. Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ve sanki beni kurtaracakmış gibi kendimi tuvalete .

Sıcak, altın rengi ampuller şimdiye kadar bulunduğum en çarpıcı banyoyu aydınlatıyor ve her şeye rağmen pençe ayaklı küvetin, süslü siyah mermer yer karolarının, lavabo ve duştaki altın ejderha başlı musluğun şıklığına bakakalıyorum. Bizim Animus Akademisi banyosu gibi ama steroidli.

Aniden keskin bir sıla hasreti sancıları baş gösteriyor ve iki büklüm oluyorum, başımı bacaklarımin arasına koyuyorum ve Henry'nin beni yönlendirdiği gibi nefes alış verişimi düzenliyorum. Minnie, Raquel, Stacey ve Connor. Bunun için beni affedecekler mi? Arkadaşlarım beni hiç

Beni affedecekler mi? Onlara yerlerinde kalmalarını emrettikten sonra bana tekrar *bakabilecekler* mi?

Cevaptan korkuyorum. Onların gazabından korkuyorum.

Ama bu konuda yapılacak bir şey yok, lanet olası güzel tuvaletten çıkıp lavaboya gitmek, yüzüme buzlu su çarpmak ve olacaklar için kendimi çelikleştirmek dışında. Burada olma kararını ben verdim ve buna sahip çıkacağım.

Belli bir şaşkınlıkla bakarsam altın yaka güzel. Sabrina bunu bir moda ifadesine dönüştürdü. Eminim ben de aynısını yapabilirim.

Aynayı yumruklayıp binlerce parçaya ayırma isteği duyarken dişlerimi gıcırdatıyorum. Lanet olası cüret. Bu insanların cüreti.

Xander boynumdaki çiftleşme izini artık görmüyor olabilir ama kendini bana damgaladı. Lavabonun kenarlarına tutunarak kendimi sakinleştirmem uzun dakikalarımı alıyor.

Yatak odasına geri döndüğümde, Xander şöminenin yanındaki koltukta oturuyor, bir elinde parmaklarının arasında bir sigara, diğerinde telefonu var.

Kafesimin kapısı artık açık. Xander bana bakmadan, kısık bir sesle. "Gir içeri."

Oyun oynamak için buradayım, o yüzden oynayacağım. Dilimi ısırarak kafese doğru yürüyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sürünerek içeri girmem ve elbisemi arkamdan çekmem gerekiyor. Ama oraya oturduktan sonra battaniyeyi kucağıma çekiyorum ve nasıl uyuyacağımı merak ediyorum.

Xander ayağa kalkar ve kafese doğru yürür, kapıyı kapatır ve kilitler.

Bu mutlak savunmasızlık hissi karşısında dişlerimi sıkmak zorundayım. Bir kafesin bağlarıyla o kadar uzun süre savaşıyordum ki, ancak kendi isteğimle bir kafese girebilmişim.

Bok gibi hissettiriyor.

"Süitin kapısı ejderha kilitli," diye anons ediyor. "Kaçmaya çalışmayın."

"Buraya kendi seçimimle geldim, unuttun mu?" Homurdanıyorum, yeni battaniyemi açıp kokluyorum.

Xander cevap vermiyor, sadece karartma kapağını kapatıyor.

Tamamen karanlıkta kalıyorum, tek yoldaşım Xander'ın banyo kapısını kapatma sesi.

Ağır bir nefes üfleyerek uzanıyorum, dizlerimi yukarı çekiyorum çünkü boyum bu şeye sığmayacak. Sadece tek bir damla gözyaşı aktığını söylemekten gurur duyuyorum.

Bölüm 5

Xander

Nothing Else Matters - Luka Sulic ft Evgeny Genchev

Ertesi sabah şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım. Kapıma akıllıca vuran bir ses Olly'nin dışarıda beklediğini söylüyor. Zihinsel olarak kapının kilidini açıyorum ve yumuşak bir uğultuyla sihrini serbest bırakıyor, sessizlik veriyor

İnsan uşağın girmesine izin ver.

Bunu telaşlı bir amaçla yapıyor, içeri adım atarken eğiliyor, kalbi koşan bir midilli gibi atıyor. "Günaydın lordum."

Animus Akademi'nin ucuz çarşaflarına kıyasla çok daha ince olan siyah çarşafımı geriye iterek, Olly ağır bordo perdeleri açarken yatağımın kenarına oturuyorum. Keskin ışık odayı dolduruyor ve ben şakaklarımı ovmaktan kaçınıyorum.

"Bugün gündemimizde çok şey var lordum," diye gevezelik ediyor Olly. "Bu sabah banyo mu yapacaksınız, yoksa duş yeterli olur mu?"

Duvara dayalı kafesten boğuk bir homurtu geliyor. Ayağa kalkıp sırtımı gerdim. Lüks ve kadife yumuşaklığındaki eski yatağımı özlemiştim ama akademinin şiltesi olan tahta levhadan sonra buna alışmak biraz zaman alacaktı. Bir saat adrenalinin düşmesini bekledikten sonra iyi uyumuştum. Evin eski seslerine alışmak biraz zaman aldı; gıcırımlar, ahşabın oturması, sesler.

Diğer kalp atışlarının alçak uğultusu ve en kötüsü de Spawn'ın dönüp durma ve oflama sesi.

"Hiç vakit kaybetmek istemiyorum," diyorum şimdi bir elinde havlumu, diğerinde tabletimi tutan Olly'ye. "Ajandamı bana e-posta ile gönder ve bundan her sabah bunu yap."

Olly'nin çıplak gövdemde gezinen meraklı bakışlarını kaçırmıyorum, insan gözbebekleri içgüdüsel bir hayranlıkla büyüyor. Beni on beş yaşımdan beri görmemişti, o zamanlar daha çok bir çalı fasulyesi gibiydim. Artık yetişkin bir adamım ve bunun bu evde ne gibi bir fark yaratacağını biliyorum.

"Özür dilerim lordum." Olly tekrar eğildi. "Ve babanız bu sabah aile kahvaltısı talep etti."

Bu kesinlikle yeni bir şey. Kabarık beyaz havluyu ondan alırken Olly bana garip bir şekilde gülümsüyor.

"Dinlendikten sonra size bilgi vereceğim lordum." Kahverengi, basit insan gözleri kafese doğru kayıyor. "Peki evcil hayvanınızı tuvalet için dışarı çıkarayım mı?"

Sinir bir hapsirik gibi içime doluyor. "Hayır. Benden sonra tuvaleti kullanacak."

Kafesten bir ses daha geliyor ama ben duymazdan ve akıllıca davranarak Olly duymazdan geliyor.

fırçalayıp duş aldıktan sonra ejderhamı kontrol ediyorum. Hâlâ ışık gibi sönük, daha önce olduğu gibi aynı pozisyonda, kendi üzerine kıvrılmış, siyah kaşlarının arasında bir kırışıklık var. Duman aniden banyoyu dolduruyor ve otomatik havalandırma delikleri açılarak öfkemi emiyor.

Döndüğümde Heather ortaya çıktı ve yatağımdaki çarşafları değiştirdi. Olly kıyafetlerimi yerleştirdi ve Heather şu anda odanın köşesindeki ahşap panellere gizlenmiş küçük bir dolap açıyor. Düz, yere kadar uzanan siyah bir elbise çıkarıyor. Yuvarlak yakalı ve bilek uzunluğunda kolları olan basit bir pamuk ve spandex karışımı. Diğer elinde bir çift siyah babet tutuyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve sonunda dönüp odanın duvarına dayalı kapalı kafese bakıyorum. Öfkeyle eğilip karartma malzemesinin ön kapağını açıyorum.

Spawn çoktan kafesinde oturmuş, mavi gözlerini dikmiş bana bakıyor, mürekkep rengi saçları karmakarışık bir kuş yuvası gibi, dn geceden mavi elbisesi ise etrafında snmş bir balon gibi. Kokusu burnuma çarpıyor, doğal, baş döndürücü kokusunun üzerinde ekşi bir ter var.

Beni gibi etkilememeli. Farkı kontrol etmek için nazikçe kokluyorum. Tatlı, kadınsı ama ıldırıtcı değil. Tehlikeli değil. Hoş bile değil.

Kafesin kapısını açarken "Saçını tara," diye ıkıştım, "Ve duş al. Kötü bir görünüm ya da kokuyla beni utandırmana izin vermeyeceğim."

"Elbette," diye mırıldanıyor. "Buna izin veremeyiz."

Sadece o bütün gece bir kafeste kilitli kalabilir ve hala bu kadar çok tavrı olabilir. Sürünerek dışarı çıkıyor ve Heather'ın verdiği giysileri kabul ediyor. Hizmetçi, Spawn sanki dışarıdan tırısyla gelen çamurlu bir kpekmiş gibi, kırışık bir burunla onu banyoya sokuyor.

Çiftleşme bağını resmen kopardığımda ne hissetmeyi bekliyordum bilmiyorum. Ama boynundaki çiftleşme işaretinin solduğunu görmek, katıksız ve mutlak bir rahatlamadan başka bir şey değildi. İçimdeki bir şey kesinlikle hafifledi. Sakinleşti. Yatıştı.

zgrlk bedenimde taze ve serin bir esinti yaratıyor ve Olly bana giymem için siyah bir iş gömleği uzatırken kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum.

On beş dakika sonra Heather ve Spawn banyomdan ıktilar. Saçları neyse ki taranmış ve yüzünden geriye doğru bağlanmıştı ve o siyah elbise-

Sinirle . Heather yanlış bedeni seçmiş çünkü malzeme yere düşmeden önce Spawn'ın yılan kıvrımlarına ahlaksızca yapışıyor. Yuvarlak yakası köprücük kemiklerini gösterdikten sonra göğüslerini iki narin el gibi kavırıyor.

Zeytin teninin ardında biraz gri görünüyor. Ama unuttuğum bir şey var, bu artık benim sorunum değil. Bunların hiçbiri benim sorunum değil. Onun beden sağlığıyla ilgilenmek için para alan bir yılan ekibi var.

Ben de bileğimdeki altın bileklikten ejderha zincirini çıkarıp ona doğru fırlatıyorum. Ejderha telekinezisi altında, kendini yakaya tutturuyor.

Baskıdan irkiliyor ama gözlerini kaçırıyor, onun yerine kaşlarını çatarak yere bakmayı tercih ediyor.

Ona bakarken dudağım nefretle kıvrılıyor. "Kahvaltıda tek kelime etme, yoksa ağzını kapatıp ağzını tıkarım."

O mavi mücevherler kızgınlıkla parıldarken, ince çenesi kendi kötülüğü altında kenetleniyor. Ama hiçbir şey söylemiyor.

* * *

Bu sabah kahvaltı daha küçük olan yemek salonunda servis ediliyor. Orası babamın, yani sadece yakın ailemiz için ayırdığımız daha az resmi yemek alanımız. Yani hiçbir yılan ya da malikanenin diğer istenmeyen sakinleri bize katılmayacak.

Orada beni kimin karşılayacağını tahmin ederken sinirlerim zıplıyor. Spawn'ı sabırsızlıkla arkamdan çekiyorum, sonra beni yıllardır özlemine tek şeye götürecek olan altın kapılara ulaştığımda onu tamamen .

Artık Sissy'ye ya da yavruya gizli ziyaretler yok. Artık geceleri gizlice dolaşmak yok. Burada olmama izin var. Ailemi onlardan biri olarak selamlamama izin verildi.

Kapılar arasındaki küçük açıklıktan sesler sızıyor. Yeğenlerimin heyecanlı ve yüksek perdeden sesleri ve daha derin, daha çekingen kadınsı ses-

"Anne?" Odaya adımımı attığımda bu kelime ağzımdan kaçıyor. Bana bile inanmazmışım gibi geliyor. Altın sabah ışığı, mimarının amaçladığı gibi mekânı dolduruyor. Tüm ailemi, tüm dünyamı o yemek masasında otururken görmek cennet olabilir, tüm bildiğim bu.

"Xander Amca! Xander Amca!" diye bağırان iki yavru, son sürat bana doğru koşarken peçeteleri yere yuvarlanıyor.

"Merhaba," diye kıkırdıyorum, bacaklarıma yapışmış, kocaman gözleri ve sırıtan bana bakarken koyu renk saçlarını karıştırmak için uzanıyorum.

"Annem artık hep burada olacağını söylüyor!" Emmerson havayı yumruklayarak bağıyor.

"Arka bahçede oynayabiliriz!" Delilah ciyaklıyor, yanağını bacağıma bastırıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Siz ikiniz buraya gelin." Uzun yemek masasının uzak tarafında oturan Sissy'nin sesi alçak ve onaylamaz bir şekilde çıkıyor. Yavrular itaatkâr bir şekilde yerlerine koşarken bana bakmıyor ama hatırası bile kemiklerimi paramparça edebilecek güce sahip olan kişiye odaklandığım için bunu düşünemiyorum.

Bu evden ayrıldığım o kader gününden beri görmediğim kişi.

Yavruların hemen yanında, masanın ucundaki koltuğundan kalkmış annem oturuyor.

Onu son gördüğümde daha zayıf görünüyor. Uzun, zarif vücudu, balerin vücuduna ağırlık yapıyor gibi görünen ağır kadife yeşil bir elbiseyle süslenmiş. Yüzü mükemmel uygulanmış makyajla bembeyaz olmuş, allık görünüşünü aydınlatmak için en ağır işi yapıyor.

"Xander!" Annem zili çalıyor. Elleri hemen dışarıya doğru uzanıyor, beni içeri buyur ediyor. Beni eve davet ediyor. Ona doğru adım atıp kollarıma aldığımda göğsümdeki bir şey altın yağmuruyla patlıyor.

Başını göğsüme yaslıyor, ben onu arkadan tutarken o da bana sıkıca sarılıyor, ensesinde düzgünce topuz siyah saçlarının tepesini öpüyor.

"Seni ne kadar özledim," diye iç geçiriyor. Yutkunuyorum. "Ben de seni özledim."

Vücudundan bir titreşim geçiyor.

"Üşüyor musun?" Parmaklarımın tersiyle alnına için geri çekilerek soruyorum.

"Her zaman benim için endişeleniyor," diye hoşgörülle gülümsüyor. "Benim yakışıklı oğlum."

"O bir çocuk değil," diye derin bir ses geliyor omzumun üzerinden. "Ve senin bu düşkünlüğün onu yine şımartacak."

Annemin yeşil gözlerindeki kıvılcım bir nebze azalıyor ve bakışlarını aşağıya çeviriyor. O gözleri bir zamanlar onunla paylaşmışım. Beni kendi koltuğunun yanındaki koltuğa yönlendirirken elimi tutuyor.

"Günaydın baba," diyorum yumuşak bir sesle.

"Günaydın, Varis," diyor resmi bir şekilde, uzun bordo ceketini bir kenara bırakıp masanın başına otururken.

Ben de alıyorum ama bileğimi şıklatıp Spawn'dan altın zinciri çekmeden önce değil. Çenemi odanın sağ köşesine doğru salladım.
"Şuraya otur."

Ckapt'ca W

Aurelia

S Xander ailesini selamladıktan sonra kaşlarımı çatarak gösterdiği odanın köşesine doğru ilerliyorum ve bağdaş kurup yere oturuyorum.

Her nasılsa bu, hayal ettiğim gibi soğuk ve karanlık bir zindana kapatılmaktan çok daha kötü. Sabrina'yı kaçırıp buraya getirdiklerinde anlattıklarından anladığımız kadarıyla böyle bir muameleye maruz bırakmamışlardı. Sanırım Boneweaver özel bir durum.

Buraya kendi seçimimle geldim ve bu gerçeği herkese hatırlatmam gerektiğini hissediyorum.

İçimi çekerek masayı büyük bir ilgiyle inceliyorum.
Bu Xander'ın ailesi. Uğruna ruhumu parçaladığı insanlar.

Majesteleri Kral Flores Drakos, yaldızlı sandalyesinde arkasına yaslanmış oturuyor, girişinden itibaren havada kalan duman ve yanmış şeylerin sert kokusu. Onunla daha önce de karşılaşmıştım; bir kez Halfeather'ın cinayetiyle ilgili mahkememde, ikinci kez de akademiye gelip Lyle'i hapse atmaya çalıştıklarında. O zamanlar onu görmemiş olsam bile, ejderha sarayının kralı olduğu için fotoğrafı her yerdeydi. Haberlerde, televizyonda, sosyal medyada. Ellili yaşlarının başında heybetli, yakışıklı bir adam, Xander'ınki gibi uzun, düz, simsiyah saçları, badem şeklinde parlak altın rengi gözleri ve mükemmel, soluk bir teni var. Siyah gömleği ve pantolonuyla kusursuz bir şekilde giyinmiş, uzun bordo paltosu altın işlemelerle süslenmiştir. Pastırma ve yumurtadan oluşan kahvaltısını keskin, sabırsız vuruşlarla yiyor.

Onun gibi bir ejderhayı babamla işbirliği yapmaya iten neydi? Onu Yılan Sarayı'nın yanında komplo kurmaya iten neydi? Öğrenmem gereken şeylerden biri de bu.

Masadaki diğer iki yetişkini ise daha da çok merak , onları ne gördüm ne de duydum. Ne Savage ne de Scythe ondan hiç bahsetmediği için Xander'ın bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum ama çocuklarla birlikte oturan genç bayanın o olduğunu tahmin edebiliyorum. Yirmili yaşlarının sonlarında, uzun siyah saçları sırtından aşağıya doğru düz bir şekilde dökülmüş, altın ve yakuttan bir tokayla yüzünü kapatmış, çarpıcı, narin bir genç kadın. İnce bedenini dantelle süslenmiş toz mavisi bir sundress kaplıyor ve ayaklarında tasarımcılara ait topuklu ayakkabılar var. Yanında en fazla sekiz yaşında küçük bir oğlan ve kız oturuyor, melek gibi yüzleriyle kahvaltılarını ederken bana yan gözle bakıyorlar. Resmi kıyafetler giymişler; kızın üzerinde beyaz dantel bir elbise ve sarı yelek, oğlanın üzerinde ise üç parçalı mavi bir takım elbise ve şort var. Her ikisi de dizlerine kadar uzun beyaz çoraplar ve parlayan altın tokalı siyah ayakkabılar giyiyor.

Masanın ucunda oturan, sırtı bana dönük, yaşlı bir kadın. Uzun boylu ve iri kemikli olmasına rağmen vücudunda neredeyse hiç kas yok ve az enerjili bir insanın narin temposuyla hareket ediyor. Kuş gücüm kıpırdanıyor, merak ediyor, keşfetmek, yardım etmek istiyor.

"Xander Amca!" diye bağıyor küçük çocuk. "Pastırmam yılana benziyor!" Çatalını havaya kaldırıyor, salladıkça ucundan bir parça pastırma sarkıyor.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez Xander çocuğun karşısında oturduğu yerde gülümsüyor, soluk pembe dudakları gerçek bir sevinç ifadesiyle kıvrılıyor. "Öyle, Emerson. Yılanların yemek için mükemmel olması iyi bir şey." Xander çatalıyla kendi pastırmasını mızraklıyor ve afiyetle mideye indiriyor.

"Yemeğinle oynama tatlım," der Leydi Drakos narin, boğuk bir sesle. Emerson kendi porsiyonunu ustalıkla keser ve sanki dikkatle öğretilmiş gibi yer.

Kalbimdeki bir şey biraz kanıyor, çünkü o zaman beni vuruyor.

Xander'ın annesinin sürümden geriye kalan tek anne *olduğunu*. Ve Xander'ın kız kardeşi geriye kalan tek kardeş. Hiçbirimiz-Savage,

Scythe ve Lyle'in arkadaşlarımız dışında bir ailesi var. Bu odada sahip olduğumuz tek şey bu.

Ve beni resmen reddederek, beni sadece kendinden mahrum bırakmakla kalmadı, aynı zamanda... *bundan* da mahrum bıraktı. Kıkırdayan çocuklarla gelen mutluluk, şefkatli bir annenin sıcak kucağı, bir kız kardeşin alaycı iğnesi.

Oturduğum yerde sallanıyorum, aniden bayılıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Hav hav," diye cıvıldıyor küçük kuşa benzer bir ses. "Hav hav, gel bunu ye!"

Gözlerimi kırıştırarak odadaki seslere odaklanmaya çalışıyorum. Bu kez küçük kız beni çağırıyor, küçük parmaklarının arasında bütün bir haşlanmış yumurta tutuyor.

Xander'ın kız kardeşi, "Onun bir adı var, Delilah," diye azarlıyor. Bana dönüyor. "Aurelia. Ya da Lia, değil mi?"

Altın gözlü kibar genç kadına bakıyorum.

"Onun adını kullanma, Sissy," diyor Xander beklediğimden daha sert bir şekilde.

"Ona *bir* isim vermeliyiz," diye mırıldanıyor.

"Neydi o, Selena?" Lord Drakos alçak bir sesle sorar. "Hiçbir şey, baba," diye çabucak cevap verir.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Kral ejderhaya saldırmamak için yumruklarımı kucağımda sıkıyorum. Ne kaba bir orospu çocuğu. Selena güzel bir isim. Kardeşim diyebileceğim bir kadın için güzel bir isim.

"Ben ona hav hav diyorum!" Delilah heyecanla söylüyor. "Daha önce hiç köpeğimiz olmamıştı." Bana açıklıyor ve anlıyorum ki köpek ya da evcil hayvan beslemelerine asla izin verilmemiş. Şüphesiz Drakos ailesinin bir başka aptal kuralı.

İnsan hizmetkârlar dikkat çekmeden odaya girip çıkmakta, Xander'a kahvesini ve mevcut birçok yemekten her birini servis etmektedirler. Bir hizmetçi saygılı bir mesafeden eğilip Xander'a bir soru soruyor ve Xander da başıyla onaylıyor. Bir süre sonra elinde bir başka porselen köpek kâsesiyle geri dönüyor ve onu yanımdaki minderin üzerine yerleştiriyor.

Kâseye bakıyorum ve soğuk kesilmiş et parçalarıyla karıştırılmış biraz köpek maması buluyorum. Çenemi öyle bir sıkıyorum ki acıyor, yüzümü çeviriyorum.

ondan uzaklaşır ve kahvaltı servisinin geri kalanında oturmaya devam eder. Aile sessizce yemek yer, çocuklar hizmetçiler tabaklarını toplayana kadar küçük yorumlar ya da şikayetlerde bulunurlar.

Flores, itaatkâr bir şekilde kenarda bekleyen yaşlı bir uşağa, "Varis için biyo-veri dosyasını getir," diye seslenir. Adam gider ve bir süre sonra elinde düzgün bir kâğıt yığınıyla kurşuni bir klasörle döner.

"Nedir bu?" Uşak tabağı biraz önce önüne koyarken Xander hafifçe sorar.

"Potansiyel dişiler," diyor Flores kibirle. "Aralarından bir eş seçmeniz için."

Midem bulanıyor. Ağzımın açık kalmasına zor engel oluyorum.

Ancak Xander hiçbir duygu belirtisi göstermez, sadece dosyayı açar ve büyük bir dikkatle okuyarak lamine sayfaları karıştırmaya başlar. Minnie dosyanın bu şekilde düzenlenmesini takdir ederdi. Ben takdir etmiyorum.

Beni resmen reddetmesinin üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmedi ama o buna takılıp kaldı! Sadece ejderhalar bu kadar duygusuz bir şey yapabilir.

"Toplantılar yarın akşam başlayacak," diyor Flores kararlı bir şekilde. "Annen ve benim planladığımız bahçe suaresi ile başlayacak. Hepsi seninle tanışmak için can atıyor."

Eminim öyledir.

Leydi Drakos'un tüm bu süre boyunca sessiz kaldığını, Xander'ı hayalperest bir ifadeyle sakın sakın incelerken sadece bir fincan oolong çayını yudumladığını fark ediyorum.

Ne gördüğünü hayal bile edemiyorum.

Bir eş bağıını reddeden tanıdığım tek canavar Minnie'yi reddeden Titus Clawson'dı ve reddedilmekten hiç etkilenmiş görünmüyordu. Titus kesinlikle bir psikopat ve Xander daha önce her neyse, şimdi de öyle görünüyor.

Belki de reddedilmek bir insanı psikopata dönüştürebilir? Xander'ın ruhunu reddetmekle ilgili hiçbir duygusu yok mu? Ejderhasının yaptığı şey hakkında söyleyecek bir şeyi yok mu?

Bunun ne kadar acı verdiğini itiraf etmek bile istemiyorum. Xander'ın ejderhası ihtiyaç duyduğum zamanlarda bana ne kadar çok gelmişti. Bana verdi

Mücevherler, söylenen sözler beni yasak bir özlemle doldurmuştu.

Ve bunların hepsinin gittiğini düşünmek. Temelli olarak.

Kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk, beni yere bastıran ve anima'mı tehlikeli yere göndermekle tehdit eden dev bir el gibi üzerime yapışıyor ve bundan kurtulabileceğimi hiç sanmıyorum. Minnie, katatonik durumundan sonra bana da aynı şeyi söyledi. Ruh bağının kopması asla geçmeyen bir acıdır. Sadece onunla başa çıkmakta daha iyi olursun.

Düşündüğümünden daha yüksek sesle iç çekmiş olmalıyım, çünkü aniden tüm gözler bana çevrildi.

"Ve şimdi başlıyor," diyor Flores Drakos soğuk bir gülümsemeyle. "Tam olarak ne?" Xander başını dosyadan kaldırarak sorar.

"Testler. Mace bunu umursamıyor ama ben umursuyorum. Boneweaver'ın tam olarak neler yapabileceğini görmek istiyorum. Onu takıma götürün. Yapacak işleri var."

Flores'in soğuk sözleri karşısında içime bir korku düşmemesi tuhaf. Ne de beklediğim buydu. Köşede oturup köpek kasesi işi değil. Bu yüzden Xander sihirli altın zincirini yakama takmaya geldiğinde neredeyse rahatlayarak yerimden kalkıyorum.

"Güle güle, hav !" diye bağılıyor iki yavru. "Güle güle!"

Dönüyorum ve kapıdan çekilmeden önce bir el sallamayı başarıyorum.

On dakika sonra, keskin gözlü yılanlardan oluşan ekibin iğrenç, kolalı laboratuvar önlükleri içinde endişeyle beklediği Drakos giriş salonuna götürülüyorum.

"Bundan sonrasını biz devralmaktan mutluluk duyarız Lord Drakos," diyor kel bir yılan, bir adım öne çıkıp beklentiyle elini uzatarak.

", değil mi?" Xander zinciri vermek için hiçbir hareket yapmadan alay ediyor. Ses tonundaki katıksız zehre şaşkınlıkla bakıyorum. "O *benim* tutsağım. Çalışmayı *ben* denetleyeceğim."

Xander'ın bunu beni korumak için fedakârca bir ihtiyaçla yapıyor olabileceğine dair hiçbir yanılsamaya kapılmıyorum. Omuzlarının gerginliği, duruşundaki kibir ve ağzının şeklindeki nefret, bana bunun otoritesini ortaya koyan, sahiplenici, bölgesel bir ejderha olduğunu söylüyor. Yanılmıyorsam, geri dönen Drakos varisi evine yönelik bu potansiyel tehditler karşısında en kötü halini sergileyecektir. Biliyorum çünkü

Onun yerinde olsam ben de öyle yapardım.

"Elbette," diye yanıtlıyor bilim adamı, başını eğiyor ve kiminle uğraştığını hatırladığında yüzünde beliren korku parıltısını gizliyor.

Regina'sını reddetmekle kalmayıp ona ihanet edecek kadar soğuk bir canavar.

Bilim adamları bizi giriş salonundan çıkarıp koridorlardan geçirerek yeraltına inen bir yan geçide götürüyorlar. Sağımızdaki ve solumuzdaki duvar apliklerinde büyümlü bir tıslama sesi duyulup alevler canlanınca birden Animus Akademisi'ni hatırlıyorum. Duvarların ve zeminin taşları tamamen mat siyah renkte ve altın ipliklerin ateş ışığında kolayca görülmesini sağlıyor.

Aynı zamanda, önünde gergedan geçirmez cam bulunan ve hâlâ taze boya kokan bembeyaz odaya girdiğimizde kamaştırıcı bir kontrast oluşturuyor.

Kalbim küt atıyor. Tamam, yeni inşa edildiği belli olan test tesisini gördüğümde *birkaç* sağlıksız atım. Cam duvarın önünde üç sıra sandalye ve yanlarında en az beş bilgisayar var.

Böyle bir yer gençken kâbuslarımı doldururdu. Her zaman aklımın bir köşesindeydi, bir uyarı sireni gibi yanıp sönüyordu. Hayatım buna bağlıymış gibi sırrımı saklamak zorunda kalmamın tek nedeni buydu. En arkadaşlarımdan kaçmak zorunda kalmamın nedeni.

Şimdi beni bu konuda uyaran adam beni buna maruz bırakıyor. Babam ortalıkta görünmüyor ama ben burada, kendi isteğimle en vahşi kâbusuma doğru yürüyorum. Belki de kaderim üzerinde kendime değerdan daha fazla kontrole sahibim.

Arkadaşlarımı bulduğum için pişman değilim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Arkadaşlarımı koruduğum için de pişman değilim, özellikle de Sabrina'nın başına gelenlerden sonra. Babamın benim için istediklerinin acısını başka hiç kimse çekmeyecek.

Bu benim *seçimimdi*, hala benim seçimim ve en azından kalbim kulaklarımda gümbürderken buna tutunabilirim.

Adı Athena Boneweaver'dı ve intikamını alacaktı.

"Örnekleme protokolüne yeniden başlayacağız," diyor kel, orta yaşlı yılan, görünüşe göre bu ekibinin lideri , . "Bayan

Boneweaver, bu masaya otur."

En azından buralarda biri benim adımı kullanıyor. Xander ve babasının tüm bu 'O' olayı şimdiden sinirlerimi bozmaya başladı. Xander her zamanki kızgınlığıyla bileğini şaklatıyor ve soğuk zincir kabaca boynumdan kopup altın bileziğine geri çekiliyor.

Burnumdan nefes vererek bilim adamına ve tüylerim diken diken olmamış gibi odaya girip masaya doğru ilerliyorum. Yeni elbisemle bile, üzerine oturduğumda çelik kışma soğuk geliyor, ancak siyah askeri üniformalı beş uzun figür içeri girip bir gösteriye hazırmış gibi camın diğer tarafına otururken kalbimi ele geçiren soğukla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Beş iskelet maskesi yüzlerinin alt yarısını kaplıyor ve beşincisi, en büyükleri, maskesini tüm kaplayacak şekilde sonuna kadar çekmiş. Bir bilim adamı dirseğimin iç kısmına bir iğne batırıp bir şişe daha kan alırken Ghoul'un gözlerini üzerimde hissediyorum. Xander ise Ghoul'un arkasında oturmuş, telefonuna konsantre olmuş, ekranın ışıltısı çatık kaşlı dudaklarını aydınlatıyor.

Laboratuvar önlüklü yılanlar etrafımda koşuştururken, bu son derece kazançlı araştırmaya başlarken kendilerini çok önemli hissettiklerine şüphe yok, gözlerimi tüm piçlerden ayırıyorum. Acaba makalelerinin başlığı ne olacak?

"Peki sırada ne var?" Bilim insanlarının ilk kez isim etiketi taktıklarını fark ederek soruyorum. "Solomon?" Bir edasıyla insanlara emirler yağdırıyor.

Onunla doğrudan konuşmama şaşırdı, belli belirsiz kaşları kalktı. "İnsan aracınızdan örnekler aldık, şimdi de diğer formlarınızdan örnekler almak istiyoruz."

Damarlarımda buz dolaşıyor. Tabii ki öyle. "Doğru," diyorum sertçe. "Hangisi önce?"

"Kartal formunu tercih ettiğinin farkındayım," diyor Solomon, ela gözlerini gözlerime dikerek. Sol gözünde bir kan damarı patlamış. Stresten mi? "Ve dönüşebileceğin hayvanların bir listesi var elimizde. Ama senin baba kanın bir kral kobra. Önce bunu görmek istiyoruz."

Yalan söylemeyeceğim, şimdiden bu kadar çok şey biliyor gibi görünmeleri beni rahatsız ediyor. Bildiklerini onlara kim söyledi? Babam mı? Sanırım okuldaki yılan muhafızlardan herhangi biri olabilir. Ya da öğrenciler. Belki de Xander'ın kendisi bile onlara bildiği her şeyi anlatmıştır.

Boğazımda düğümlenen safrayı yutarak, yılan generaller aniden koltuklarında öne doğru eğilmiyormuş gibi davranıyorum ve başımı sallayarak masaya geri kayıyorum, böylece bacaklarım önümde düz duruyor.

Omuzlarımdaki gerginliği atarak yer değiştiriyorum, elbisem ve etrafıma düşerken dünyam aniden karanlığa gömülüyor. Yılan formumdan nefret etmiyorum. Aksine, kolları ve bacakları olmayan bir formda olmak her zaman ilginçtir. Güçlü kaslardan oluşan uzun bir şeridim, hızlı hareket eden ve dişli, dünyanın titreşimleri beynimde uğulduyor. Elbisemden sıyrılıp odanın parlak beyazlığına girdiğimde, herkesin dikkatinin aniden ve tamamen bana ve büyük ifşama odaklanmış olmasından bile biraz keyif alıyorum. Başımın iki yanındaki kukuletayı ve içgüdüsel olarak dışarı kayan çatallı dili aniden fark ettiğimde, üst omurgamı gererek ve tatmin edici bir yükseklik bularak doğruluyorum.

Havanın tadı metal, plastik ve yılan gibi. Sonra dışarıdaki bankın üzerindeki şişelerde erkek teri ve kendi kanım var. Açgözlülük ve heyecan gibi kokuyor. Her botun ve ayakkabının taş zemine vuruşunu hissediyorum.

Biri fotoğraf çekiyor ve başım ona doğru kayıyor, dilim yine dışarı fırlıyor. Kalemler panoları çiziyor ve Solomon elinde hemen tanıdığım küçük, kapalı bir kapla öne çıkıyor. "Zehrini sağmamız gerekecek

Aurelia," diyor yavaşça ve

açıkça. "Lütfen dişlerinizi uzatın."

Sözleri kibar olsa da tonu bir emir niteliğinde ve içimdeki kadim içgüdü tehdide karşılık veriyor, alçak bir *tıslama* havayı doldururken dişlerim saklandıkları yerden çıkıyor.

Dışarıda hatırı sayılır boyuna ulaşan iri figürü kimse gözden kaçırmıyor. Ghoul, gölgeleri siyah alevler gibi etrafını yalayarak durgun, yırtıcı bir otoriteyle alanımıza girerken odadaki yılanlar kaskatı kesiliyor.

"Kenara çekil, ben yaparım." O derin, emredici tını en tehlikeli şekilde gamlarım boyunca titreşiyor.

"Lord Basilisk-"

"Seni ısırabilir, sonra ne olacak?" Gulyabani şakacı bir tavırla parmağını, sevdiği ama serseri bir çocukla konuşuyormuş gibi sallıyor. "Ölü bir engerek yılanına sahip olamam. Sana bir süre daha ihtiyacımız var, Solly Polly."

Bana döndü.

"Buraya gel, küçük kobra." Gulyabani maskesinin alt yarısını yukarı çekerek ağzının etrafındaki bronz deriyi ve çılgın bir gülümsemenin üzerine çizilmiş beyaz dişleri ortaya çıkarıyor. "Küçük *yılancık*."

Yılan formuma lanet olsun çünkü isteyerek, *hevesle* basilisk eşinin kayıyor.

Bölüm 7

Ghoul

N Yaşayanlar ya da ölümler diyarındaki hiçbir şey beni Regina'mın kobra formuna bürünürkenki görüntüsüne hazırlayamazdı.

Saf, mutlak, *görmeli* mükemmellik.

Benden daha fazla bir şey beni ayağa kaldırdı ve uzuvlarımı ona doğru hareket etmeye zorladı. Kendimden geçmiş bir halde onun pullu bedeninin bana doğru hevesle kayışını izledim, dişleri gizli bir tehditle açılmıştı.

"Gördünüz mü?" Ekibe bir sırtıma fırlatarak böbürleniyorum. "Otoritemi kabul ediyor."

Kızgınlıkla tıslıyor ve ben daha geniş sırtarak gölge kaplı elimi boynuna doluyorum. Pulları serin ve pürüzsüz ve gölgelerimin altında saklı olan çiftleşme işareti temasla yanıyor.

"İşte bu, küçük yılanböceği," diyorum, kendimi tutamayarak. "Bana o tatlı, tatlı zehri verdiğin sürece istediğin kadar tısla." Solomon'a doğru dönüyorum ve ilk iki parmağımla işaret ediyorum. Baş kaplan yılan, yumuşak beyaz bir kapakla kaplı şeffaf silindirik kabı bana uzatıyor. "Hazır mısın?" Başparmağımla ince boynunu okşuyorum ve eğilip fısıldıyorum: "İyi bir kız gibi bana her şeyi ver."

Tıslıyor ve saldırıyor. Onu tam zamanında süt sağma kabıyla karşılıyorum. Çenesi etrafında açılıyor, keskin dişleri plastiği deliyor ve tüm o güzel, tehlikeli zehir . İzliyorum

Kendimden geiyorurur, gözlerim kocaman, gözyaşlarım arkalarında toplanıyor. Güçlü sıvıyı kavanozun içine boşaltırken odağım sadece onda.

"Ne kadar iyi bir yılanböceği," diye mırıldanıyorum. *Sen mkemmeldin*, diyorum kendi kafamın içinde.

Akış durmadan önce kavanozu bir kobranın doldurabileceğinden iki kat daha fazla dolduruyor ve ben de büyük bir gururla çenesini çıkarıyorum.

Düşüncelerimi kendime saklamak niyetindeydim ama yılancık lezzetli bir ipek parçası gibi zihnime szld.

"Sen Savage'dan bile daha delisin," diyor.

Sesi kafatasımın içindeki çürümüş yarıklara merhem gibi geliyor. *"Vahşi mi?"* Düşünüyorum. *"O küçük yavru köpek hiç de deli değil."*

Mace birçok haklı. Ama en çok olduğumuz şey yılanların üstün türler *olduğ*u. Ve şimdi, pratikte yılancık tamamen bana ait.

Bölüm 8

Scythe

A Sabah güneşi Animus Akademisi'nin üzerine doğarken, Marduk ve ben önümüzde çimlerin üzerine serilmiş beş ölü muhafızın cesetlerine bakıyoruz.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diyor Marduk, sigarasından bir nefes çekip kanlı havaya üfledikten sonra bana uzatıyor.

Başımı sallayarak reddediyorum.

Regina'mın gözyaşlarından yapılan ve halüsinasyonları uzak tutan korumalara rağmen, Regina'mın benden çaldığı bilgiler yüzünden delirebilirdim. Kardeşlerime ve bana onu takip etmememizi *emretmesi*.

Psikopat köpekbaliğma gömülmekten başka çarem yoktu.

Buz gibi soğuk, hesapçı ve alfa dereceli bir eklemin sakinleştirici etkisine ihtiyacı yok.

"Marduk?" Minnie'nin sesi bir cirit gibi okul bahçesinde çığlık atıyor. "*Marduk!*"

Hazar kaplanı çoktan küçük dişi kaplana doğru adım atmaya başlamış, aniden korumacı ve tetikte. "Regina," diyor dikkatle.

Mor bir eşofman giymiş, uykusuz bir geceden kalma pembe bukleleriyle öfkeli Minnie'nin bize doğru koştuğunu görmek için dönüyorum. Yeti onun arkasında adım atıyor, solgun yüzü gergin ve mutsuz.

"Lia nerede?" Minnie öfkeyle ikimize de birer birer işaret ederek soruyor. "Peki Savage nerede? Raquel dün gece okul muhafızlarını *öldürdüğünü* söylüyor! Biri bana Tanrıça'nın lanet planının ne olduğunu anlatsa iyi olur, yoksa kendimi tamamen kaybedeceğim!" Minnie'nin aurası

Minik yumruklarını kalçalarına yerleştirirken soluk, kırmızıya çalan bir turuncu renkte titreşiyor.

Marduk reginasına uzanıyor ama Minnie bana bakmadan önce onun elini tokatlayarak uzaklaştırıyor. Kaplan boğazından küstah bir ses çıkarıyor ama Minnie ona fırsat vermiyor. Arkamdaki parçalanmış bedenlere bakmamaya çalışıyor, birçok hayvanın yapamadığını yapıp gözlerimin içine bakarken aniden gelen gözyaşlarını kırıştırıyor. "Scythe?" diye yutkunuyor. "Nerede o?"

"Minnie." Açıkça söyledim. "Regina'm sana planları hakkında herhangi bir ipucu verdi mi?"

Gözlerini kırıştırıyor, soru beklenmedik. Gözleri düşünceli bir şekilde havayı tarıyor, ama sonra yüzü fırtınalı bir hal alıyor ve parmağını bana doğru kaldırıyor. "Sen gittin."

Soğğun ardında, hafif bir acı kalbimi delmekle tehdit ediyor. Bunu hak ediyorum. Bu acının tüm şiddetini hissetmeyi hak ediyorum. Ama şimdi değil.

"Biliyorum," diyorum. "Ama onun için geri döndüm. Ve o düşmana teslim oldu. Onu aldılar."

Minnie beni değerlendiriyor ve insan Tırpan'ın kaldırıldığını anlamış görünüyor.

Burnunu sıkmadan önce dikkatlice başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şeyin açığa çıkmasına izin vermezdi. Sen gittikten sonra, o, şey..." Kollarını kavuşturuyor. "O bir durumdaydı. Anlaşılabilir bir durum. Ama hiçbirimiz teslim olacağını tahmin edemezdik." Minnie'nin ilk kez boğazından hırladığını duyuyorum. "Hem de Xander'ın yardımıyla. Tanrıça, o ejderhayı *öldürmek* istiyorum! Titus'un bana ne yaptığını gördü-" Yüzünde sonsuz bir acı beliriyor. "Gördü amına koyayım!"

Minnie'nin gözyaşları yüzünden akarken Yeti elini omzuna koyar ve Minnie öfkeyle gözyaşlarını koluyla siler.

İçimdeki taze yara cehennem ateşi gibi yanarken tek yapabildiğim üç arkadaşın birbirine sokulmasını izlemek. Köpekbaliğım çırpınıyor ve gerginliği azaltmak için boynumu kırıyorum. Marduk arkadaşını teselli etmekten dönüp bana temkinli bir şekilde bakıyor.

Marduk'un Regina'sına sahip olduğu şey benden esirgeniyor. Aurelia'yı teselli edemiyorum, ona hizmet edemiyorum ve gözyaşlarını öpüp uzaklaştıramıyorum. Hayır.

Şüphesiz ki kopuştan dolayı sarsılmıştır. İhanetten dolayı öfkelendiğine şüphe yok.

Ve ona gitmem yasak.

Buz gibi düşünceler zihninden süzülüyor. Planlar. Öngörüler. İhtiyaç duyulan ölümler. Yapılması gereken darbeler.

"Peki Savage nerede?" Minnie burnunu çekiyor. "Onun böyle davranmasını istemezdi." Çenesini arkamdaki cesetlere doğru salladı.

"Toplantı vakti geldi." Sesim bana bile ölüm gibi geliyor.

* * *

Yeraltındaki kayalık mağaraya girmeden önce Savage'ın sesini duyuyoruz. Lyle'in daha önce bizi kafeslemek için kullandığı mağaranın aynısı, şimdi sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Kurt kardeşim merkezi elektrikli kafesin içinde öfkeden kuduruyor, elektriğin cızırtısı ve yanmış kurt etinin kokusu havayı doyuruyor.

Minnie peşimden mağaraya daldı, ama bir soluk onu durdurdu. "Yarı değişmiş mi?"

Marduk ve Yeti, Regina dehşet içinde ilerlerken onu korumak için etrafını sarar.

Ben de kardeşimi inceliyorum, ancak dudaklarımda sadist bir gülümseme seçiriyor. Regina'mıza olan aşkının bu çıldırmış haliyle tam olarak sergilenmesi beni memnun ediyor.

Savage dün geceki yarı kurt formunu koruyor, bu daha önce hiçbir hayvanda görmediğim nadir ve korkunç bir durum. Kafası tamamen kurt, siyah tutamlar boynundan aşağı uzanıyor ve insan göğsünün kanlı derisinde duruyor. Kollarının üst kısmı insan, ama ön kollarından başlayıp büyük, insan ellerinde son bulan daha fazla kürk var. Aynı şey baldırları ve ayakları için de geçerli. Resmi gece kıyafetlerini yırtıp atmış, kafesin arkasındaki kaya duvara güçlü yumruklar savurması için onu sınırsız bırakmış. Hırıltıları ve hırıltıları mağarayı dolduruyor, bir öfke kakofonisi halinde etrafımızda yankılanıyor. Bütün gece devam etti.

Bunu görmek bir zevk.

"Bay Pardalia nerede?" Minnie sessizce sorar.

"Müdireyle birlikte," diyor Marduk hızla, bana bir bakış atarak. "Meditasyon yapıyordur belki."

Bundan şüpheliyim. Anka aleviyle yazılmış regina emrini gördüğünde Celeste, Lyle, Savage ve bana kendimizi ayırmamızı tavsiye etmişti. Regina'larımız alınmış aynı sürünün üyeleri olarak, birbirimizi en hayvani şekilde kışkırtarak vahşi bir avın içine düşmemiz muhtemel.

Savage bunların hiçbirini hoş karşılamamıştı. Minnie geçici olarak onun adını söyledi.

Kardeşim köpek dişlerini göstererek etrafında dönüyor. "Regina'm ellerinde!" diye kabus gibi ilkel bir sesle kükrüyor. Tüylerim diken diken oldu.

Minnie irkilir ama cesurca öne çıkar ve kadınların yavrulara karşı kullandığı o nazik ses tonuyla şöyle der. "Biliyorum." Yeti ve Marduk onun her hareketini gölgeliyor. Yeti'nin yanına yaklaşıp yakından izliyorum.

"Regina'm ellerinde!" Savage tekrar kükrer.

Minnie'nin sabrının kısa sürdüğü anlaşılıyor çünkü "Evet ve tüm bunlar-" diye bağırarak öfkeyle kollarını Savage'ın bedenini gösterecek şekilde sallıyor. "Bu. Yardımcı. *Yardımcı Olmuyor!*"

Savage onu düşünürken çenesi bir anlığına kapanıyor. Ela gözleri vahşi ve yabanidir.

"Kendini topla, Savage!" Minnie bağırmaya devam ediyor. "Çünkü aptal gibi davranarak onu geri alamayacaksın!"

Vahşi yüzünü pençeleyerek mağaranın tavanına doğru uluyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, keskin dişlerinin arasından bir inilti kaçıyor. "Onu özlüyorum," diyor usulca, cenin pozisyonunda yan yatarak. "Ona ihtiyacım var."

"Ben de öyle," diye homurdanıyor Minnie, öne çıkıp çelik parmaklıklardan güvenli bir mesafeye çömeliyor. "Ama düşünen insan beynimizi kullanmamız gerekirken vahşi, yarı-değişken ve tüm bu saçmalıkları yapamayız, değil mi?"

"Beni terk etti," diye sızlanıyor Savage. "Bizi terk etti, Min. Bunu neden yapsın ki?"

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor. Öldürecek, işkence edecek, sakat bırakacak düşmanlarımız var. Kurmamız gereken müttefiklerimiz var. Yakılacak köprüler.

Savage refleks olarak kurt kafasını kaldırıp bana hırlıyor.
Minnie onun dikkatini çekmek için parmaklarını şıklatır. "Daha az."

Bir regina-komutu gerçekten sadece bir regina'nın sürüsünde işe ,
ama geri kalanımızın dikkatini çeker. Marduk ve Yeti aniden doğrulur.

"Geri kayabilir misin?" Minnie ısrar ediyor. "Bu şekilde insanları
korkutacaksın."

"Güzel," diyor Savage, kendini yerden kaldırıp ayağa kalkarken. Kurt
kafası büzüşüp kürkünü kaybetmeden önce büyük bir çabayla iç çekiyor.
Kardeşimin yakışıklı insan yüzü beliriyor, ela gözleri öfke ve kötülükle
parlıyor. Bakışlarımı buluyor ve tutuyor. "Bırak korksunlar."

"Çalışmaya hazır mısın, kardeşim?" diye
sordum. Savage cevap olarak hırlıyor.

Aurelia

G Houl bir eliyle beni elik masanın üzerinde sabitlerken diğeri eliyle derimden beyaz bir tüy çıkartıyor.

"*Devam edersen hiç kanım kalmayacak,*" diyorum kafasının içine sıkıca. Zaten kanadımın altında kel bir yama var. Cockatoo benim milyonuncu vardiyam gibi geliyor. Beni yılanlardan başlayıp kuşlara kadar akıllarına gelen her formdan geçirdiler ve kayıtları için her formdan bir tüy aldılar.

şüphe duyan varsa diye söylüyorum, tüyleri kökünden koparmak çok acıtıyor.

Bana yle geliyor ki verebileceğim *her şeyden* bir örnek istiyorlar. Sanırım normal hayvan örneklerinden herhangi bir fark olup olmadığını incelemek için. Titiz oldukları için onlara hak vermeliyim.

"Memeliler yarın," diye anons ediyor Solomon, beyaz tyn bulunduğ kavanozu sabitleyerek. "şimdi insan formuna dnn lütfen, Bayan Boneweaver."

Tabii, patates kızartması ister misin?

İnsan bedenime geri dönmek için odaklanmam gerekiyor. Doğrusu, bu kadar kısa bir sürede hiç bu kadar çok değışim geirmemiştim ve değışim yorgunluğ kesinlikle bir şey. Değışimi hayal ediyorum ve yavaşça gerçekleşiyor. Kanatlarım kollarıma dönüşüyor, tüylerim kayboluyor, ince bacaklarım baldırlarıma ve ayak parmaklarıma uzuyor ve gagam yüzüme geri çekiliyor.

O kadar konsantre oluyorum ki, ancak vardiyamın sonuna doğru Ghoul'un hâlâ beni tuttuğnu fark ediyorum.

"Çekil üstümden sürünge," diyorum, çıplak bedenimi onun devasa formuna karşı yorgun bir şekilde kıpırdatarak.

"Dikkat et, heyecanlanabilirim," diyor Ghoul ve beni kabaca yere bırakıyor. Masadan elbisemi kaptığım gibi hızla başımdan geçirip vücudumu örtüyorum. Hizmetçi Heather bana ne sütyen ne de külot vermişti - sanırım *evcil hayvanların* giymesine gerek yok.

"Yine masanın üzerine," diyor Solomon. "Elbise yukarı çıkıyor." Diğer bilim adamlarından biri küçük bir makine getiriyor ve ne olduğunu görmek için boynumu eğiyorum.

Xander aniden kapıda belirip alt tarafıma bir havlu atarak, "Biraz klas geliştir, yılan," diye alay ediyor. "Yoksa onu senin solucan boğazına zorla sokarım."

"Solucanlar konusunda takıntılısın, değil mi?" Ghoul diğer tarafımdan hafifçe söylüyor. "Bacaklarının arasındaki küçük solucan yüzünden mi?"

Xander'ın göz kapakları parlayan gözbebeklerinin üzerine iniyor ve camın arkasındaki izleme alanına doğru adım atmadan önce Ghoul'a alaycı bir bakış atıyor. Ejderhalar ve devasa penisleri hakkındaki kocakarı masallarını herkes bilir. Xander'ın sikine hiç bakmadım, bu yüzden doğru olup olmadıklarını bilmiyorum.

Cızırdayan büyümlü bir anka kuşunun varlığını mideme inen bir sarsıntıyla fark ediyorum.

Gulyabani omzunun üzerinden bakarak, "Hadım kokusu aldığımı sanmıştım," diye söyleniyor.

O kadar şaşırdım ki yeni gelenin boğazına sarılma fırsatını kaçırdım.

Bir dahaki sefere.

Damien Agnis imzası haline gelen beyaz takım elbisesini ve gömleğini giyiyor, bu da cildindeki yeni, hafif yeşil solgunluğa hiç iyi gelmiyor. Gerçi Ghoul'un onun için şaşırtıcı yeni unvanı bir şey ifade , sanırım bu durumu açıklıyor. Saçları aynı, kızıl bukleler başının etrafında toplanmış ve beyaz gözlükleri beni açlıkla içine çeken altın gözlerini çerçeveleyiyor. Elinde siyah bir kutu var, sapı soluk bir yumrukla sıkıca kavranmış.

Tam o sırada Solomon'un bana salladığı ultrason cihazının çubuğunu fark ediyorum. "Uzanın, Bayan Boneweaver."

Zihnim kısa bir süre önce ziyaret ettiğim bir sağlık odasına geri dönüyor. Annem yatağın üzerinde küçük ve çaresiz bir şekilde yatıyordu. O odanın köşesinde de bir ultrason makinesi duruyordu.

Dehşet boğazımı dolduruyor. Damarlarımı. Kalbimi.

"Hayır!" Çelik masanın üzerinden atlamak için hamle yaparken ağzım tiksintiyle çarpılıyor. "Benden uzak dur!"

Gulyabani rahatça yana doğru adım atıyor ve çıkışımı bedeniyle engelliyor. "Nuh-uh, snakelet."

"Bu küçük sorunla karşılaşacağımızı düşünmüştüm," diyor Damien Agnis hafifçe.

Terli masanın kenarlarını kavıyor ve Anka kuşu lorduna dik dik bakıyorum; keşke onu yakıp külden daha basit bir şeye dönüştürebilseydim. "*Sen* neden buradasın ki?"

Damien siyah kutuyu masanın kenarına koyuyor ve üstündeki ikiz kilitleri açıyor. "Özel bir kafes yaptırdım," diyor gururla. "Leydi Crocodylus'un izniyle. Muhteşem bir kadın."

Koleksiyoncu mu?

Damien cam bir kafes çıkardığında sinirim alarma dönüşüyor, çünkü içinde dört renkli tüy topu zıplıyor.

"Henry!" Nefes nefese kaldım. "Gertie?"

Nimpinler hapsedildikleri yerde cıvıldaşıp gıcırıyor, sıvı siyah gözleri korkudan irileşmiş bir halde camda toplanıyor ve sanki bana ulaşmaya çalışıyorlarmış gibi kendilerini cama sıkıştırıyorlar.

"Bu yaratıkların sen ve arkadaşların için ne kadar değerli olduğunu fark etmediğimi sanma," diye açıklıyor Damien, kafesi kaldırıp tırnağıyla sanki bir akvaryummuş gibi kafese vurarak. "Üstteki kolu görüyor musun?" Kolun yanındaki kırmızı düğmeyi işaret ediyor. "Bir çevirişte odaya karbon monoksit gazı gönderecek, bu da-"

Gulyabani boğazından abartılı bir boğulma sesi çıkarıyor. Midemde öfke ve korku birikiyor. Bu. Lanet olası. Piç kurusu.

Damien bilim adamlarına anlamlı bir şekilde, "Bayan Boneweaver güçlüdür, eğer unutan varsa," diyor. "Ve o sadece çelik prangalar içinde."

"Gönüllü olarak burada!" Solomon sinirli bir şekilde söylüyor.

"Evet, ama burada yapacağımız her şey gönüllü *olmayacak*." Damien bunu o kadar hızlı, kadar rahat söylüyor ki, tüylerim diken diken oluyor.

"Bu küçük yaratıklara yönelik tehdit göz önüne alındığında daha uyumlu olacaktır."

Birdenbire etrafımdaki erkeklere farklı bir bakmaya başladım. Burada bana yaptıkları hiçbir şey artık bir 'seçenek' değil.

Yutkunarak tekrar masaya uzanıyorum ve havluyu bacaklarımın arasını örtecek şekilde yerleştiriyorum. Elbisemi yukarı çekerek karnımın alt kısmını ortaya çıkarıyorum. "Çabuk ol," diye bağıryorum.

"Bu sadece yumurtalıklarınızın ve rahminizin durumunu kontrol etmek için..."

"Ne yaptığını çok iyi biliyorum," diye . "Dediğim gibi, çabuk ol."

Damien daha iyi görebilmek için ayağa kalkıyor ve ben nefesimi sakinleştirmeye çalışırken tek yapabildiğim tavana bakmak .

Herkes ultrason makinesinin ekranına bakmak için öne doğru eğiliyor, sanki hepsi iç organlarıma bakmaya çok hevesliymiş gibi. Mide bulantısı midemde çalkalanıyor ve çelik masanın kenarlarını öyle sıkı kavriyorum ki avuçlarımın altı terliyor.

Solomon sağ kalça kemiğimin tam içine sıkıca bastırıyor. "Bunu anneme kaç kere yaptın?" Tavana doğru soruyorum. "Tepkisiz hale gelmeden önce kaç kez?"

Gözümün ucuyla bilim insanları rahatsız bir şekilde hareket ediyor. Biri boğazını temizliyor. Bu odada hiç kadın yok. Sadece erkekler, sadece animuslar. Acaba korkmuş muydu? Gelecekte onu ve kızını nelerin beklediğini biliyor muydu?

"Rahatlamaya çalış," diye homurdandı Solomon. "Neyse ki gençsiniz. İşimizle ilgili herhangi bir sorun çıkmayacaktır."

"Etik olmayan iş," diyorum. "Yasadışı iş."

"Gönüllü iş," diyor Ghoul. "Önemli bir iş."

Ona bakıyorum, sol tarafımdan bana doğru bakıyor. Annemin hapsedildiğini hiç bilmiyordu ama bunun bir önemi yok çünkü şu anda burada benimkini denetliyor. Umarım gözlerimdeki ölümü görebilir. Umarım tüm bunlar için babamı öldüreceğimi görebilir.

Bölüm 10

Xander

Enter Sandman - Metallica

A Bütün gün süren o bilimsel araştırma saçmalığından sonra, kötü bir ruh hali içindeyim. Ghou'l'un Spawn'ı okşamasını izlemek zorunda kaldığım için daha kötü oldum.

Hayatımda gördüğüm en iğrenç şeydi. Şimdi, onu arkamdan çekip zemin kata çıkarırken neyse ki sessiz, muhtemelen Damien'in kafesinde sıkışıp kalan minyatür tüy yumakları için üzülüyor.

Nimpinler tamamen işe yaramaz yaratıklardır. Muhtemelen kıl yumağı olarak ortaya çıkacak bir ağız dolusu kemikten başka bir şey değiller. Lyle'in neden onlarla bile bilmiyorum. Animalar onlara Tamagotchis gibi davranıyordu ve animuslar da onlardan etkilenmiyordu. Bana sorarsanız tam bir aptallık.

Drakos Malikanesi bu akşam misafirlerini bekliyor. Bu, sezonun en büyük etkinliği ve benim ejderha toplumuna geri dönüşümün en büyük beklentisi. Ejderhalar sırf beni karşılamak için diğer eyaletlerden, hatta bazıları denizaşırı ülkelerden geliyor ve bu solucanların hiçbirinin ailem için bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Onlara gün doğumuna kadar yeraltında kalmalarını emrettim ve onları çıtır çıtır asmakla tehdit ettim. Bilim adamlarının hepsi örnekleri incelemeye hevesli.

Zaten şu anda topladıkları verilere bakılırsa, yerlerinde kalacaklarından eminim. Mace Naga da şaşırtıcı olmayan bir şekilde görünmüyor. Savage ve Lyle'in misillemesinden endişe ettiğine ve en yakın aile üyelerini güvence altına aldığına şüphe yok. Savage iyi gününde rehine almaktan hoşlanıyor ve ilk kurbanları olarak Charlotte Naga ve kalan eşini gözüne kestirdiğine şüphe yok. Spawn'ın Ben Amca'sının ölümünü bildiğini sanmıyorum ve bunu ona söyleyecek kişi de ben .

Ejderhamı kontrol ederken sinirli bir şekilde ovuyorum. Hâlâ öyle. Kaburgalarını şişiren yavaş ve sabit nefes alış veriş dışında tamamen hareketsiz. Tamamen aynı görünüyor ve onu ne kadar dürttüğüm önemli değil, en ufak bir homurtu bile çıkarmıyor.

Daha fazla kızgınlık kemiriyor. Bastırdığım öfkeyi boşaltmak için uçamıyorum bile

Bileğimdeki bileziğe bağı zincir şiddetle çekiliyor. Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve Spawn'ın tökezleyip kendini düzelttiğini görüyorum.

"Çok hızlı," diye mırıldanıyor.

Sanki hiç konuşmamış gibi burnumdan nefes vererek yürümeye devam ediyorum. Bu öğleden sonraya odaklanmalıyım. Ailemin itibarı her şeyin mükemmel gitmesine bağı.

Babamın en üst katta, ön bakan kulelerden birinin içindeki çalışma odasına ulaşıyoruz. Sadece başını çevirerek ana kapıdan kimin girdiğini görebiliyor. Bu yüzden kız kardeşime ve yavrulara yaptığım gizli ziyaretlerde hep kuzeyden girerdim.

Dağ külünden yapılmış masasında oturuyor, yüzü kapıya dönük, başını anima biyodata dosyasının üzerine eğmiş. Merdiven boşluğunun dibinden yaklaştığımı duyduğuna şüphe da, parmak eklemlerimi açık kapıya saygıyla vuruyorum.

"Varisim," diyor, gözleri yukarı kayıyor. "Gel ve otur."

İçeri girip masanın karşısındaki altın ve kırmızı kadife sandalyeye hızlıca oturuyorum. Spawn garip bir şekilde yanımda duruyor. Kimsenin ona görgü kurallarını öğretmemiş olması bir mucize.

Gözlerimi babamdan ayırmadan zinciri çekiştirdim ve "Diz çök" dedim.

Gözümün kenarından Spawn oflayıp pufluyor ve mümkün olduğunca telaşla sandalyemin yanındaki dizlerinin üzerine çöküyor.

"Öğrenecek," diyor babam, ilgiyle bakarak.

"Bu geceki etkinlik için obsidyen prangaları kullanmalıyız."

Öğleden sonra ışığının altın yüzükleri parlattığı mücevherli elini umursamaz bir tavırla sallıyor. "Misafirlerimiz neler yapabileceğimizi görmek isteyecektir. Bundan keyif almalarını istiyorum."

"Başka eğlenceler de olacak," diyorum dikkatle. "Elbette bunu göstermemize gerek yok."

Bana sert bir bakış atarak haddimi aştığımı söyledi. "Mesele tamamen bu. Hepsi çok ilgili. Özellikle de Melbourne'den Lord ve Leydi Hellfire." Dosyadan bir sayfa çıkarıp ince ahşap üzerinde kaydırıyor. "Bayan Francesca'yı dikkatle değerlendirmenizi istiyorum. O iyi bir aday."

Sayfayı alıp sağ üst köşeye zımbalanmış küçük vesikalık fotoğrafa bakıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyorum. Çok çekici genç bir kadın. Sarışın, 1.80 boyunda, koyu renk gözleri ve düz, ince bir burnu var. Dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrılmış, sanki kamera merceğinden beni baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi. "Ve gözüme çarpan başka bir aday daha vardı. Bayan Nadine Chen."

"Bir sonraki tercihim bu olurdu," diyor Peder, sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını dikleştirerek. "İkisi de iyi soydan. İkisi de doğurgan. İkisinin de akli başında."

"Ve iyi eğitilmiş," diyorum yavaşça, sonuncusunu görmezden gelerek. "Chen'ler iyi bağlantılara sahipler."

"Ailesi de Şanghay'a dönecek, bizim için uygun. Evlendikten sonra daha az sorun olacak."

Sorunlar. Sissy ile yaşadıklarımız gibi.

Babam dosyayı kapatır. "Yeni giysileriniz teslim edildi.

Bu gece aile armasını takın."

"Evet, baba." Eski kuralları ve görgü kurallarını bu kadar çabuk benimsemiş olmam beni şaşırtıyor. Yine de bunlar bana beşikten itibaren şiddetle öğretilmişti.

Babam beni incelerken ellerini kucağında kavuşturuyor. Onunla göz göze geliyorum, nefesimi kontrol ederek kalp atış hızımı sabit tutuyorum. Normal hızda göz kırpmak dışında hareket etmiyorum. Yutkunmuyorum,

Yumruklarımı sıkamıyorum, şakağımdaki kaşıntıyı kaşıyamıyorum. Sırtım düz. Korumalarım sağlam.

Gözlerinin altında ve ağzının kenarlarında ince çizgiler oluşmuş olsa da babam hayatının baharında bir canavar. Ne de olsa bana aile malikanesine dönmemi teklif ettiğinde aklında kendi yaşı vardı. Emmerson henüz bir yavruydu ve mirası devralacak başka kimse yoktu. Daha da kötüsü, her zamankinden daha az ejderha doğuyordu.

Sonunda başını sallayarak aramızdaki meydan okumaya son verdi. "İki saat sonra görüşürüz."

Ve bununla birlikte, kovuldum.

Zinciri çekiştirerek Spawn'a her kelimeyi dinlediğine şüphe olmayan halıdan kalkmasını işaret ediyorum. Başımı babama doğru eğip kapıdan çıkıyorum ve biyodata klasöründeki bayanların istatistiklerini gözden geçiriyorum. Hepsi bu gece aileleriyle birlikte olacak, bazıları içten içe ortalığı karıştırmamızı dileyecek. Birçoğu benim nasıl biri merak edecek. Malikaneden ayrıldığımdan beri neredeyse hiç göz önünde olmadım ve hakkımda duydukları her şey muhtemelen dedikodudan ibaret. Odama dönerken aklımdan bunlar ve daha milyonlarca şey geçiyor.

Oraya vardığımızda Olly ve Heather çoktan koşuşturmaya başlamış, bu gece için tüm eşyalarımı hazırlıyorlardı. Spawn'dan altın zinciri çıkarıyorum.

"Yıka," diye emrediyorum Heather'a. "Misafirlerimiz için güzel görüldüğünden emin ol. Hiçbir şey sıkmayın. Onu koklamak isteyeceklerdir."

Spawn, Heather'ın onu banyoya çekmesine izin vermeden önce hoşnutsuz bir ses çıkarır.

Bölüm 11

Aurelia

A Ülkenin dört bir yanından gelen ejderha yuvaları aşağıda bekliyor ve ben de onların tüketimine hazır bir domuz rostosu gibi hazırlanıyorum.

Heather beni küvete sokuyor, güzel kokulu bir yağ ve köpük banyosu kombinasyonuyla dolduruyor. Aynı şeyi bir aşamada Xander'a da yapacağı düşüncesi, önümüzdeki bir saati atlatmamı sağlayan tek şey. Beni pembeleşene kadar keseliyor, hatta bir tırnak fırçası alıp el ve ayak tırnaklarımı bile keseliyor. Daha sonra benim için dişlerimi fırçalamaya çalışıyor ve ona izin vermek için yarım aklım var, ama bunun yerine kibirli bir ton takınıyorum ve fırçayı elinden kapıyorum. "Heather, sana *aslında* bir evcil hayvan değil, yetişkin bir kadın olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

Bir an için yüzünü ekşitmiş gibi bakıyor, sonra nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor ve kokusuz bir nemlendiriciyi sırtıma ve kollarıma sürmekle meşgul oluyor.

Üzerime yeni bir elbise geçiriyorum; sade ama şaşırtıcı derecede zarif, siyah, şal tarzı saten bir elbise... Xander'ın inanılmaz derecede düşük bel pantolonuyla yanımdan geçip gittiği odaya girmeden önce. Bakmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü bunun her şeyin sınırında yatan ıstırapı tetikleyeceğini biliyorum.

Bunun yerine, köşede oturmak ve Heather'ın saçlarımı düzeltirmesi, bebek yumuşatması ve Xander'ın muhtemelen kullandığı bir tür serumla uçması çilesi boyunca sessiz kalmak zorundayım. Saçlarımı uzun bir uzunlukta ayarladığı etkili bir şekilde

Sırtımdan aşağıya doğru, bana tam olarak bu şekilde şekil vermesi için talimat aldığını söylüyor.

Bu konuda son derece rahatsız edici bulduğum bir şey var.

Xander'ın beni babasıyla görüşmeye zorladığına hâlâ inanamıyorum. Böyle bir evliliği ayarlamak hepimiz için utanç verici. Daha da kötüsü, o genç kadınların hepsinin bu gece burada olacak olması. Ona bakacaklar. Gözlerini onlara dikmesini bekleyecekler.

Xander Drakos'un iyi bir eşleşme olarak değerlendirileceğinden hiç şüphem yok ve-

Düşüncelerimin bu noktasında, söz konusu Xander Drakos, siyah ceketinin kollarının manşetlerini ilikleyerek banyodan çıktı.

Ruhumdaki o önemli yırtık yeniden kanıyor.

Yıkıcı biri. Hem de birden fazla yönden.

Xander üç parçalı bir smokin giyiyor; ceket ve pantolonu gece yarısı siyahı, yeleği de aynı renk. Belki de yeni küçük kablosuz kulaklıklarını gizlemek için saçları gevşek ve sırtına doğru ipeksi bir şekilde dökülmüş. Her zamanki siyah hançer küpesini bırakıp küçük siyah bir küpe takmış ve siyah hızmasını çıkarmış. Göğsünün ortasında ailesinin altın armasını taşıyor ve görünümünü altın bel ve yaka zincirleriyle tamamlıyor.

"Her zaman arkamdan yürüyeceksin," diyor Xander, bileğini şaklatırken gözlerini önden ayırmıyor, altın zincir yukarı doğru kıvrılıyor ve bir mıknaş gibi yakama yapışıyor. "Beş adımdan az olmayacak."

"Bunu saymam mı gerekiyor?" Belli belirsiz

sordum. "Hiçbir zaman o kadar zeki olmadın."

"Görünüşe göre," diyorum karanlık bir sesle.

Xander omzunun üzerinden bakıyor, muhtemelen onunla aynı fikirde olmamı garip buluyor. Gerçek şu ki, bilim adamlarıyla yapılan ultrasondan sonra midem hâlâ bulanıyor. Diğer her şeyle başa çıkabilirim. Tüylerimin yolunmaya devam edilmesi, Ghoul'un beni *sağma* çilesi, ama bu tek şey beni tamamen *alt* üst etti. Ilık bahar gecesine rağmen kollarımı ovuşturuyorum, av gibi davrandığımı kimin gördüğünü umursamıyorum.

Ben bu güzel halıya kusamadan Xander yürümeye başlıyor ve ben kendimi sabitlemek zorunda kalıyorum. Hizmetçiler ve uşaklar koşuşturuyor, hepsi ya etkinliğin yapılacağı arka bahçeye ya da mutfak veya şarap mahzeni olduğunu tahmin ettiğim yere gidiyor. Dışarıdan hafif bir müzik yükseliyor. Yanılmıyorsam gerçek bir yaylı çalgılar dördlüsü.

Xander beni merdivenlerden aşağıya indiriyor, orada anne ve babasını buluyoruz, ikisi de uzun siyah kadife bir elbise ve sırasıyla siyah ve altın rengi üç parçalı bir smokin giymişler.

Flores dönüp bize bakıyor, önce beni, sonra oğlunu süzüyor. "Vakit geldi," diyor, kelepçelerindeki altın iplik işlemler tepemizdeki şamdanın sıcak ışıkları altında parlıyor. "Bir dakika burada bekleyin. Sizi tanıştıracam." Flores, Xander'a sabit, cam gibi gözlerle ve belli belirsiz bir gülümsemeyle bakan Xander'ın annesine dönüyor. "Gel, Esteè." Annesinin elini tutup sol dirseğinin kıvrımına yerleştirdikten sonra ikisini de çevirir.

Leydi Drakos'un varlığını hissedince kuş gücüm bir kez daha harekete geçiyor. "Bu gece aklına bir şey gelmesin." Xander'ın sesi beni tekrar Şu anda. Dışarıdan hafif bir alkış sesi geliyor. Kral Flores'in sesinin gürültüsü ve Xander'ın parlayan gözleri açık kapılara sabitlenmiş. "Konuşulmadıkça konuşmayın. O zaman bile gereksiz yere gevezelik etmeyin. Tökezlemeyin ya da düşmeyin. Gözlerinizi dikip bakmayın."

"Başka bir şey var mı?" Abartılı bir nezaketle soruyorum.

"Don't Ağla. Yapma. olsun Kızgın. Yapma. kullanım senin güçler veya aptalca bir şey denemeyin. Lord Agnis nimpinlerle birlikte dışarıda."

Bu ne cüret.

"Ghoul'un söyledikleri doğru mu?" dağıtmaya çalışarak soruyorum. "Onun bir hadım olması hakkında? Yoksa bu sadece bir slogan mıydı?"

Xander'ın yanağı bir gülümseme imasıyla canlanır. "Bu doğru."

Midem zıplıyor. "Neden? Kim?"

"Lyle'dı, ne kadar komik. Celeste'in hatırı için."

İçimde şok rüzgarları esiyor. Lyle'im mi? Anka kuşlarını mı hadım ediyor? Canavarını prangalarından kurtardığından beri, öldürücü ya da işkenceci her şeyi yapabileceğine inanabilirim, ama bu beklemediğim bir şeydi. Bu kadar sert bir şey yapmasını hayal edebilmemin tek nedeni...

Mide bulantısı bir kez daha boğazıma dolanıyor ve elim göğüs kafesime gidiyor. Bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü Kral Flores yüksek sesle oğlunun adını anons etmeden önce Xander sinirlenerek yarım dönüyor.

Kapıdaki uşak eğilir ve kolunu uzatır. Xander öne doğru yürür.

Yürüyüşü o kadar dikkatli, omuzlarının duruşu, kollarının salınışı o kadar pratik ki. Xander yıllardır bu anı bekliyordu ve aramızdaki bağın kopmasına, ihanete rağmen içimden bir ses bunu onun için mahvetmek istemiyor. Bu tamamen delilik, ama dışarıdaki güverteye adım attığımızda, anima'm kederli, kırık bir ilahi söylüyor.

Hakkını vermek lazım, Drakos'lar nasıl parti verileceğini iyi biliyorlar. Arka bahçe, sanki sadece bu etkinlik için yapılmış gibi görünen uzun bir pistin her iki yanında parıldayan ışıklardan oluşan geniş bantlarla çarpıcı bir şekilde dekore .

Xander tam olarak ne zamandır onun dönüşünü planlıyordu?

Dağınık yaratık koleksiyonuyla birlikte kibar bir alkış bizi selamlıyor. Hepsi parlak ve pahalı siyah kravatlar giymiş olsalar da, bu yaratıkları ejderhadan başka bir şeye benzetemezsiniz. Sarı ve beyaz altından yapılmış devasa mücevherler boyunlara, bileklere ve parmaklara, hatta bazıları kıyafetlere, saçlara ve ayakkabılara yerleştirilmiş. Elbette şatafatlı bir şey değil, sadece son derece varlıklı insanlar rakiplerine en güzellerini gösteriyor. Ama havadaki saf güç. Burun deliklerini *yakan* muhteşem ama acımasız bir *yanık*. İçgüdüsel olarak kalp atışlarım hızlanıyor ve anima'm kendi kudretli başını kaldırarak potansiyel düşmanları inceliyor.

Birdenbire neden burada olduğuma dair kafam karıştı. Şüphesiz Xander ve Kral Flores onun ilk çıkışını tek başına yapmasını tercih ederdi. Geri dönen varisin dramatik etkisini bozmak için neden beni bir ödül dansı gibi oyaladılar?

Altın, gümüş ve zümrüt irisli gözler açgözlülükle formumu inceliyor. Gecenin fakiriyim, üzerimde tek bir mücevher yok, bir küpe bile.

En arkada, gölgelerin kenarında Damien Agnis duruyor, siyah smokininin kontrastıyla daha da heybetli görünüyor. Sol elinde benim zavallı yavrumun bulunduğu cam kafesi tutuyor.

Hepsi de yere çökmüş, birbirine sokulmuş halde oturan nimpinler. Anka kuşu gözüme çarptığında, sanki aramızda küçük, sevimli bir sır varmış gibi parmağını kaldırıp burnunun kenarına vuruyor.

İçimi dolduran öfke ve mide bulantısı karışımını bastırarak zehirli bakışlarından uzaklaşıyorum. Tüm bunlar bu gece bir şey *yapmayacağımdan* emin olmak içindi.

Xander platformun sonunda duruyor ve ben de alkışlar kesilirken o beş adımdan ayrılmak için tam zamanında duruyorum.

Duruşundan kibir damlıyor ve güç, iki karanlık kanadın açılması gibi etrafında dalgalanıyor. Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor ve seyircilerindeki çok hafif değişimden bunu onlar da hissediyor.

"İyi akşamlar," diyor Xander, derin sesi tüm bahçeye ulaşmakta ve tenimde bir vızıltı yaratmakta hiç zorlanmıyor. "Aileme geri dönüşümü memnuniyetle karşıladıkları için aileme teşekkür etmek istiyorum. Geri döndüğüm için mutluyum." Xander kalabalığın başında duran anne babasına doğru eğiliyor, bu sırada kibar alkışlar yükseliyor.

Ben mi? Boğazında tasma ve tasma kayışı olan kraliyet aptalı gibi görünmemeye çalışarak orada beceriksizce duruyorum.

"Ve bu gece bizimle kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Hepinizle tanışmak ve kendimi yeniden tanıtmak için sabırsızlanıyorum." Etrafına sırtıttığını söyleyebilirim çünkü genç ve yaşlı birkaç kadından daha fazlası kendi utangaç gülümsemelerini veriyor.

Çapkın piç.

Müzik tekrar çalmaya başlıyor ve Xander platformdan inip kalabalığın içine doğru ilerlerken ben de kendi gözlerimle etrafı süzüyorum. Onu takip etmek için acele ediyorum ve ejderhalar onu ilk karşılayanlar olmak için öne fırlıyor, ellerini uzatıyor ve gülümsüyorlar.

İşte o zaman neden yanlarında getirildiğimi anlıyorum. Savurgan evlattan doyduktan sonra ejderhalar beni daha yakından izlemeye başladılar. Flores çok ilgilendiklerini söylerken şaka yapmıyormuş. Saygılı bir mesafeyi korusalar da gözleri merakla parlıyor. Diğer yaratıklardan daha uzunum, hatta kadınların boyu 1.80'in üzerinde, kendimi tehditkâr, uzaylı varlıklar tarafından incelenen bir şey gibi hissediyorum.

Scythe ile The Jewel of the Jungle'da ilk kez sahneye çıktığımda kendimi bir ödöl gibi hissetmişim. Beni kendi mücevherleri gibi giydirmişlerdi ve ben de hayatımda ilk kez kendimi değerli bir şey gibi hissetmişim. Ve burada, hala öyle olduğumu fark ettim.

Ben hala bir mücevherim. Bir statü sembolü. Diğer ejderhalar en büyük zümrütlere ve yakutlara, değerlerini azlıklarında bulan en büyük altın yığınlarına sahip olabilirler ama Xander hazinesindeki en büyük mücevhere sahip. Son Boneweaver.

"Kızım," diye derin, kadınsı bir ses geliyor ve dikkatimi Xander'ın öpmekte olduğu ele geri çekiyor. "Onu gençliğinden hatırlıyor olabilirsin. Bayan Nadine Chen."

"Tabii ki." Xander'ın derin, baştan çıkarıcı ses tonu karnımın alt kısmında bir şeyleri harekete geçiriyor. "Yetişkinliğe adım atmışsınız leydim."

Kusabilirim. Xander doğrulur ve badem gözlü, kırpılmış siyah saçlı, porselen tenli genç bir kadının gözlerinin içine bakarken onun pahalı siyah ayakkabılarının arkasına kusmalıyım. "Gelip yeni taktırdığımız peri ışıklarını görecek misin?"

"Bana Nadine de lütfen," diye .

Nadine elini Xander'ın uzattığı kola koyar ve birlikte uzaklaşırlarken kalabalık aniden dağılır.

Sanki kur yapıyorlarmış gibi bahçede *dönüp* duruyorlar. İçten içe öfkeleniyorum, bunu bana bakan ejderhalara göstermemeye çalışıyorum, bunun yerine dişlerimi sıkmaya karar veriyorum. Kulağına bir şeyler mırıldanmak için eğilmesini izlerken bunu tamamen yüzüme vuruyor.

İkisini de yakma dürtüsü neredeyse beni ele geçirirken, sıcaklık içimi pençeliyor.

"Oh!" Kalabalıktan epey uzaklaştığımızda Nadine aniden seslendi. "Yeni evcil hayvanın!" Bana kabaca bakmak için yarım dönüyor. "Numaralar yapabiliyor mu?"

Xander bir süre sonra dönüyor ve konu seçiminden rahatsız olduğunu belli ediyor. "Sanırım." Sesini sıkılmış halde tutuyor. "Serpent Spawn, Nadine'e neler yapabileceğini göster."

Çenemi kaldırıyorum. "Ne görmek istersiniz?"

Nadine heyecanla sırtarak Xander'a yaklaşıyor ve kolunu onun koluna doluyor. "Gerçekten *herhangi bir* yaratığa dönüşebiliyor musun?"

"Temas ettiğim herhangi biri." "Peki ya böcekler?"

Tiksintiyle alay ediyorum. "Onlar hayvan değil, değil mi Nadine?"

"Tavrına dikkat et," diye tersliyor Xander.

Ona ters ters bakıyorum.

Ani bir düşünceyle sırtıyor. "Nadine, en utanç verici yaratığı düşün."

Nadine'in gülümsemesi sinsileşir. "Bir sıçan."

Oldukça zeki yaratıklar ama onun gibi bir sürüngen bunu bilemez. Birden bu limonu limonataya çevirebileceğimi fark ederek çılgınca gülümsedim. Sol göğüs kafesime sabitlenmiş kurdeleye uzanıyorum ve ikisi de bir şey yapamadan çözüyorum ve şal elbisenin her iki tarafını da aynı anda açarak altımdaki tamamen çıplak vücudumu ortaya çıkarıyorum.

Bana iç çamaşırı vermemeleri *benim* suçum değil, mi?

Nadine küçük bir şaşkınlık sesi çıkarırken Xander çirkinleşiyor. Gülümsüyorum, elbisemin omuzlarımdan kaymasına izin veriyorum ve seçtiğim yaratığa dönüşmeden önce anlığına beni görmelerine izin veriyorum.

Boyum hızla yere doğru düşüyor ve dünya birdenbire kocaman oluyor, Xander ve Nadine ben bakımlı çimlerin üzerine dört ayak üzerinde düşerken yekpare varlıklar haline geliyorlar. İlginç bir şekilde, altın tasma benimle birlikte küçülüyor ve Xander'ın bileğine uzanan altın zincir bir kolye kadar ince hale geliyor. Hızla ilerliyor, Nadine'in pahalı siyah stiletlerine doğru yöneliyorum.

Dişi ejderha bir keçi gibi meliyor, ama ben onun ayak parmağına ulaştığımda, Xander telekinetik parmaklarını savurarak beni geriye, çimlerin üzerine yuvarlıyor.

Çılgılık atmaya değerdi.

Nadine boğazını temizler. "Bu hayal ettiğim kadar heyecan verici değildi. , olur mu?"

"Elbette, Nadine. Peki ya Spawn? Geri kayma."

Yüksek sesle küfrederek umarım korkutucu bir cıvıltı olarak çıkar, Xander'ın beni çimenlikte sürüklemeye başlayabileceğini düşünmesi ihtimaline karşı onları takip etmek için acele ederken elbisemi geride bırakmak zorunda kalıyorum.

Ana suarenin kalabalığına döndüğümüzde nefes nefese ve bitkin bir haldeydim. Xander, mümkün olan en uzun yol olduğundan emin olduğum bir şekilde bilerek bahçeleri gezdi.

Döndüğümüzde ve parti bizi gördüğünde yaylı çalgılar dörtlüsü kahkahaları bastıracak kadar gürültülü değil. Neredeyse yedi metrelik ejderhalar daha önce gözümü korkutmadıysa da şimdi korkutuyor. Ayakkabıları başıma yakın, kahkahaları çok gürültülü ve burunlarının üstünü görebiliyor olmam darbeyi yumuşatmaya yardımcı olmuyor.

Savage bu küçük gerçeği çok komik bulurdu. İlk etapta ona söylemem için burada olmadığını hatırladığımda içimi bir karanlık sızı kaplıyor.

Xander sonunda duruyor ve ben çimlerin üzerinde minik patilerimin üzerinde duruyorum, nefesimi tutmak ve ağlamamak için nefes nefese kalırken burnum deli gibi seğiriyor. Nadine'in elini öpüyor ve Nadine ona '*harika kişisel zaman*' için teşekkür ediyor. Ama hemen yerini güzel bir sarışını öne doğru iten başka bir anne-baba alıyor. Xander etrafına bakmadan önce onun da elini öpüyor.

"Boneweaver'ı kim almak ister?"

Hemen cevap veren ses beni şaşırtıyor. "Onu ben alırım."

Herkes dönüp bir elinde şarap kadehiyle öne doğru yürüyen Sissy'ye bakıyor. Mekândaki enerji aniden değişiyor ve diğer ejderhaların sanki bir şey tarafından istila edilmiş gibi ondan dikkatlice uzaklaştıklarını fark ediyorum.

"Teşekkür ederim Selena," diyor Xander resmiyetle, elindeki altın bileziği çıkarırken. Selena kendi elini uzatıyor ve ağabeyinin bileziği ince bileğine geçirmesine izin veriyor.

Bana bakıyor, yüzünde hiçbir duygu izi yok. "Gelin o zaman, Leydi Boneweaver."

Bölüm 12

Xander

Dört Mevsim (Yaz)- Vivaldi

"M "Size karşı dürüst olabilir miyim Lord Drakos?" Francesca Hellfire, annemin sevdiği diz boyu çit labirentine doğru yürürken şöyle diyor.

Gece rüzgarı aniden yüzüme soğuk geliyor.

"Elbette Francesca," diyorum, hoş bir insan gibi görünmeye çalışarak.

Bana bakıyor, bronzlaşmış yüz hatları labirentin dışına belli aralıklarla serpiştirilmiş lamba ışıklarının altında çok güzel görünüyor. "Daha önce eşini reddeden biriyle hiç tanışmamıştım. Annem bunun seni bir sosyopat yapacağından endişeleniyor."

Bir kahkaha attım. "Ben sosyopat değilim. Ailemi çok önemsiyorum. Bunu yaptıklarında acı hissediyorum. Onlara karşı büyük bir sevgi hissediyorum." Keskin gri gözleriyle bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Ben de kendi payıma düşen sosyopatlarla tanıştım," diyorum, kolumun kıvrımında duran küçük elini okşayarak. "Ben onlardan biri değilim."

"Bu, benim bu maçı sorgulamama neden olan şeylerden sadece biri."

Açık sözlülüğünü takdir etsem de, tavırları biraz arzulanan bir şey. Sanırım bu ona öğretilir. "Listende başka neler var?"

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Gözlerin," diyor. "Onlar bir sorun mu?"
İçimden ateşli bir öfke kırbağı geçiyor ama onu bir kenara itiyorum.
"Hayır. Aslında bazıları bunun bir avantaj olduğunu söyleyebilir."

Sanki bunu düşünüyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. Sanki yalan söyleyip test ediyormuş gibi. Yine o kırbağı bir kenara itmek zorundayım.

"Ve senin çıldırtıcı genlerin, en son ne zaman bir kriz geçirdin?"

Duruyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Araştırmam çok kapsamlı Francesca. Eminim harika bir avukat olursun."

Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Öyle olduğumu düşünmek istiyorum. Üstlerimden övgü dolu raporlar aldım. Umarım yakında ortak olurum."

"Neden maçı düşündün, Francesca?"

Gözleri yüzümü arıyor, ağzımın üzerinde duruyor. "Senin ülkedeki en güçlü ejderha olduğunu söylüyorlar."

"Bu test edilmeyi bekliyor."

Ciddi bir şekilde, "Bence öylesin." diyor.

Peki onun fikri neden önemli? Ona bir gülümseme atıyorum ve arkamı dönüp kolumu uzatıyorum. Tekrar yürümeye başladık.

"Peki ya Boneweaver?"

Tatsız kadın. "O benim esirim ve sizi ilgilendirmez." "Odamızda uyuyacaksa, beni ilgilendirir."

Sadece Francesca'nın ailesinin kuzeydeki altın ve kadmiyum madenlerinde büyük hisselerine sahip olduğu gerçeği, onu malikaneden atmamı engelliyor. "Beni pek ilgilendirmiyor," diye alay ediyorum. "Onu yanımda taşımayı kabul etmemin tek nedeni-"

"Çünkü ne?" Yine beni süzüyor, yalan arıyor.
Açıkçası, bu aşağılayıcı.

"Çünkü pek çok hırsız ve sapığın gözü onun üzerinde ve onu ele geçirmelerine izin veremem."

"O *kadar* değerli mi?" Kıskançlık bu ifadeye gölge düşürüyor. "Bazı insanlar için," diye onu rahatlatıyorum. "Benim için değil."

"Scythe Kharkorous ve Savage Fengari gibi."

Çenem kendiliğinden sıkılıyor ve cevap vermek için bilinçli olarak gevşetmek zorunda kalıyorum. "Elbette."

"Eski arkadaşların. Suçlular."

İçeri döndüğümde, önce onu yakmazsam, bu kadının biyo-veri sayfasını yakacağım. "Onlarla şu anki ilişkiniz tam olarak nedir?"

"Haddini aşılıyorsun, Francesca."

Bir sonraki ağzını kapatıyor ve dudaklarını büzüyor. Nihayet.

Cırcır böcekleri gecenin içinde cıvıldıyor ve müziğimin altındaki ritmik ses beni sakinleştiriyor. Turumuzu bitirip Francesca'nın ailesine doğru geri dönüyoruz, annesi kızını kötü ejderhadan kurtarmak istercesine kollarını açarak öne atılıyor. "Yürüyüşün nasıldı hayatım?"

Francesca annesinin kolunu tutmak için benim kolumu bırakıyor. "Bahçe çok güzel ama bizimkinin yanında hiç kalır."

Göz çukuru kemiklerimdeki sıcaklık gözlerimin parladığından emin olmamı sağlıyor. Francesca'nın annesi geriliyor, sonra gülümsemeye zorluyor. "Eminim labirent en üst düzeydedir, hayatım. Drakos Malikânesi güney yarımkürenin en büyüğüdür!"

"Öyle mi?" Francesca kaşlarını çatır.

"Ah, o zaman bu araştırmamızın bir parçası değildi?" Gülümsüyorum.

Bana gülümseyerek karşılık veriyor, şakayı tamamen kaçırıyor. "Bu güzel akşam için teşekkür , Xander. Umarım yarın beni hatırlarsın." Ona ilk adımı kullanması için izin vermemiştim. Elini uzattı. "Eminim diğer konuklarınızla ilgilenmeniz gerekiyordur."

Kızgınlığımın izin verdiği kadar zarif bir şekilde onu öpüyorum ve eğilerek onları içkileri ve dedikodularıyla baş başa bırakıyorum.

Aslında ihtiyacım olan şey lanet bir sigara. Diğer herkesi görmezden gelerek ve bir tepsi kaneppeyle gelen uşağı el sallayarak şatoya doğru ilerliyorum. Yaylı çalgılar dörtlüsü Vivaldi çalıyor, kulaklarımdaki Moğol rock'ıyla güzel bir tezat oluşturuyor. O ejderha dışının benim durumumu sorma cüretini gösterdiğine inanamıyorum. İnsanların artık akıllı yok mu? Kendini koruma duygusu yok mu? Aurelia bile-

Tam orada kendimi durduruyorum ve kalenin sıcaklığına girerken bu iğrenç düşüncayı temizlemek için başımı sallıyorum.

Ama burnuma pislik kokusu doluyor ve aniden döndüğümde Bayan Sırtlan ve üç erkek sırtlandan oluşan maiyetinin aşağıya doğru yürüdüğünü görüyorum.

Babamın ofisine giden merdivenleri.

Babam onu davet ederek ne halt ediyordu?

Yaşlı kadın yanımdan geçerken kömür karası gözleriyle bana bakıyor. Birden bakışlarında bir şey değişiyor. Biraz tanıma.

Başını arkaya yatırır ve kıkırdar.

Ona boş boş bakıyor, aptallığını bitirmesini bekliyorum. Erkekler kollarını kavuşturup benden başka her yere bakıyorlar.

"Ah, pis ejderha," diyor, siyah dantel mendiliyle gözünün kenarını silerken. "Gittin ve kendini ömür boyu lanetledin." Tekrar gülüyor, bastonunu eline alıyor ve ön kapıya doğru topallayarak yürüyor.

İçimden karanlık bir şeyler geçiyor ve ejderhamı kontrol ediyorum. Katatonik haldeydi. Dişlerimi sıkıp odama doğru ilerliyorum.

Bölüm 13

Aurelia

"S "Bu ilginç."

Selena'ya bakıyorum, ben onun peşinden koşarken, o kutsanmış bir şekilde ana partiden uzaklaşıyor. Bana bakıyor ve elbisem olduğunu fark ettiğim siyah bir kumaş çıkarıyor. "Oh, artık geri dönebilirsin."

Şaşkınlıkla arkamıza bakıyorum ve beni çalıların beni gizleyeceği bir köşeye getirdiğini fark ediyorum.

Selena saygıyla arkasını dönüyor, belli ki beni yalnız bırakmaya niyetli. İnsan formuna girdiğimde kaşlarım hala kalkık, elbiseyi tekrar vücuduma sarıyor ve iplerini bağlıyorum.

Ona yandan bir bakış attım. "İlginç olan ne?"

Xander'ın kız kardeşi arkasını döndü. Benden birkaç santim daha uzun, zengin siyah elbisesinin altında bir fidan gibi ince, elini zinciri göstermek için kaldırdığında badem şeklindeki altın gözleri benimkileri arıyor. "Seni almama izin verdi. Benim için gerçek bir tehdit olduğuna inanmıyor. Onun yaptıklarından sonra intikam almaya çalışacağına."

Gözlerimi ayaklarımın dibindeki karanlık çimenlere dikmek zorunda kalıyorum ve gözlerimin arkasını yakan şeyin utanç mı yoksa keder mi olduğundan emin değilim. Belki de ikisi birden. "Seni incitmeyi asla düşünmezdim. Her şeyden sonra bile..."

"Buna inanıyorum," diyor nazikçe. Boğazını temizlemeden önce aramızda bir anlık yumuşak bir sessizlik oluyor. "Benimle yürüyün. Bahçe partilerinde yapılan bir şey gibi görünüyor."

Dönüyor ve zinciri gevşek tutarak ışıklı patikaya doğru yürümeye başlıyor. "Bu partileri sık sık yapmıyor musunuz?"

Sanki bu durum canını sıkıyormuş gibi mırıldanıyor. "Bu aslında ikizler doğduğundan beri ilk görüşmemiz."

"Kaç ?"

"Daha yeni sekiz yaşına girdiler, Vahşi Tanrıça'ya şükürler olsun."

Yolda bir kavşağa geliyoruz ve o sola dönüyor. Yanımda yürürken boynundaki altından dev yakut sanki sihirli bir şeymiş gibi parlıyor. Bir çeşit koruma tılsımı mı? Elbisesinin ışıltılı yakasının üzerinde göz kamaştırıcı duruyor. Birden, henüz eşiyle tanışmadığımı fark ettim. Çocuklarının babası nerede? Ama onun yerine, "Vahşi Tanrıça'ya inanıyor musun?" diye soruyorum.

"Herkes bir şeye inanır." Bana bir bakış attı. "Sen neye inanıyorsun Aurelia?"

Sadece bir kelime kalbimde yankılanıyor. Tüm vücudumda. Artık sadece tek bir şeye inanıyorum.

"Özür dilerim," diyor Selena, başka bir kavşaktan dönerken. "Daha hoş şeylerden bahsedelim. Drakos Malikânesi'nde mümkün olduğunca kendi kendimize yetebildiğimiz için gurur duyuyoruz. Bize süt veren küçük bir keçi ve inek sürümüz, sebze mahsulümüz var ve burada"-gölgeli bir muhafazayı işaret ediyor ve ben kısa bir süre duruyorum-"tavuklarımız var. Bize büyük miktarda yumurta veriyorlar."

Etrafında diz hizasında ahşap bir çit bulunan devasa bir kümes, kuşlara dolaşmaları için bolca alan sağlıyor. Tavuklar kümesin içinde uykularında alçak sesle ve yumuşak bir şekilde gıdaktıyorlar, ama dışarıda birkaç beyaz tüylü ipekli dolaşıyor. Ama içlerinden biri siyah. Ve taktığı mücevherli deri gözlüklerin ardından bana doğru bakıyor.

"Oh, yeni bir horozumuz var," diye gülüyor Selena bıyık altından. "Acaba görme sorunu var mı? İkizler onu çok sevecek."

Kalbim aniden ritmini değiştirdi. Ağlamak istiyorum. Oraya atlamak ve Eugene'i kollarıma çekip öpmek istiyorum.

Bir arkadaş. Yalnız değilim.

Eugene buraya nasıl geldi? Bir şekilde konvoyla gizlice girmiş olmalıydı çünkü akademide, balo için ayrıldıktan sonra onu Minnie'nin odasında bırakmıştım.

Eugene sanki gizli görevde olduğunu biliyormuşçasına gözlerini kaçırıyor ve sebepsiz yere toprağı gagalıyor. Gözyaşlarım bize tamamen ihanet etmeden önce sertçe yutkunarak karnımı tutuyorum. Acaba Xander onun burada olduğunu biliyor mu?

"Kuşlar," diye düşünüyor Selena. "Nihai kurtulanlar. O meteor yıkımından canlı çıkmayı başaran tek dinazorlar. Her şey gagalarına bağlıydı. Hiçbir flora ve fauna kalmadığında, keskin uçlarıyla tohumlar için oyuk açmayı öğrendiler. Bu tek şey tüm türlerini hayatta tuttu."

Eugene tekrar yere vuruyor ve gözlerimi kırıştıyorum. Selena bana dönüyor ve onun bakışları altında kendimi o kadar da böcek gibi hissetmiyorum.

"İşte oradalar!" diye tiz bir ses, bir grup ejderhanın bizi izlediğı yerden çimenlere doğru tünel açıyor. "Boneweaver'ı hemen geri getir, Selena!"

Xander'ın kız kardeşi boğazından sinirli bir ses çıkarır. "Görünüşe göre kaçamağımız sona erdi."

Beni geldiğimiz yoldan geri götürürken, bu kadar katı kurallara göre yaşıyor gibi görünen bu ejderha dişiyi merakla gözlemliyorum. Sonra annesini düşünüyorum. Böyle kurallara göre yaşamak zorunda kalan böylesine güçlü yaratıklar. Drakos ailesi Eski Yasalar'a mümkün olan en kötü şekilde bağlı ve tabii ki olumsuzlukların yükünü animalar çekiyor.

Beyaz mokasenlerinin üzerinde heyecanla zıplayan Damien Agnis grubun en önünde yer alıyor. Selena ve benim üzerimde yükseliyorlar, efsanevi, altın gözleri merakla ve daha uğursuz bir şeyle parlıyor.

"Oldukça güzel bir kız," diyor altın rengi gözleri olan, siyah saçlı, yaşlı bir erkek, rahatça purosunu tüttürürken. Tuzlu ve biberli sakalıyla dikkat çekici ve belirgin bir şekilde tanıdık.

"Ona güzelliğı için ihtiyacımız yok," diyor bir başka erkek oldukça kaba bir şekilde. "Sadece rahmi için."

"Elbette, ama bu süreci kolaylaştıracaktır."

Gruptaki birden fazla erkek kıkırdar.

Onlara ters ters bakıyorum. İğrenç canavarlar.

Damien heyecanını zorlukla bastırarak gülümsüyor. "İnsan kadınlar hamilelikten önce ne, ne, kadar ila on çocuk sahibi olabilirler

gerçekten hayati tehlikeye dönüşür mü? Bir Boneweaver bundan çok daha fazlasına sahip olabilir. Benim bahsim otuz."

Mide bulantısı içimde çalkalanıyor. Gözlerim Damien'ın elindeki kafese kayıyor, orada zenciler rahatlamak istercesine üst yığılmış uyuyorlar. Henry bir ana tavuk gibi onların tepesinde oturuyor. Ama gözleri açık.

Bu piçleri güçlerimle öldüremem ama.. "Başka bir hayvan hakkında sığırımı gibi konuştuğunuzu düşünün," diyorum rahatça. "Son derece medeniyetsiz yaratıkların işareti."

Selena o kadar küçük bir eğlence sesi çıkarıyor ki, eminim bunu duyan tek kişi benim.

Ama sözlerim diğerleri üzerinde hiçbir iz bırakmadı çünkü Damien sanki onun altın anını mahvetmişim gibi beni küçümsüyor. "Her olgunlaştığında elden ele dolaşacaksın. Bir sonraki efsanevi şekil değiştirenin en çok parayla boşalmasına hazır olacak, Yılan Sarayı'nın milislerini finanse edeceksin."

"Oh," diye kıkırdıyor geniş omuzlarını kaplayan gerçek görünümlü bir kaplan postu içindeki ejderha dişi. "Oldukça *acımasızsınız* Lord Agnis."

Ben ona yumruk atma isteğimle savaşıırken, Damien çapkın bir el sallıyor. "Kendini isteyerek teslim etti. Neye çok iyi biliyordu." Bana sırtıtıyor. "Bazıları bunu istiyor diyebilir."

"Teslim mi oldun?" Selena şaşkınlıkla bana bakarak söylüyor. "Bize anlatılan hikâye bu değildi."

Purolu yaşlı ejderha gözlerini ona diyor. "Görevini yerine getirip daha fazla yavru doğurmayacaksan Selena, çeneni kapalı tutmanı öneririm."

Birden bu yaşlı ejderhayı tanıdığımı hatırladım.

Yasaklanmadan, gücüm , öfkeleniyor, içimde yükseliyor-

"Uh, uh, uh!" Damien nimpinlerin kafesini tehditkâr bir şekilde kaldırır.

Hepsinden bilinçli bir adım uzaklaşıyorum, çenemi sıkarken bakışlarımı yere çeviriyorum. Hiç bu kadar güçlü bir öldürme dürtüsü hissetmemiştim. Bir insanı yırtma, parçalama ve *mahvetme* ihtiyacını hiç hissetmemiştim.

"Bunu hissettin mi?" diyor kaplan postlu dişi ejderha. "Olağanüstü!"

Damien, "Onun gücü olduğunu biliyorduk," diyor. "Bu yüzden ben-"
"Mülkü değerlendiriyor muyuz, Fabian?" Kral Flores Drakos
köşeyi dönüyor, elinde altın bir kadeh şarap, soğukkanlılıkla bizi inceliyor.

"Oldukça, kardeşim," diyor puro ejderhası. "Müzayedesine abartılı bir katılım olacak." Bu Xanders'ın amcası. Diğer adıyla Fabian Drakos. Scythe'in on beş yaşındaki bekâreti için açık artırmayı kazanan ejderha.

Kalbimi bir karanlık kaplıyor. Onu öyle bir ele geçiriyor ki, sanırım boğulacağım.

Önceden söylediğim o kelime. Şu an tek inandığım mi?

İntikam.

Flores Drakos tasmamı Sissy'den alıyor ve ben hemen genç kadını özlüyorum. Yanından geçerken yüz ifadesi sakindi ve hayal görüyor olabilirim ama gözlerinde endişeye dair bir ipucu olabilirdi.

Aynı zamanda endişelenmezsem kendimi kandırmış . Benimle ilgili planlarını merak ediyordum, çünkü teslimiyetimi nasıl gerçekleştireceklerine karar verirken titiz davrandıklarından hiç şüphem yoktu. Babam beni *kullanmayı* o kadar uzun zamandır planlıyordu ki, açık artırmanın şartları yıllardır belirlenmişti ve muhtemelen artık sadece enflasyona göre ayarlanmıştı. Flores beni bahçede dolaştırırken diğer ejderhalar da beni süzüyor.

"Bir yılan tarafından yetiştirilmiş, çok yazık," diyor bir erkek, eğilip ağzıma bakarak. "Nasıl oldu da Mace bu kadar şanslı oldu?"

"Bir yılanı göre oldukça güçlü," diyor Flores. "Ben de öyle biliyordum."

Ejderha kralına bakma ihtiyacı duyuyorum. Yani babamın bir Boneweaver'la çiftleşmiş olması onu gücünden emin mi kılmıştı? Karar verme faktörü *bu muydu?* O zaman *eşlerim* hakkında ne düşünüyorlar?

Flores herkese iyi geceler dileyip içeri girmeden önce bahçede dolaşmaya devam ediyor. Sissy bir anda ortaya çıkıp bizi takip ediyor.

"Aç mısın, Lia?" diye . "Akşam yemeği yediğini sanmıyorum."

Midem guruldarken Flores, "Onu zayıf tutun," diyor. "Bu doğurganlığı için daha iyi olacaktır. Hatta"-durup kızına dönüyor, gözleri onun vücudunda geziniyor-"sen de aynısını denemelisin Selena."

Ben boğazımdaki hırıltıyı durdururken Sissy'nin yanakları pembeleşiyor. Ama sanki sözleri tamamen korkunç değilmiş gibi, Flores evin içinde dolaşmaya devam ediyor. "Yarınki sınava hazırlanmak için uykuya ihtiyacın var," diyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor, kızı da bizim sessiz kuyruğumuz.

"Neden? Bu neyi gerektirecek?" Cesurca soruyorum.

"Ah, pek çok şey." Bana bakarken gözlerinin parlaması hoşuma gitmiyor. Xander'ın odasının önünde duruyoruz ve Flores rahat bir elle kapıyı çalıyor.

Kapı kendiliğinden açılıyor ve Xander'ı dinlenme odasındaki şöminenin yanında oturmuş, esrar içerken buluyoruz. Belki de son küçük toplantısı pek iyi geçmemiştir.

Flores, "Evcil hayvanınızı geri veriyorum," diyor. "Onu yatağına koy."

"Evet, baba." Xander ayağa kalktı ve zinciri almak için elini uzattı. Flores zinciri uzatıyor ve bir tür hastalık gibi bir canavardan diğerine geçiyorum.

Oda sıcak, boğucu denecek kadar sıcak ve bunun bir ejderha olayı olup olmadığından emin değilim ama hiçbir fark etmemiş gibi görünüyor.

Flores gibi döner, ama sonra duraklar. "Son bir şey daha." Flores dönüyor ve ben geri sıçrayamadan, uzattığı pençesini bana doğru savuruyor. Acı göğsümü keserken ve yapışkan kan pürüzlü bir çizgi halinde belirirken haykırıyorum.

Geri çekilip ejderha kralıyla oğlunun arasına bakıyorum.

Xander hiçbir şey yapmaz. Sadece parlayan gözlerini kırıştırır ve sigarasından bir nefes daha almak için elini kaldırır.

"Emin olmak için bir tane daha yapmalısın," diyor kuru bir sesle. "Sana söz veriyorum, aramızdaki bağ tamamen koptu."

"Bunu sana söyleyebilirdim," diye kaşlarımı çatıyorum. Her canavar hissedebilir

O.

Bu bir testti. Lanet bir test ve Xander bunu başarıyla geçti.

Renkler.

Flores bilimsel bir ilgiyle mırıldanıyor. "Çok güzel. Size iyi geceler dilerim." O ayrılır ama Selena bir süre kapı aralığında oyalanır.

bir an daha.

"Yardımcı olabilir miyim?" Xander iç geçirir.

Selena'nın yüzü gerilir. "Artık değil." Sonra o da elbisesini hışırdatarak uzaklaşıyor.

Xander zinciri koparana kadar onun seçtiği ifadeye kaşlarını çatıyorum. "Kafes," diye bağılıyor.

"Amcık," diye karşılık veriyorum.

Beni görmezden gelip sandalyesine dönmeden önce omuzları geriliyor. Göğsümdeki sığ kesik çoktan iyileşmiş olsa da, gece için elbisemi çıkarmaya ve halının üzerine bırakmaya dikkat ediyorum. Banyoyu kullandıktan sonra kafesime geri dönüyorum ve kapıyı kilitliyorum.

Ne kadar iyi bir hayvan.

Tanrım, orada oturmak sinirlerimi bozuyor, parmaklıklar çıplak sırtıma soğuk geliyor. Sonunda Xander yatağa gidiyor, karartma perdesini indiriyor, böylece yine karanlık tarafından yutuluyorum.

Önceki gece gibi uyuyamıyorum. Uyuyamam. Akşamki olaylardan ve sözlerden sonra olmaz. Başımı derme çatma battaniye yastığıma koymamın bir faydası olmuyor ve bu yabancı yerde uyumakla ilgili beni huzursuz eden bir şeyler olduğu kesin.

Xander yatağında hiç ses çıkarmıyor ve acaba uyuyor mu yoksa uyuyor mu yapıyor diye merak ediyorum. "Bu gece karını buldun mu?" Mırıldanıyorum.

"Ağzını bantlattırma bana," mırıldanıyor.

Saatler gibi bir süre boyunca orada uzandım, gözlerim siyah malzemeyi kırıştırdı.

Ben duyana kadar.

Hafif bir fısıltı kalbimin göğsümde teklemesine neden oluyor. Nefesli, zayıf ama kesinlikle kadınsı.

Burası perili mi? Şaşırmazdım, böyle eski, çürümüş bir yer.

Tekrar duyuyorum ve dimdik oturuyorum, neredeyse kafamı kafesin tepesine çarpacaktım. Fısıltı kelimeleri oluşturdu. Telaşlı ve çaresiz. Gözleri kocaman açılmış, kendi kafesinin parmaklıklarını kavrayan, bana yalvaran birini hayal ediyorum. Bana yalvarıyor.

Sakin açma.

Kaşlarımı çatıyorum, kulaklarımı zorluyorum. Ama kelimeler ikinci seferde de farklı değil.

Sakın açma.

Ondan sonra hiç uyumadım ama sesim geri gelmedi.

Bölüm 14

Xander

O Ev - Sinematik Orkestra

T Ertesi gün, Solomon ve bilim insanları Snake Spawn için uzun test listelerini uygulamaya devam ederler. Bir koşu bandı var ve onu çeşitli şekillerde çalıştırıyorlar. Yılan Yumurtası'nın ısırma gücünü test ederler.

Çeneleri ve pençelerinin keskinliği. Tüm bu süre boyunca Ghoul saplantılı bir takıntıyla onu izliyor ve gün boyunca, sıkılıp gidene kadar çeşitli yılan generalleri de bize .

Bu süreyi bitmek bilmeyen talepler, e-postalar ve haber raporları listesini yönetmek için kullanıyorum. Aradığım şeyin ne olduğu bile belli değil. çeşit... misilleme. Bir tür sinyal. Aldığım tek haber Scythe'ın karada görüldüğü. Pasifik'in soğuk sularında huzur bulunduğunu sanıyordum. Geri döndüğünü görmek en hafif tabirle hayal kırıklığı.

Spawn'ın dayanamadı.

Animus Akademisi'nden hiç kimse benimle iletişime geçmeye çalışmadı ve bu durum ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Herkesin numarasını engelledim ama bu Savage, Scythe ve hatta Lyle gibi erkeklerin birilerine ulaşmasını asla engellemedi. Bana ulaşmanın yolları ve yöntemleri var. Elektronik ya da başka bir yolla mesaj gönderebilirler, ama ben hiçbir şey duymadım.

Tehdit yok.

Sessiz bir Tırpan tehlikeli bir Tırpan'dır. Benim tavsiyemle, babam mülkün fiziksel ve diğ r korumalarını iki katına çıkardı.

O gece annem beni Sissy ve ikizlerle birlikte odasına ak am yemeğ ne davet ediyor. Günün en sevdiğim kısmı bu çünkü bana çocukken aynı şeyi yaptığımız zamanları hatırlatıyor. Bizim zamanımızda, babam bir köşede oturup kitap okurken biz Milo ya da çay içer ve masa oyunları oynardık.

Yavrular için geleneğ  sürdürmeleri beni son derece memnun ediyor. Spawn'ı her yere yanımda götürmek zorunda olduğumdan, lo  odanın köşesinde oturmasını emrediyorum.

Ama bu uzun sürmez. Yavrular meraklı ve zekidir, bu yüzden kitaplarını ve boyama kalemlerini de yanlarında getirerek hemen ona doğru ko arlar.

"Or-rey-lee-uh," diye cıvıltıyor Emmerson, "resim yapabiliyor musun?" Kızın isminden çok etkilenmiş.

"Biraz," diyor Spawn.

Emmerson ona mavi bir kalem uzatırken, "Buna izni yok," diye  ıkışıyorum. "Evcil hayvanlar okuma yazma bilmez."

Emmerson sıkıntıyla ofluyor. "Neden? Onun elleri var."

"  nk  ben öyle dedim."

"Ama *neden*?"

Onu uyaran bir bakış attım, o da meydan okuyarak karşılık verdi. Ben de başka bir taktik denedim. "Buraya gel ve benimle son kartı oyna."

"Sadece bizimle oynayabilirse." "Evcil hayvanlar oyun oynamaz," diyorum.

Sissy kar ımdaki kanepede e-okuyucusunda bir tür müstehcenlik okurken sinirli bir şekilde nefes veriyor.

"O zaman benim yanımda oturabilir mi?" Emmerson gözlerini bana dikti. Ben ne zaman sıkıcı bir amca oldum?

    ektim. "Peki."

Sanki bir savaşı kazanmış gibi kıkırdıyor ve Spawn'ı kolundan tutup k  eden masama doğru götürüyor. Büyük bir  a kınlık ve hayal kırıklığı içinde, koltuğ  oturmak yerine, Emmerson Spawn'ı koltuğ  doğru itiyor ve koluna t n yor. "Kartlarımı benim gibi oynayacak."

Annem yanımda, gece ilacından bir kadeh içerken kıkırdıyor. "Zeki yavru," diyor gururla. "Bir dahaki sefere sana karşı satranç oynayacak, Xander."

"Bundan şüphem yok," diyorum alaycı bir ifadeyle. "O zaman devam edelim."

"Bütün gün ne yapıyorsun?" Delilah boyasını bırakıp gözlemlemek için yanına geliyor.

"Evrak işleri, planlama," diyorum kartlarıma bakarak.

"Sen değil, Xander Amca," diyor Delilah dikkatle. "Aurelia."

Yavrulara bakarken çenem gevşiyor ama kimse bana aldırış etmiyor. Hatta Delilah büyülenmiş gibi Spawn'ın yüzünü okşuyor.

"Yumuşak deri," diyor Delilah. Sonra kaşlarını çatarak Spawn'ın göğsüne bakıyor "Orada ne oldu?" Parmaklarını köprücük kemiğinin altındaki iyileşmiş çizikte gezdiriyor.

"Kendimi yaralamayı başardım," diyor Spawn sessizce. "Sadece bir sıyrık."

"Üzerine antiseptik sürdün mü?" Delilah kesiğe bakarak soruyor. "Anne, antiseptik krem nerede?"

"Buna ihtiyacı yok," kaşlarımı çatıyorum çünkü neden tamamen iyileşmediğini anlamıyorum.

Görmezden gelindim.

İkizler şimdi Spawn için çok endişeleniyor, kesik için yaygara koparıyor ve homurdanıyorlar. Delilah bir ilk yardım çantası buluyor ve krem tüpünü bana doğru sallıyor. Bir eli kalçasında, "Sen yap," diyor. "O *senin* evcil hayvanın."

"Evet," diye başını sallar Emmerson. "Yap şunu Xander Amca. Sorumluluk sahibi ol."

Spawn boş bir ifadeyi korumak için büyük bir mücadele veriyor ve ben de çılgınca bir hırlamayla savaşıyorum. Yeğenlerimin çatık kaşları altında kremi isteksizce alıp ona bakıyorum.

"Kapağı aç," diyor Delilah. "Çabuk, bu yüzden ölmeden önce."

"Al." Emmerson tüpü kaptı, kapağını açtı ve parmağıma biraz fışkırttı.

Bir tür şok içinde beyaz kremaya bakakalıyorum.

"Buraya gidiyor." Delilah uzun yarığı işaret ediyor ve üstündeki deriye dokunuyor.

Emmerson parmağımı tutup beni derisine doğru götürürken Spawn hareketsiz kalıyor. Kremi Spawn'ın kesiğine sürüyorum. Dokunduğumda geriliyor. Teni sıcak ve bu kadar yakın olduğum için onu koklamak zorunda kalıyorum. Derin bir nefes alıyor, göğüslerinin tümseklerini hareket ettiriyor, göğüs dekoltesi yüzüme çok yakın.

Odaklanabilmek için gözlerimi kırptırıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve kremi kesiğin üzerine sürüyorum.

"Bu işte hiç iyi değilsin Xander Amca," diyor Delilah dehşet içinde başını sallayarak. "İyi bir evcil hayvan sahibi değilsin."

Gerçeğe geri döndüğümde, kendimi her ne bulanıklıktaysam silkeledim. içinde.

"Sanırım değil," diyorum yüksek sesle.

Spawn irkildi ve ben de cep mendilimi çıkarıp Parmağımda kalan krem. Delilah Spawn'ın omzuna vuruyor. "Çok iyi kız," diye mırıldandı.

Yanımdaki minderi kucağıma çekiyorum. "Oynamaya devam edelim."

O gece, Spawn'ı kafesine koyduktan sonra, duşta daha uzun süre kaldım.

Taşaklarım ağır ve uzun zamandır boşalmamıştım. Muhtemelen bu yüzden böyle tepki veriyorum. Spawn aynı zorlu çekime sahip değil ve ejderham onun peşinden susuzluk çekecek kadar bilinçli bile değil.

Bir elimle kalınlaşan uzunluğumu okşuyorum, bir pre-cum boncuğu ortaya çıkana kadar ucu sertçe sıkıyorum.

Mavi gözler gözümün önünden geçiyor, sik hizasında, bana bakıyor, pembe ağzı açık. Elimi tabandan aşağı kaydırırken bir lanet mırıldanıyorum, sırtımı duş fayanslarına vuruyorum, bunun yerine Nadine Chen'i önümde diz çökmüş, ağzı hazır ve bekliyor olarak hayal ediyorum-

Ama Nadine'in yüzü zeytin tenli, mavi gözlü birine dönüşür. Karanlıkta yaramazca parlayan mücevher gibi gözler. Kurnazlıkla ışıldayan gözler. Dişlerimi sıkarak sikimi pompalıyorum, daha hızlı ve daha hızlı, Spawn'ı dizlerinin üzerinde hayal ediyorum, sikimi ihtiyacı varmış gibi alıyor, ona aç. Susamış bir şekilde beni üssüme götürüyor, inliyor ve inliyor-

Boşalıyorum, duvara yaslanıp titriyorum, boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor. Spawn'ın arkasında yattığı kapıya bakarken iç ve vücudumu yıkayıp kuruluyorum.

Sadece hayal kırıklığı. Haftalardır bastırdığım arzularımı serbest bırakmam gerekiyordu. Üzerimde hiçbir etkisi yok. Kesinlikle yok.

Benim için yapabileceğim en iyi şey mevcut maçlarıma odaklanmak. Benim seçtiğim ve benim seçtiğim maçlar.

O gece, gayet iyi uyudum.

Sonraki hafta hızla geçer, her gün bir öncekinin aynısıdır. Yılan Yumurtası her gece kafesinde sessizce yatıyor. Her sabah, kızgın gözlerle bana bakarak onu beklerken bulmak için örtüyü kaldırıyorum.

Bunun ne kadar merak ediyorum.

Pazar günü geldiğinde Solomon ve Ghoul'u test odasında tartışırken buluyorum. 'Tartışıyorlar' derken, Solomon'un deli Ghoul'un öne sürdüğü bir şeyi protesto etmeye çalıştığını söylemek istiyorum.

"Hazır değiliz Lord Basilisk," diyor Solomon ben daha kendimi tanıtmadan.

"Evet, öyleyim ve burada önemli olan da bu. Ah!" Ghoul beni ve Spawn'ı hissediyor, arkasını dönüyor ve ellerini çırpıyor. "Testimizin ikinci aşamasına ulaştık," diye duyuruyor Ghoul. "Hepimiz bu konuda oldukça heyecanlıyız."

Bilim adamları ekibi rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. Ghoul'a kaşlarını çatıyorum. "O zaman iyi bir şey olamaz."

Maskesinin altında dişlek bir gülümseme beliriyor. "Beni takip edin."

Test odasının parlak ışıklarından ayrılıp koridorun ilerisindeki karanlığa geri dönüyoruz. Malikanenin bu kısmına aşina değilim. Çocukken oynadığım ya da gençken dolaştığım kitapların olduğu bir alan değil. Örümcek ağları süpürülmüş ve hala hafifçe antiseptik yıkama ve çamaşır suyu kokuyor.

Ghoul aniden karanlık bir odaya döner, karşı duvardaki çelik parmaklıklar parıldamaktadır. Siyah anahtarlardan oluşan bir yüzük çıkarır.

Malikânemdeki bir şeyin anahtarının onda olması beni öfkeli edebilirdi. Babamla konuşmam gerekirdi.

bu konuda. Bu tamamen kabul edilemez. Kendini ejderha mı sanıyor?

İşe yaramaz, kibirli pislik. "Onu teslim et, *ejderha*."

"Oraya girmeyeceğim," diye alay ediyor Spawn.

"Sadece görme yeteneğini test ediyoruz," diye omuz silkiyor Ghoul.
"Korkma."

Altın tasmaını keskin bir şaklamayla serbest bırakıyorum ve onun bir adım geriye sendelemesine neden oluyorum. "Git."

Nefesinin altında iğrenç bir şeyler mırıldanarak, yanından geçerken derin bir nefes alan basilisk'in yanından geçip gider, ta ki karanlık bedenini yutana kadar. Ghoul, insanları hapsetmeye fazlasıyla alışmış birinin havasıyla kapıyı kapatıyor ve kesin bir kilitliyor.

"İşte bu kadar." Gulyabani işini iyi yapmış gibi ellerini ovuşturuyor ve beni hâlâ burada gördüğüne şaşırmış gibi kısa kesiyor. Dramatik piç Savage'dan da beter. "Politikacılarla önemli toplantıların falan yok mu senin?" Dişleri yine parlıyor. Scythe'dan daha kızgın.

"Orada ne kadar gerekiyor?"

"Ona kafayı takmışsın," diyor keyifle. "Onun güzel mavi gözleri olmadan düşünmeye dayanamıyorsun. O yumuşak, öpülesi ağzı. Sırf ona bakabilmek ve açgözlü ejderhanın *arzuladığı* tüm özel zamanı elde edebilmek için onu yanında taşımaya bayılıyordun."

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Aslında mesafe tercihimdir. Beni her yerde takip etmesi can sıkıcı."

Ghoul sırtıyor ve bu beni neredeyse öfkeliendiriyor. Kendimi kontrol edip öne doğru ilerliyorum ve basilisk'in üzerine eğilip kollarımı iki yanına dayıyorum ve lazer ışınli ölümcül gözlerine bakıyorum. Piç kıpırdamıyor ve sırtımayı da kesmiyor.

"Gözlerini sikeyim. Ağzını da sikeyim. Dışarıda benim için çok daha iyisi var."

Bununla birlikte, daha önce hiç olmadığı kadar özgür hissederek dönüp gidiyorum.

* * *

Bugün babamla buluştuğumuzda, antika sandalyelerimizden birinin üzerinde o lanetli, solgun kıcıyla oturan bir solucan bulmaktan hiç hoşnut olmadım.

Mace Naga yaklaştığımda ayağa kalkmıyor, onun yerine dizindeki var olmayan tozu temizliyor. "Efendi Xander. Memnun oldum."

Bana bir çocuk gibi hitap ediyor, o sesiyle. İkinci koltuğu ondan uzaklaştırma dürtüsünden kaçınıyorum ve onun yerine oturuyorum. "Mace."

Babam bana onaylamayan bir bakış attıktan sonra siyah pardösülü solucanı işaret ediyor. "Ejderhalar kıza iyice baktılar. Dügününüze birkaç ilgili kişiyi daha davet etme cüretini gösterdim ve bu bize büyük gün için yeterince ilgi sağlayacaktır."

"Büyük gün ne?"

"Boneweaver müzayedesini," diyor Mace, sanki bir yarış atından bahsediyormuşuz da kendi belinden doğmuş bir attan bahsetmiyormuşuz gibi. "Baban ve ben detayları çoktan konuştuk." Hiç şüphesiz kullanım sözleşmesini içeren kapalı kahverengi bir manila dosyayı işaret ediyor. Mace, Halfeather'ın malikânesinde infaz için kızının peşine düşmemizi söylediği an, onun bir baş belası olduğunu anlamıştım. Ve onun üreme açık artırmasından bahsederken kullandığı bu soğuk, hesaplı yol en iyi ihtimalle aşağılık.

Babam memnuniyetle başını sallayarak, "Sanırım iyi bir anlaşma," dedi. "Serpent Court için büyük bir fayda."

"Kesinlikle," diyor Mace, ayağa kalkarak. "Ve nesli tükenmekte olan topluluklar için büyük bir fayda."

Babamın dudaklarının seğirmesi, bizim zayıflığımızın ima edilmesinden rahatsız olduğunu gösteren tek işaret.

Mace ayrılmadan önce bir kraldan diğerine başını eğiyor.

Mace'in merdivenin ortasını temizlediğini duyana kadar bekliyorum. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

Babam sandalyesine geri oturdu, gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Beni sorgulama izniniz olduğu izlenimini size ne zaman verdim?"

"Ben sizin varisinizim," diyorum makul bir şekilde. "Senin politikan benim politikamdır." "Ve görünüşe göre, benim zekam senin zekan değil. Sen

Mace Naga'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerinin altın rengine odaklanıyorum. "Kendi yavrularını açık artırmaya çıkaran bir yaratık."

"Bu da bize doğrudan fayda sağlıyor." Ses tonunda alttan alta bir ateş akımı var, bu da çizgiyi takip ettiğimi gösteriyor.

"Biraz düşündüm ve Nadine Chen'in benim için en iyi seçim olacağını düşünüyorum."

"O yapmaz." Küçümseyen bir el salladı. "Francesca daha üstün bir aday. Babası ülkedeki en büyük hukuk firmasının sahibi, insan istihbarat servisleriyle bağlantıları var ve dahası, genetik profili bizimkiyle çok uyumlu."

Labirent bahçesindeki talihsiz yürüyüşümüzü hatırlayarak gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum.

"Baba, onun hakkı var. Hiç görgüsü yok, bazı durumlarda düpedüz kaba davranıyor-"

"Bütün bunlar evlendikten sonra değişebilir. Zamanla öğrenecektir, yoksa onu idare etmekten aciz misiniz?"

Yumruklarımı dizlerimin üzerinde, onun göremeyeceği bir yerde sıkıyorum. "Onunla başa çıkabilirim. Yeterince çekici ama-"

Babam alay ediyor. "Erkeklerin yarısı onun için yarışıyor. Genci yaşlısı. Eğer onu almazsan, bir hafta içinde birileri kapar. Babası buna dayanamaz elbette ama konumuz bu değil."

Yani onlarla çoktan görüştü.

Sinüslerimde basınç oluşurken burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Duman burun deliklerimden dışarı akmakla tehdit ediyor ve gitmiyor-

Hafif bir cızırtı, kötücül bir alev şeridi boğazıma yapışmadan önce aldığım tek uyarı. Beni ele geçiren kötü niyetli yanıkla bir çığlığı bastırıyorum, elim boynuma uzanıyor, sonra onu bırakıp babama bakıyorum.

Gözleri öfkeyle açılmış, sağ elini kaldırmış, alev kırbacı aramızda uzanıyor.

İnsan derisi üzerindeki ejderha alevi çıldırtıcı bir işkence türüdür.

Önce yanan, sonra kömürleşen etin kokusu burnuma doluyor ama yine de babamın bakışlarını üzerimden ayırmıyorum. Acı beni tüketmekle tehdit ediyor, ama sadece bir titreme olarak tezahür ediyor.

Sesi kavurucu, acımasız bir tıslama. "Sana *seçenek* sunulduğunu sanma Xander." Ve işte o an geldi. Bu anı bekliyordum. "Çocukken seni şımarttım ve bu seni mahvetti. O yaratıklarla geçirdiğin on yılın sana bir faydası olmadı. Hâlâ şımarıksın."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Tereddütsüz. Boyun eğmemi istiyor.

Onun gücüne boyun eğmek. Beni ağlarken görmek hoşuna giderdi.

Sırf bu yüzden benden nefret edeceğini bildiğim için sesimi alçak ve sakın tutuyorum. "İsteğiniz buysa Francesca'yla evlenirim baba."

Gözlerinde bir şey parlıyor. Şaşkınlık. Kızgınlık.

Elini indiriyor ve alev kendini boğazımdan kurtarıyor. Sandalyemde dimdik duruyorum.

"Kokun ofisimi mahvetmeden git buradan."

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Neredeyse iki metre olan boyumu hiç titremeden dikleştirerek topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıdan dışarı çıkıyorum. Acı, boynumdaki et ve tendonlardan soluk boruma kadar yayılıyor. Sinirlerin hasar gördüğü bazı yerlerde his kaybı yaşıyorum.

Ama önemli değil.

Çünkü bu gece iki şey oldu. Birincisi, babamın sözde günahım için beni affetmediği artık kesinleşti. Ve ikincisi:

Flores Drakos artık bir zamanlar tanıdığım şımarık genç değil, yetişkin, sıcak kanlı bir ejderha erkeği olduğumu fark etti.

Ve her yönden rakibi.

Bölüm 15

Aurelia

E Kartal gözlerim bu hapishanenin karanlığını delmek için hiçbir şey yapamaz. Ne de baykuş gözlerim. Ne de tanıdığım herhangi bir gece yarattığı.

Burada sonsuz bir karanlık var. Ruhu yutabilecek türden bir karanlık.

Buna izin vermeyeceğim. Annemin adı hâlâ dilimdeyken olmaz. Çünkü Ghoul'un 'görüşümü test ettiklerine' bir an bile inanmıyorum. Bu bana düşünmek için bir şans verecek.

Bir elim duvarda, diğer elim önümde uzanarak yolumu buluyorum ve rahat bir beton nokta buluyorum.

Ve oturuyorum. Ve bekledim.

Belki de her gece duyduğum o ses burada bana ulaşamayacak.

Ckapt'ca 1W

Ghoul

7 gün sonra

W Aurelia'yı termal kameralardan izliyoruz, ekibim ve ben. Artık Solomon'un ekibi değiliz ve sanırım bunu şimdi anlıyor.

Yılanböceğinin kendini kaybetmeye başlaması diğerlerinden daha uzun sürdü. Belki de Boneweaver ruhundan kaynaklanıyordur. Belki de sadece kendisidir.

Ne de olsa izolasyon onun için yeni bir düşman değil.

İlk yirmi dört saat içinde içme suyunu ve tuvaleti buldu. Sessiz tefekkür saatleri arasında, günler içinde değişen bir şarkı söyleme ve dans etme rutiniyle kendini meşgul etti. Bundan yorulduğunda, sanki bir dinleyiciye sesleniyormuş gibi yüksek sesle konuşarak hikayeler uydurdu.

Üçüncü gün ağladı.

Beklediğim gibi yüksek sesli, öfkeli bir ağlama değildi. Ama sadece omuzlarının titremesi ve yüzünün büyük bir kısmını koruyan ellerinin üzerindeki buruşuk kaşlarıyla belli olan sessiz bir ağlama.

Bu sefer sadece karnındaki açlıktan olabilirdi çünkü dakikalar sonra yüksek sesle yiyecek olmadığından şikayet etti.

Bugün, görünmez bir izleyici gibi davranmayı bıraktı ve artık kendi kendine konuşuyor. Kendi kendine mırıldanıyor. Arada sırada bir kahkaha yakalıyorum ama çoğu saçma geliyor.

Peri ekmeğiyle ilgili bir şey, sonra da Eugene'den bahsedildi. Bazen uykuya dalmadan hemen önce arkadaşlarının isimlerini fısıldıyor. *Benim* adım hiç söylenmiyor, bu da kanımın ısınmasına neden oluyor.

Şu anda hâlâ insan formunda ve uzun kobra dişlerini sanki onu rahatsız ediyormuş gibi taş duvara sürtüyor.

Solomon Rolex'inin saatini kontrol eder. "Henüz yer değiştirmedim. Hem de hiç."

"Hâlâ riskin farkında." Kuduzluğun. Daha önce de bu duruma düşmüş ve bundan çıkmanın zor olduğunu biliyor.

Aurelia sanki dünyanın tüm hataları o kara taşın içindeymiş gibi duvara öfkeyle tıslıyor.

"Yeterince çaresiz değil," diye mırıldanıyor Solomon.

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı kavuşturarak, "Biraz oyun gönderin," diye öneride bulundum. Ağırlığımın altında gıcırıyor. "Bakalım onu avlayacak kadar vahşi mi?"

"Kuzu bunu yapabilir."

"Hayır," dedim çabucak. "Horoz."

Solomon telsizle konuşur ve iki dakika içinde tuvaletin yanındaki metal ızgara sessizce açılır. Termal kamera temkinli adımlarla geniş hücreye doğru ilerleyen küçük bir figür tespit ederken yılanböceğinin kafası o yöne doğru savrulur. O havayı kokluyor ve yılanlık da kokluyor. Kameranın algılayamadığı bir şeyler fısıldıyor ve duvar boyunca sürünmek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çıkıyor.

Tekrar öne doğru oturup ilgiyle izliyorum. Umutla.

Kuş yavaş adımlarla ilerliyor, kümes hayvanlarında olduğu gibi başı vücudunun önünde sallanıyor. Yılanlık daha hızlı ve daha hızlı sürünüyor, başını kaldırıp kokluyor, sonra çığlık atıp kuşu yakalıyor. Dişlerini kuşun boynuna gömerken Solomon ve ben gözlerimizi ekrana bakıyoruz.

Kalbim derin bir sevinçle çarpıyor.

Yılanlık başını kaldırır ve kuş yere zıplar, iyi ve canlı olduğu bellidir.

Hayal kırıklığına uğrayarak başımı salladım. O... kuşa *sarılıyordu*, hayal ettiğim gibi boğazını parçalamıyordu.

Solomon tiksintiyle alay eder. "Güçlü bir annelik içgüdüğü var. Bu üreme için iyi bir gösterge, Majesteleri bunu duymaktan mutlu olacaktır. Ama bizim peşinde olduğumuz şey bu değil."

"Hayır. Onun kırılmasını istiyoruz."

Solomon öfkeyle dokümantasyon sistemine notlar yazıyor. Sıkıntıyla iç geçiriyorum. "Bir hafta daha o zaman."

Bölüm 17

Aurelia

Eminim beni unutmuşlardır. Belki de tüm dünya beni unutmuştur. Ve Eugene gelene kadar ben de kendimi neredeyse .

Yan yattığımda, sert taş kalçama batıyor, onun yumuşak bedenini göğsüme bastırıyorum, kalp atışlarını benimkiyle birlikte hissedebiliyorum, bu da gerçek olduğumuzu sürekli hatırlatıyor. Deli olmadığımı. Bir gün birileri bizim için gelecek.

Yine de karanlık sonsuzluğa uzanır. Ne zaman olacağını bilmemek. Beynime baskı yapan, onu su ve şekerin yeşil elmaları pişirmesi gibi pişiren şey ne kadar süreceği.

Artık sürekli uykum , uyuyup bir uyanıyorum, gece mi gündüz mü belli değil. Açlık boş, donuk bir ağrıya dönüştü ve hiçliğin boşluğunda yüzüyormuşum gibi hissediyorum.

Neyse ki Eugene ara sıra beni gagalamak için burada, elimde ya da yanağımda keskin bir acı, dışarıda bizi bekleyen insanlar olduğunu hatırlatmak için. Onun arkadaşları. Benim arkadaşlarım. Henry ve nimpinler kendi hüznü kafeslerinde.

Saatler geçiyor, boşlukta garip şekiller beliriyor, hiçbir anlam ifade etmeyen semboller ve desenler, ta ki sonunda anima'm alçak, yorgun bir keskin ses çıkarana ve bana bir şey görünene kadar.

Uyuyor ve rüya görüyor olmalıyım çünkü alacakaranlık gökyüzüne karşı yıldız denizinin altında uzun çam ağaçlarının şekli beliriyor, . Merak içinde bakıyorum.

Gökyüzünün neye benzediğini unuttum mu? Ama uçsuz bucaksız. Hiç bitmeyecek. Beni yutmaya hazır.

Başımı kaldırıp uçsuz bucaksız gökyüzüne baktığımda midemde ham duygular kabarıyor. Daha önce gökyüzünden hiç korkmamıştım. Onun tarafından yutulma düşüncesi beni hiç germemişti.

Arkamda bir dalın kırılması panik içinde dönmeme neden oluyor. Ama gölgelerin arasından çıkan kişi hiç beklemediğim biri.

Çıldırımdım. Hücre hapsi *sonunda* beni çıldırttı.

Scythe'ın gök mavisi gözleri sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyor. Yüzü buruşuyor. "Regina?"

Bir çığlık attım ve birbirimize doğru koşmaya başladık. Ben çıldırmış bir halde etrafa saçılmış dallar ve yapraklar üzerinde tökezlerken, o sağlam ve kendinden emin bir şekilde uzanıyor, güçlü kollarıyla beni kocaman, sıcak bedenine çekiyor.

Vahşi, Kuduz Tanrıça adına, kokusu burnuma, tüm başıma doluyor ve boğulan bir kadın gibi onu içime çekiyorum. Bu canavarın içinde sonsuza dek boğulayım ve onun güçlü akıntısıyla sürükleneyim. Önce beni sıkıca saran elleri şimdi kollarımdan yüzüme doğru kayıyor. Başımı yukarı doğru eğerek beni sert ve çaresiz bakışlarına bakmaya zorluyor.

"Sen kalbimin kraliçesisin," diye fısıldıyor o hasarlı sesiyle. "Ruhumun kraliçesi."

Bunu söylemeyecek kadar erdemlidir. Önce o gitti, sonra misilleme olarak ben gittim. Kırılmış, hasar görmüş yaratıklardan başka neyiz ki?

"Seni özledim," diye nefes alıyorum. Seni özledim. Senin tarafından kırıldım. Sonra bir başkası tarafından tekrar kırıldım.

Gözleri üzerimde yumuşuyor, büyük dövmele başparmakları elmacık kemiklerimi okşuyor. "Seni seviyorum."

Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda görüşüm bulanıklaşıyor. Göz kapakları çırpınarak kapanıyor, tek bir gözyaşı kaçıyor. Scythe dilinin fırçasıyla o gözyaşını yakalamak için geri çekiliyor. Ağzının altında titriyorum, siyah gömleğine tutunuyorum, parmaklarım altındaki sert kaslara bastırıyor.

"Sana ne yaptılar?" Nefesi yüzümü gıdıklıyor, sıcak ve erkeksi. Gümüş rengi saçları yıldızların ışığıyla öpülüyor,

Gözyaşlarımla dolu görüşümde bile parlıyordu.

Gerçekten burada mısın? Gerçekten burada mıyım? Bunu yüksek sesle sormaya cesaret edemiyorum çünkü cevap beni parçalayabilir.

"Seni buraya ne çekti Aurelia?"

Benim adım. Bu benim adım, bir eş tarafından sevgiyle söylenen. Kucağına yığılmadan ve asla bırakmadan önce bakışlarımı ondan ayırıyorum. Kollarında dönüp etrafımızı saran ormana bakıyorum. Minik altın ışıklar ağaçların arasında sanki sihirle yapılmış gibi parlıyor. Yakınlarda bir yerde su fokurduyor; tatlı, narin bir ses. Boş kulaklarımı rahatlatıyor. Hafif bir esintiyle yasemin çiçekleri ve Scythe'ın soğuk tundra kokusu taşıyor. Güvenlik ve sevgi. Burada hissettiğim şey bu. Sanki toprağın kendisi beni karşılıyor. Burası *gerçek* bir yer olamaz mı?

"Beni buraya neyin çektiğini söyleyemem," diye cevap veriyorum. Konuyu değiştirmek en iyisi gibi görünüyor. "Bu çok güzel. Bunu bizim için mi yaptın?"

"Sanırım ikimiz de yaptık," diyor sessizce. "Bilinçaltılarımız birleşti ve aramızda bir şey yarattık."

"Buna bayıldım." Birlikte güzel bir şey yapmıştık ve bu sadece bizim içindi. O karanlıkta düşüncelerim Scythe'a kaymış olmalı. Etrafıma özlemle bakıyor, bedenimden daha fazlasını hissediyorum. Havada bir varlık fısıldanıyor; köpeklerin ayak sesleri; bir aslanın yelesinin titremesi. "Diğerlerini burada hissediyorum."

El ele, sonsuz alacakaranlıkta dolaşıyoruz, çıplak ayaklarım yosunlu zeminle rahatlıyor, kalbim onun elinin benimkini sıkmasıyla ısınıyor.

Orman, açık ayın bir gölün yüzeyine yansıdığı çimenli bir açıklığa açılıyor. duran, vitray ve taştan yapılmış küçük pavyona şaşkınlıkla bakıyorum. Altında duran figürlere daha iyi bakabilmek için ona doğru yürüyoruz.

Yükseltilmiş platformun ortasında, yüksekliğe uygun iki gri taş heykel duruyor. Huşu içinde öne doğru koşuyorum, ellerine dokunuyorum. Yüzlerine. "Ben korkunç bir ," diye fısıldıyorum.

"Senin için asla böyle bir şey söylemezler."

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor. Sen haklıydın. Xander hakkında... o-" Hıçkırıklarımı yutuyorum. "O benim için kayıp."

"Onun yaptıklarını asla engelleyemezsiniz. Savage ve Lyle... ve ben, öfkeliyiz ama sanırım bir parçamız anlıyor."

"Bekle..." Dönüp önce ona, sonra çevremize bakıyorum. Sanki beynimin içindeki pamuk yünü süpürülüyormuş gibi hissediyorum. "*Gerçekten* burada mısın?"

Scythe'ın gözleri karanlıkta parlıyor. "Öyleyim Aurelia."

Başımı sallayarak onu bıraktım. "Hayır. Yapamazsın. ." Buradan gitmem gerek. Ondan uzaklaşmalıyım. Kendimi bir sebepten dolayı teslim ettim. Beni amacımdan saptırmasına izin veremem.

Scythe dikkatimi çekmek için kolumu sıkıca kavradı. "Kaybolduğunda buraya gel." Yutkunuyor, sesine alışılmadık bir çaresizlik notası karışıyor. "Gel ve beni gör."

Utancı içimi dolduruyor, dönüşebileceğim her şeyden daha güçlü, yutan büyük bir canavar. "Özür dilerim," diyorum kendimi büyük beyaz köpekbalığımın koparıırken ve kendimi bir kez daha karanlıkta yalnız bulurken.

Bölüm 18

Lyle

S Cythe az önce hareketsiz tuttuğu yılanın boynunu aniden kırar. Odadaki herkes donakaldı. Gözleri omzumun üzerinden havadaki bir şeyi arıyor ve sonra dışarı çıkıyor.

Charlotte Naga'nın evinin yanındaki küçük banliyö oturma odası.

Celeste'in tavsiyesine rağmen günlerdir bunu yapıyoruz. Ama Savage ve Scythe Celeste'in ofisinde delicesine volta attığım sırada beni görmeye geldiklerinde... işte o an oldu. Gözlerinde ateş ve kalplerinde intikam ateşi olan kardeşlerime bir kez baktım ve Scythe'ın gözlerindeki soruyu onaylamak için homurdanmam yetti.

Evet, Regina'mızı geri almak için her şeyi yaparım.

Evet, hak iddia etmek için gereken herkesi öldüreceğim, hadım edeceğim ya da işkence edeceğim.

Evet, istediğimi elde edemezsem dünyayı kasıp kavururum.

Ve işte buradayız, yılan bölgesinde, vahşi, çılgın, olabildiğince stratejik zarar veriyoruz. Buraya geldiğimizde Charlotte Naga'nın iki katlı büyük evini boş bulduk. Belli ki çocuklarla birlikte aceleyle taşınmışlar. Mutfakta hala yemek vardı. Buzdolabındaki süt bitmiş ve giysiler hala ipin üzerinde, şimdi kuru. Mace biz gelmeden önce onları dışarı çıkarmış, pasaportları ve her şeyiyle.

O ne yaptığını çok iyi biliyor, ama biz de biliyoruz. Biz de komşularının evine gittik ve casus olduklarını gördük.

Savage, beş eski mahkûm kurt ve ben Scythe'ın gidişini kaşlarımızı çatarak izliyoruz. Havada garip bir enerji var, insan benliğimin hissedemediği ama *aslanımın* bir şey.

"Onu diğerlerinin yanına koyun," diye emrediyorum, köpekbalığı kardeşimin peşinden gitmeden önce yılanın üzerinde bir el sallıyorum.

Savage'ın vahşi kurtlarından birden fazlası yer değiştirmeden önce avuçlarını yalıyor. Bu kurtlar Akademi'dekilerden daha yaşlı ve daha sert. Savage orayı uçurmadan ve onlara kaçma şansı vermeden önce Blackwater hapisanesindeydiler. Eğer kendi hallerine bırakılsalardı, kanıtları eski yöntemlerle yok eder ve bir hamlede yemek bulurlardı. Ama bugün başka, daha amaçlı planlarımız var.

Vahşi yanımdan takip ediyor, kokluyor ve boğazından hırlıyor. Neredeyse tamamen vahşileşmişti, günler önce kıyafetlerini yırtmıştı. Kıyafetler ve Savage birbirine hiç bu kadar yakışmamıştı ve haliyle, sürü kardeşleriyle ava çıkmış ve reginasını özlemişken, neredeyse insan bile sayılmaz.

Kendi adıma, üç parçalı takım elbisenin vücudumun etrafındaki tek bağ olmasından korkuyorum, bu da beni tamamen dönüşmekten alıkoyuyor. Aslanım içimde özgürce dolaşıyor, ama reginamız olmadan *öfke içindeyiz*.

Scythe arazinin ön kapısının önünde donmuş bir halde duruyor, sanki sabitlenmiş gibi gökyüzüne bakıyor. Ben de birçok kez yaptığım gibi Regina'mın kartal formunun üzerimizde süzüldüğünü görebilecekmişim gibi parlak mavi genişliğe bakıyorum. O içinde neşeli değilken gökyüzü nasıl bu kadar parlak görünür.

"Bu benim Regina'm mı?" Beni kardeşimizin önünde durmam için yuvarlarken Savage'ın sesi vahşilikle kabalaşıyor. "Bana o olduğunu söyle. Hissedebiliyorum." Kanla kaplı burnuyla havayı kokluyor, Scythe'ın yüzünde dikkatini çeken şeyin ne olduğuna dair bir ipucu ararken dudaklarındaki ıslak kırmızıyı yalıyor.

Göğsümü ovuşturuyorum, aniden birçok türden ilkel ihtiyaçla ağrıyor.

Scythe göz kırpmıyor, bir an geçiyor, bir deniz feneri sönüyor. Elini Savage'ın kaslı omzuna koyar. "Onu gördüm."

İçimden kopan hırıltı iki kardeşin de bana doğru bakmasına neden oluyor. "Nereye? Nasıl?"

"Psişik bir bağ aracılığıyla. Bu bana hala güçleri olduğunu söylüyor. Onu obsidyene bağlamamışlar."

Muhtemelen bizi dışarıda tutmasını sağlamak için.

"Ben de onu görmek istiyorum," diye homurdanan Savage, Scythe'a yaklaşıp kendi şansını elde edemediği için kızgın bir şekilde yüzüne bakıyor. Hepimiz her gün ve her gece Regina'mızla telepatik olarak iletişim kurmaya çalışıyorduk ama Savage'ın şimdiye kadar gördüğü en güçlü duvarla karşılaşılırdık. Tamamen faydasızdı.

"Bir fikrim var," diyor Scythe bana dönerek. "Akademiye geri dönmeliyiz."

Gözlerinde yeni bir parıltı var ve bunun Regina'mızı ilk elden görmekten kaynaklandığına hiç şüphem yok. Kıskançlık kanımı dolduruyor ve animusum devreye girerek büyük beyazın suratına hırlıyor. Burun buruna duruyoruz ve Scythe hırıltıma karşılık veriyor.

"Yakında, Lyle," diyor. "Yakında."

Acımasız bakışlarından uzaklaşmadan önce sinirli bir şekilde nefes veriyorum. "Peki."

Kurtlar yüklerini hazırlamış, evin dışında sinsice dolaşıyorlar. Savage doğa şeridini işaret ediyor. Orada, diğer kurtlar sergilenmeye hazır, yılanın ölü, kanlı bedeninin bağlı olduğu tahta direği taşımaktadır.

Regina'mızı kurtarmak için iznimiz olmayabilir ama onu bize teslim etmekten başka çaresi kalmayana kadar Mace Naga'nın sarayında yolumuzu kesebiliriz.

Xander

9'dan 5'e - Dolly Parton

gazeteyi katladım ve boş kahvaltı tabağımın yanına koydum.

"Lordum." Aile kâhyası yanımda duruyor, gümüş bir tepsinin üzerinde eğiliyor ve elinde A5 siyah bir zarf tutuyor.

Bu kokuyu her yerde, her hayatta tanıyabilirim. Büyülü görüşüm bana Savage'ın o zarfın içinde bana bir hediye bıraktığını söylüyor. Kötü bir şey.

Zarfı alırken dudaklarımda kendi iğrenç gülümsemem büyüyor. Sandalyemden kalkıp iznimi isteyerek zarfı dışarı çıkarıyorum. Sissy bana endişeli bir bakış atıyor ama babam sadece gazetesini okumaya devam ediyor ve annem her zamanki sağlık tınığını yudumluyor. Bu şey iğrenç kokuyor, ama müziğimin yaptığı gibi ona yardımcı oluyorsa, içmeye devam etmesi gerekiyor.

Sabırsızlığıma yenik düşüp kapıyı yırtıp açmadan önce salondan olabildiğince uzaklaşıyorum.

İçinde parlak fotoğraf kağıdına büyük bir özenle basılmış fotoğraflar var. Bazılarının üzerine kurumuş kan bulaşmış ve Savage'a ait olduğunu söyleyebileceğim bir başparmak izinin kalıntıları var. Fotoğraflar da Savage tarafından çekilmiş çünkü tam olarak doğru şeylere odaklanmışlar. Umarım daha sonra telefonunu temizlemiştir ama çok iyi biliyorum.

Burada çatlamış açık bir kafatası, orada küçük bir bağırsak halkası. Çeşitli banliyö sokaklarının doğa şeridinde tahta bir kazığa saplanmış yılanlar.

Eski kardeşlerim benden bir şey öğrendilerse, o da eski usul dramatizmdir. Mesaj, tehdit açık.

Sıra sende.

Bunların hiçbirisi *Animalia Today*'de ya da herhangi bir haber kanalında yer almadı ve hiç şüphesiz Canavarlar Konseyi kurtarma ekipleri uzaktan takip ediyor, herhangi bir insan onları fark etmeden ve kendi polislerini aramadan önce cesetleri indiriyor. Ama bu canavarlar kargaşa yaratmak *istiyor*. Yok etmek ve sakatlamak *istiyorlar*. Kanlarındaki her şey onlara bunu yapmalarını söylüyor.

Telefonumu çıkarıp, kapalı devre olanlar da dahil olmak üzere arazinin etrafındaki çeşitli güvenlik kameralarını saat başı incelemeden önce fotoğrafları cebime atıyorum. Sonuncusu dudağımın seğirmesine neden oluyor. Spawn karanlık hücresinde, iki uzun dişiyle kendi kolunu kemiriyor. Yaradan serbestçe kan akıyor. Onu her gün ve şimdiye kadar delilik sayılabilecek bir şey yapmadı.

Büyük bir sıkıntıyla, çünkü bir düğün planlamak da dahil olmak üzere yapacak daha pek çok işim var, basilisk'cehennemi yarattığına şüphe olmayan oraya doğru fırlıyorum.

Oraya vardığımda, sürüngen bilim adamlarından oluşan ekip gerçekten de kaynıyordu, basilisk lordu ise için çok küçük bir sandalyede oturmuş, ellerini başının arkasında birleştirmiş, sanki bir plaj tatilindeymiş gibi arkasına yaslanmıştı.

"Onu mahvettin," diye hırlıyorum.

"Henüz değil lordum," diyor Solomon teslim olmuş bir sesle. "Girişimlerimize karşı inatçı olduğunu kanıtlıyor."

"Onu dışarı çıkarın," diye emrediyorum.

Ghoul sonunda başını çevirip bana baktı. "Hayır." Sonra kafamın içine bakarak şöyle dedi: "*Dün ateşi çıktı ve biz de deneysel bir ilaç denedik. Bu onun doğal ateşini arttırdı. Onu şimdi çıkarırsanız kaos çıkma riski var.*"

Onun sesini kafamın içinde duymak can sıkıcı. Artık kardeş olmayabiliriz ama hâlâ telepati kurabilen efsanevi şekil değiştiricileriz.

Ama ateşe ateşle karşılık vermek zorundayım, o yüzden aynı şekilde cevap verin. *"Kaos için bir fetişin olduğunu sanıyordum."*

Gulyabani sırtıyor, dişlerini gösteriyor, beni yakaladığını biliyor. Spawn'ın sıcak kokusu tüm çiftleşmemiş erkekleri çılgına çevirir. Bağımız paramparça olduğu için bunun benim üzerimde nasıl bir etkisi olacağını bilmiyorum ama tahminimce ben de diğer çiftleşmemiş erkeklerle aynı ısı kokusuna maruz kalacağım.

"Kokusunu gizleme gücüne sahip," diye hatırlatıyorum zihnimden ona. Yüksek sesle, "Hangi uyuşturucuları ya da oyunları oynadığınız umurumda değil. Benim mülküne zarar veremezsin."

"Yine de bir düşün," diyor Ghoul yüksek sesle. "Eğer birazcık"-parmaklarını birbirine kenetliyor-"deliyse, üretmesi kolay olacaktır. Profesyoneller böyle yapar."

Solomon da aynı fikirdeymiş gibi başını sallayarak omuz silkiyor. "Her konuda uyumlu olsaydı daha kolay olurdu. Örneğin gebe kalma ritüeli."

"Bu Athena Boneweaver'da işe yaradı, değil mi?" diye alay etmeden önce onlara bakıyorum.

Solomon'un boynu kızarır.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Tam o sırada, koridorda gezinerek konuşmamızı dinleyen Mace Naga, gözlem odasının ışığına çıkmaya karar veriyor. "Genç ejderhaya katılıyorum," diyor, sanki birlikteymişiz gibi yanıma gelerek. "Geçen seferki hataları Solomon. Onun uysal olmasına ihtiyacımız var ama deli değil."

Karısı ve şimdi de kızı hakkında bu şekilde rahatça konuşması aşağılık bir durumdur.

Mace, "Onu hemen dışarı çıkarın," diyor.

Ghoul eldivenli parmaklarından birinde sallanan anahtarı bana uzatıyor ve mutlu bir şekilde zihnime sesleniyor. *"Git getir onu, genç ejderha. Yapabiliyorken küçük ereksiyonunu örtmeye çalış, ama orada olduğunu biliyorum. Zaten bir yarı penisin var, değil mi?"*

Piç kurusu, kızgınlık dönemindeyken oraya girmek istemiyor.

"Dişlerini sökeceğim günün tadını çıkaracağım."

Ölümçöl kırmızı gözleri maskesinin ardında parlıyor ve beni onlarla öldüremeyeceği gerçeği muhtemelen içini kemiriyor.

Anahtarı elinden kaptım ve dönerek koridorun sonundaki hücreye yöneldim. Öfkeli bir nefes vererek eski dökme demir anahtarı kilide itiyorum.

Bölüm 20

Aurelia

umutsuzlukla arkadaş oldum. Artık karanlıkta bir şeyler görüyorum. Bazen korkunç şeyler. Bazen harika şeyler. Işıl ışıl parlayan anlar. İçimi burkan bir tablo.

Her ne kadar cazip gelse de Scythe'a tekrar ulaşmaya çalışmadım. Bana burada yardım edemez ve dikkatimi dağıtma riskine girmeyeceğim.

Ateşim , bu işkenceden başka bir şey değildi. Arkadaşlarımla burada olmaması, ellerimin onların dokunuşlarını taklit etmek için vücudumda gezinmesi. Burada olmaz, diye düşündüm umutsuzca, burası güvenli değil. Vücudum bana ihanet etti ve kolumdaki keskin iğne bunu daha da kötüleştirdi.

Belki de bunu yapan Scythe'ın düşünceleri ya da bedenimin kontrolünü kaybetme hissi, ama bu karanlık işkencenin bir noktasında, içimde bir şey değişiyor. Soğuk ve eski bir şey. Bir süre önce kafamdaki canavarca seslerin kakofonisine bir köpekbaliğının dişlerinin gıcirtısı katılmıştı, ama bu sefer, baskın ve kurnaz bir şekilde öne doğru itiyor. Bu olduğunda derimin altında hissediyorum. Vücudumun bazal ısı düşer ve içim 'sıcak' hissetsem de dokunulduğunda üşürüm. Kalp atışlarım yavaşlıyor, sabitleşiyor ve zihnim...

Artık Scythe'ın köpekbaliğının içine inmesinin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Beynimin çatlakları da gece yarısı derinlikleri gibi soğuk ve derin oluyor. Sadece düzgün bir hesaplama ve duygularımda bir sönümlenme ve sıcaklık hissi var. Hâlâ oradalar, sadece *derinlere* gömülmüşler.

Yeni bir şey öğrendim.

Bu yüzden hapishanemin kapısı gıcırdayarak açıldığında ve içeriye serin bir ışık dolduğunda, damarlarımda ne sevinç ne de rahatlama hissediyorum. Aslında, yıllar sonra ilk kez ışık gördüğüm için gözlerimin arkasındaki acıyı zar zor fark ediyorum. Sadece heybetli silueti bir zamanlar tanıdığım biri olarak işaretliyorum.

"Koku kalkanını kaldır," diye bağılıyor sesi. "Hemen şimdi."

Bedenim yüz yıl yaşlanmış gibi gıcırıyor. "Neden?"

"Böylece ne ben ne de diğerleri senin kötü kokunu duymak zorunda kalmayız."

İçimdeki eski bir şey hala biyolojik bir sıcaklıkta olduğumu kaydediyor. O zaman neden beni dışarı bırakıyorlar?

"Beni burada tut o zaman," diye cevap .

"Aklını kaçırmama izin veremem," diye hırladı Xander. "Çık dışarı. Bu kadar saçma bir şey hakkında tartışmaktansa yapacak daha iyi işlerim var."

Eugene bacağımı dürtüyor ve ben de vazgeçiyorum. Kendimi yerden sürükleyerek ayağa kalkıyorum, başım dönerken kan düşüşü fark ediyorum. Yeterince su yok. Yeterince yemek yok.

Ama bayılmayı kesinlikle reddediyorum. Etrafta düşmanlar var ve tetikte olmam gerekiyor. Destek için bir elimi taş duvara dayayarak, kalbi lanetli bir şarkıyla çarpan kara kalpli ejderhaya doğru yürüyorum.

"Kötü ejderha," diye fısıldadım. "İğrenç, karanlık, şeytani kanatlı yaratık."

Xander göz kırpmıyor, o parlayan beyazlar pek çok renkle ışıltıyor. Hapishanemden çıkıyorum.

"Kalkanlar yukarı," diye tıslıyor.

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. Aurası siyah, gri ve çok ama çok kırmızı çizgilerle titreşiyor. Çürüyen, nekrotik bir yara gibi. "Çok fazla günah," diye fısıldıyorum. "Çok fazla yara izi."

Bileğinin öfkeli bir hareketiyle boğazımdaki tasmaya altın bir zincir takılıyor ve lanetli ejderha ön odadan olabildiğince hızlı adımlarla çıkıyor. Ben de onu takip etmek zorunda kalıyorum. "Kopmuş ama hâlâ bağlı," diye fısıldıyorum ayak bileğimden beni takip eden Eugene'e. "Siyah kalp. Kara ateş."

Çelik ve plastikten oluşan aydınlık odada bizi hiç beklemediğim bir şey bekliyor.

"Yılan kral," diye tısladım. "Yumurtasını görmeye gel."

Kral kobra uzun boyundan bana bakıyor, koyu renk gözleri parlıyor, saklamak istemediğim kokuyu fark edince burun delikleri açılıyor. Aniden, keskin bir bıçak kesiğı gibi, dönüp gidiyor.

Dudaklarımdan koyu, boğuk bir kahkaha dökülüyor.

Lanetli ejderha yılanlara, "Susuz kalmış," diye çıkışır. "Serumla hidrasyon uygulayın."

Ölümün gözlerini üzerimde hissediyorum ve basiliske bakmak için dönüyorum. O *diğer* lanetli olan. Karanlık bir kabuğun içine sokulmuş iki bezelye. "Buraya gel yılandık," diyor hayaletler ve gölgelerden oluşan bir sesle. "Seni iyileştirelim."

Bölüm 21

Ghoul

T Başı öne eğik olsa da gözleri ileriye bakmaya devam ediyor, derin torbalar gözlerinin altını çiziyor. Gözleri karanlıkla dolu olabilir, ama düşüncelerinin daha karanlık olduğunu biliyorum. Kuzguni saçları

Yüzü vahşi ve gevşek, dar siyah elbisesi günahkâr kıvrımlarını sarıyor. Onun gücünü hissettiğimde bir ürpertiği bastırıyorum.

İşte .

Benim karanlık tanrıçam.

Sadece eskisinden daha tehlikeli hale geldi. Ona sesleniyorum. "Buraya gel."

İçinden bir ses beni tanıyor ve öne doğru geliyor, gözlerini kırpmadan ve sakin bir şekilde, eldivenli elimi sorgusuz sualsiz tutuyor. Onu, ekibin nihai taburculuğu için hazırladığı hastane yatağına doğru götürüyorum. Bilim adamlarından ikisi serumu takmak için acele ediyor.

Üç haftadır yıkanmadı ve öyle kokuyor. Ama bu sadece onun lezzetli sıcak kokusunu daha da güçlendiriyor. Gölgelerim beni bir kalkan gibi çevreliyor ve mücadelenin tek göstergesi elimdeki hafif titreme.

Bunu fark etti. Küçük, kötü niyetli bir gülümseme dudaklarını büküyor.

"Yemek getir," diyorum belli belirsiz, gözlerimi o günahkâr, baştan çıkarıcı ağızdan alamadan.

Haftalardır onu ekranda izliyorum, peki neden onu görmeyeli bir asır olmuş gibi geliyor? Neden birdenbire tenimde onun gözlerine ihtiyacım varmış gibi hissediyorum? Ağzına ister misin? Sikim

Seğiriyor ve taşaklarım gergin, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Elim kasıklarımaya doğru seğiriyor.

"*Kendine* hakim ol, *seni aptal*," Xander'ın sesi kafamın içinde acımasız bir çekiç gibi ve ben sinirlenerek gözlerimi kapatıyorum.

Birdenbire tekrar odanın farkına vardım. Terleyen bilim adamları ekibinin, kızgın ejderhanın ve... yılan deliğinin yanına yerleşmek için arkamda dolaşan sinir bozucu küçük horoz rex'in farkındayım.

"Piç," diye
mırıldandım. "Kim,
ben mi?"

O boğuk sesiyle çok masumca konuşan yılan deliğine şaşkınlıkla bakıyorum, mavi gözleri onu öpmek istememe neden olan bir soğuklukla beni izliyor. Hastane yatağında yatıyor ve kuru dudaklarını yalıyor. Onun tatlı karanlık ve yaz yağmuru gibi kokusu sinüslerimi dolduruyor.

Mace tam da bu nedenle bilim adamı olarak sadece çiftleşmiş yılanları işe alır. Diğerleri kokudan tahrik olur ama düşünceleri merkezdeki eşlerine ya da yuvalarına kayar. Bundan sonra yapacağım şeyi yapmamın tek sebebi bu.

Ki bu da ayrılmak demek.

Bölüm 22

Aurelia

"S şunu, seni aptal kız." Xander'ın sesi bir ejderhanın gürlemesine benziyor. "Bu ne zaman bu kadar eğlenceli oldu?" Ben de cevap veriyorum.

Gerçekte, şehvetin boğucu sarmalları vücudumda seksi dansçılar gibi kayıyor. O kadar çok ısınmadım ve hâlâ bu duyguya alışmaya çalışıyorum. İçimdeki o soğuk, hesapçı büyük beyaz köpekbalığı, bu hissin hem uyuşturucular hem de uzun süredir *herhangi bir* duyumdan mahrum bırakıldığım için arttığını kabul ediyor.

Her şey bir anda üstüme üstüme geliyor ve benliğimi uzakta tutan tek şey şu anda beni tutan köpekbalığı-

Solomon el cihazıyla timpanik ateşimi ölçtükten sonra "Soğuk," dedi. "Çok soğuk." Elinin tersiyle alnıma dokunuyor.

Xander telefonundan başını kaldırıyor. Sanırım dikkatini benim kokumdan uzaklaştırmaya çalışıyor. "Yılanların soğukkanlı olması gerekmiyor mu?"

"Bu yılan büyüğü değil."

Xander bana bakıyor ve ben de ona aynı şekilde bakıyorum. Sıcak görünüyor. Derisinin altındaki kan lezzetli bir sıcaklıkla titriyor. Büyük bir amaçla, köpekbalığının geri çekilmesine ve baştan çıkarıcı sıcaklığın bedenimi bir kez daha doldurmasına izin veriyorum.

Başım arkaya eğiliyor, gözlerimi kapatırken sırtım kamburlaşıyor, arzumun tüm gücünün mermi trenleri gibi uzuvlarımda hızlandığını hissediyorum. "Eğer şu anda kızıştıysa," diyor Solomon, terini silerek kendi alnına. "Kral, bir sonraki döngüsünde olayı isteyecektir."

üç hafta yapar. Daha fazla değil, böylece ilk denemede yumurtluyor."

"Doğru," diyor Xander sıkıca. Ama sesi tahmin ettiğim gibi uzaklaşmak yerine, lanetli ejderhanın sesi yaklaşıyor.

"Ve o olacak gerektirir ekstragüvenlik
nedeniyle için bunlar ekstra feromonlar," diyor
Solomon. "Onu tekrar kilit altına almak akıllıca ."

Bir sandalye sıyrılıyor ve tüm o sıcak kan yanıma oturuyor. "Bu zindanlardan sonra en güvenli yer benim odam. Hücreye geri dönemez."

Soğuk sıvı, damlatmaya başladıkları elime doğru ilerlemeye başlıyor. Derin nefes alıyorum, şehvet seli düşüncelerimin önüne geçiyor. Sol elim karnımdan aşağıya, biraz rahatlayabileceğim uyluklarımın tepesine doğru kayıyor-

"Bunların hiçbirisi değil." Xander bileğimi yakalayıp yatağın kenarına sıkıştırıyor, teni sıcacık. "Kimse sana terbiye öğretmedi mi?"

"Eminim öyle olacak," diye mırıldanıyorum, gözlerim hala çok parlak ışıklara karşı kapalı ve onun tenini hissediyorum.

O kırık parçam acı içinde feryat ediyor. Burada olması gerektiği gibi bir bağ yok. Bir zamanlar olduğu gibi burada bulunacak bir eş yok. Anima'm ruhumuzun diğer parçaları için çığlık atıyor.

Birdenbire, sürekli izolasyon içinde zihnimi dolduran pamuk yünü, güneş için ayrılan bulutlar gibi dağılıyor.

"Benim için bir kez sertleştin," diyorum. "Bildiğim kadarıyla bir kez." Damien Agnis sınıfımızı suyla dolu bir kafese kilitlediğinde ve Xander'dan bizi oradan çıkarmasını istediğimizde hissetmiştim. Xander'ın taktığı obsidyen pranganın kilidini açmıştım ama bunu sıkışık kafeste yapabilmek için sarılmak zorunda kalmıştım.

O anın her parçasını hem sevmiş hem de nefret etmiştim. İhtiyacım olan doğrulama buydu. Xander beni hiç de iğrenç bulmamıştı. Tam tersiydi.

Yaşadığım her ateşte, kendini belli etmedi ve şimdi... bunu deneyimlemekten başka seçeneği yoktu.

"Bu senin lanetli, kararmış ruhunu etkiliyor mu?" Nefes nefese kaldım. Odanın geri kalanı sessizleşiyor. "Yoksa cehenneme giden yolda çok mu ilerledin?"

"Seni öldürmediğim için şanslısın, Snake *Spawn*," diyor derin bir sesle. "Yaşayan herkes için daha yararlı olduğun için ."

Şu anda bile onu arzulamaktan nefret ediyorum. Sesinin midemi titretmesinden, parmaklarımı çıplak teninde gezdirip daha da alçalmak istememe neden nefret ediyorum.

"Bunu yaşamana asla izin vermezler," diye fısıldadım. "Hayatını bir kâbusa çevirirler."

"Deneyebilirler," diye alay ediyor alevli bir kibirle. "Asla başaramazlar."

O zaman gülerim. Seksi olduğu sanılabilecek bir hırıltı. "Ejderha güçlerin diğer insanların ne zaman yalan söylediğini biliyor, peki ya senin kendine ne zaman yalan söylediğini biliyor mu?"

"Ağzını ."

Gözlerimi açıyorum ve hemen pişman oluyorum. Işığın verdiği acıya dayanamayıp boğuluyorum. "Ne?"

"Önce onu beslememiz gerekiyor," diyor Solomon dikkatle.

"Bunun onu kırması gerekiyordu, *yılan*." Xander şimdi ayağa kalkmış, sesi yükseliyor. "Siz aptallar, şişirilmiş eğitimleriniz ve işe yaramaz yılan büyülerinizle ne yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yok."

Yattığım yerde gülümsüyorum. Bu damlada biraz glikoz var; damarlarımdaki yeni enerjiden anlayabiliyorum ve oldukça iyi hissettiriyor.

Xander öfkeyle, "Aklımın yarısı sizi kovup yeni bir ekip kurmaya çalışıyor," diye devam ediyor.

"Ama lordum-" diye başlar Solomon.

"Sessiz ol, sürüngen," diye hırladı Xander. "Beceriksizliğiniz hayret verici. Bu sözde deneyler tam bir saçmalık. Bu konuyu babamla konuşacağım."

Bilim insanları itirazlarını ve açıklamalarını geveliyorlar ama Xander'ın serum torbasını direktten çekip beni yataktan kaptığı anda ipinin ucuna geldiğini anlayabiliyorum. "Bu kadar yeter," diyor yüksek sesle. "Odamdaki kafesinde olacak ve hazır olduğumda onu geri getireceğim."

Dokunuşunda hiç nezaket yok ve beni odasına götürürken geniş kollarında kendimi bir giysi yığınının başka bir şey gibi hissetmiyorum. Ateş topu kokusunu içime çekme fırsatını değerlendiriyorum. Çok kızgın. Çok kızgın.

Birçok merdiveni çıkıyor, birçok koridordan geçiyor, malikâne çalışanlarının homurtularını duyuyorum. Eugene hızlı adımlarla bizi takip ediyor, şüphesiz bu da bazı karışıklıklara neden oluyor. Xander onu görmezden geliyor gibi görünüyor.

Odasına geri döndüğümüzde, Xander kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve ben kıkırdıyorum.

"Ben yeni bir gelinim," diyorum nefes nefese, kollarımı dolaştırarak. "Kocasından tarafından ilk geceleri için eve getirildi. Parçalanmaya hazır!"

Xander beni kafesime yuvarlamadan önce nefesinin altından küfrediyor, kafesi kesin bir çınlamayla kilitliyor ve serum torbamı kafesin tepesine asıyor. Eugene hızla banyoya giriyor ve kapıyı gagasıyla kapatıyor.

Ama ben caymadım.

"Sıcak," diye mırıldanıyorum, elbisemi çekiştirerek. "Çok sıcak." Odanın serin havası çıplak göğüslerimi ve karnımı okşarken tek bir hareketle can sıkıcı materyali çekip çıkarıyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum. Sırt üstü uzandım.

Başımı uşak Olly'nin aniden ağzı açık bir şekilde durduğu sağ tarafa doğru sallıyorum. Ona tembel bir sırıtış fırlatıyorum.

"Dışarı!" Xander emrediyor. "Çık dışarı! Geri dönmeyin!" Olly koşarak odadan çıkar.

"Onu neden gönderdin?" Bir dizimi büküp kalçamı ovuşturarak tembelce söylüyorum. "Hizmetçiler bana iyi davranıyor."

"Onlar bu anlamaz," diye Xander, odasında volta atarken. "Ve uşağımı baştan çıkarmana izin veremem."

İlgiyle doğruldum. Heyecanla. "Sence bunu yapabilir miyim? Onu baştan çıkarmak mı?"

Xander elini saçlarında gezdiriyor ve kendi kendine mırıldanıyor: "Lanet olası bir ağacı bile baştan çıkarabilirsin."

Bu benim için yeni bir haber. Kaşlarım havaya kalktı ve büyük kötü ejderha onu duyduğumu fark ettiğinde kaşlarını çattı ve parmağıyla işaret etti. "Aklına bir gelmesin. Senin yüzünden malikâneyi kapatmak zorunda kalabilirim. Bir hafta sonra lanet olası bir düğünüm var." Tekrar volta atmaya başladı.

"Düğün mü?" Kaşlarımı çatıyorum. "Kimin düğünü?"

Burnunun kemerini sıkmadan önce donup kalıyor. "Uçmam lazım."

"Evet," diye iç geçiriyorum, sanki derimin altındaki tüyleri görüyormuşum gibi kollarımı okşuyorum. Çok yumuşak. Pürüzsüz.

"Kulağa hoş geliyor."

"Kapa çeneni, Spawn."

"Sesinin beni etmesi benim suçum değil."

Dönüp bana bakıyor, yüzü öfkeyle çarpılmış.

"Kimsenin seni bu halde görmesine izin verme," diyorum bilgece. "Bu senin itibarını tamamen mahveder."

Xander'ın tüm yüzü kararır. "Kaç gün kaldı?"

Omuz silkiyorum, bunu yaparken bir avuçluyorum, meme ucumu avucumun altında yuvarlıyorum. "Orada hiç gün olmadı, o yüzden bilmiyorum. Ne zaman başladığını bile söyleyemiyorum."

"Kahretsin."

"Bekle," diyorum kafesimin parmaklıklarından birini tutarak. "Yeni karın burada bizimle mi uyuyacak?"

Bakışları yatağa kayarken Xander'ın pençesi tekrar tekrar sıkılır.

"Onun yerine beni doğurmalısın-" Elimi lanetli ağzımın üzerine kapatıyorum. "Pardon, sıcaktan böyle oldu" diyorum, sesim boğuk çıkıyor. Dramatik bir şekilde tekrar battaniyemin üzerine uzanıyorum, kendimi boğmaya çalışabilmek için yüzüstü yatana kadar yuvarlanıyorum. Ama kıcıımı havada sallayana kadar sırtımı kamburlaştırdığımı ve amımı ona sunduğumun farkında bile değilim.

Nefes nefese kalıyorum ve Xander'ı saf ve mutlak bir şok içinde bakarken buluyorum. Şüphesiz her şeyi görmüştü, pembe, damlayan amcığı ve her şeyi.

"Bununla başa çıkamam," diye boğuluyorum, örtmek için bir battaniye çekiyorum ve sonra onu geri atıyorum. "Bu çok boktan. Beni *reddettin*. Beni bir kafeste tutuyorsun."

Bölüm 23

Xander

Kurtar Beni - Remy Zero

onu benden uzaklaştırmam gerekiyor. Onun ateşine verdiğim tepki, çiftleşmemiş bir ejderha erkeğinin doğal tepkisinden başka bir şey değil. Daha fazlası değil.

Önceki ısınmaları sırasında kendimi tüm binadan uzaklaştırmış, gökyüzünün temiz havasına sığınmıştım. Ejderham benimle konuşmadığı için kaçmak için uçamıyorum bile. Ve eğer onu terk edersem, hangi evcilleşmemiş canavarın mülkümü kendisi için talep edeceğini kim bilebilir?

Eugene kendini banyoya kilitledi. Buraya nasıl geldiği beni aşıyor ama ikisini derhal ayıracağım. Yaklaşan düşünümle birlikte eyaletteki tüm güçlü ve tehditkâr yaratıklar bu birleşmeye şahit olmak için burada olacak. Benden hiçbir şey çalamayacaklarını bilmeleri için en üst seviyede olmalıyım. Bunu akıllarından bile geçirirlerse, onları katleder ve altınlarını kendime alırım.

Spawn'a baktığımda, yuvarlak poposu havada, amcığı görmem için tamamen engelsiz. Onun sıcaklığıyla kızarmış ve pembeleşmiş, ıslak ve damlıyor-

Birdenbire hareket edemez oldum, varlığım zaman ve mekân içinde dondu kaldı. Spawn cinsel bir ses çıkarıyor ve . Bana bakıyor, sanki hatalı olan benmişim gibi.

Kafesine doğru uçuyor, parmaklıkların arasından ona kükrüyorum. "Koku kalkanını kaldır yoksa Damien Agnis'in kafesindeki son zenciye de çıplak ellerimle öldürürüm Aurelia Boneweaver."

Ağzı açık kalıyor, ama sanki benden korkmuyormuş da *aşık* olmuş gibi gözlerini kocaman açarak öne doğru eğiliyor. "Yapamazsın!"

"Beni gerçekten denemek istiyor musun?" Burnumu ondan uzaklaştırarak hırlıyorum.

Dirseklerinin üzerine yaslanıyor, büyük bir acı çekiyormuş gibi başını geriye atıyor, boynunun sütununu açıyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor.

Kokusu . Aniden. Tamamen.

Bunu yapabilme yeteneği sadece Boneweaver'lara ait gibi görünüyor. Bu ejderhaların bile sahip olmadığı bir yetenek. Boneweaver'ları nihai avcı yapar.

İlk defa soylarının nasıl tükendiğini merak etmiyorum. Ağır bir nefes veriyorum, ayağa kalkarken burnumdan duman çıkıyor.

"Büyük bir hata yaptın," diyorum belli belirsiz, pencereme yönelip geceye doğru açıyorum. "Herkes senin güçlü bir ateşin olduğunu ve tam olarak zaman beklendiğini biliyor. Şimdi bunu sana karşı kullanacaklar."

Tüylerin hışırtısını ve banyo kapısının altındaki küçük siyah gölgeyi görmezden geliyorum. Telefonum çalıyor ve arayan babamın yönetici asistanı.

"Lord Drakos, Lord ve Leydi Hellfire ve Bayan Francesca'nın beş dakika içinde gelmesi planlanıyor."

"Teşekkür ederim," diyorum telefonu kapatmadan önce.

Yatağımın başucundaki çekmeceyi açarak, bu sabah aile hazinesinden gelen kırmızı kadife kutuyu alıyorum. İçinde nadir bulunan, prenses kesim bir yakutla beyaz altından yapılmış çarpıcı bir yüzük duruyor. Onu cebime atıyorum. Bu yüzükle aileme ve tüm dünyaya kendi ejderham olduğumu ilan ediyorum. Kendi bağımsız arzuları olan bir canavar olduğumu.

Spawn'a bakıyorum. Bununla hızlıca ilgilenmem gerekiyor. Taşaklarım geriliyor, sikim pantolonuma dayanıyor. Zorlukla bir

Cehennem Ateşleri ile buluşup Francesca'ya pantolonumda dev bir çadırla evlenme teklif edeceğim. Spawn'dan gerçekten kurtulduğumu kanıtlamamın bir yolu var. Bir test.

Telepatimle ulaşarak, basilisk lordunun yerini tespit ediyorum. Dışarıda, ön bahçede, muhtemelen esrar içiyor ve Spawn'dan uzak duruyor.

"Ne istiyorsun?" diye cevap geliyor.

"*Serpent Spawn'ı doyurman gerekiyor,*" diyorum sertçe. "*O dayanılmaz biri. Ve ben de... bağ eksikliğimi test etmek istiyorum.*"

Hemen ilgisini çeker. "*Beni mi soruyor?*"

Ona bakmak için dönüyorum. Spawn yüzünü parmaklıkların arasına sıkıştırmış oturuyor, dudaklarını yalıyor, gözleri kocaman. Elinde değilmiş gibi bir meme ucuyla oynuyor.

"Arkadaşlarımı istiyorum," diye fısıldıyor. Eli göğsünün etrafında sıkılaşıyor ve kaşları gerilerek yüzünü buruşturuyor. "Onların siklerine ihtiyacım var. Sik. Yarak. Yarak. Yarak." İnliyor, kendini dramatik bir şekilde battaniyelerin üzerine atıyor ve kıvranıyor. Bir gözünden bir damla yaş süzülüyor. "Tanrıça bu *acıtıyor*. Biri bana yardım etsin." Eli vücudundan aşağı kayıyor, parmakları bacaklarının arasından geçiyor. Bileği dönüyor.

dönüyorum. "*Evet. Gel lan buraya. Yarı deli.*"

Kibirli gülümsemesi duyulabiliyor. "*Tam sevdiğim gibi.*"

Bölüm 24

Aurelia

Oda karanlık, sanki ışığın yokluğuyla ısıyı bastırabileceklerini düşünüyorlar. Ama ben bir kartalım. Umutsuzca azgın bir kartal ve aklımda o lezzetli parmaktan başka bir şey yok.

sıcak, ağrıyan, şişmiş klitorisimin etrafında dönüyor.

Odaya tam olarak bunu söyledim. Bilmelerini istiyorum. Herkesin içimde bir penis olmadan ne kadar ateşli ve berbat hissettiğimi bilmesini istiyorum. Arzunun nasıl katıksız bir işkenceye dönüşebileceğini.

Bir yanımda kıvranarak ve somurtarak saçmaladığımı biliyor. Bana verdikleri ilaçların etkisi olduğunu. Ama bu hoşuma gidiyor. Değişiklik olsun diye gülünç olanın ben olması beni rahatlatıyor.

Dışarıda kapının sertçe çalınması bana burada birinin olduğunu söylüyor ve içimdeki regina bunun kim olduğunu tam olarak biliyor: beni becermeye gelen bir eş. Beni o kadar çok dölle dolduracak ki, bir döl balonu gibi olacağım.

"Evet," diye başımı sallıyorum, Xander kapıyı açmak için yönelirken parmaklıklarımı sallıyor ve dişlerimi gösteriyorum. Hareketlerini keskin bir dikkatle izliyorum.

Stresli. Azgın. Bu şeyler ağrıyan amıma çok iyi geliyor.

Ghoul elinde küçük bir çantayla kapıdan içeri giriyor. Gözlerim banyo kapısına kayıyor ve kapalı olduğundan emin oluyorum. Hemen Eugene'i görünmezlik kalkanlarımdan birinin altına saklıyorum.

Horozla ilgili aklıma gelen son şey bu. "Lezzetli görünüyorsun," diye tısladım. "Gel ve benimle oyna."

Basilisk dişlerini göstererek, "Oh, böyle çok hoş," diyor. "Ne kaçırdım lan ben?"

Dilimi dudaklarımda gezdiriyorum. "Aletini çıkar. Benden faydalan," diye ısrar ediyorum. "Eğer bana iki sikini de verirsen, ikisini de alırım. Yemin ederim." Sağ göğsümün üzerine küçük bir X işareti yapıyorum.

Ama ikisi de itaat etmez.

Bunun yerine birbirlerine bakarlar ve aralarında bir şey geçer. Xander bir sigara yakar. Telekinezi gücüyle ağır perdeleri bir *şıpırtıyla* kapatır.

Şimdi sigara izmaritinin kiraz rengi parıltısı, Xander'ın beyaz gözbebekleri ve Ghoul'un kırmızı gözbebeklerinden başka bir şey yok.

"Bana biraz ver," diyor Ghoul, elini uzatarak. Xander acımasız bir ifadeyle ona uzatıyor ve Ghoul ejderha gücündeki ottan uzun bir nefes çekiyor.

Vay anasını. Ağzım açık kalıyor, amım altıma damlıyor. Ghoul dumanı havaya üflüyor ve esrarı geri veriyor. İki canavarın esrarı paylaşmasını, gözlerinin üzerimde olmasını ve havanın dumanla puslanmasını izlemek tüylerimi diken diken ediyor.

Gulyabani kafesime doğru ilerliyor ve kırmızı bir lazer ışını bakışıyla beni hizalamak için çömeliyor. "Zehrini tatmak istiyorum," diyor. "Bana biraz vereceksin."

Tüm avantajı kullanıyor.

"Yüzünü görmek istiyorum," diye nefes alıyorum, hayretler içinde. "Önce bana istediğimi ver, güzel yılan delisi."

İradem olmadığı için ağzımı açıp dişlerimi oynatmadan önce kısa bir an suratımı asıyorum. Dişlerim üst damağımda büyüyor ve bir tıslamayla onları uzatıyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor Ghoul, bir eldivenini çıkarıp yüzüme uzanıyor. Serin parmakları yanaklarımı sıkıyor. "Bunun hayalini kuruyordum."

Ağzımı daha geniş açıyorum ve her iki dişimden de bir damla zehrin düşmesine izin veriyorum. Gulyabani şaşkınlıkla izliyor, dudakları aralanmış, kendi dişleri tahrik olmuş bir şekilde çekilmiş. Ağzı benimkine doğru koşuyor ve sağ dişimi emerek dilini gezdiriyor.

Şok olmuş, tahrik olmuş bir nefes çekiyorum.

"Daha fazla." Kafesin kapısını açıp beni dışarı çıkarırken sesi halsizdi. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve kollarını kığım için bir koltuk olarak kullanarak beni yukarı kaldırıyor.

Dudaklarını yalarken arkasından dumanlar yükseliyor. "Daha fazla."

Ağzımı açıp onunkinin üzerine eğiyorum ve zehirimın sütümsü sıvısının aşağıya doğru serbestçe akmasına izin veriyorum.

Gulyabani ağzını açıp *içiyor* ve zehri iştahla yutuyor.

"Hasta herif," diye mırıldanır Xander.

şaşkınlıkla basiliske bakıyorum, hayatımda hiç bu kadar azgın hissetmemiştim. "Becer beni." Maskeli yüzünü iki elimle kavrayıp kırmızı ışık noktalarının derinliklerine bakıyorum. "Hemen şimdi."

Kıkırdıyor ve beni yatağa götürüyor, Xander'a bakmadan önce beni yatırıyor.

Ejderha diğer tarafta durmaya geliyor, dumanı havaya üflemeden önce esrarın vişne rengi parıltısı alevleniyor. O şeyi bana uzatıyor.

"İç şunu."

"Oooh!" Heyecanla başparmağımla işaret parmağımın arasındaki şeyi dikkatlice alarak söylüyorum. Sırt üstü yatarken, esrar havada oldukça dumanlı desenler oluşturuyor. Bir uçak gibi başımın üzerinde uçuruyorum, yaptığı girdaplara hayranlıkla bakıyorum. "Vay canına!"

Xander hırladı ve elimden kaptı. "Kes şunu." Yatağın üzerine diz çöküp eğiliyor. Hayretle ona bakıyorum, ama eklemi dudaklarıma bastırıyor. "Onu emeceksin."

"Sik gibi mi?" Tatlı tatlı söyledim.

Onu ağzıma daha fazla yerleştirme fırsatını değerlendiriyor ve Ghoul'un diğer tarafımdaki çantasını açtığını fark ediyorum.

Esrarı içime çekiyorum ama dumandan öksürüyorum, yan dönüp boğazımı ovuşturuyorum.

"Pratik yapmak gerekiyor," diye kıkırdıyor Ghoul.

"İşe yaramaz," diye mırıldanıyor Xander. Esrarı kendi ağzına yerleştiriyor ve ilk iki parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Sıcak, pis ejderhaya kaşlarımı çatarak boğuk bir sesle söylüyorum.

"Sana karşı koyabileceğimi kanıtliyorum," diyor Xander sıkılmış dişlerinin arasından. "Benim üzerimde hiçbir kontrolün olmadığını kanıtliyorum."

"Evet, tabii ki," diye mırıldanıyorum, kalçalarımı oynatarak. "Bakalım ne kadar iyi yapabiliyorsun."

"O zaman em."

Hevesle ağzımı açıyorum ve Xander'ın parmaklarını dilimin etrafında döndürerek içeri alıyorum. Alevle öpülmüş teninin hafif tuzlu tadıyla gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Xander parmaklarını ağzımdan çekip yatağa tırmanıyor ve beni göğsümün ortasına doğru iterek geriye düşmemi sağlıyor.

"Senin aptal sözleşmeni hiç imzalamadım," diyor, gözleri amıma sabitlenmiş. "Güvenli kelimen ?"

"Peri ekmeği!" Heyecanla bacaklarımı açarak söylüyorum.

Islak parmaklarını ıslak yarığıma bastırmadan önce "Doğru," diye mırıldandı.

Tıslıyorum, elimi kavislendiriyorum ve onun sorumlu bileğine uzanıyorum. "Evet!"

"Zaten çok şişmişsin," diye kaşlarını çatıyor. "Bu normal mi?"

Başımı kaldırıp dudaklarımın etrafında bir daire çizen parmaklarına bakıyorum. "Uh-huh. Ben de çok ıslanıyorum."

Alçak bir vızıltı duyuluyor ve Ghoul'un bana mor bir vibratör salladığını görmek için dönüyorum. Ama Xander parmaklarını sürüklüyor, onları sıcak kayganlığımla kaplıyor, beni arzuyla tamamen vahşileştiriyor. " gir," diye nefes alıyorum, kalçalarımı kaldırarak. "İçime. İçime."

Xander'ın çenesi kıpırdıyor ve düşündüğü kadar iyi olup olmadığını bilmiyorum. Ama başını sallıyor. "Bugün olmaz. Asla olmaz."

Hayal kırıklığı içinde inliyorum ve yatağa yumruğumu vuruyorum. "O zaman bana bunu yapacak birini ver!" Onu tamamen hazırlıksız yakalayıp Ghoul'un üzerine atıyorum ve ikimiz de yere çakılıyoruz. Onu sırt üstü itiyorum ve o da bana izin veriyor, ben de üzerine oturup pantolonuna sürtünüyorum. Göğüslerimin sallanışını izleyerek bir deneme zıplaması yapıyorum.

Ghoul kıkırdıyor ve beni belimden yakalayıp bir şekilde ayağa kalkmayı başarak yatağa fırlatıyor.

Karnımın üzerine yuvarlanıyorum ve kıcıımı havaya kaldırıyorum, amımı parmaklıyorum ve parmaklarımı sonuna kadar içeri kaydırıyorum. Sonunda içimde bir şey olduğu için inleyerek parmaklarımı içeri ve dışarı pompalıyorum.

sessizlik var. Yırtıcı, aç bir sessizlik.

Birisi amıma bastırmadan önce vibratör aniden açılıp vızıldıyor. Önce irkiliyorum, sonra doğru eğiliyorum, hoş bir vızıltı labialarıma yayılıyor. Onaylarcasına haykırıyorum ve kendimi kadar ona sürtüyorum. Duman etrafımda dalgalanıyor ve mutlulukla içime çekiyorum.

Alçak bir ses kulağımın dibinde mırıldanıyor. "Onu içinde istiyor musun, yılanböceği?"

Kalbim yerinden fırladı.

"Evet." "Evet, ne?"

"Evet, lütfen, Ghoul."

"İyi kızlar ödüllendirilir, tatlım." Değnek girişime doğru bastırıyor.

Bu sefer Xander'ın sesi beni şaşırttı. "Vibratörü siktir et, Spawn. Onunla kendini becer."

Ben de öyle yapıyorum. Ona doğru itiyorum, daha iyi derinlik için kalçalarımı aç veriyorum ve beni doldurmasına izin veriyorum. Memnuniyetle inliyorum.

"Daha hızlı." Bana mı öyle geliyor yoksa sesi halsiz mi? Ejderhaya dönüp bakıyorum, beyaz gözleri farklı renklerde titreşiyor.

"Güzel," diye mırıldanıyorum, kendimi becerirken ona bakıyorum. Vibratörle sevişmemi izlerken gözlerini ayıramıyor. "Boşaldığında nasıl göründüklerini bilmek istiyorum, Xander. Amıma döl pompalarken gözlerinin nasıl güzelleştiğini bilmek istiyorum."

Gözlerini kırpmadan bana bakarken dudakları aralanıyor. Ona sahibim. Biliyorum ve çığlık atmama neden oluyor, başımı arkaya atıyorum ve ikisinin de duyması için serbest bırakıldığımı haykırıyorum.

Ben orgazmın azalmasına izin verirken, Ghoul dişlerini omzuma sürtüyor, beni kaldırıyor ve yere bırakıyor. "Ona git." Ejderhaya doğru başını sallarken sesindeki emir nefes nefese kalmama neden oluyor.

Xander'ın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve avuçlarımı uyluklarına doğru kaydırıyorum. Ejderha bana bakıyor, nefesi kısa ve keskin. Yanağımı sert dikişe sürtüyorum.

"Büyüksün," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı onun gergin uzunluğuna bastırarak. "Seni ağızımda istiyorum."

Başımın arkasını tutuyor, ellerini saçlarıma gömüyor ve biraz çekiyor.

Ghoul, Xander'ın koltuğunda oturduğu yerden sırtarak bizi izliyor ve "Buna bayılıyorsun," diyor. "Onun sana bakan güzel gözlerine bayılıyorsun. Hepimiz bunu hayal ediyoruz, ejderha. Hepimiz onun hayalini kuruyoruz. Ve sen de bir istisna değilsin."

Dudaklarımı pantolonundaki çeliğe bastırıyorum, ağzımı çeliğe sürterken ona göz kırpıyorum.

Xander nefesini içine çeker.

"Bırak alsın," diyor Ghoul. "Dudaklarını sikinin etrafına koymasına ve seni boş olarak emmesine izin ver. Bunu istiyorsun."

Xander hırlıyor ve kendine gelir gibi oluyor. Başımı geriye doğru çekerek beni yukarı bakmaya zorluyor. Eğiliyor ve gözleri sıcak, öfkeli bir ateşten başka bir şeye dönüşmezken nefesi yüzümü gıdıklıyor.

"Şimdi olmaz," tıslıyor dudaklarımin arasından. "Asla olmaz."

Xander beni öpüyor, sert, cezalandırıcı ve iğrenç. Yarım bir protesto sesi çıkardım.

Beni aniden bırakıyor ve arkasını dönüp kapıya doğru yürüyor, vücudu saf öfkeyle gergin.

"Bırak onu," Ghoul.

Basilisk'e dönüyorum.

İki parmağıyla işaret ediyor. "Babana gel. Seninle ilgileneceğim."

Bölüm 25

Savage

T Gece geç saatteki akşam yemeği servisi sırasında Animus Akademisi'nin yemek salonuna girdiğimizde muhafızlar dağılıyor. Salondaki her öğrenci kıpırdamadan duruyor. Biri plastik bardağını düşürüyor.

Belki de vücudumdaki eski kandır? Sanki duş almak için duracaktım gibi! Duş almak için vaktimiz *yok*. Yaşadıkları şok, arkamdan gelen Dabu sürüsünden de kaynaklanıyor olabilir. Üç sırtlan animanın hapisane dışında bile bir ünü var.

İstediğim kişiye odaklanıyorum.

"*Yoo hoo*, Raquel?" . "Buraya gel."

Minnie'nin yanında oturan Raquel şok içinde çatalını bırakıyor ama gözleri fal taşı gibi açılmış ve gergin bir şekilde bana bakıyor. Dramatik bir şekilde iç çekerek ilerlemeye devam ediyorum, Lyle ise büfede duran Theresa ile konuşmaya gidiyor. Scythe ön kapıda duran Forklift İkizleri ile konuşmak için kenara çekiliyor. Sonuçta bu onun fikriydi ama bunu uygulayacak olan benim.

Öğrenciler ben geçerken bana bakıyor, burun delikleri artık her an beni takip eden ölümün kokusunu aldıkça alevleniyor.

Raquel'e bana gelmesini işaret ediyorum. "Gel, gel, Raquel. Seninle konuşmam gerek."

Ama ayağa kalkan Minnie'dir. Yeti ve Marduk onun iki yanında oturmaya devam ediyor, yüzleri temkinli.

"Savage, bu hiçbir şekilde, hiçbir biçimde hijyenik değil."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hijyen konusunda endişeli değilim, Minnie." "Bu çok açık."

Masada yedek bir tabak krep var. Bir avuç alıp ağzıma atıyorum. Böyle zamanlarda karbonhidrat her zaman iyidir.

"Hey, o benimdi," diye homurdanıyor Connor.

"Üzgünüm, değilim," diyorum kalın bir sesle. "Her neyse, Raquel?" Başımı kapıya doğru salladım. "Hizmetlerine ihtiyacım var."

Minnie gözlerini kıсар. "Ne için?" "Ne, şimdi de onların avukatı mı oldun?"

"Ben de aynen öyleyim."

Gözlerimi deviriyorum. "Raquel'e zarar vermeyeceğim! Zaten bize karşı yeminliler."

Raquel ayağa kalkarak, "Sorun yok Min," der. "Geliyorum, Bay Fengari."

Heyecanla başımı sallıyorum ve dışarıya doğru ilerliyorum. Şaşkınlık ve kızgınlıkla birden fazla sandalye geri çekiliyor ve kulaklarım tüm masanın, Connor ve Stacey'nin de beni takip ettiğini söylüyor. Scythe'a gözlerimi deviriyorum.

Dabu sürüsünün bizimle geldiğini gören Raquel'in gözleri parlıyor. Sürü, kurt hayvanımızı eski dostlarıymış gibi karşılıyor. Sanırım Regina'mın annesini kurtarmak için Naga Evi'ne yaptığımız görev sırasında çok iyi anlaşmışlardı.

Hepimiz gizli süitimize gidiyoruz ve herkes oturduktan sonra Scythe fikrini açıklıyor.

"Raquel," diyor, "tanıdığımız en güçlü yayıncı sensin." "Benden sonra," diye açıklıyorum, bir krep daha yerken.

"Savage'dan sonra," diye onaylıyor Scythe. "Ama Aurelia bizi aklından çıkardı. Onunla iletişim halinde olmamızı istemiyor."

Minnie sanki bu onu üzüyormuş gibi dudağını ısırır. Bu beni de üzüyor. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok. Ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor ama hiç kreğim kalmadı. Avuç içlerime, koyu kırmızı ve siyahla kabuk bağlamış tırnaklarıma bakıyorum.

"İşte," diyor küçük bir ses dirseğimin yanından. Bu Stacey ve küçük dişi aslan elime bir boyama kitabı ve kalem tutuşturuyor.

Homurdanarak alıyorum, neredeyse kitabı yırtarak açıyorum ve siyah kalemi seçiyorum. Sayfadaki keleşbeği çılğınca boyamaya başlıyorum. Siyah. Tamamen siyah.

Scythe boğazını temizler. "Aurelia bizi dışarıda bırakmış olabilir ama başkalarına da açık olabilir."

"Ama mesafe!" Minnie haykırıyor. "Drakos Malikânesi arabayla *saatler* uzaklıkta, değil mi?"

"Muhtemelen ulaşabilirim," diyor Raquel sessizce. "Denemeye değer."

Marduk, "Eğer bir sorun çıkarsa, hemen buradan ayrılın," diyor. "Onları istemiyoruz-"

"Tamam." Scythe bir esrar ve gümüş çakmağını çıkarır. "Gözlemci olun. Dikkatli olun. Fark ediliyorsanız kötü olur."

Raquel yavaşça nefes alıyor ve sanki daha rahatmış yere oturmak için koltuklarından kalkıyor. Gergin görünüyorlar. Sanırım bu biraz tehlikeli.

"Ama yoğun ejderha büyüleriyle korunacak, değil mi?" Connor yemek masasının üzerindeki yerinden konuşuyor.

"İşte bu yüzden buradayız," diyor Hyacinth Dabu. "Koruyucu büyüleri kandırmak için küçük bir çözümümüz var." Yemek masasının üzerine kazanını, Bunsen ocağını ve malzemelerini yerleştirmeye başlar. Connor ve Stacey, kazanı yakıp Xander'ın saç fırçasından bir parça saç alırken onu büyük bir ilgiyle izliyorlar.

"Bunu yapmayı kabul ettiklerine göre artık kıyafetlerini giyebilir misin Sav?" Minnie kabaca söylüyor.

"Ne, alındın mı?" Haykırıyorum.

"Evet, aslında. Aletinde kan var, biliyor muydun?"

Marduk nefes nefese kalır ve eliyle Minnie'nin gözlerini kapatır. "Onun sikine bakmayı kes, Regina!"

Minnie, Marduk'un ellerini yüzünden çekmeye çalışırken deli gibi kıkırdıyorum.

Connor ceketini bana fırlattı. "Sende kalabilir."

İçimi çekerek ceketin uzun kollarını çıkarıp önlük gibi belime doluyorum ve kışımı dışarıda bırakıyorum. "Mutlu musun?" Marduk Minnie'yi serbest bırakıp Raquel'in karşısına bağdaş kurarak otururken ben de karşılık veriyorum.

"Evet, aslında," diyor Minnie.

"Ona ne söylemeliyim?" Raquel sorar.

Söylemek istediğim tüm o lanet olası şeyler beynimde uçuşurken göğsüm kabarıyor. "Ona aptalca şaplak atmak istediğimi söyle, ve sonra

Ben-"

"Onu sevdiğimizi söyle," diye araya girdi Lyle çabucak. "Geri dönmesine ihtiyacımız olduğunu söyle."

Kollarımı kavuşturup homurdanıyorum. "Evet. Evet, bu da iyi." Raquel gözlerini kapatıyor ve ben de öyle yapıyorum.

"Ne yapıyor bu?" Stacey fısıldıyor.

"Raquel'le birlikte gidebilir," diye açıklıyor Scythe. "Gücünün yettiği kadarıyla. Raquel daha önce Drakos Malikânesi'ne hiç gitmediği için onlara orada rehberlik edebilir."

"Hazır mısınız?" Sümbül bir kumaş şeridini kazana daldırdıktan sonra parlak ve buharlı bir şekilde geri çıkarıyor.

"Evet," diyor Raquel, kolunu uzatarak.

"Çok sıcak." Sümbül parçayı Raquel'in bileğine doluyor. "Ama içinde Xander'ın saçı var, bu da korumaları senin o olduğunu düşünmeleri için kandıracak. Girip çıkmak için soğuyana kadar vaktin var."

Zihnimi önümdeki kurt hayvanıyla birleştirirken belli belirsiz başımı sallıyorum. Raquel kancamı kabul ediyor ve birlikte telepatik gücümüzü karadan kuzeye ve batıya, Drakos Malikânesi'ne doğru gönderiyoruz.

"Gözün ödülde olsun, Raquel," diyorum. *"Çabuk olalım."* *"Peki, patron."*

Arazinin üzerinde süzülüyoruz ve Raquel'i de yanıma çekiyorum. Akademi ile Drakos Malikanesi arasında ilgi çekici hiçbir şey yok, sadece boş arazi var, bu yüzden onu çok uzaklardan fark etmek oldukça kolay. Büyük siyah bir güç küpü, yağlı ve kirli bir hissi var. Mekânın fiziksel versiyonuna hiç benzemiyor ve onu aramaya çıkana kadar onu neyin koruduğunu tahmin edemezsiniz.

İçeri girmeye çalışmak için deli olmak gerekir.

"Artık tek başınasın," diyorum usulca. *"Bak bakalım onu hissedebiliyor musun?"*

Ama ben buradan izlemeye devam edeceğim."

Raquel nefeslerinin altında küfrediyor ama ben zihnimi onlarınkinden ayırıyorum, telepatik olarak geri çekilip uzaktan izliyorum. Kurt hayvanın malikânenin bariyerine yaklaştığını hissediyorum ve hemen içeri giriyorlar. Nefesimi tutuyorum, tüm duyularım tetikte, kurt hayvanını geri çıkarmak için herhangi bir işarete hazırım.

Ama çok fazla şey buna bağlı. Regina'mla konuşmam gerek. Onun iyi olduğunu bilmem *gerek*. Beni neden terk ettiğini bilmem gerek.

"Bir şey var mı?" Raquel'e odanın geri kalanının da duyması için yüksek sesle konuşarak soruyorum.

Raquel sanki bir şeyleri uyandıracaklarından endişe ediyormuş gibi alçak sesle konuşuyor. "Henüz değil. Biraz boş gibi. Alt katlara bir göz atayım."

Regina'mı bir yeraltı hücrelerinde falan tuttuklarını düşünmek beni öfkeliendiriyor. Ama bu lanet ejderhaları tanıyorum, tam olarak bunu yaparlar.

Scythe kulağıma "Sakin ol kardeşim," diye fısıldıyor. "Odaklan."

Başımı sallıyorum ama Raquel'i artık hissedemiyor olmam rahatsız edici.

"Konuş benimle, anim," diye homurdanıyorum, yumruklarımı sıkarak peşlerinden atlama ve kendim için hissetme dürtüsüne direniyorum.

"Burada hiçbir şey yok," diye Raquel, sanki birinin onları duymasından korkuyormuş gibi. "Hafif bir hareket hissedebiliyorum ama tamponlanmış durumda."

"Korumaları çok güçlü," diyor Hyacinth.

"İçeri girerken bunu biliyorduk," diye bastırıyorum. "Ama Aurelia - yeterince yakın olursanız sizi hissedebilir."

"Aurelia," diye fısıldıyor Raquel, sanki sesleniyormuş gibi. "Aurelia, beni duyabiliyor musun?"

Dizime vuruyorum. "Nerede olabileceğini ben de hissedemiyorum. Sanki bir hayalete uzanmak gibi."

"deme," diye homurdanıyor Lyle çok . Ben de aynı şekilde homurdanıyorum.

Raquel aramalar dışarı için benim regina Tekrar.

"Aurelia? Aurelia mı? işte bir şey."

"Ne?" diye en az dört ses aynı anda bağırıyor.

"Burası bir zindan," diye fısıldıyor Raquel. "Kurtları hissediyorum ama. Ejderhaları değil."

Bir uyarı zihnimi kurcalıyor. Tanıdık bir büyü. Karanlık ve alçakta, yere yakın sinsice ilerliyor. Raquel'in topuklarına vuruyor. Kalbim yerinden fırlıyor.

"Görev iptal!" Emrediyorum. "Raquel, dışarı! Bunlar Lunaris kurtları!"

Ama Raquel bana itaat etmek yerine kan donduran bir çığlık attı.

"Lunaris mi?" diye bağıır Minnie. "Ruben Lunaris gibi mi?" "Raquel, ?" Bağııyorum.

"Dur!" Raquel ılık atıyor. "Bay Fengari, yardım edin!"

"Deniyorum!" Şimdi panikliyorum. Drakos Malikânesi'ne doğru ilerliyorum ama Scythe'ın soğuk gücü aniden zihnimi kavıyor ve onu sıkıca tutuyor. "Seni de yakalayacaklar. Bırak onu."

"Hayır!" Dizlerimin üzerine çökerek kükrüyorum. Asla bir kurdu arkamda bırakmadım. Ne şimdi, ne de başka zaman. Raquel'e doğru uzanarak onları güvenli bir yere çekmeye çalışıyorum. "Raquel! Bul beni!"

Raquel tekrar çığlık atıyor, bu sefer acı içinde. Sonra sesleri kesiliyor ve odada bir gümbürtü duyuyorum. Minnie ve Stacey haykırıyor. Ekşi panik havayı dolduruyor.

Scythe zihnimi soğuk bir akıntı gibi kavıyor ve beni Animus Akademisi'ne geri dönmeye zorluyor, fiziksel gözlerimi bir ulumayla açıyorum. Raquel'e doğru hamle yapıyorum. Ama kurt hayvan yere yığılmış, gözleri açık ve olduğu yerde sabitlenmişti.

Minnie'nin kolları kurt hayvanına dolanıyor ve dehşet dolu gözlerle beni süzüyor. "Ne yaptın sen!"

Ckapt'ca 2W

Xander

Anti-Kahraman - Taylor Swift

S Havada bir şey kıpırdıyor, bir düşüncenin yankısı. Gözlerimi açıyorum ve yatakta doğruluyorum.

"Raquel?" Spawn uykusunda mırıldanıyor. "Raquel!" diye haykırıyor, aniden doğruluyor ve başını yukarıdaki parmaklıklara vuruyor. "Lanet olsun!"

"Sessiz ol," diye hırladım.

Spawn yüksek sesle iç çekerek tekrar uzandı. Isısı birkaç saat önce bitmişti uyuyan bedenini yatağımdan kaldırıp kafese geri sokmak zorunda kalmıştım. Sonrasında çarşaflarımı yakıp kül ettim.

"Küçük yayıncı arkadaşın az önce seninle iletişime geçmeye çalıştı," diye mırıldandım. "Ölmek istiyorlar. Burası son iyi korunuyor. Hiç şansları yoktu." Yine de Raquel onları hissedebileceğimiz kadar uzağa gitmişti ki bu mümkün bile olmamalıydı. Kaşlarımı çatarak yorganı geriye ittim ve yataktan fırladım, hemen adımlarımı buldum.

"Kalk," diye emrediyorum, kafesinin karartma kapağını açıyorum ve elbisesini ona fırlatıyorum.

Spawn uykulu gözlerle bana bakıyor, giyinip sürünerek dışarı çıkarken şakağını ovuşturuyor. Bileğimin bir hareketiyle tasmağını takıyorum ve hızla odamdan çıkıyorum.

Gece yarısından hemen sonra kale çok sessizdi ve biz yeraltı katlarına doğru ilerleyen gölgelerden başka bir şey değildik. İçeri sızma girişimini çok önceden bekliyordum ve birçok açıdan hazırlıklıydım. Savage'ın buraya telepatik olarak bile birini sokabileceğini düşünmesi, karanlık ve sapkın bir yanımın sırtmasına neden oluyor.

Beni hiç tanıyorlar mı ki?

Daha önce onlar için hissettiklerim artık çok geride kaldı. Özellikle de sokaklarda yarattıkları kaostan sonra. *Animalia Today* artık güvenilir bir bilgi kaynağı olmadığından, babam ve ben doğrudan sahadan haber getirmeleri için gözcüler gönderdik. Mace bilgilendirici olduğunu kanıtıyor, ancak herkes onun bilgi sakladığını biliyor. Bu kadar uzun süre Yılanların Kralı olması boşuna değil.

Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.

Yönetici olarak yaptığım ilk işlerden biri, faydalı olacağını düşündüğüm herkesi bu göreve getirmek oldu.

Dahil olmak üzere-

"Lordum Drakos," diye anons ediyor alt zindanda nöbet tutan devasa kurt anima. Spawn bir şaşkınlık sesi çıkarır.

"Debrah Lunaris," diyorum. "Davetsiz bir misafirimiz var."

Debrah duvar lambasının ışığına doğru adım atarken Spawn onun adını duyunca boğuk bir ses çıkardı. O, Savage onu Blackwater Cezaevi'nde paramparça etmeden önce Animus Akademisi'nin güvenlik şefi olan rahmetli arkadaşı kadar büyük bir kurt regina.

Doğal olarak, regina ve iki sürü arkadaşı bu olaydan sonra kana susamıştı.

Ve şimdi benim için çalışıyorlar.

"Tanımadığım bir kurt anim var," diyor Debrah tıraşlı kafasını kaşıyarak. "Bizi görmeyi beklemiyordu ve tuzağa doğru . Savage da onlarla birlikteydi ama kaçtı."

Debrah bizi koruduğu karanlık odaya götürürken Spawn'ın nefesi hızlanıyor. İki çift prangayla tutturulmuş bir duvarın önünde üç tane şekil değiştirmiş kurt ileri geri dolaşıyor. Sanki orada bir şey varmış gibi çenelerini zincirlere vuruyorlar.

"Hiçbir şey göremiyorum," diyor Spawn, sesini korku kaplamış.

"Zihinlerini telepatik olarak hapsettik," diye böbürleniyor Debrah, prangaları göstererek. "Biz onları serbest bırakana kadar burada sıkışıp kalacaklar."

Sırtarak Spawn'ı öne doğru çekiyorum. ", gücünü kullan ve onları gör."

Tüm gücüyle konsantre olurken Spawn'ın kaşları çatılıyor. Ben de telepatik gücümü odanın içine göndererek bir göz atıyorum.

Telepatik hapishanemizde birkaç mahkum var. Onlarca yıldır burada olan bazıları, obsidyen prangalarla duvara sabitlendikleri yerde yığılmış yatıyor. Bu, büyük büyükbabam tarafından ailemizi bize ve yavrularımıza ulaşımaya çalışan düşmanlardan korumak için yapılmış eşsiz bir hapishane.

Raquel odanın uzak tarafında inliyor, vücutlarının hafif şeffaf parlaklığı bana fiziksel dünyada olmadığımızı hatırlatıyor. Diğerleri gibi X pozisyonunda bağlanmışlar, gözyaşları yüzlerinden aşağı akıyor. Tam olarak hatırladığım gibi görünüyorlar; üzerine kulüp ve paket yamaları dikilmiş bir kot ceket, gümüş piercinglerle dolu bir yüze sahip, kısacık kesilmiş saçlar. Gözleri kapalı, kendilerini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi zor nefes alıyorlar.

"Bırakın onları!" Spawn onları gördüğünde bağırır. "Aman Tanrım, Xander, Raquel'i *tanıyorsun*. Onları hemen serbest bırak!"

Odaya geri döndüm ve Spawn'ı kapı aralığından geri çektim.

"Arkadaşların ortalığı kasıp kavuruyor," diye alay ediyorum. "Ve bunun sonuçlarını yakında hissedecekler."

Bana bakıyor ve telefonumu çıkarıp bana gönderilen fotoğrafları ona gösterirken içimde gizlenen karanlık tüm gücüyle ortaya çıkıyor. Kanlı, korkunç işkence sahneleri. Spawn dehşet içinde ağzını kapatarak soluk soluğa kaldı.

"Bu doğru," diyorum sessizce. "Savage, Scythe ve Lyle bunu Serpent Court yetkililerine yaptı." Bir an için kafama dank etmesine izin verdim. "Senin yüzünden."

"Ben... Ben onları durdurmalıyım. Onları-"

"Durmalarının tek yolu seni geri almaları. Ve , değil mi?" Yeraltının kasveti

Koridor sesimi daha derin ve karanlık gösteriyor. Nefesimin altında kıkırdıyorum ve bana bile şeytani geliyor. "Ve teslimiyetinizin bir parçası da onlarla iletişim kurmamaktı, yoksa o nimpinleri infaz ederim. Bu konuda bana güvenin. Ama Mace Naga'nın sizin için sarayının kanının akmasına seyirci kalacağını düşünüyorsanız, size verdiğim değer kadar zeki değilsiniz demektir."

Spawn şimdi iki eliyle ağzını kapatarak hıçkırıklarını bastırıyor. Arkamı dönüyorum ve onu odama geri çekiyorum.

* * *

Spawn ertesi sabah sessizdir. İzolasyon dönemi onu ürkekleştirdi ve eskisinden daha sık göz kırıyor. Babamla her randevuma, annem ve Sissy ile düğünün her ayrıntısını gözden geçirdiğimiz toplantılara benimle birlikte geliyor. Hiç ses çıkarmasa da, kalp atış hızı sürekli rahatsız edici bir tırıs. Durumun ciddiyeti onu etkilemiş gibi görünüyor. Bu onun düşündüğü gibi bir oyun değil.

Bunu asla bir oyun gibi görmedim.

Annem, Sissy ve yavrularının ikindi çayı için hazırladıkları bohçayı göstererek, "Al yavrum, biraz kek ye," diyor.

Büyük kızgınlığıma rağmen benimle konuşmuyor. "Pasta yemiyor, anne."

"Hayır, teşekkürler Leydi Drakos," diyor Spawn, boş gözlerle sandalyemin yanında diz çöktüğü halıya bakarak.

"Ona tasma takmaktan hoşlanıyor musun?" Sissy aniden ağzı çarpılmış bir şekilde sorar.

Fazla düşünmeden ağızımdan çıktı. "Ragnar'ı bir tanesinde tutmak hoşuna gitmez miydi?"

Kaşığını bir takırtıyla düşürür.

Acı yüz ifadesini bozuyor. "Gerçekten mi, Xander?"

I İç çek, sürtünme at benim Alına. Başka bir lanet olsun Baş ağrısı başlıyor. "Özür dilerim. Ben-"

"Düşünüyor musun?" diye tersliyor. "Kendini hissetmiyor musun? Nedenini merak ediyorum."

Alnımı ovuşturmayı bırakıp ona ters ters bakıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Kavga etmeyelim," diyor annem neşeyle. "Aurelia, canım, tonağımı uzatır mısın?"

Spawn'ı bir şeylere *dahil* etmeye çalışıyor. Ona yemek sunuyor, ondan şunu bunu getirmesini istiyor. Bu beni çok rahatsız ediyor ama annem o kadar tatlı, o kadar kırılğan ki ona hoşuna giden bir şeyi bırakmasını söylemek mantığa aykırı geliyor.

"Evet, Leydi Drakos." Spawn ayağa kalkıyor ve annesinin tonağının içinde teslim edildiğı gümüş şişeyi almak için şömineye yöneliyor. Şöminenin üzerinde oyalanıyor, görünüşe göre neden orada olduğunu unutmuş.

Çayımı yudumlarken, "Acele et," diye söylendim.

Şişeyi geri getirir ve anneme uzatır.

"Koridor için çiçek aranjmanına karar verdik mi?" Annem çay fincanına tonik doldururken soruyor. "Leydi Hellfire'ın alerjisi var; zambakları listeden çıkarsak iyi olur."

"Francesca ortanca istiyor," diyor Sissy. "Senin bir tercihin var mı Xander? Onları bu gece sipariş etmeliyiz, aksi takdirde çiçekçinin yeterli zamanı olmayacak."

İsterse siyah çiçek alsınlar, umurumda değil. "Tercihim yok."

"Yeminleriniz kesinleşti mi?" Annem soruyor.

"Henüz değil. Yapılacaklar listemde uzun bir liste var." "O zaman önceliğini belirle," diye tersliyor Sissy.

Fincanımı ve tabağımı yere bıraktım. "Bir sorun mu var, Sissy?"

Dudaklarını büzüyor ve söylediklerinin tam tersi bir sesle konuşuyor. "Hayır."

"Elbisen hazır mı?" İşaretle sordum. "Anne, seninki hazır mı?" İki kadın bana bakmaktan kaçınıyor ve birden odadaki enerji değişiyor. "Ne oldu?"

Sissy dönüp bana baktı, yüzü taş kesilmişti. "Düğüne katılmayacağım."

Göğsümden ateşli bir mızrak fırladı. "Ne?"

"Babam buna karar verdi. Cehennem Ateşleri istedi. Ben ve yavrular odalarımızda kalacağız."

Yavaşça ayağa kalkıyorum, soğukkanlılığımı metal bir bağıyorum.
"Nedeninden bahsetti mi?"

"Tartışma başlatma canım," diyor annem usulca. "Şimdi zamanı değil."

"Tam zamanı anne. Sissy, sebebi neydi?" Sissy yutkunuyor ve ben birden dünyayı parçalamak istiyorum.

"Bunun kötü şans getireceğini söylediler."

Şiddet bedenimden kopmakla tehdit ediyor ve bir kalp atışı sonra kapıdan çıkıyorum, Spawn arkamdan tökezleyerek geliyor.

"Xander!" Annem ağlıyor. "Xander, hayır!"

Annemin sesindeki korku ve ıstırapı duymaktan nefret ederek dışarıda duraklıyorum, benim için değil, bana *yönelik*.

Sissy aceleyle dışarı çıkıyor ve dirseğimi tutarak beni ona bakmam için çeviriyor. "Yapma," diyor gözleri parlayarak. "Lütfen. Benim için yaygara koparma." Tekrar yutkunuyor. "Bir kez daha."

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimin arkası yanıyor. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp onunla sertçe konuşuyorum. "Sen saygıyı hak ediyorsun, Selena. *Saygıyı*. Yaygarayı hak ediyorsun. Ve ben her zaman seni savunmak için burada olacağım."

Avuçlarımdan uzaklaşıyor, gözlerini aşağıya diyor. "Ben ablanım. *Seni* korumam gerekiyor."

"Bunu daha önce de yaşadık," diye iç geçiriyorum. "Sana bakmak benim hakkım ve ayrıcalığım. Ve şimdi burada olduğuma göre bunu daha iyi yapabilirim. Geri dönmemin bir nedeni de bu zaten."

Sissy dehşet içinde bana bakıyor, sanki korkunç bir canavarmışım gibi dehşet dolu bir ifadeyle benden uzaklaşıyor. "Burada olma sebebin olarak beni kullanma." Bir adım daha geri atıyor ve midem bulanırken tek yapabildiğim bakmak oluyor. "*Buna* korkunç bir şey yapmanın nedeni olarak beni kullanma" - tasmanın izin verdiği kadar uzakta duran ve solgun yüzüyle bize bakan Spawn'ı işaret ediyor - "zavallı kız. Çok iğrenç bir şey yaptın Xander. Neye dönüştüğünün farkında mısın?" Titreyen parmağını bana doğrultuyor ve sanki beni vurmuş gibi bir adım geri çekiliyorum. "Sen de Ragnar'la aynısın. Bunu görmüyor musun? Yaptığın şey neredeyse kocamın bana yaptığının aynısı."

Kız kardeşim bana sırtını dönüp salonun kapısını yüzüme kapattığında tüm şiddet, tüm öfke aniden bedenimden fışkırıyor. Kapiya göz kırpiyorum. Tekrar göz kırpiyorum.

Bölüm 27

Aurelia

M Kapalı salon kapısına bakarken kalbim küt küt atıyor. Xander bir heykel gibi hareketsiz, sanırım kız kardeşinin sözleri karşısında şokta. Kendine gelir gibi olup kapıdan uzaklaşmadan önce bir nefes geçiyor, sonra bir nefes daha.

Koridor.

Ona yetişmek için acele ederken, omuzlarının taş gibi duruşuna bakıyorum.

Selena'nın kocası. Onunla çocukların babası arasında ne olmuştu? Hellfire ailesinin onun ve çocukların *uğursuz* olduğunu düşünmesine neden olacak kadar korkunç bir şey mi? Sonunda birinin Xander'a aklından geçenleri söylemesi beni derinden mutlu etmeli ama bunun yerine kendimi hasta hissediyorum.

Xander odasına ulaşıyor ve kapının kilidini açıyor. Bir çırpıda altın zincirden kurtuluyorum ve telekinezi beni kapıdan içeri itiyor. Kapı aramızda kapanıyor ve beni onun odasının sessizliğinde bırakıyor. Tamamen kaybolmadan önce dışarıdaki halının üzerinde soğuk ayak sesleri duyuluyor.

Birden kendimi çok yalnız hissettim.

Eugene benim tek tesellim, yanımda bir balon kalkanın içinde saklanıyor. Xander, gelişmiş işitme duyusu muhtemelen onu uyarmasına rağmen, bundan bahsetmedi.

Aslında, ejderha dün benim ısım sırasında olan hiçbir şeyden bahsetmedi, sanki hiç olmamış gibi davranıyormuşuz gibi. Ben bu oyunla tamamen iyiyim çünkü

Kendimi tamamen aptal yerine koydum, susamış vahşî bir yaratık gibi üzerine salyalarımı akıttım.

Lyle tüm bunların beş eşim olduğu ve regina içgüdülerimin kızgınlığımı beş katına çıkardığı için olduğunu söyledi. Elbette bu beni şu anda daha iyi hissettirmiyor, özellikle de açık artırmayı benim kızgınlığıma göre planladıkları için.

Ve bir de Raquel var. Zavallı Raquel, muhtemelen bana ulaşmaya çalışması söylenmişti ve şimdi Drakos zindanında tutsak. Çok korkmuş olmalılar. Aklıma bir fikir geldi ve aceleyle kafesime gidip karartma kapağını indirdim.

Xander'ın durumu iyi değil ve muhtemelen bir süreliğine düşüncelerini toplamak için ayrılacak. Şüphesiz benim de biraz zamanım var. Kafeste oturur pozisyona geçip gözlerimi kapatıyorum, kendimi bir görünmezlik balonuyla koruduktan sonra telepatimle uzanıyorum. Dün geceki zindanların yolunu hatırlayarak, gezgin bir Flores Drakos ya da onun kadar kötü birinin beni fark etmesi ihtimaline karşı aynı yolu dikkatle takip ediyorum.

Ama öğleden sonra bu saatte, elinde bir kucak dolusu çamaşırla koridorda koşuşturan başıboş bir hizmetçiden başka kimseyi hissetmiyorum ve hiç telaşlanmadan yeraltına iniyorum.

Kapıda bir kurt var, başını pençelerine dayamış dinleniyor, ama onu kolayca geçip gidiyorum. Ötede taş odanın karanlığı var.

Orada, o X pozisyonunda duvara yaslanmış, başı öne eğik duran benim Raquel'im. Onlara doğru ilerlerken kalbim acıyla sıkışıyor.

"Raquel," diye tısılıyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

Arkadaşım hâlâ asılı olduğu yerde ve göğsünün nefes nefese genişlediğini görmeseydim paniğe kapılırdım.

İsimlerini tekrar söylüyorum.

Raquel irkilir, ama gözleri acı çekiyormuş gibi sıkıca kapanmıştır. Vücudunuzdan zorla ayrılmak rahatsız edici olurdu, parçalarınız görünmez eller tarafından sıkıca tutulan iki mıknatıs gibi birbirine dönmek için zorlanırdı.

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Seni bir şekilde dışarı çıkarmaya çalışacağım. Çok özür dilerim. Kimsenin benim yüzümden zarar görmemesi gerekiyordu."

"Her şey karmakarışık, Lia," diye nefes alıyor Raquel. "Lanet bir karmaşa." Bu kırık dökük sözleri duyduğumda içim buz kesiyor.

"Vay, vay, vay," diye alaycı bir kadın sesi geliyor arkamdan. "Bu Boneweaver sürtüğü değil mi?"

Döndüm ve Raquel'in sözleri karşısında yaşadığım şokla görünmezlik kalkanımı bir şekilde düşürdüğümü fark ettim. Ancak bunu yapar yapmaz telekinetik bir yumruk tarafından yakalandım ve şiddetle duvara doğru itildim.

Çığlık atarak geri çekiliyorum, zihnimi bu kurdun pençesinden kurtarıyorum. Ama ikinci bir kurt beni tutan güçlere katılıyor, sonra bir üçüncüsü. Hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum. Metal, zihnimin etrafını sarıyor ve benden çok daha güçlü kadim acımasız güçlerle beni yerimde sabit tutuyor.

"Seni öldüreceğim," diye hırlıyor ve neredeyse nefesini yüzümde hissedebiliyorum. "Bir eş için bir eş."

"ben öldürmedim," diye boğuluyorum.

Dişlerini göstererek boğazının derinliklerinde hırlıyor. "Hayır, ama Savage Fengari yaptı ve sen onun naibesisin."

Duvara o kadar sert çarpıyorum ki, fiziksel bedenim hala Xander'ın odasındaki kafesimde oturduğum yerde çöküyor. Tüm vücudum bu gücün altında kalırken görüş alanımda yıldızlar belirliyor.

Kahretsin, Aurelia. Düşün.

Ama üzerimdeki baskı daha önce deneyimlediğim her şeyin ötesinde.

"Senden bulacakları tek şey soğuk bedenin olacak," diye fısıldıyor Ruben'in Regina'sı

aklıma girdi. "Eşimi benden almanın bedeli bu." Dürüst olmak gerekirse, anlıyor gibiyim.

Ta ki acı başlayana kadar. Bağırmamaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum, ama zihninizin telepatik güçlerle parçalara ayrılması, sıcak bir makasın içinize girip sizi parçalara ayırması gibi hissettiriyor.

"Doğru," diyor kurtlardan biri hastalıklı bir hayranlıkla. "Eşimizin yapamadığı gibi çığlık at."

Bir nefes alabiliyorum ve o anda Raquel'e ait olması gereken bir inilti duyuyorum. Acı yeniden başlıyor, izolasyonumdan sonra beni çılgına çevirebilecek gıcırdayan, kesici bir his.

Bu çok fazla. Tüm bunlar çok fazla.

Animam kükrüyor, gök gürültüsü gibi bir ses yankılanıyor. Üç kurt benden uzaklaştı. İçlerinden biri sızlanıyor

ve yaklaşmaları için onlara meydan okuyarak duvara doğru hırlıyorum.

Xander zindana girdi. "Geri dön," diye emretti. "Ve önümüzdeki bir hafta boyunca kafesinden çıkmayacaksın."

Başını kaldırmış, kırmızı çerçevesi gözleri çaresizlik ve dehşet içinde bana bakan Raquel'e sadece bir bakış atarak kaçıyorum. Dört ayak üzerinde fiziksel bedenime geri dönerken, korkunç gerçeği biliyorum. Buraya geri dönme riskini göze alamam. Beni öldürmekten daha kötüsünü yaparlardı. Onları telekinetik olarak atmasaydım aklımdan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Böylece bedenime istediklerini yapabileceklerdi. Tıpkı anneme yaptıkları gibi.

Bölüm 28

Xander

Pachelbel'in D'deki Kanonu

Takip eden hafta, Spawn'dan kutsanmış bir şekilde kurtuldum. Düğün hazırlıkları büyük bir başarıyla devam ediyor ve ben sadece akşamları onu dışarı saldığım da moping Boneweaver ile uğraşmak zorunda kalıyorum.

Duş. Sessiz, belki de Lunaris kurtlarıyla yaşadığı korkudan bu yana vahşiliği biraz azalmış. Raquel'i serbest bırakmaya çalıştığı için haklı.

İkizler her gün Spawn'ı soruyor, Delilah göğsündeki yarayı kontrol edemediği için ağlayacak ve ayaklarını yere vuracak kadar ileri gidiyor. Onları ilk kez bir şeyden mahrum bırakıyorum ve mükemmel, şefkatli bir amca olamadığım için kendimi bok gibi hissediyorum. Sissy kollarını kavuşturmuş bana bakıyor ve konuşmayı reddediyor. Düğünümünden sonra her şeyin daha iyi olacağını bildiğim için konuyu zorlamıyorum.

Düğün günü öğleden sonra hızla geliyor ve ben odamda etkin bir şekilde hazırlanıyorum. Oly papyonumu düzeltirken endişeyle bana bakıyor. "Gözler aşağı, uşak," diye hırlıyorum.

Ayakkabılarıma son bir cila atmak için diz çökmeden önce irkiliyor. Dönüp aynada kendimi kontrol ediyorum.

Hiç bu kadar iyi görünmemiştim.

Paranın satın alabileceği en pahalı smokin, ordumuzdan gelen en değerli altın ve mücevherlerle birleşince, ülkenin en zengin ejderha ailelerinden birinin varisine layık bir kıyafet ortaya çıktı. Kimse kimin en zengin olduğunu gerçekten bilmiyordu. Ne de olsa hepimiz hazinelerimizi gizli tutuyor, söylenti ve dedikoduların ebedi tartışmaları körüklemesine izin veriyorduk.

En büyük sorun tören sırasında Spawn'ı ne yapacağımıydı. Mülkte bu kadar çok canavar varken başıboş bırakılamazdı ve yeni nişanlımla evlenirken onu görmeyi hiç istemiyordum. Kapının çalınması çözümü getirdi. Olly kapıyı açıyor ve babam içeri giriyor, smokini ve yakasına iliştirilmiş kan kırmızısı gülüyle muhteşem görünüyor. Olly'ye bir tane daha uzatıyor, o da çiçeği

kendi yakamda.

"Hmm," diyor Baba, Spawn'ı kafesinde oturduğu yerden incelerken. "Dışarı gel, küçük Boneweaver." Elini sallıyor ve kafesin kapısı açılıyor.

Sürünerek dışarı çıkıyor ve ayağa kalkıyor, dik durmaya alışırken omurgası çatırdıyor ve patlıyor. Bileğimdeki bileziği çıkarıp babama uzatıyorum. Takarken gülümsüyor ve zinciri çıkarmak için bileğini oynatıyor. Yerine oturuyor.

"Bir kaplan deneyelim," diyor, sanki tatlı bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Bunu yapabilir misin, evcil hayvan?"

Spawn yer değiştirmeden önce sinirlenmiş gibi nefes alıyor. Dört ayak üzerine düştüğünde, halıya çarpan pençeleridir.

"İnanılmaz," diye mırıldanıyor babam, uzanıp büyük, tüylü kafasını okşuyor. Dişi kaplan Minnie'den bile daha büyük. "Eşsiz turuncu ve siyah deseni diğer kaplanlara benziyor ama onu ele veren gözleri."

Mavi. Her zaman sanki sizin bilmediğiniz bir şeyi biliyormuş gibi parıldayan o lanet olası ruhani safirler. Sanki Boneweaver'ların bildiği ve diğer canavarların asla anlamayı umamayacağı sırlar varmış gibi. Şimdi bile, sessiz ve kederli, gözleri kötü niyetle parlıyor.

"Aklımda onun diğer formları da var," diyor babam. "Misafirlerimiz için hoş bir sürpriz olacak."

"Cehennem Ateşleri henüz gelmedi mi?" Telefonumdaki arka bahçe kamera görüntülerini kontrol ederek soruyorum. "Misafirler gelmeye başladı."

Baba konuşurken gözlerini Spawn'dan ayırmıyor. "Şu anda. Gelin süitine yerleşti, son hazırlıklarını yapıyor. Göz kamaştırıcı. Nadine yerine onu seçtiğimize memnunuz. Chen'ler göz ardı edildikleri için mutlu değiller ama zamanla bunu aşacaklardır."

Francesca'yı bir hafta önce ona yüzüğü teklif ettiğim gecedan beri görmedim ve o zaman diz çökmemiş olmama rağmen yeterince mutluydu. Drakos ejderhaları kimsenin önünde diz çökmez.

Düğün hazırlıkları için büyük bir yaygara koparılmıştı ama babam ona istediği her şeyi almamaya özen göstermişti. Ne de olsa bu bir Drakos düğünü ve o *benim* evime gelin gidiyor.

Gelen konuklara başımı sallayarak aşağı inerken yakam aniden beni rahatsız ediyor. Annem giriş kapısında durmuş hepsini selamlıyor, kolunu bir hizmetçinin atmış. Onu görünce kaşlarımı çatıyorum. Eflatun elbisesi içinde güzel, onun yaşındaki bir ejderhanın olması gerekenden daha zayıf, Drakos hanesinin bir hanımefendisinin gerekenden daha sessiz. Yakamı tekrar çekiştirip etrafıma bakıyorum.

"Sigara ister misin, Xander?" diye bir ses geliyor arkamdan. Amcam Fabian, smokinli ve kırmızı güllü yakışıklı. Kendisi sonsuza dek bekârdır, sadece sevgili edinir ama kimsenin bildiği kadarıyla gerçek bir eş edinmez. "Düğün öncesi gerginlikte utanılacak bir şey yok. Bir süreliğine gizlice kaçabiliriz." Altın rengi gözleri muziplikle parlıyor.

"Hayır, teşekkür ederim amca," diyorum koluna vurarak. "Bunun için ayık olmayı tercih ederim. Başlamak üzereyiz."

Başıyla onaylıyor ve son konuklar arka bahçeye geçerken sağdıçım olarak koridordaki yerini almaya gidiyor.

Annem bana yaklaşırken yakamı bir kez daha çekiştiriyorum. "Otursana anne," diyorum. "Yorgun görünüyorsun."

"Oh," diye zayıf bir sesle bana bakıyor. "Ben her zaman yorgunum, Xander. Korkarım yaşlılığın bir yan etkisi."

İşaret parmağımın tersiyle yanağını okşayarak, "Daha çok yaşlı sayılmazsın," diyorum. "Hâlâ bir bahar yavrususun."

Elimi tutup arkasından öpüyor ve bana bakıyor. "Senin mutlu olmanı istiyorum, Xander. Gerçekten istediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Tabii ki öyle," diyorum usulca. "Artık hepimiz birlikteyiz."

Gülümsemesi hüzne dönüşüyor. "En önemli şey bu *mu*?"

Ondan uzaklaşıyorum, içimdeki karanlık başını kaldırıyor. "Yerine otur anne."

Başını sallayarak arkasını dönüyor, bir hizmetçi ona yardım etmek için öne doğru koşuyor. Atalarımın kutsal salonlarına bakarak bir süre bekliyorum. Onların kanını ama yine de kendimi onlardan hiç bu kadar ayrı hissetmemiştim. Ama görevimi yapmak, evlenmek ve yavru sahibi olmak onları kesinlikle gururlandıracaktır. Hepsi bunu yaptı ve ben de geleneği sürdürmekten onur . Şakağımı ovuşturarak kalenin arka tarafındaki açık kapılara ve arka bahçede koridorun kurulduğu yere doğru ilerliyorum.

Bu akşam yağmur yağacak, bulutlar doğu gökyüzünde toplanmaya başladı bile. Davetliler yirmi sıraya yakın siyah ve altın rengi koltuklara oturmuş, zengin ve nüfuzlu insanlara dikkatle bakıyorlar. Daha az sayıdaki konuklara, uzak akrabalara, arkadaşlara ve iş ortaklarına başımla selam veriyorum. Ön tarafa yakın bir yerde durup insan Başbakan ve bazı senatörlerin yanı sıra her büyük sarayın naibiyle tokalaşıyorum: kuş kraliçesi, kedi kral, kurt kraliçe ve bir sıranın sonunda oturan, kendini beğenmiş görünen Mace Naga. Tarafsız bir kaplan düşünün en önünde kutlayıcı olarak duruyor ve ben de onun elini sıkıyorum.

Ruh halimi daha da bozuyor.

Bu özel kaplanı en son Aurelia'nın Halfeather'la olan saçma düşününde görmüştüm. Türümüzün seçkinleri arasında tercih edilen bir kutlamacıdır. Çoğunlukla daha kötü Eski Yasalarımızı görmezden geldiği için.

Dönüp kalabalığı inceliyorum. Hepsi merakla bana bakıyor, özellikle de Hellfire ailesi. Bugünlerde çoğu ejderha ailesi gibi küçükler, ama en az bir teyzesi ve amcası var ve kuzenlerinin aralarında iki yavru var.

Giriş holünden gelen tanıdık olmayan, ağır bir kazıma sesi kaşlarımı çatmama neden oluyor. Babamın adımlarını tanıyorum, ama-

İstemedenden de olsa omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Kapiya en yakın olanlar dönüp bakıyor.

Çünkü babam altın tasmayla arkasında yetişkin bir büyük beyaz köpekbalığı animası sürüklüyor.

Kalabalıktan fısıltılar ve soluk soluğa konuşmalar yükseliyor ve kutlamayı yapan kişi uzun uzun iç geçiriyor. Babamın yüzünde bir sırıtma var, Aurelia'yı arkasından sürüklerken çenesi yukarıda, köpekbالیğının ağır gövdesi halıyı arkasından çekiyor. Hizmetkârlar öne atılıp halıyı düzeltiyor, böylece koridorun tamamını mahvetmemiş oluyor.

Annem tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmek için arkasını döner ve sesli bir şekilde nefesi kesilirken eli ağzına gider.

Burada *insanlar* olduğunu unuttu mu? Kahretsin. İkinci sırada oturan reklamcımız Rebecca'yla bakışıyoruz; ekrana bakarken yüzü bir çarşaf gibi solgun.

Babam sunağa geldi, ben de ona boş boş baktım.

"Lanet olası Başbakan burada baba," diye kafasına doğru homurdandım.

"Ses tonuna dikkat et," diye cevap veriyor aynı şekilde. "Scythe Kharkorous'un yılan sarayına yaptıklarından sonra hepsi buna bayılacak."

Mace'e bir bakış atma riskini göze alıyorum ve eminim ki, o sosyopat siyah gözlerinde, bana doğru sürüklenen kızına bakarken, solungaçları nefes almaya çalışırken işe yaramaz bir şekilde genişleyip daralırken, düşmüş bir parıltı var.

"Su olmadan ölecek. Tören çok uzun sürecektir," diye mırıldanırken babam yanıma geliyor. İkimiz de ona bakıyoruz.

"Oh, bir süre iyi olacak. O bir Boneweaver, hatırladın mı?"

Kalabalıktan birkaç kişi rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. Bunun babam için bir güç gösterisi olduğunu biliyorum. Muhtemelen o geldiğinden beri hayalini kurduğu bir şey.

Ama büyük beyaz köpekbalıkları su olmadan boğulur. Boneweaver'ların bile yaşamak için oksijene ihtiyacı vardır.

"Baba, sanmıyorum-"

Gözleri parlıyor ve bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi bildiğim için ağzımı kapatıyorum.

"Boneweaver," diyor Peder herkesin duyabileceği bir sesle. "İnsan formuna geç."

Şüphesiz havaya hasret ve suya aç, itaat etmekten başka çaresi yok. Kulaklarım kıkırdağının çitirtisini, derisinin sıyrılışını ve insan formunda oraya çömelişini duyuyor,

Hırıltıyla nefes alıyor, öyle yüksek sesle hava emiyor ki mücadelesini tüm oda duyabiliyor. Yan tarafının derisi kızarmış ve sürüklenmekten kanıyor. Gözleri sulanarak suçlayıcı bir şekilde bana bakıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum ve herkesin bizi izlediğini bildiğim için yüzümde yumuşak, duygusuz bir ifade var.

"Köpekbaliğı kralı bunu duyduğunda," diyor babam zihnime. *"Ne yapacağını bilemeyecek."*

Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden piyanist Wagner'in Marşını çalana ve herkes ayağa kalkana kadar sessiz kalıyorum. Pachelbel'in *D'deki Cannon*'unu tercih ederdim ama babam gelenek konusunda ısrar etti.

Gelinim çiçekli kemerin önünde beliriyor, ejderha gelinliği içinde çok güzel. Altınla dokunmuş keten kumaştan yapılmış bu gelinlik, bedeni ve eteklerini süsleyen elmas ve yakutların ağırlığını taşıyacak kadar güçlü. Drakos hazinesinden ödünç alınmış altın ve yakut bir diadem başının üzerinde duruyor ve mücevherli ipekten bir duvak yedi metrelik uzun bir kuyruk halinde sırtından aşağı iniyor.

Francesca sunağa doğru adım attığında Aurelia'nın babamın dizinin dibinde çıplak bir şekilde çömeldiğini görünce gözleri açılıyor. Lord Hellfire kaşlarını kaldırıyor ama kızını bana uzatırken hiçbir şey söylemiyor. Gelinimin gözleri benimkilere kayıyor, ama tek yaptığım yapmamız gerektiği gibi ellerini tutmak.

Baş ağrım aniden şiddetle geri döndü.

İkimiz orada dururken ve ben dinliyormuş gibi yaparken kutlama görevlisi aşk ve gelenekler hakkında olağan konuşmasına başlıyor. Kafamın içinde Spawn'ın nefes alıp verişine eşlik eden öldürücü bir ritim var. Francesca'nın omurgasından boncuk boncuk ter akıyor. Babam arkamda sabırsızca kıpırdanıyor. Tüm oda nefes alıyor. Ciğerler genişliyor, boğazlar yutkunuyor. Arazinin kenarındaki ağaçlardaki kuşlar cıvıltıyor. Fabian Amca'nın sigara teklifini kabul .

Spawn kokluyor.

Her şeyin bitmesini istiyorum.

Sonra Francesa yeminini etmeye başlıyor ve dikkatimi pudralı yüzüne çekiyor. "Vahşi Tanrıça'nın huzurunda, kendimi seninle kutsal evlilik bağıyla bağlıyorum, Xander Flores Drakos. Yemin ederim ki

Bu dünyadaki son gününe kadar sana saygı duyacak, hizmet edecek ve itaat edeceğim." Altın alyansı parmağıma taktı.

mi?

Sıra bana geldiğinde şöyle diyorum: "Vahşi Tanrıça'nın huzurunda kendimi sana, Francesca Nolene Dorothy Hellfire'a kutsal evlilik bağıyla bağlıyorum. Bu dünyadaki son gününe kadar seni seveceğime, onurlandıracağıma ve el üstünde tutacağıma yemin ederim."

İşte tam o anda ejderham dünyayı titreten bir kükremeyeyle uyanmaya karar veriyor. Kudretli çenesi ardına kadar açıldı, beyaz parlayan gözleri korkunç ve öfkeliydi.

"Benim üzerimde hiçbir otoriten yok!" diye kükrer, alçak sesle ve gırtlaktan.

"Tek yetkili benim!" Ben de bağıryorum.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, burun deliklerinden tehlikeli bir sesle çıkan duman beynimi bulandırıyor. *"Yaptığının hiçbir sonucu olmayacağını mi sandın?"* diye hırlıyor ve kafatasımın zangırdamasına neden oluyor. *"Türümüzün en eski yasalarını ihlal edebileceğini mi sandın?"* Bana yaklaşıyor, iri yüzünü dayıyor ama çenemi sıkıyor ve yerimde duruyorum. *"Vahşi Tanrıça'nın lanetinden daha acımasız olan tek şey bir ejderhanın yazdığı lanettir."*

"Bana itaat edeceksin," diye hırladım. *"Ben senin efendimim."*

Beni tamamen görmezden geliyor, gözleri kırmızıdan siyaha dönüyor ve güçlü alnını benimkine bastırıyor. *"Onu sevdiğimiz tüm zamanları bileceksin ve lanetli, sefil günlerinin geri kalanı boyunca sana işkence etsinler."*

Kırık bir çığlık havayı dolduruyor ve benim çığlığım olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Aurelia

S Xander kendini kesip ağır bir gümbürtüyle yere yığılırken havada bir şeyler değişir.

Leydi Drakos haykırarak oğluna doğru hamle yaparken Francesca geri çekilir, ağzı açık kalır ve bir açıklama için kendi ailesine bakar.

Ejderha kralı hiç hareket etmiyor, yani refleks olarak elimi oğluna doğru uzattığımda, tasmam nedeniyle daha fazla hareket edemiyorum. Çırılçıplak olduğum ve boğulma tehlikesi atlattığım için bunu denememeliydim bile. Sanırım tüm bu travmatik olay beyin hücrelerimin birkaçından fazlasını öldürmüştü olabilir çünkü Xander'ın yere yığılmış haline şok içinde bakarken kabarık beyinliyim.

Leydi Drakos ve kutlama görevlisi Xander'ı sarsar ve hizmetkârlar yardım etmek için öne atılır.

" çekil. Bırakın onu göreyim." Leydi Sırtlan'ın sesi, endişeli ve kızgın ejderhaların mırıltıları arasında bir fişek gibi duyuluyor. Bu bir sürpriz çünkü onun burada olduğunu bile fark etmemiştim. Hepimiz dönüp onun topallayarak sunağa doğru geldiğini ve siyah bastonunu kullanarak Xander'ı devirmeye çalışan insan uşağı uzaklaştırmaya çalıştığını görüyoruz. Bastonuna yaslanmış, iki elini üst üste koymuş halde, sanki onu okuyormuş gibi yatan ejderha varisine bakıyor. "Doğal sonuç." Kuru bir koklama. "İyileşecek." Kalabalığa bakıyor. "İşe koyulmak en iyisi, değil mi?"

Flores ilerlemeden önce sadece benim duyduğuma emin olduğum ejderha benzeri bir homurtu çıkarıyor.

Yaşlı, karanlık gözleri çıkarken benimkileri yakaladı. Bir parça bilme. Bir parça eğlence. Bakışlarını sabit bir şekilde karşılıyorum. Çıplak olmam kötü kötü bakamayacağım anlamına gelmiyor.

Ama o ne biliyor? Xander'ın çöküşünün benimle olan bağının kopmasıyla bir ilgisi var mı?

Flores sunağa doğru adım atarken Xander'ı dikkatle izliyorum, bu da Leydi Drakos dışında kral ejderhanın ateşten kırbacının Xander'ın boynuna indiğini gören tek kişinin ben olduğum anlamına geliyor. Gözleri açılmaya başlamadan önce irkiliyor ve beyaz ışıktan hilal ayları bana gösteriliyor. Xander kaşlarını çatıyor ve derin ve dehşet verici bir siyaha yerleşene kadar gözlerinde farklı renkler titreşiyor. Gözleri sonuna kadar açılırken Xander'ın burnundan obsidyen dumanı çıkıyor. O anda kulaklıklarından birinin düştüğünü ve kıpkırmızı halının üzerinde durduğunu fark ediyorum.

Hiç düşünmeden öne doğru atıldım ve kulaklığı kaptığım gibi kulağına soktum.

Xander hızla göz kırpmıyor, siyah gözleri sarıya ve en son beyaza ulaşana kadar renkleri spektrum boyunca geriye doğru değiştiriyor.

Xander'ın gözleri açılmadan ve ayağa fırlamadan önce dudaklarımdan rahat bir nefes geçiyor.

"Özür dilerim," diyor annesinin kalkmasına yardım ederken. Geriye, gözlerden uzağa ve Flores'in arkasına doğru kaçıyorum. "Sanırım bu sabah çok yediğim için böyle oldu. Devam edelim mi?" Beklenti dolu elini Francesca'ya uzatıyor, o da bu sırada anne ve babasının yanına kadar çekilmiş, birbirlerinin kollarını tutarak onunla birlikte duruyor.

Ejderha dişi gelin pembesi parlak dudaklarına sahte bir gülümseme yerleştiriyor ve başını sallıyor. "Elbette, Xander."

Bebek gibi yüz hatlarına kaşlarımı çatıyorum. Birçok canavarın ağzının suyunu akıtacak kadar mükemmel, çarpıcı bir yaratık. Xander'ın uzattığı eli tutarak mihraba doğru ilerliyor. Nikâh memuru Xander'a gelinin devasa yakut yüzüğünü tekrar uzatıyor ve Xander tek kelime bile etmeden yüzüğü gelinin parmağına takıyor.

Kutlama görevlisi hiçbir şey olmamış gibi töreni bitiriyor ve felaketten birkaç dakika uzakta olduğumuzu bilen tek kişi benmişim gibi hissediyorum.

Vicdanıma lanet olsun. Bu ejderhanın nasıl bir canavar olduğunu herkesin görebilmesi için kanlı çıldırtıcı genlerini ya da Savage onlara ne diyorsa onu açığa çıkarmalıyım.

Bu düşünceyi aklımdan çıkar; muhtemelen önce benim için gelirdi. O siyah gözleri görmek gerçekten korkutucuydu.

Bir acı tıslaması beni şimdiki zamana geri sürüklüyor, tam da Xander'ın ve Francesca'nın bileklerinden birbirlerini kavradıkları kollarına bağlanmış iki alev sarmalını görmek için tam zamanında.

Gelin ve damat birbirlerinin gözlerinin içine bakarken yanık et kokusu havayı doldurur. Francesca'nın boynundan terler serbestçe damlarken, hastalıklı el bağlama herkese gösteriliyor, ta ki Xander ona gülümseyene ve ikisi de güçlerini bırakana kadar, alevler bir nefesle sönüyor.

Xander'ın sol eli Francesca'nın yanık eline uzanıyor, Xander avucunu iltihaplı etin üzerinde gezdirirken Francesca'nın zoraki gülümsemesi neredeyse kırılıyor ve kızgın kırmızı yanık iyileşmiş bir şekilde kendini düzeltiyor. Francesca da hemen aynısını ona yapıyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Çevremdeki bir şey dikkatimi çekiyor ve ön sıradaki koltuğunda oturan Leydi Drakos'u oğluna değil, bana bakarken buluyorum, yüz ifadesi sonsuz derecede üzgün, altın gözleri parlıyor. Omuzları bir iç çekişle hareket ediyor, ama bakışlarımı tutuyor.

Özür dilerim, der gibi görünüyor.

Kibar ve hafif bir alkış tufanı ikimize de törenin bittiğini haber veriyor ve Leydi Drakos gözlerini benimkilerden ayırıp ayağa kalkarken Xander ve Francesca seyircilerine gülümseyerek el ele koridorda ilerliyorlar.

* * *

"Burada olmak zorunda mı?" Francesca kaba bir şekilde soruyor, bana bakmamaya çalışırken ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor. "Sanki bana bakıyormuş gibi hissediyorum."

"Pardon?" Xander kravatını çözerken dalgın görünüyordu. Ama bütün gece dikkati dağınıktı. Sanki zihninin sadece yarısı şu anda odadaymış gibi.

Sakin bir karşılama ve yemekten sonra -ki yemek boyunca Flores Drakos'un dizinin dibinde çömelmek zorunda kaldım- gece için Xander'ın odasına döndük. Üçümüz birden. Mutlu bir aile.

Cildim acıyor, şakaklarım ağrıyor ve ışıklar gözlerimi yakıyor. Vücudumu gergin bir his ele geçirdi ve titremelerini durdurmak için ellerimi bir arada tutmak zorunda kalıyorum. Kafesin kapısında durduğum yerden, nihayet siyah üniformamı giymiş olarak, "Eski Kanunlar, gelinin düğünden sonra eğitim için doğduğu eve dönmesi gerektiğini söyler. Ertesi gün dönmesi gerekiyor." Halfeather'la evlendikten sonra da böyle oldu.

"*Sizin* türünüz için belki," diye karşılık veriyor Francesca. "Ama bizimkiler için değil. Gönder onu, kocacığım."

Xander bana bakmadan, "Kafesine gir," diyor. "Yorganları aşağı çek."

Mümkün olduğunca yavaş bir şekilde kafesime giriyorum ve beni bekleyen Eugene'i okşuyorum. Arkamı dönüp evli çifti gördüğümde kalbimi bir zehir kaplıyor.

"Bana yardım eder misin?" Francesca'nın sesi mırıldanıyor. "Elbette."

Xander onun korsesinin bağlarını çözmesine ve duvağını topuzundan çıkarmasına yardım ederken midem bulanıyor. Çabucak karartma örtümü indiriyorum ama bu kumaş sesini ya da alçak sesleri yok etmiyor. Tam dişlerimi kendi koluma geçirmem gerektiğini anda, Xander dalgın bir şekilde, "Duş almam lazım," diyor. Onun banyoya girme sesini Francesca'nın odada yalnız kalması izliyor.

Tamamen yalnız değil ve mahremiyeti olmadığı için gerçekten memnunum. Eugene ve ben , kaplamadaki çatlağa kadar sürünüyoruz ve ejderha geline ilgiyle bakıyoruz. Üzerinde bembeyaz bir gecelikte yatakta oturuyor, telefonunun bir tırnağını çiğnediği gerçeğini aydınlatıyor.

Bu kötü bir alışkanlık.

İç çekip Eugene'le birlikte battaniyelerin üzerine kıvrılıyorum ve Xander'ın duştan sonra dönmesini korkunç bir bekleyiş içinde bekliyoruz. Nefesimi tutuyorum, ama yatağa girmek yerine-

Xander sert bir sesle, "Babamla konuşmam gerek," dedi. "Kısa süre içinde döneceğim."

"Ne, şimdi mi?" Francesca itiraz ediyor. "Bekleyemez mi?"

Xander kararlı bir şekilde, "Hayır," der ve kapıya doğru ilerlemeye başlar.

"Bunu yapamazsın!" diye ağlıyor. "Bu bizim düğün gecemiz! Evliliğimizi tamamlamalıyız."

Xander sinirli bir şekilde, "Görüşürüz Francesca," diye iç geçirir.

Kızgın bir ses çıkarır. "Babam bunu duyacak!"

"Babanla seks hakkında mı konuşuyorsun?" Xander sıkılmış bir sesle söylüyor.

O cevap veremedi kapı kapanır.

Eugene ile mutlu bir gülümseme alışverişinde bulunuyorum. "Merak etme," diye örtülerin arasından. "Herkesten nefret ediyor, sadece senden değil."

Francesca banyoya girmeden önce kaba bir ses çıkarır.

Bu gece rüya gördüğümde, yılsı büyüümün dostlarımla anılarından yararlandığı diğer zamanlar gibi değil. Bu sefer, bana verilen şey hissi var.

Bölüm 30

Xander

10 yıl önce

T Çiftleşme izimin ortaya çıktığı gece fırtına vardı. Yağmurun pencere camlarını kırbaçladığı, camların gök gürültüsünün şiddetiyle titrediği türden bir fırtına. Şimşek aydınlatır

Odamda uzun gölgeler oluşuyor. Dimdik oturuyorum, göğsümü ovuşturuyorum ve içinde garip bir his parlıyor.

İşte o zaman vücudum yanmaya başlıyor.

Acı hisseden ne tenim ne de yüzümü buruşturmama neden olan yüzeysel bir his. Vücudumu tüketen içgüdüsel, derinlerde yatan bir ateş, boğazımdan bir çığlık koparan saf gücü.

Yorganı yırtıp ayaklarımı yere vuruyorum, koşuyorum, acıdan kaçıyorum, çocukluğumdan beri hissettiğim vahşi çekime doğru koşuyorum.

Açık gökyüzüne doğru.

Benden ışık ve ısı fışkırıyor, kollarımdan, bacaklarımdan, saçlarımdan alev yalımları yayılıyor. Drakos Malikânesi'nin uçuş kulesine ulaşıyorum ve benden önceki ejderha babalarım gibi ağızımı açıp bir çığlık atıyorum.

Ancak beni terk eden bir insan çocuğunun çığlığı değil, gök gürültüsü ve şiddetli yağmurun sesine rakip olan kavernöz, gırtlaktan gelen bir kükreme. Vücudum değişiyor, devasa bir boyut kazanıyor, kaslanıyor ve

Kürek kemiklerimden kopan tendonlar, babamı ilk kez dört yaşındayken vardiyada gördüğümünden beri takıntı haline getirdiğim bir şeye dönüşüyor.

Güçlü bedenim yeni doğan ejderhalar gibi açılıyor, başım gökyüzüyle buluşmak için yükseliyor, kanatlarım rüzgârı hissetmek için uzanıyor. Kocaman pençelerim açık kulenin çevresini saran ejderha tüneğini kavlıyor.

Ben ölümcül bir ihtişamdan başka bir şey değilim.

Zihnimdeki bir şey aynı anda patlıyor. Dizlerimi bir kez büküp güçlü bir hamleyle gökyüzüne yükseliyorum, yağmur kalın derime hafifçe dokunuyor, kanatlarım havanın akımını yakalayarak devasa bedenimi havada tutuyor.

Toprak önemsizleşirken gökyüzünün, rüzgârın efendisiyim. Çenelerimi kırıyorum, güçlü ısırma kuvvetini hissediyorum, yırtma, koparma ve parçalama ihtiyacı duyuyorum. Görüşüm kırmızıya dönüyor ve düşmanı aramak için etrafımda dönüyorum. Gücüm dışa doğru yayılıyor, yeni ve volkanik.

Kanatlarımı çırparak havada ilerliyorum. Yakında düşmanlarımla yüzleşeceğim. Yakında-

Uzaklardan birinin bağırdığını duyuyorum. "Kasabaya doğru gidiyor!"

Sonra kocaman bir şey bana çarpıyor, bedenimi havada yakalıyor. Isırıyorum, tekmeliyorum ve öfkemle kükrüyorum ama daha büyük olan canavar daha güçlü ve daha yetenekli olduğunu kanıtlıyor. Pençeleriyle kavradığı keskin uçları ben çırpındıkça yanlarıma saplanıyor, çimlere doğru mızraklıyoruz.

Geriye kayacak kadar sarsıldım, önemsiz olana kadar gittikçe .

Ama daha az ölümcül değil.

Tekrar ayağa kalkıp, yaklaşan yağmura doğru haykırıyorum, kollarımı sallayarak düşmanımı arıyorum. İnsanlar koşuşturuyor; biri adımı haykırıyor. Ayaklarım yerden kesiliyor ve hayal kırıklığı içinde bağıriyorum, kollarım dönüyor. Kalenin giriş holüne fırlatılıyorum, yumuşak bir şeye çarpıyorum.

Fayansların üzerine gümbür gümbür iniyoruz.

"Tatlı bebek ejderha, denizin aşağısında..."

Kulağıma yumuşak bir şarkı düşüyor, sıcak kollar beni sarıyor ve deliliğe, kan ihtiyacına rağmen ninni bedenimi yatıştırıyor ve zihnimle birlikte rahatlıyor.

"Anne?" Fısıldıyorum.

Kulağıma usulca şarkı söylerken ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. *"Tatlı bebek ejderha, deniz kenarında. Dalgalarla oynuyor, olabildiğince mutlu..."*

Ona gülümsüyorum ve o da şarkı söylemeyi kesiyor. "Daha iyi misin, aşkım?"

"O artık yetişkin bir canavar." Babam beni pazılarımdan tutarak ayağa kaldırıyor. Uzun saçlarından omzuma su damlıyor, çıplak vücudu üzerimde yükseliyor. "Ve öyle davranacak."

Boynuna öyle hızlı bir yumruk indiriyorum ki şoktan sendeliyor. Ama bir sonraki yumruk için hazırды, yumruğumu büyük bir yumrukla kolayca yakaladı. Ne yaptığımın tamamen farkında olarak ve dövüş hissinin tadını çıkararak üzerine yumruk ve tekme yağdırıyorum. Sanki bunu yapmak için yaratılmışım gibi. Sanki bu benim hayatımın amacı ve göreviydi. Dövüşmek. Öldürmek.

"Şarkı, anne!" diye bağıyor kız kardeşim. "Müzik!"

"Bu kadar yeter!"

İki şey başımın yanlarına çarpıyor ve yüksek sesler yüzümü buruşturmama neden oluyor. Ama aynı zamanda beni yolumda durduruyorlar.

Kulaklıklar müziğin çaldığı kulaklarımı yastıklıyor, babam bir elinde müzikçaları tutuyor.

Ona bakıyorum, yakışıklı yüzü gergin. "Sende annenin genleri var," diye hırlıyor ve beni tekrar yakalıyor. Omzunun üzerinden sesleniyor: "Aileyi topla. Bu gece bir kehanette bulunabiliriz."

* * *

Bir saatten biraz daha kısa bir süre sonra amcam, annem ve ablam benimle taht odasında buluştular. Yeraltının derinliklerinde, duvarları kayadan yapılmış ve tahtın kendisi de mücevherlerle süslü, antik taştan yüksek bir kürsünün üzerinde oturuyor. Burası resmi günler ve kutlamalar için bir yer ve bu nedenle bugün, büyük bir gururla kürsüde duracağım. Babamın bol siyah cübbesini giyiyorum, altın ve gümüş ipliklerle süslenmiş, belimden bağlı. Kulaklıklar hala

Kulaklarımda müzik çalıyor, ama ben onu yumuşak bir klasik parçaya çevirdim ve o öldürücü öfke zihnimin arkasında yanan kzlere yerleşti.

Küçük bir el aynasının yansımasında kendime bakıyorum, boynumu kontrol ediyorum. İçinden beş kıvrımlı ışın fışkıran bir kafatası. Ne anlama geldiğini merak ediyorum. *Kim olduğunu*. Hangi animanın kaderinde benim ve sadece benim olmak vardı.

Glmseyan annem ve kız kardeşimin arkasında, babamın özel alanımıza yabancı bir varlığı kabul ettiğini duyabiliyorum.

Kadınısı bir ses selamlıyor, "Majesteleri."

"Leydi Agnis," dedi Peder resmi bir şekilde. "Damien Agnis'in erkek bir anka kuşu olduğunu sanıyordum."

"En iyisini gönderdiniz, Majesteleri. Damien benim kuzenim. Ben Celeste Agnis."

Hafif bir duraksama oluyor ve babamın dişiyi aşağı yukarı szdğne şüphe yok. Ne saatin gecikmesi ne de devam eden fırtına için özür dileyecek, çünkü bu evde bir ejderhaya hizmet etmek Vahşi Tanrılara hizmet etmekten daha azı değildir. Sonunda baba şöyle der: "Lütfen içeri gelin. Bizim için mutlu bir akşam. Kendi işaretimi hiç görmedim."

"Gerçekten mi?" diyor. "Umarım bağlanma uağı oğlunuz için şans getirir."

Kapı açılıyor ve babam otuzlu yaşlarının sonunda, keskin altın gözleri ne olduğunu ele veren, ince, kızıl saçlı bir kadını içeri alıyor.

"Xander, Celeste Agnis'le tanış," diyor babam.

Ona elimi uzattım, ama bıyık altından gülerek elimi tutmadı ve arkamdaki kürsüyü işaret etti. "Lütfen, bunu okumaya saklayalım."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor ve ben de hızla kürsüdeki yerimi alıyorum, tıpkı Anka Kuşu Hanımefendi gibi. Babam iki yanımızdaki sütunların üzerindeki alevleri yakarken usulca gülümsüyor ve beni büyük bir ilgiyle inceliyor.

"Bu gece bize büyük bir onur bahşedildi," diye gürlüyor, sesi mağarada yankılanıyor. "Bir ejderha büyüdü. Drakos tahtının varisi olan oğlum, ruhuna bağlı eşini

bu hayatta. Ailemizin adını taşıyacak. Birçok çocuk doğuracak. Bu gece bize gurur veriyor. Başlayın, Leydi Phoenix."

Celeste Agnis nefes alıyor, elleri belinde kenetlenmiş. "Nasıl hissediyorsun, Xander?"

Anormal bir şey var mı diye hızla kontrol ederek gözlerimi kırıştırıyorum. "Çok iyi, teşekkür ederim. Sanırım."

Nazikçe gülümsüyor. "Ne kadar ."

"Evet," diyor babam. "O iyi eğitilmiş."

Leydi Agnis bana dönmeden önce başını babama doğru eğiyor. Elini uzatıyor.

Evrenin ağırlığı ve tüm kaderim o ellerde yatıyor. Hareketin ardından benden önce aynı şeyi yapmış olan atalarımı hissederek uzanıyorum.

Avucunu tuttuğumda sıcacık oluyor ve kadim ateşler gözbebeklerini aydınlatıyor.

Nefesim kesildi.

Derin melodik bir sesle, "Beş siyah kalp çağırıyor. Beş siyah kalp istiyor. Beşi de karanlık ve yalnız bir şarkı söyleyerek kraliçelerini çağırıyor. W-" Nefes alıyor ve sanki şimdiki zamana geri dönüyormuş gibi göz kırıyor. "Ejderha," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Ejderha."

Oda sessizliğe büründü; hepimiz kelimeleri algıladığımız için ölüm sessizliği. "Kraliçe mi?" Sonunda söyledim. "Neden bir kraliçeden bahsediyor?"

"Öyle görünüyor ki," diyor Celeste yavaşça, gözleri arkamda beliren babama kayıyor. "Senin bir Regina'n var."

Şaşkınlıktan ağızım açık kalıyor. "Demek beş kişilik bir paketim var," diye nefes alıyorum. "Ben bir anima'ya hizmet eden beş kişiden biriyim."

"Çık dışarı," diye tersledi babam. "*Çık dışarı.*"

Celeste kaskatı kesiliyor ama çok sağduyulu olduğunu görüyorum çünkü hızla eğilip kürsüden iniyor ve taht odasından dışarı çıkıyor. Ancak kapı arkasından kapandığında babam volta atmaya başlıyor ve bize mırıldanıyor. "O hatalıydı. Lord Agnis'in sizin için okumasını sağlamalıydık. Bu doğru olamaz. Nasıl doğru olabilir ki? Bir regina mı? Oğlum için mi?" Sanki bir kusur arıyormuş gibi durup gözlerini vücudumda gezdiriyor. Gözleri anneme takılıyor ve onu işaret ediyor.

"Bu senin tarafından. *Benim* hiçbir oğlum bir *regina*'nın kölesi olmaz." Kelimeyi iğrençmiş gibi tükürüyor ki bence bu biraz dramatik.

Bir Regina'ya sahip olmak *o kadar* da kötü olmaz, değil mi? Zaten hep bir erkek kardeşim olsun istemişimdir. Dört tane olması zor olurdu ama üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yok. Babam bana bunu öğretti.

Ama sonra aklıma alaycı bir ses girdi. *Kaderin bir kraliçeye hizmet etmekse nasıl ejderha kralı olabilirsin?*

Bana sanki başka biriymişim gibi bakan babama bakıyorum. "Bağlanma düzleminin ne sunacağıнын bizim için bir önemi yok. Ejderhalar kendi kaderlerine kendileri karar verir, biz hep öyle yaptık. Bu hiç olmamış gibi devam edeceğiz. Anlaşıldı mı?" Anneme ve kız kardeşime meydan okurcasına bakıyor. Hızla başlarını sallıyorlar, gözleri korkudan kocaman.

"Xander?" diye tersledi, gözleri benimkilere dikilmişti.

Kendi düşüncelerimde kaybolmuşken bir anda dikkat kesiliyorum. "Ejderhalar kendi kaderlerini kendileri çizer, baba. *Hiçbir* yaratık tarafından engellenmeyeceğim. Erkek ya da dişi."

İpek ve pamuktan bir hışırtıyla arkasını dönmeden önce başını sallıyor. Ama bu sözleri söylerken bile elim uzanıyor ve sadece benim görebildiğim izi barındıran sıcak teni okşuyor. Müzik kulaklarımda çınıyor ama Celeste'in derin melodisini hâlâ duyabiliyorum:

Karanlık ve yalnız bir şarkıyı ağlayan beş kişi...

Bölüm 31

Xander

Lithium - Nirvana

Annemle babamın odalarına doğru yürüyorum, saçlarımı arkadan düğümlüyorum. Daha yeni duş almıştım ama şimdiden ter içinde kalmıştım, zihnim hızla çalışıyor, kalbim hala çarpıyordu.

Ejderham içimde öfkeleniyor - dikişlerimi çekiştiriyor, içimi tırmalıyor, akli başında parçalarımı parçalıyor. Göğsümü tutarak ona durmasını emrediyorum, ama o beni yok etme arayışından vazgeçmiyor.

Aklıma geçen gece bana kıkırdayan sırtlan cadı geldi. Bir şekilde bunun olacağını biliyordu. İğrenç sözleri zihnimde bir cenaze ilahisi gibi yankılanıyor.

Babama doğru titrek bir istek mızrağı gönderiyorum. O da boyun eğerek kabul ediyor. Evimizin armasının altın deseniyle süslenmiş koyu yeşil çift kapıya geldiğimde, ejderhanın kalkık kanadını okşamak için bir elimi kaldırıyorum.

Kapı kendiliğinden açılıyor ve babam elinde bir bardak viskiyle kabul odasında oturuyor.

"Şimdiye kadar yeni karınla derin bir sohbeta dalmışsındır diye düşünmüştüm."

İçeri girerken yüzümü buruşturarak kapıyı arkamdan gücümle kapattım. "Aklımda başka meseleler var," diye homurdanarak bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

İçimdeki çılgın enerji ateşten bir fırtına gibi ve beni odanın bir ucundan diğerine koşturuyor. "Ejderham beni delirtiyor. Onu daha önce hiç görmediğim kadar kızgın."

"Benden sempati kazanmayı mı bekliyordun?" Babamın sesi sıkılmış gibiydi. "Yaptıklarının sonuçlarına sadece sen katlanacaksın."

Ona bakmak için duraksıyorum. Şöminenin parıltısı yüzünün yarısını sert turuncu bir renge büründürürken bakışlarıma karşılık veriyor.

Benden istediği şeyi yapmıştım. Bunların hepsi ailemiz içindi.

"Düştüğümde kulaklığım kulağımdan çıktı. Bir felaket olabilirdi. I olabilirdi-"

"Eğer yapmış olsaydın, seni durduğun yerde öldürürdüm." Bardağından bir yudum almak için duraklıyor, erkek kibrinin resmi. "Annenin ailesine çekmiş olman çok yazık. Eğer benimkine çekmiş olsaydın, tamamen farklı bir mesele olurdu. Tamamen farklı bir insan olurdun. Muhtemelen güzel, itaatkâr animaların rex'i olurdun ve benim de hiçbir endişem olmazdı."

Yaklaşan iniltiyi bastırmak muazzam bir çaba gerektiriyor. Neden babamın bana tavsiye vereceğini düşündüm ki? Soracak başka kimsem yok da ondan. Güvenebileceğim kimse kalmadı. Scythe'ın her zaman söyleyecek bilgece bir şeyi vardı, konu ne olursa olsun. Ama siktir et onu. Kabul odasının yaldızlı duvarlarına dik dik bakıyorum. "Annem nerede?"

Babam bana bir bakış attı ve ben de hatırladığım kadarıyla başımı salladım. Ben sürgün edildikten sonra annem ve babam geleneksel uyuma yolunu seçtiler. İkisinin de kendi odaları var, sadece ihtiyaç duyduklarında birbirlerini arıyorlar. Annemin ona bakan hizmetçileri var, babamın ise mahremiyeti.

Ayaklarım kendiliğinden hızlanıyor ve kıyafetlerimi atmak istiyorum. Ejderhamı kendi kafamdan söküp çıkarmak istiyorum. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Uçur onu. Daha önemli konuları konuşmalıyız. Yarın için planlarınız değişti. Cehennem Ateşleri kahvaltı randevularını beklemek zorunda kalacak. Siz de yarınki toplantıya katılmalısınız."

diğer bölge liderleri. Son sefer küçük Boneweaver'ın ateşi yüzünden ertelendi. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Bu gerekli mi baba?"

Bir kütük çatlıyor ve o devam ederken ikimiz de ona bakıyoruz. "Araziyi bir erkek olmadan terk etmememiz şart. Kendinizi tanıtmak için iyi bir fırsat olacak."

Kendimi yeniden tanıtmamı kastediyor. "Tabii ki."

"Nikâh töreninizdeki küçük gösterinizden sonra, güçlü bir izlenim gerekecek. Belli ki çocukken sana öğrettiğim hiçbir şey kalıcı olmamış." Bir yudum içiyor, botu havada sallanıyor. "Hayvanı da yanında götürmen gerekecek."

"Bu güçlü bir ifade mi?" Donuk bir şekilde sordum. Şöminenin üzerinde kendisinin bir portresi var. Gömleksiz, gençliğinin baharında, sol kolunun kaslarında kabile dövmemiz dalgalanıyor. Benimkini ne zaman yaptırdığımı hatırlıyorum. İlk vardiyamın ertesi sabahıydı. O zamanlar babamla aynı işaretleri paylaştığım için çok gururluydum.

"Eğer taktığı tek şey bizim yakamızsa, bu kesinlikle bir açıklama yapar."

Ejderham yine kafamın içinde kükrerken burnumun kemiğini sıkarak başımı sallıyorum. "Doğru. Doğru. Mülkiyet ve her şey."

"Evet, yüksek alarmda olmalısınız. Sizi test edecekler. Beni ve bu aileyi utandırmayın."

Midem bulanıyor. "Elbette baba." Pençelerimi bu odanın taş duvarına geçirmeye hazırım. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Zar zor duyabildiğim bir ses çıkarıyor, ki bu da iyi bir şey çünkü muhtemelen kabaydı.

Eskisinden daha kötü hissederek babama iyi geceler diliyorum. En yakın pencereye doğru sertçe sola açıyorum ve hemen dışarı atıyorum, bunu yaparken de yer değiştiriyorum.

Düşerken kemiklerim irileşiyor, kürek kemiklerimden kanatlar fışkırıyor ve tek bildiğim boşalmaktan bile daha iyi hissettiren o derin yanma. Nihayet. *Nihayet.*

Ama daha önce ejderham vardiyadan sonra mutlu bir şekilde uzanırken, bu gece her yağmur damlası sadece öfkemi artırıyor. Kanatlarımın her çırpışı bu bitmek bilmeyen öfkenin ateşini körüklüyor.

Muhtemelen kükremelerimi en yakın kasabadan bile duyabilirler.

Bölüm 32

Ghoul

"Y Heyecanlı görünüyorsun," diyor General Death Adder, Serpent Court Jeep'imizin direksiyonuna geçerken büyük bir tiksintiyle.

Emniyet kemerimi bağlarken içimden kıkırdıyorum.

Suç lordlarının toplantıları aile buluşmaları gibidir. Yemek, kıskançlık, gösteriş, hararetli tartışmalar olur ve bazen birileri vücudunun bir parçasını kaybeder. Sonuçta bir ailem yok, bu yüzden hepsi iyi eğlenceler ve onları dört gözle bekliyorum.

Özellikle *bu sefer*, telefonumdaki özel renk kodlu takvimde günleri geri sayıyorum. Bu tür şeyler için uygulamalar var.

Ormanın Mücevheri'ne, Yılan Sarayı'nın her zaman yaptığı gibi, hoş bir bahar güneşi altında, havada zehir ve gül kokuları içinde varıyoruz. Asil kralımız Rolls Royce'unda iki general tarafından korunuyor, bir cip önde ben ve Mamba ile, ikinci cip ise arkada diğer iki generalle birlikte.

Bir aile gezisi. Fazladan havlu bile aldım.

Arabamızdan fırlayıp Adder'ı geçerek Mace'in kapısını açıyorum. Kısa boylu general bana doğru karanlık bir bakış fırlatıyor ve ben de dişlerimi göstererek sırıtıyorum.

Mace arabadan iniyor ve benden birkaç santim aşağıda, tam boyuna ulaşıyor. Bugün siyah gömleği ve pantolonunun üzerine koyu zümrüt yeşili bir trençkot giyiyor. Bir kutlama için alışılmadık bir renk.

"Tam zamanında, Majesteleri," diye boru çaldım. "On dakika gecikti."

Dalgınca başını sallıyor, akli önemli meselelerde. Diğerlerinden bazıları çoktan gelmiş, araçlarını park etmiş, korumaları ön tarafta sigara içiyor. Gün ışığında, Mücevher cazibesini sadece biraz kaybeder. Ne de olsa burayı bu hale getiren içinde oturanlardır.

Mace diğer üç kişiyle birlikte içeri girdi. Ben dışarıda kalıp bir sigara yakarak ve girişin yanındaki duvara yaslanarak gelenleri izliyorum. Yaklaştığımda dağılan ve yerlerini alan birkaç sırtlan homurtusuna dişlerimi gösteriyorum.

olarak herkesi sayıyorum. Clawsonlar çoktan geldi ve Titus'un yeni donanımını görmediğim için kendime kızıyorum. Ama sorun değil, yaşanacak daha çok eğlence var. Paranoyak küçük şey, her zaman yaptığı gibi bölgeyi korumak için ilk olarak Bayan Sırtlan geldi. Şahinler havadaki metal kokusuna göre oradalar çünkü her zaman en iyi silahlarla yüklüler, güçleri ne kadar işe yaramaz olsa da.

Bir Ferrari'nin gıcirtısı sırtıtmama neden oluyor ve Koleksiyoncu'nun leopar derisi üzerinde, yanında iki kaslı horozla içeri girmesi uzun sürmüyor. Önümde duraklıyor ve sigarama dokunuyorum, böylece külü o pahalı, topuklu botların hemen altına düşüyor.

"Dikkatli olun Lord Basilisk," diye cilveleniyor, "yoksa bunu size ödetirim."

Ona paketten bir sigara uzatıyorum ve o da bir tane alıp yakmama izin veriyor. Bir nefes çekiyor ve dumanı yüzüme doğru üflüyor.

"Bunun için asla para ödemem," diyorum. "Ben bedava numuneleri severim. Nakit sıkıntısı çekiyorum, görüyorsunuz."

Beni eğlenceli buluyormuş gibi sırtlıyor ve içeri girerken başını sallıyor. Oldukça komiğim ama herkes bunu göremiyor.

Ve nihayet, hepimizin an geldi. Yeni bir Rolls Royce'un mırıltısı kulaklarımı dolduruyor ve otoparkta kapıların açılıp kapanmasını bekliyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü biri çizmeli diğeri çıplak bir çift ayak sesi patikadan bize doğru ilerliyor.

Köşede belirirler - sadece ikisi, çünkü hiçbir ejderhanın korumaya ihtiyacı yoktur.

Varlığım hareketsiz kalıyor. Çünkü bu beklemediğim bir şey.

Ve nadiren beklemediğim bir şey olur. Xander, gücü siyah alevler gibi sarıyor.

Aurelia Boneweaver, doğduğu günkü gibi çıplak, ellerini göğüslerinin üzerinde kavuşturarak onları gizlemiş, tümsekler nefis bir şekilde yukarı doğru itilmiş. Yanakları pembe, mavi gözleri aşağılanmışlıkla parlıyor ve kendi bakım seçimleri için şanslı yıldızlarına teşekkür ediyor olmalı çünkü siyah kıl bukleleri kasık bölgesini buradaki her gölge yürekli canavarın görüşünden gizliyor.

Onu birkaç kez çıplak görmemiş - ağzında sikim için açgözlülük yaptığı zamanki ateşi de dahil, benim için tarihe geçecek bir an - Mücevher'in önünde kendimi yerde bulabilirdim. Vahşi Tanrıça tarafından yaratılmış bir vücudu var, bir canavarın dili ve dişleri için mükemmel. Bir canavarın karanlık elleri için mükemmel.

Boynunda güneş gibi parlayan yeni bir altın tasma var. Bu tasma iki safirle süslü ve aralarında siyah renkle yazılmış tek bir cümle var, böylece uzaktan kolayca görülebiliyor: DRAKOS MÜLKÜ. Kenarlarında eski kan kabukları var çünkü derisine işlemişler.

Lanetli ejderha piçi.

Muhtemelen, düğündeki küçük çöküşünden sonra bir güç ifadesi. Ve oğlum, oh oğlum, işe yarıyor.

Mace bundan hoşlanmayacak.

"Ah, bu Leydi Boneweaver," diye geçiriyorum .

"Bir lunaparka aitmişsin gibi görünüyorsun," diye hırlıyor Xander, gücü derisinin hemen üzerinde bir barbekü gibi cızırdıyor.

Ooh, havasında. göre kalıcı bir ruh hali. Bunun ne kadar eğlenceli olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Hayret bir şey!" Alaycı bir ilgiyle söylüyorum. "Bir fırına taş çıkartırsın dostum. Kış gecelerinde işe yarayacağına bahse girerim." Sigaramdan uzun bir nefes çekiyorum.

Mamba yanımda kıs kıs gülüyor ve ben de ona sırıtiyorum.

Xander omzundaki mikroskobik tüyleri fırçalarken ona, "Neden tanıdık geldiğini merak ediyordum," diye takıldı. "Oğlun ölürken eğlenceli sesler çıkardı."

Göz açıp kapayıncaya kadar, General Mamba iğrenç ejderhaya doğru hamle yaptı. Neyse ki ben daha hızlıyım ve önünü kesmeyi başardım. Yılan general, hatırı sayılır pazuma çarptı.

"Şimdi, şimdi, çocuklar," diyorum makul bir şekilde. "Bugün bir araya geliyoruz ve farklılıklarımızı bir kenara bırakıyoruz. Büyük korkunç ejderhanın geçmesine izin verin. Daha sonra oynayabiliriz."

Xander son otuz saniyede hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ve evcil hayvanı perişan bir şekilde peşinden giderken içeri giriyor. Onun mükemmel, yuvarlak, çıplak kığının beni terk edişini izliyorum.

Mamba maskesinin arkasından bana ters ters bakıyor. "Ona saldırmama izin vermeliydin, Ghoul. Oğlum için kanı hak ediyorum."

"Ve alacaksın," diyorum sigaramı dudaklarının arasına yerleştirerek. "Sadece biraz daha beklemen gerekiyor, hepsi bu."

Sakinleşmesi için onu bırakmanın en iyisi olduğuna karar veriyorum ama gösterinin başladığını görmek için sabırsızlanarak içeri giriyorum.

Bölüm 33

Aurelia

Ormanın Mücevheri'ne ilk girdiğimde izlenmek hoşuma gitmişti. Hatta bir keresinde üzerimde hiç yedek kıyafet yokken o insanın yanına indiğimde çıplak görülmek bile hoşuma gitmişti.

Servis istasyonu.

Ancak bu tür bir giriş bir kabustan farksızdır. Aşağılayıcı ve onur kırıcı - olması gereken her şey. Ayakkabı giymeme izin verilmediği için ayaklarım acıyor ve boynumun derisi çürümüş bir acı içinde. Bu sabah şafak sökmeden önce, Xander tasmamı o kadar çabuk değiştirmişti ki, acı çığlıklarım beni dizlerimin üstüne çökmeye zorlamadan önce itiraz edecek zamanım bile olmamıştı.

Arabaya binmemi emretmeden önce yüzünde hiçbir ifade olmadan kıvranışımı izlemişti.

Taş gibi bir ifadeyi korumak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor, çünkü burada çıplak olmaktan daha kötü olan tek şey çıplak ve açıkça perişan olmak.

Köpekbalığı formumda koridorda sürüklenmekten ve uzun sefil saniyeler içinde boğulmaktan daha mı kötü? Söyleyemiyorum bile. Drakos Malikanesi'nde kaldığım süre boyunca başıma gelen her kötü şey dev bir katran kütlesi halinde birbirine karışmış, bağırsaklarımın dibine oturmuş, beni aşağı çekmeye çalışıyor.

Animam yüzünü kanadının altına saklıyor ve eski eşimizin yeni, daha kalın tasmamızı tenimize yakmasının anısına acı içinde sızlanıyor. Evlendiğinden beri Xander eskisinden daha da sessiz,

Gücü nabız gibi atmıyor, *çırpınıyor*. Sanki küçük bir itişiyile herkesi cehenneme çevirecekmiş gibi hissediyor.

O ve ben bıçak sırtında yürüyoruz. O kadar çok ortak noktamız var ki.

Ama bu onu dikenli, iğrenç bir şey yaptı. Ve dışarıdaki gösteriye bakılırsa açıkça cani. Genç bir yılan ölmüştü çünkü o ve birkaçı beni kaçırmıştı. Eğer kötü ejderha gelip Natalia hariç hepsini öldürmeseydi bana da işkence etmeye başlamak üzereydiler ve ben Ghoul'u arayıp kaçışını organize edene kadar günlerce işkence ettiler.

Xander'ın bunu babasının yüzüne vurması, onun ne kadar ileri gittiğini gösteriyordu. Gördüğüm rüyadan ne kadar farklıydı: çiftleşme grubu işaretini ilk kez gören ve sevinçten zıplayan çocuk.

İçeri girerken Xander'ın gölgesinde kalmaya çalışıyorum ama masaya en son gelen biz olduğumuz için herkes bizi görüyor. Bu durumdaki tek , kalkan baloncuğumun içinde korunan ve görünmez olan Eugene. Ayak bileklerime yakın duruyor, ipeksi tüyleri bacağımın yan tarafına sürtünerek burada benimle olduğunu hissettiriyor. Yalnız olmadığımı ve yanımda bir kişi olduğunu.

İçkiler, daha büyük bir masa oluşturmak için masaların bir araya getirildiği ana odada doldurulmaya başlandı bile.

Sadece bir koltuk kaldı.

Ve bu yeraltı suç dünyası toplantısında bir kişi de kayıp. Arkadaşılarımdan sadece biri burada - arkamdan yaklaşıyor, heyecanlı bir enerjiyle kaynıyor. Daha iyi bilmesem, o iğrenç şeyin bunu dört gözle beklediğini söyledim.

Scythe eyalette bulunmayan tek suç lordu ve sanırım davet edilmediği için orada değil.

Animam sızlansa da büyük beyaz köpekbalığının, kurdumun ve aslanımın burada olmamasına seviniyorum. Beni bu halde görmeleri ve hiçbir şey yapamamaları onlar için daha büyük bir işkence olurdu.

Xander son oturduğunda, diğer görevlilerden işaretimi alıyorum ve Xander'ın sandalyesinin yanında duruyorum, vücudumun mümkün olduğunca büyük kısmını örtmek için sandalyenin uzun arkalığını kullanıyorum. O zaman bile, sarkıntılığı durdurmuyor. Her suç lordunun üç ya da dört koruması var.

, hepsi de devasa, benimle uğraşma tipi animuslar. Xander maiyeti olmayan tek lord.

Odadaki diğer iki animadan biri sırtarak gözüme çarpıyor.

"Drakos Malikânesi'nin malı," diyor Koleksiyoncu, yirmili yılların çanak şapkası ve omzu açık siyah elbisesiyle şık görünüyor. Sigarasını havaya kaldırdığı elinin parmakları arasında özenle tutuyor. "Vay, vay, vay. Bu yaka sürtünüyor gibi görünüyor, Leydi Boneweaver."

Eğlenen kıkırdamalar etrafımı sarıyor ve onlarla göz göze gelmeye çalışıyorum, gerçekten. Ama bu aşağılayıcı pozisyona sokulduğumda bu çok zor oluyor. Onlar bana ve çıplak vücuduma güldükçe yanaklarıma sıcaklık doluyor ve gözlerimin arkası yanıyor.

Lanet Xander Drakos. Flores Drakos'a ve tüm soyuna lanet olsun. Masanın en solunda biri kıkırdıyor ve gözüme bir metal parıltısı çarpıyor. Kim olduğunu görünce bakakaldım.

Ve tekrar bak.

Çünkü babası Tiberius Clawson'ın yanında Minnie'nin eski arkadaşı, Titus adındaki siyah saçlı, siyah gözlü vahşi oturuyordu. Ve bir keresinde beni ağzında esir tuttuğunda çenesini kıldığımı söylediklerinde şaka . Artık alt çenesi yok, en azından etten yapılmış bir çene yok. Alt dişleri de dahil olmak üzere tamamen çelikten yapılmış ustaca bir kuş iyileştirme aracı ile değiştirildi.

Genel etki dehşet verici.

"Bana bir bardak getir, Spawn," diyor Xander, sesi garip bir şekilde alçak. "Duble viski. Neat."

Xander bileğini oynatıp beni tasmamdan ayırdığında nefesim ciğerlerimde donuyor. Herkes beni büyük bir ilgiyle izlerken birdenbire soğuk ve çaresiz kalıyorum. Çenemi kaldırıyorum ve sonunda cesaretimi toplayıp kollarımı göğüslerimden indirerek masanın diğer tarafındaki bara doğru yürüyorum. Biri sesli bir şekilde dudaklarını şapırdatıyor ve bir diğeri fark edilir bir şekilde koltuğunda kendini ayarlıyor, ancak en iyi dinlenen kaltak yüzümü takınıyorum ve onları görmezden geliyorum, gözlerimi ihtiyacım olan viski bardağına ve şişesine tutuyorum. Beni gözyaşlarına boğulmaktan alıkoyan tek şey Eugene'in sıcak

baldırıma bakıyor. Konsantre gerektiğini bildirmek için beni bir kez gagalıyor. Bunun bilgece bir tavsiye olduğunu bilerek onu dinliyorum.

İçkiyi doldurup arkamı Ghoul'un Titus'un yanından rahatça geçip gittiğini görüyorum. Basilisk, "Sayborg görünümünü sevdim," diye dudak büktü. Bir kadar hızlı, parıldayan metale parmaklarıyla küçük bir fiske vuruyor. Metal bir çan gibi çınlıyor.

Titus anında tepki verir, sandalyesini geriye iter ve hırlayarak basiliske doğru atılır. Tiberius ve Titus'un diğer tarafındaki kedi onu tutup geri çekerken, Gulyabani tıslar ve neşeyle kıkırdamadan önce dişlerini gösterir.

Sırtlan Hanım siyah bastonunu, görüldüğünden daha ağır ve dibinin metal olduğunu belli edecek şekilde yere vuruyor. "İşimiz bittiyse başlayalım mı?"

Titus'un babasını itip sandalyesine oturmasıyla herkes yerine yerleşiyor. Xander'ın bardağını masadaki bardak altlığına koyarken yavaş bir nefes alıyorum ve beni tekrar zincirlemek için bileğini oynatıyor.

"Büyük beyaz köpekbalığı sorunumuzla başlayalım," diyor Koleksiyoncu, elinde şarap kadehi, aynı parmaklar arasında sallanan sigarasıyla. "Bu konuda ne yapacağız, Majesteleri?"

Tüm gözler, bunca zamandır bakışlarından kaçındığım yılan krala kayıyor. Varlığı gölgeli bir bulut gibi - kral koltuğunun sağında koruduğu yerde Ghoul'un gölgeleri etrafını sarıyor *olabilir*, ama babamın havayı kemiren kendine has bir tür yozlaşmış karanlığı var. Masanın onun her sözüne kilitlenmesinden hoşlandığını da biliyorum.

"Bunun icabına bakılacak," diyor Mace. "Tiberius ve ben burada belirtmeyeceğim bir çözüm üzerinde çalışıyor olacağız." Gözleri benimkilere kayıyor, ima çok açık. Bu odada yapılan her planı ispiyonlayabilirim.

"Bu doğru," diyor Tiberius. "Kana kan."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Scythe, Titus'un kardeşi Caius Clawson'ı aynı yerde öldürdü.

Ve her iki Clawson'ın gözünde de intikam var.

Koleksiyoncu, sigarasını kül tablasına vurarak, "Neden şimdiye kadar halledilmedi?" diye soruyor.

Hakkını vermeliyim. Kadının hem Nagalar'a hem de Clawsonlar'a karşı güçlü yumurtalıkları var.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız vardı," diyor Mace sakın bir sesle. "Scythe Kharkorous sinsidir. Önceden iyi plan yapar."

"Konseyin denizcilik koltuğu için başka seçeneklere ihtiyacımız var," diyor Leydi Sırtlan. "Bağlayabileceğimiz daha kontrol edilebilir adaylar var mı?"

Tiberius Clawson kayıtsızca, "Onlardan birkaçını akıl hastanesinde kilit altında tutuyor," dedi. "Oradan istediğimizi seçebiliriz." Tiberius Xander'a döner. "Bir hasta listesi alabilirsin, Lord Drakos."

Xander bir cigara yakmıştır ve sorulduğunda içkinin ortasındadır. Yavaşça nefes verir ve Tiberius'un beklemesini sağlar. Duman masanın ortasına doğru dağılır. "Elbette, ama bu sana pahalıya patlayacak."

Tiberius gözlerini kısıyor, kara kaşları birbirine çarpıyor. "Bizim tarafımızda olduğunu nereden bileceğiz?"

Herkesi şaşırtan bir şekilde, Mace Naga konuşur. "Xander bağlılığını açıkça ortaya koydu." Tembel bir el hareketiyle beni işaret ediyor.

"Bir kez dönek olan her zaman dönektir," diye hırlıyor Titus. "Bildiğimiz kadarıyla çifte ajan olabilir."

"Ha!" Leydi Sırtlan masasına bir yumruk indirir. "Kopmuş bir eşin neye benzediğini bilmen gerekir Titus. Onlar lanetlidir. Hiçbir hile böyle bir nefreti gizleyemez."

Bilmem, babam mesela? Bu masada regina'larını soğukkanlılıkla öldürebilecek bir sürü psikopat var. Ama herkes dönüp Xander'a bakıyor ve bunu gördüklerini biliyorum.

"Öyle mi?" Titus diyor ki. "O zaman bizim için dans et, Boneweaver. Eğil ve bana amını göster. Sen ondan alınana kadar Scythe Kharkorous'un her gece nereye koyduğunu herkes görsün." Siyah gözleri böcek kabukları gibi parlayarak öne doğru eğilir. "Eğil. Eğil."

Birden fazla kedigilin birleşik telekinezi gücü bedenimi döndürene kadar kimse bir şey söylemiyor. Nefes nefese kaldım, tartaklanmaya hazır değildim. Kalkanlarım düşmüş ve ben farkına bile varmamışım. Hay sikeyim.

"Yeter," diye hırladı Xander. "Son baktığımda Yılan Yumurtası Drakos Malikânesi'ne aitti. Clawson... evinin değil."

Titus, " zayıf," diye tükürür.

Xander homurdanıyor. "Tekrar takamadıktan sonra çenene küçük bir cenaze töreni düzenledin mi?"

Titus hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Annenin cenazesi için plan yapmaya başladın mı? Fazla zamanı kalmadığını duydum."

Eugene'in beni uyatabileceği tek şey ayağımdaki ağrı.

Çılginca bir düşünce ya da belki de berserker genleri onu ele geçirmiş olmalı, çünkü Xander görünüşe göre kendini kaybediyor. Kimsenin ne olduğunu anlayamayacağı kadar hızlı bir şekilde, Xander kulaklarına uzanır ve iki kulaklığını da çıkarır.

Bir anda gözleri, beni donduracak kadar boşluğa benzeyen bir siyahla kaplanıyor. Ağzını açıp kükrüyor, boğazından yetişkin bir ejderhanın sesi çıkıyor ve bardaklar tahtada takırdıyor. Masanın üzerinden Titus'a doğru hamle yapıyor ve ben de onun peşinden masanın kenarına doğru kayıyorum, o altın zincir beni boğulmamak için masanın üzerinden atlamaya zorluyor.

Üzerinde hangi telekinetik güçler kullanılıyor olursa olsun, Xander bir ateş kırbağı masanın etrafında dönerek etrafımızda kıpkırmızı alevlerden oluşan bir halkaya dönüşürken hiç etkilenmiyor.

Çığlıklar havayı doldurur. Sandalyeler yere düşer.

"Gözleri!" diye bağırان Koleksiyoncu, Xander Titus'un metal çenesine yumruk atarken masanın altına dalar.

Titus Xander'a kendi yumruğunu indirirken bir başkası "Çık dışarı!" diye bağırır.

Ama Xander'ın berserker genleri onu o kadar inanılmaz derecede hızlı yapıyor ki, Titus'a kafasını şiddetle geriye atan bir alt kesik atarken bir bulanıklıktan başka bir şey değil. Tiberius soldan üzerimize geliyor ama Xander çoktan onun üzerine atlıyor ve yerde boğuşuyorlar. İki yılan general Xander'ın sırtına atlıyor ve ben sağa sola itilip kakılıyorum.

O karmaşada biri kıcıımı avuçluyor ve ben çığlık atarak arkamı döndüğümde elini boğazıma dolayan Titus'u görüyorum. "Üremek için boğaza ihtiyacın yok, Boneweaver sürtüğü."

Büyük harflerle yazarsam yeni unvanım olabilir.

Xander kükrer ve herkes uçar-

Ta ki şahinlerden biri tabancasını çıkarıp Xander'ın göğsüne üç el ateş edene kadar. Ejderha hepsini savuşturup yana doğru eğiliyor. Yere savruluyorum, dizim sıyrılıyor ve acı içinde homurdanarak iki büklüm oluyorum. Bir mermi yılan generallerden birini karnından vuruyor ve o da yere düşüyor. Bir kez daha öne doğru çekiliyorum, bu sefer kığımın üstüne düşüyorum. Xander ateş edenin suratına hırlıyor, elini kırıyor ve boynunu tahtadan yapılmış gibi kırıyor.

"Onu nasıl durduracağız!" diye bağıyor biri. Etrafta koşuşturan insanlar var ama ne başlarını ne de kuyruklarını anlayabiliyorum. Yılanların kaçtığından oldukça eminim.

Zinciri sertçe çekiyorum, çünkü bu şekilde sürüklenmekten bıktım. Xander kükrüyor, bana dönüyor.

"Kulaklıkları nerede?" Çığlık atıyorum. "Kulaklığını getir!"

Xander üzerime atlıyor, yüzü öfke dolu bir ifadeye bürünmüş, beni tekrar yere itiyor.

Ama bana sunabileceği tüm öfkeyi çoktan gördüm. Artık ne öfkesinden ne de ihanetinden korkuyorum. Vücudu üzerimde ağırlaşırken, geriye kalan tek şeyi yapıyorum ve ağzını kendi ağzımla kapatıyorum.

Ejderha şok içinde hareketsiz duruyor, magma taşa dönüşmüş. Dudakları ben onları aralayıp dilimi içeri sokma fırsatını yakalayana kadar sertti.

Ağzı yumuşuyor. Xander inliyor, dilimle onunkini buluşturuyor.

Cesaretle ellerimi saçlarına gömüyorum, alt dudağını emerken uzun saçlarını geriye doğru itiyorum.

"*Kulaklıkları!*" Burada kim kaldıysa ona telepati yapıyorum.

Xander sanki telepatik dalgalar dikkatini dağıtmış gibi homurdanıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. Ama çıplak bedenimi onunkine doğru eğiyorum ve eli boynumu buluyor, ağzımı dillerken sahiplenici bir şekilde sıkıyor. Ona doğru inliyorum, dillerimiz tehlikeli ve baştan çıkarıcı bir tangoda dans ediyor. Xander'ı öpmek için çok uzun süre bekledim, ders sırasında bunu düşündüm, diğer arkadaşlarımla uğraşırken onun tadının nasıl olacağını hayal ettim.

Gerçek hiç de hayal ettiğim gibi değilmiş.

Onun gücü diğerlerinden daha karanlık ve ürkütücü, sanki ruhumu kendisiyle birlikte cehenneme sürüklemek istiyormuş gibi etrafımı sarıyor. Vücudu bir fırın olabilir ama ağzı bir volkanın içi gibi, talepkâr ve açgözlü. Tadı dilimde ateş gibi, eski volkanik kayaların basıncı ve akan erimiş lavın kokusu. Gürleyen bir ses göğsünden benimkine doğru ilerliyor ve boynumu kavrayan eli göğsümü avuçlamak için kayıyor. Başparmağı meme ucunun gergin tomurcuğunda geziniyor ve ben yine onun ağzına doğru inliyorum.

"Kulaklıklar," diye bir ses yükseliyor üstümüzde bir yerden. Sağ tarafımda yere düşüyorlar ve öpüşmeyi kesip onları alıyorum.

Ben iki siyah plastik parçasını kaparken Xander'ın ağzı önce yanağımın, sonra da boynumun tadını çıkarmak için hareket ediyor. Ejderha boynumu yalarken göğüs ucumla oynuyor, hırlıyor ve dişlerini tenime sürüyor.

kadar tehlikeli derecede iyi hissettiriyor ki, kaçıracağımdan .

Ama yapacak bir şey yok. Xander'ın saçlarını kenara çekip bir kulaklığı takıyorum, ardından diğerini, müziğin otomatik olarak bir önceki parçaya geçmesini umuyorum.

Xander yine hareketsiz kaldığında bir şeylerin değiştiğini anlıyorum. Bu kez başını kaldırdığında gözleri yıldız ışığı beyazlığında.

Sonra bir an geldi. Aramızda sıcak, felaket ve dumanlı bir an. Zamanın yerini kaybettiği ve ikimizin de az önce ne olduğunu tam olarak anlamadığı bir an. O zaman görüyorum. Başka bir zamanda ve yerde, düşman olmadığımız bir yerde. Bana tapabileceği bir yerde. Onu özgürce sevebileceğim zamanı.

Boğuk bir inançsızlık sesiyle üzerimden atladığında o an paramparça oluyor. Yakam çekiliyor, tenim yanıyor ve ayağa fırlıyorum.

"Ne oldu lan?" Xander dumanların arasından odayı incelemek için döndüğünde başını yırtıcı bir duruşla eğmiş, "Ne oldu lan?" diyor. Hâlâ yanmakta olan masa, kırık sandalyeler, yere sıçramış kan ve iki ceset. Bir yılan, bir şahin.

"Hatırlamıyor musun?" Ben soruyorum.

Xander nefes veriyor, daha fazla siyah duman karışıma katılıyor. Sağımızdan yavaş bir alkış sesi geliyor.

Ghoul yakınlardaki duvara , bir ayağını arkasındaki duvara rahatça dayamış ve bir elinden bir eklem sarkıyor. "İyi iş çıkardın tatlım," diyor Xander'a hafifçe. "Sende bu yeteneğin olduğunu hep biliyordum."

Bölüm 34

Ghoul

W Naga konvoyuyla şehre doğru ilerlerken küçük bir yılanlık beynime dolandı.

"Orada mısın?"

"Burada, orada, her yerde," diye ukalaca cevap veriyorum.

Ejderha dönüş yolunda bir kamyonun arkasına bindirir, böylece iletişim kurduğunu anlayamayacağını bilir. Kendi gösterisinden memnun değildi. Aslında ayrılırken öfkeli ve neredeyse deliydi, bu üzücü çünkü çok parlak bir gösteriydi. Piroteknikler, maytaplar ve her şey. Transformer Titus'u ve geride kalanları dışarı attığımda, yılan deliğini gizli manevralar yaparken bulmak için geri dönmüştüm.

"Scythe, Savage ya da Lyle'ı bulup onlara bir mesaj göndermeni istiyorum."

Bu eğlenceli olabilir. *"Bu sana pahalıya patlayacak."*

Ağır ağır iç geçiriyor. *"Ne istiyorsun?"*

Boş çek mi? Şanslı günümdeyim. *"Ne zaman istersem bana zehrini vereceksin. Doğrudan ağzıma."*

Beyni bunu düşünürken diğer uçta bir sessizlik olur.

Belki de ondan ilk içtiğim zamanı hatırlıyorum.

"Seni sapık. Bunu neden istiyorsun?"

"Çünkü ben bir sapığım. Ve... Zehrinin tadını seviyorum."

Onun ıslandığını hissedebiliyorum. *"Tamam. Anlaştık. Şimdi, onları bulduğunda, onlara bu işi durdurmalarını istediğimi söyle."*

Öfke. Öldürmeyi durdurmak için. Zararı durdurmak için. Onlara bunun sadece daha fazla ölüme neden olacağını söyle. Bunu istemiyorum."

Konsantre olmam gerektiğini fark edene kadar bu düşünceyle sikim sertleşiyor. *"Bu gerçekten iyi bir mesaj değil. Anlayacaklarını sana düşündüren nedir?"*

"Söyle onlara, lanet olsun! Ona karşı komplo kuruyorlar ve bunu bilmesi gerekiyor."

"Oh, o biliyor."

Daha fazla sessizlik gelir. *"Lütfen."*

Sırıtiyorum, çünkü onu bir kez daha tatmak için her şeyi yapabileceğimi bilmiyor. *"Natalia için bana hâlâ borçlusun. Unuttuğumu sanma."* Bağlantıyı kapattım ve koltuğuma yerleştim.

* * *

Konvoyumuzu şehrin eteklerindeki pahalı bir restoranda durdurduğumuzda hava kararmış oluyor. Elbette yılanlara ait, çünkü Mace kendisine ait olmayan bir yerde yemek yeme riskine girmez. Ve yaşamak için zehirle uğraştığınızda, bu konuda paranoyaklaşırsınız.

Cam kapıyı açıyorum ve iki general önce etrafı kolaçan ederek içeri giriyor. Ben başımı salladıktan sonra Mace arabadan iniyor ve içeri giriyor.

Koleksiyoncu onu içeride bekliyor, adamları yanlarında getirdikleri ders kitapları, defterler ve belgelerle üç masa kaplıyor. Arabaya geri dönüyorum ve *Frank Ulman bilimsel belgeleri no. 1 ve no. 2* olarak etiketlenmiş iki plastik küvet çıkarıyorum. İçeri dönüp küvetleri bilim insanlarına teslim ediyorum. Onları hevesle kapıyorlar, incelemeye başladıklarında heyecandan neredeyse sertleşiyorlar.

İki küçük yılan muhafızına işaret ederek dışarı çıkıp gecenin karanlığında cipe geri dönüyorum. Diğer generaller araçlarını yakınlardaki gizli yerlere park etmek üzere yola çıkarken, ben üçüncü cipi alıp arka taraftaki otoparka gidiyorum.

Ancak o zaman bedenimin gölgeye dönüşmesine ve geceyle bütünleşmesine izin veriyorum. Gölgeyle seyahat etmek hızlı ve kolay. Keşfe çıkıyorum

ve kimse daha akıllı değil.

Ayrıca insanları gözetlemeyi çocuk oyuncağı haline getiriyor.

Yaramaz çocukları bu gece bulmak o kadar da zor değil. Arkanızda kan izi bıraktığınızda, avcıların kokunuzu alması kolaydır.

Savage bu günlerde neredeyse hiç yıkanmıyor, bu da işi daha kolaylaştırıyor. Burnumu takip ederek kurdu beş katlı bir apartmanın tepesine kadar avlıyorum. Bir havuz ve barbekü alanı var, burada bir canavarın akşam yemeğinden arta kalanlar, büyük kemikler ve domates sosu paketleri yatıyor. Eve bakan uzun ağaçlardan birinde oyalanarak ona iyice bakıyorum.

Beklendiğı gibi çıplak, bronz teni çatının gölgeleri arasından kolayca görülebiliyor, bacaklarını sarkıtmış oturuyor, başı bir güneş paneline dayanmış.

Hüzünlü yüzünde kederli bir ifade var ve derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatarak gözlerini aya dikeyor.

Ağız bir şeyler fısıldar gibi hareket ediyor ve sonunda delirip kendi kendine konuşmaya başlayıp başlamadığını duymak için kulaklarımı zorluyorum.

"Sana sarılmayı özledim," diye fısıldıyor Savage. "Neden bana geri dönmüyorsun? Lyle'in sarılmaları o kadar iyi değil."

Ne kadar üzgün, zavallı bir köpek yavrusu.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Savage beni hissettiğinde hareketsizleşiyor ve ben de gözlerimi devirerek kendimi tanımama izin veriyorum.

Aslan ve köpekbalığı varlığını hissediyor ve ağır bir cam kapının açılmasıyla iki hayvanın da geldiğini anlıyorum.

Tekrar gölgeye dönüşüyorum, aramızdaki boşluğun üzerinden süzölüyorum ve havuzun kenarındaki sahte çimlere inerken cisimleniyorum. Savage sıçrayarak ayağa kalkıyor ve kaşlarını çatarak bana doğru geliyor. Lyle ve Scythe onun arkasındalar ve havuzun dalgalanan floresan mavisini onları ölümler gibi parlatıyor.

"Partiyi kaçırdın," diyorum. "Merak etme, pasta getirdim." Küçük hediyemi Savage' fırlatıyorum ve o da yakalıyor. "Bu onun."

"Bu onun değil, seni hasta herif!" Savage, kömürleşmiş ayak parmağını bir sopa gibi havada sallayarak bağırır.

"Evet, haklısın, değil," diye kıkırdıyorum. "Bekle, emin misin? Onları olmalıyım. Kahretsin. Bu kadar çok eksik uzuv

günler." Aslında vurulan yılanlardan birine aitti ve ben onu hatıra olarak aldım ama bunu bilmelerine gerek yok.

"Ne istiyorsun, Ghoul?" Scythe beni tehditkâr bulmadığını anlatmak için ellerini ceplerine sokarak soruyor. Cesur köpekbalığı.

"Her neyse," diyorum Savage ayak parmağını havuza fırlatırken, küçük bir tıkırtıyla yere düşüyor. "Beni cinayet alemlerini bırakmanı istediğini söylemem için gönderdi."

Lyle bir adım öne çıkarak gözlerini bana diyor. "Yalan söylüyorsun. Bize kendisi de söyleyebilirdi."

Eldivenimi çıkarıyorum ve herkesin görebileceği şekilde kurumuş kanın olduğu parmaklarımı kaldırıyorum. Bu onun kanı, dizini sıyırdığı zaman yerden sıyrılmış. "Seninle konuşmak istemiyor."

Savage sağındaki tuğla duvarı yumrukluyor ve Lyle hırlıyor.

Ama kalbimin çarpmasına neden olan, soğuk kalpli piç Scythe. Öne doğru bir adım atıyor ve ensemın diken diken olmasına neden olan ölümcül bir ciddiyetle, o yavaş, ölçülü törpüsüyle konuşuyor. "Ona ne olacağını seçemeyeceğini söyle."

Savage kayıp bir köpek yavrusu gibi, "Evet, bize regina-emri vermesi için burada olması gerekiyor," diyor. "Aksi takdirde sayılmaz. Ayrıca Raquel'e de ihtiyacımız var."

"Raquel diye birini tanımıyorum."

Savage başını geriye atıyor ve inliyor.

"Drakos ailesinin elinde telepatik olarak rehin tutulan bir kurt var," diye açıklıyor Lyle. "Bedenleri akademide ama zihinleri burada sıkışmış durumda. Onları geri getirmeliyiz yoksa bu onları öldürebilir."

"Kara büyü," diye . Tam benim tarzım. "Bu sana pahalıya patlar," diyorum makul bir şekilde, başparmaklarımı kemerime geçirerek.

"Regina'm olmadan buraya gelmek sana pahalıya patlayacak," diyor Scythe. Yılandığın zamanki haline bu kadar benzemesi çok komik. Bunun onun için ne kadar işe yaradığını merak ediyorum.

"Hain ne olacak?" Savage bana dişlerini göstererek bağılıyor.

Bugün gördüklerimi düşününce kıkırdamam koyu oldu. "Oh, iyi vakit geçiriyor, bu kesin. O-"

Saldırının geldiğini bir mil öteden görmeliydim, ama dürüst olmak gerekirse, bu üç erkek belki de beklenmedik bir anda üzerime atlayan tek yaratıklar.

Savage köpek dişlerini bacağıma batırırken, Scythe'ın dişleri boynumu buluyor. Aslan beni arkadan gövdemden etrafından yakalıyor ve yere düşürmeyi hedefliyor.

Havada süzülürken ve havuza devasa bir sıçramayla inerken dişlerimle sıratarak "Siz delisiniz," diyorum. Yapacak tek bir şey kalmıştı: yer değiştirmek.

Bölüm 35

Savage

W Ghoul ile dinlenmek büyük bir kaya parçasıyla güreşmek gibidir, ta ki yılan gibi kıvrılarak yer değiştirene kadar.

Büyük bir sıçramayla havuza düşüyoruz, etrafımızda beyaz baloncuklar, canavarca uzuvlardan oluşan bir karmaşa ve piç aniden genişliyor. Üç kardeş birbirimizden uzaklaşıyoruz, çünkü hepimiz onun on kat daha uzun olan vücudunun bir parçasına sahibiz.

Hiçbirimiz .

Hayır, hepimiz regina'mızı özlediğimiz için vahşi ve manik durumdayız. Ayrıca, iki saat önce akşam yemeğinde on bütün kuzu incik yedim ve gürelemeye hazırım. Birdenbire devasa bir sürüngen kasına dönüşen, simsiyah pullarla kaplı bir gövdeye tutunuyorum.

Aniden üzerine tırmanıp elim havada, boğa gibi üzerine binmek ve ne kadar süre kalabileceğimi görmek istiyorum. Ama kimse bana fesleğenlerin boğalardan daha çılgınca debelendiğini söylememişti.

Suyun içinde savruluyorum ve havuzun beton tarafına çarpıyorum. Suyun altında bile ciğerlerimdeki rüzgârı uçuruyor ve yukarı doğru tekmelemek zorunda kalıyorum, suda ve havada boğuluyorum. Havuzdan çıkmaya çalışıyorum ve etrafımda dönüyorum, yan tarafımı tutuyorum ve izlerken ciğerlerimi geri kazanıyorum.

Ghoul'u daha önce yer değiştirmiş haliyle hiç görmemiştim. Aslında, sanırım çok az kişi gördü. Kolaylıkla Xander'ın boyutlarında, sadece vücudu daha ince ve kanatları yok. Yine de kardeş olabilirler, görünüşleri çok benziyor.

Öfke ve kıskançlık içimde bir fırtına gibi esiyor ve bu durum kafamı daha da karıştırıyor.

Her ne kadar birbirlerine benzeseler de, Ghoul'un ağzını dolduran dev iğnemsî dişleri var, bu yüzden ağzını doğru düzgün kapatamıyor bile. Vücudunu bir o yana bir bu yana savururken havaya su sıçırıyor ve ben bunun nedenini anlıyorum. Köpekbalığı formundaki Scythe'ın Ghoul'un kışından bir parça kopardığı yerde su kırmızıya boyanıyor. Kuyruğundan yani.

"Hey, snaggletooth!" Bağıyorum.

Basilisk'in kafası bana doğru savruluyor.

"Gözlerini kapat!" Lyle çığlık atıyor.

Ellerimi gözlerime vuruyorum. "Bizi yakalayamayacağını söyledığımızı sanıyordum!"

"Hemen şimdi test etmek ister misin?" Lyle yılanın diğer tarafına doğru koşarken bağıır.

Bu zor olacak. Neden hala biri bu adamın gözlerini çıkarmadı? Xander'ın babası buna hazır olabilir.

Göremediğim için ona doğru atlamanın en iyisi olacağına karar veriyorum. Koşup sıçırıyorum ve son anda gözlerimi açıp nerede görüyorum. Basilisk hâlâ havuzun içinde çırpınıyor, her yere su saçıyor ama o kadar çok yer kaplıyor ki tam üzerine düşüyorum. Parmaklarımı parlayan pullarına geçiriyorum ve çok kaygan olduğunu çok geç fark ediyorum. Sırtına tırmanırken parmaklarım kayıyor, bu da parmaklarımı ve ayak parmaklarımı pullarına sokmama neden oluyor.

Gulyabani korkunç bir ses çıkarıyor, tıslama ve kükreme karışımı bir ses, ben onun uzun gövdesinin üzerinde koşarken.

Bir şey onun kafasını önüne ve benden odakladı. Sonra solumda Lyle'ı görüyorum, iki elini de Ghoul'un kafasına doğru açmış, telekinezi ile onu olduğu yerde kalmaya zorluyor.

Vücudunun yukarı doğru yükselen kısmına ulaştığımda heyecanla kükrüyorum. Scythe'ın yüzgeci yanımda beliriyor ve gücünün bir dalgasının Ghoul'a çarptığını hissediyorum, altımda üşümüş gibi titremesine neden oluyor.

Çok zeki olduğum için Ghoul'un boynuna tırmanıyorum, kafasını yakalamaya hazırım. Eğer dişlerimi yumuşak bir yere geçirebilirim, günün en güzel kısmı bu olacak. Bir göz küresi kaparsam madalyayı hak ederim.

El ele tutuşarak, ayaklarımı pullarının kenarlarına sabitleyerek ona bir ağaç gibi tırmanıyorum. Derimi kesiyor ama umurumda değil. Her şeye değecek.

Başının tepesine ulaştığımda titriyor, Lyle'in tutuşuna karşı zorlanıyor. "Merhaba yılan," diye hırlıyorum, dişlerimi köpek dişi formuna sokmadan ve dişlerimi yanağındaki pullara batırmadan önce.

Ghoul kükrer, Lyle'in tutuşuna hemen karşı koyar ve başını şiddetle savurur.

Vücudum uçuyor ve kollarımı havada döndürerek dramatik bir şekilde bağırıyorum. Lyle her zaman yaptığı gibi beni yakalıyor, beni sahte çimlerin üzerine bırakmadan önce havada vücudumu kavırıyor. Kıçımın üzerine düşüyorum ama yarım saniye içinde ayağa kalkıyorum, dünyam yana doğru eğilirken başım dönüyor.

Ghoul'un kanı artık havayı kirletiyor ve birkaç adım ilerleyip Scythe ve Lyle'in bir saldırı koordine ettiğini gördüğümde sırtıyorum. Scythe sudan sıçradı ve Ghoul'un vücudunun başka bir yerinden kanlı bir ısırik alırken, Lyle öfkesini kükreyerek ellerini süpürme hareketiyle fırlatıyor.

Basilisk'in kafası sanki görünmez bir dev onu kırmaya çalışıyormuş gibi yana doğru kırılıyor. Kulaklarımı acıtan korkunç bir sesle kükrüyor ve Lyle hem köpekbalığını hem de basilisk'i havuzdan çıkarıp önümdeki karaya yuvarlarken kıkırdıyorum. Yılanın kuyruğuna doğru koşar adım atıyorum. Güçlü ve kalın ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil, iki elimle onu yakalıyorum, kurda dönüşmeden ve etini parçalamadan önce kendimi bir ağaç gibi etrafına sarıyorum.

Bu sefer Ghoul yer değiştiriyor ve o küçülürken ben de betonun üzerinde emiliyorum. Sonunda, çıplak baldırlarına tutunuyorum, dişlerim sağ ayağının tepesine gömölüyor.

"Urgh," diyorum, arkamı dönüyorum ve hareket edemesin diye bacaklarının üzerine oturuyorum. "Seninle böyle bir şey yapmak istemiyorum."

Scythe çıplak insan ön kolunu Ghoul'un boğazına bastırmış durumda, Lyle ise onun arkasında, bacaklarını Ghoul'un gövdesine dolamış, ön kolunu basilisk'in gözlerine sıkıca bastırmış durumda. Üç parçalı bir takım elbise içinde *bu* kadar iyi hareket eden bir canavar görmemiştim ama o benim kardeşim.

Ghoul iç çeker ve kollarını teslimiyet içinde bırakarak gevşer.

"Regina olarak," diyor Scythe, "Aurelia'nın seni idam etme hakkı var. Ama sözümü unutma, o boğazını kesmeden önce seni tutan ben olacağım. Aynı şey Xander için de geçerli. Bunu ona söyle."

Ghoul ıslak bir öksürük çıkarır. "Evet. Ona söyleyeceğim."

Aurelia

F Akşam yemeğine vardığımızda Rancesca'nın ağzı tiksintiyle buruşuyor. Hâlâ çıplaktım, resmi yemek odasındaki her zamanki köşemde diz çöktüm.

Xander benimle konuşmayı tamamen kesti. Bana bakmıyor ya da herhangi bir şekilde iletişim kurmuyor. Sanki ben hiç yokmuşum gibi. Uzun yolculuktan döndüğümüzde çocuklar çoktan yatmışlardı ve hizmetçiler bize akşam yemeğine gelmemizi söylediler.

Heather karışmış saçlarım ve sıyrılmış dizlerimle uğraşırken Xander temizlenmiş, kanlı giysilerini değiştirmişti. Ejderha ona bir şeyler mırıldandı, muhtemelen yaptığım şey için bir tür ceza olarak beni çıplak tutmakla ilgiliydi.

Bu da onu felaketten kurtarmaktı. Bir şey değil mi? *Bazı* canavarlar benden bir öpücük almak için çok para öderler, ama o burada bedavaya alıyor.

Yüzümdeki çatık kaşlar artık kalıcı, özellikle de kalede memelerim ve kığım dışarıda dolaşmak zorunda kaldığımda. Neyse ki Eugene, Mücevher'den ayrıldığımda yeni kamyonun yanında bekliyordu ve bir kez daha dünyanın canavarlarından saklanarak bileğimin ucunda beni takip ediyor. Keşke ben de aynısını yapabilsem.

Flores ona baktığım bir saniye içinde özellikle kendini beğenmiş görünüyor, ama Selena ve Leydi Drakos hala şokta.

Selena'nın ağzı açıldı.

"Tek bir kelime, Selena," der ejderha kralı, "ve çocukları Ragnar'a geri veririm."

Kanım öfkeyle ısınıyor. Nerede bu Ragnar denen herif?

Selena tabağına öfkeyle göz kırpıyor ve tam her şey bitti diye düşünürken, sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "Bu. Bu. Yanlış." Babasına ters ters bakıyor. "Yanlış olduğunu biliyorsun. Onu orada böyle göstermek. Ve evin etrafında!" Leydi Drakos'a dönüyor, gözleri yalvarıyor. "Anne? Bir şey söyle."

Leydi Drakos bayılmak üzereymiş gibi koltuğunda sallanıyor. Yeterince telaşlandım ve onu dik tutmaya yeteceğini umarak ona doğru bir şifa patlaması gönderdim.

Flores kızına dişlerini göstererek, "Sen animusların dünyasını anlayamazsın," diyor. "Bu dil yeraltı lordları arasında saygı uyandıran bir dil. Bu onların anladığı bir dil." Bana eliyle işaret ediyor. "Umarım iyi gitmiştir Xander."

"Onlar... eğlendiler," diye mırıldanıyor Xander, kibirli bir şekilde koltuğuna geri yaslanarak. Etrafındaki karanlık hava giderek artıyor ve babası bile bunu hissediyor gibi görünüyor. Francesca, kralın yanındaki sandalyede oturduğu yerden usulca ondan uzaklaşıyor.

"Ne düşündükleri umurumda değil," diye tıslıyor Selena.

Xander ona ters ters bakarak, "Sissy, dur," diye çıkışır. Ona ihanet etmiş gibi bakıyor. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Oh, yaptığın şey *bu* mu?" diye büyük bir kinle tıslıyor.

Xander glowers at onu ise Flores seviyeleri onun Kızım Tehlikeli bir bakış. "Nereye gideceğini biliyorsun."

"Reddediyorum."

Selena'yla gurur duyuyorum. Onu tanıdığım kısa süre içinde, kendini savunmak için yaptığı bu küçük girişimler hiçbir zaman gerçekten bir sonuca ulaşmadı. Belki de daha coşkulu bir şeyler yapmanın zamanının geldiğini hissediyordur.

Ancak o anda Flores bileğini şaklatıyor ve bir ateş kırbacı Selena'nın narin boğazına kilitleniyor. Adam onu yere sürüklemeyi önce Selena boğuk bir çığlık atıyor, cızırdayan teninin ve boğulma sesinin sesi kulaklarımı dolduruyor.

Bu durumun daha da kötüye gidemeyeceğini, hem Xander'ın hem de babasının güçlerine karşı işe yaramaz olduğumu bilerek kendime sarılıyorum.

Leydi Drakos sandalyesinden yana doğru kayarak tam önümdeki halıya yığılıyor. Haykırarak omzuna uzandım ve onu iyileşme pozisyonuna getirerek yan tarafına yatırdım.

"Ona dokunma!" Xander kükrüyor ve bana doğru uçuyor, beni geriye doğru itiyor, böylece bir gümbürtüyle duvara çarpıyorum. Xander annesinin üzerine çömeldi. "Baba, sanırım Selena mesajı aldı."

Flores'in burun delikleri alevleniyor, bakışları soğuk ve sert, şimdi halının üzerinde yüzükoyun ve kırıltısız yatan kızına saldırmaya devam ediyor, kırbacı siyah bir dumanla sönmeden önce bir an daha.

Kollarımı kendime sarmış, en kötü günlerden biriyle sarsılmış bir halde köşeye büzülüyorum.

Flores hizmetkârlara, "Onu kuleye götürün," diyor. "Şafakta onu serbest bırakın."

Bir erkek ve bir kadın hizmetçinin aceleyle öne atılıp Selena'yı yerden götürmelerini izliyorum.

Havada kötü bir koku ve bu koku kadın düşmanlığı kokuyor.

"Xander?" diye zayıf bir ses geliyor. Leydi Drakos hâlâ halının üzerinde yattığı yerde . "Kendimi çok yorgun hissediyorum."

Xander dişlerini sıkarak, "Sorun yok anne," dedi. "Hizmetçiler seni odana götürecekt."

Aceleyle bir tekerlekli sandalye getirilir ve Xander annesini dikkatle kaldırıp içine yerleştirir. Leydi Drakos grinin sağlıksız bir tonunda ve Titus'un bugün erken saatlerde ne dediğini hatırlıyorum.

Ama hastalığı hiç mantıklı değil. Ejderha soyu onu yaşlılık da dahil olmak üzere neredeyse tüm yaygın hastalıklardan korumalı ve o sadece ellili yaşlarında. Spesifik olmayan yorgunluk diye bir şey yok. İçimdeki şifacı bu sorunu çözmek istiyor.

Xander, Flores ve Francesca'nın yemeğe devam ettiği masaya tekrar bakıyorum.

Tüm bu çile boyunca Francesca'nın sessiz kaldığını fark ettiğimde ağzım tiksintiyle doluyor. Ona şüpheyle bakıyorum ve tüm ejderha ailelerinin böyle olup olmadığını ve bunun sadece onun alışık olduğu türden bir akşam yemeği olup olmadığını merak ediyorum.

Francesca rahat bir tavırla, "Yemek çok güzel" diyor. "Şefe saygılarımı sunarım, Majesteleri."

"Bana Flores deyin lütfen." Ona hoşgörölü bir gülümseme veriyor.

Akşam yemeği sona eriyor ve odalarımıza dönüyoruz, hava ciddi ve sessiz. Bu akşam salon oyunları yok. Hayır.

Çocuklar içimi kemiren karanlıktan uzaklaşmamı sağlıyor.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, kafesime girip Eugene'e sokulduğumda, Xander odadan çıktı. Aslında fırtına gibi çıktı.

"Ben uçacağım," diyor omzunun üzerinden.

"Seninle gelmeme izin ver!" Francesca coos. "Seninle uçmayı çok isterim."

"Hayır." Kapıyı yüzüne çarptı.

Siyah kumaşın aralığından Francesca'nın iki yumruğunu sıkıp dudaklarını büzüştürmesini izliyorum. Sonunda ayağını yere vurup kapıyı açıyor ve kayarak dışarı çıkıyor.

Birden kafesin duvarları üzerime geliyor, beni . Siyah parmaklıklar diş gibi, battaniyeler iğne gibi. Bir mezar gibi hissediyorum. Geceyle alakası olmayan bir ürpertiyle kollarımı ovuşturuyorum.

Sessizlik üzerime baskı yaparken ve günün olayları aklımdan geçerken gözlerimi kapatarak gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Nasıl hissettiğimi bilmiyorum ama bu lanet kafesten çıkmam gerektiğini biliyorum.

Metal parmaklıkları kavrayıp çekiştiriyorum. "Çıkmak istiyorum," diye hıçkırıyorum. "Eve gitmek istiyorum."

Eugene yanımda gıdıklıyor ama ben onu itiyorum. "Anahtarı getir, Eugene," diye ağlıyorum. "Anahtarı al, lütfen."

Eugene bir şimşek gibi kafesten çıktı ve karartma kumaşını ardında sallanır halde bıraktı. Artık açıkça hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Bu gece aldığım çeşitli yaraların fiziksel açısından -yüzeysel olanların hepsini iyileştirmiştım ama Xander beni masadan sürükleyerek odanın içinde yere düşürmüştü ve kanlı bir dayak yemiş gibi . Günün aşığılanması, ardından arkadaşlarımı özlemek ve Xander'ın ağzının tenimde yarattığı şaşkınlık. Ağzı tenimdeydi.

Sonra akşam yemeğindeki çile. Selena bir kulede tek başına, yanmış ve kanlar içinde. Ve Flores yavruları mı tehdit ediyor?

Bir şangırtı dikkatimi Eugene'in gagasıyla anahtarları kafese sokmaya çalıştığı kafes kapısına çekiyor.

Bir ılıkla alıyorum, kilidi yakalamayı başarana ve tık diye açılana kadar bitmek bilmeyen üç saniye boyunca kilitle uğraşıyorum.

Sanki bir canavar beni kovalıyormuş gibi oradan kaçmaya çalışıyorum.

Beni kovalayan bir canavar var: kendi kararlarım. Sonuçlar beni yakalıyor, sert ve hızlı bir şekilde.

Nefes nefese, zorlanarak odanın etrafına bakıyorum. Yorgunum, Leydi Drakos kadar güçsüzüm ve ayaklarımın üzerinde duramıyorum. Yatağa doğru ilerleyip bordo yorganın üzerine oturuyorum. Kafesimin zeminine kıyasla kadife yumuşaklığına lanet olsun. Buraya geldiğimden beri deliksiz bir gece uykusu çekmedim ve şimdi bunun eksikliğini her saniye hissediyorum. Yutkunuyorum, omzumun üzerinden kalın pelüş battaniyelere ve yumuşak, kabarık yastıklara bakıyorum.

Sadece bir anlık erteleme. Tek ihtiyacım olan bu. Minnie her zaman sağlam bir gece uykusunun her şeyi daha iyi gösterdiğini söylerdi.

Uzanıyorum ve yatak ağrıyan kemiklerime karşı bir bulut gibi, çarşafklar tenime karşı ipek gibi geliyor.

Orada bir yerde, etrafımdaki boşlukta, o korkmuş kadın sesi yüzüncü kez fısıldıyor: *Sakin açma.*

Uykuya dalmak gömülmek gibi hissettiriyor. Ve ben bunu kollarımı açarak karşılıyorum.

Bölüm 37

Xander

8 yıl önce

"W Sorun nedir, Sissy?" Ben soruyorum.
Selena iç geçiriyor, ama bu zayıf bir şey. "Hiçbir şey, Xander. Mutlu şeylerden konuşalım."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, havayı kokluyorum ve vücudunda fiziksel bir rahatsızlık olup olmadığını kontrol ediyorum. "Ne gibi? Sen evlenip beni terk ettiğinden beri her şey sıkıcı. Zekice şeyler konuşacak kimse kalmadı."

Dudakları seğiriyor ve karnını ovuşturuyor. Sonra yumuşak bir sesle, "Mesela... Ragnar ve benim bir bebeğimiz olacak," diyor. Bana umutla bakarken altın rengi gözleri parlıyor.

"Ne?" Nefes alıyorum. "Vahşi Tanrıça!"

Ona uzanıyorum ve beni kollarına çekiyor, gerçi zaten ondan daha uzunum, bu yüzden yanağımı şakağına dayıyorum. "Senin adına çok mutluyum, Sissy. Ama... neden mutlu görünmüyorsun?"

". Oh Xander, öyleyim. Sadece endişeleniyorum, anlıyor musun?" Bir damla gözyaşını silmek için uzanıyor.

"Bence bu normal-" Donup kalıyorum çünkü az önce bileğinin derisini görmüştüm.

Parmak şeklindeki üç çürük, kıyametin üç işareti gibi tenini sarıyor. Suçlu bileği tutuyorum, hiç istikrarlı bir şekilde hissetmediğim bir duygu

içimde büyüyor.

"Bu da ne?" Sesim ağır bir çizmenin çıkardığı sese benziyor.

"Önemli bir şey değil." Selena bileğini çekip kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Yarına kadar yok olacak."

Ama içimdeki öfke bunu yapmayacak. "Kim yaptı bunu? Hizmetçilerden biri mi? Onun derisini yüzeceğim. Ya da onu."

Selena çürüğü gizlemek için uzun kolunu aşağı çekiyor. "Gerçekten sadece bir kaza. Zarar yok, faul yok. Bırak onu, Xander."

"Kız kardeşime dokunan herkes yavaş bir ölümü hak eder, Sissy. Bunu sakın unutma. Ragnar da bunu bilirdi."

Gözlerini deviriyor ve kolunu benimkine için dönüyor. "Daha önce de söylediğim gibi, mutlu şeylerden konuşalım."

Bölüm 38

Xander

Altın Eller - Peter Hollens

F Eskiden yalan söylemek bana huzur verirdi. Artık sadece acı var. Francesca'yı evlilik yatağımızda bırakıp geceye yola çıktığımda, benden memnun değil, protesto ediyor ve talep ediyor ama zihnimde sürekli bir öfke varken bunu umursayamam.

Yeminlerimizi etmiş, atalarımızın kutsal yöntemleriyle birbirimizi yakmış ve iyileştirmiştik ve bu şimdilik yeterli olmalıydı.

Ailenin ejderha fırlatma rampasına gidiyorum. Burası kalenin en yüksek balkonu, tam olarak bir ejderhanın tünemesi için yapılmış devasa bir açık hava kulesi ve kanatlarını açıp kaleden yüksek bir yerden doğrudan gökyüzüne fırlatabilecekleri bir alana sahip.

İçeri girdiğimde bu gece yağmur yağıyor, sıcak tenime merhem gibi gelen serin bir çiseleme. Pantolonumu çıkarıp bir kenara atıyorum ve yer değiştiriyorum.

Şiddetli enerji altında genişlemek iyi hissettiriyor ve kanatlarımı germek daha da hissettiriyor. Ben uçmak için doğmuş bir yaratıktım, rüzgârı yırtmak ve heybetimin herkes tarafından bilinmesine izin vermek için doğmuştum.

Yine de gökyüzünü parçalamak istiyorum. Pençelerimi dünyaya batırmak ve onu parçalara ayırmak istiyorum. Ejderham zihnimle kendi kişisel Rubix Küpü gibi oynuyor, neredeyse sürekli olarak yabancı görüntülerin, seslerin ve kokuların parçalarını yanıp sönüyor. Bunlar başka zamanlardan ve yerlerden, hatta belki de başka dünyalardan.

Bazen ölüm imgeleri, bazen de asla anlayamayacağım bir ritimle birlikte kıvranan birçok beden.

Bu anları yeniden yaşarken zihnimde kükrüyor. Saf öfke. Saf acı. Saf özlem. Hepsi bir arada acı verici ve rahatsız edici.

Ama bu *benim* yaptığım şeyin bedeli. Ve Vahşi Tanrılar adına, bunu sevinçle ödeyeceğim. Sert ve hızlı bir şekilde uçuyorum, hava ciğerlerime oksijen gitmeyecek kadar incelenen kadar gökyüzünde yükseliyorum. Bu noktada, kanatlarımı içeri sokarak ve burnumu mızrak yaparak , gözlerimi açık tutuyorum ki düşerken karanlığın genişliğini görebileyim.

Ama kulaklarımın dibinden geçen havanın uğultusu ve oksijen yoksunluğu bile kafamdaki canlı kâbusu bastıramıyor.

Bugün bunu yapan tek bir şey vardı.

Küfürler yağdırarak, ailemin evine çarpmamak için hızımı yavaşlatmak amacıyla şaha kalkıp geri geri giderek araziye geri dönüyorum. Pençelerimi uzatarak platformun çevresini saran devasa siyah taş çubuğun üzerinde bir tünek buluyorum. İnsan formuma geçerek, kulenin ortasındaki merdivenlere doğru adım atmadan önce insan boyuma kadar bekliyorum.

Yağmur gecenin derinliklerine doğru daha da şiddetli yağıyor ve kulaklarımdaki Mozart sesini bile bastırıyor. Pantolonumla uğraşmıyorum, hizmetkârların sabah temizliğinde almaları için orada bırakıyorum. Çıkarken bir havlu askısı var ve çıplak bir şekilde şatoya geri dönmeden önce . Yağmurun sesi içeriye kadar giriyor ve o gök gürültülü, düzenli uğultu için şükrediyorum.

Bir şeyleri öldürme isteğimi biraz azaltıyor.

Yatak odama girdiğimde karanlıktı, şakaklarımı ovuşturarak zihnimde yanıp sönen kanlı bir kılıç dövüşünün görüntülerini yok etmeye çalışıyordum. Herkes farklı görünse de hepsini tanıyorum ve

kardeşi için öldürücü darbeyi alan uzun boylu sarışın adamın ben olduğumu biliyordu.

Siyah duman soluyarak kapıyı arkamdan kapatıyorum ve zifiri karanlık odayı inceliyorum. Francesca yatağın kendi tarafında uyuyor, çarşaf çenesine kadar kıvrılmış ve Spawn'ın kafesi her zamanki gibi gece için örtölmüş. Yağmur, açık bırakılmış çift pencere camlarına vuruyor, bu da benim için gayet uygun. Yağmur suyu damlacıkları pencereden aşağı süzüölüyor ve yansımaları yatağın üzerinde bir desen oluşturuyor. Onu uyandırmamayı umarak çarşafın altına giriyorum.

Başım, aletimin nabzıyla, uzun zamandır içimde biriken serbest bırakılma ihtiyacıyla aynı anda çarpıyor. Bir elimle gözlerimi kapatırken, sağ elimin istediği yerde dolaşmasına izin veriyorum, karnımın sert düzleminden aşağıya, bütün gün ağrıyan uyluklarımın arasındaki o doyumsuz canavara. Taşaklarım ağırlaşıyor ve beni onları boşaltmaya çağırıyor.

Yanımdaki anima olan düzgün tümseği görecek kadar gözlerimi açıyorum.

Karım.

Bir ığlık kafatasımı deliyor ve kanlı bir kovalamacanın fraktal görüntüsü beni bir anlığına kör ediyor. Pürüzsüz, lüks tenini hissedene kadar ona uzandığımı fark etmiyorum. Yüzüne bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapatarak elimi omzunda gezdiriyorum.

Küçük, uykulu bir ses çıkartıyor, eğer kişiliğinden bu kadar hoşlanmasaydım bu sevimli olabilirdi. Francesca iç çekiyor, bana doğru dönerken havayı uyarılma kokusu sarıyor.

En azından kocalık görevlerimi yapmadığımı söyleyemez. Tek bildiğim, bunun her detayını babasına anlatacağı. Onun uyarılması o kadar güçlü ki sinüslerimi tüketiyor, orada başka hiçbir koku, başka hiçbir düşünce bırakmıyor. Beni kendi ihtiyacımın daha da derinlerine sürüklüyor ve ellerim uzun saçlarını süpürüyor, yüzünü bulup kendime doğru eğiyorum. Dudaklarını yakalıyorum, tadı baş döndürücü ve tatlı. Çok tatlı.

Nefes nefese ağzıma girdi.

Ve bana çok ilkel bir şey yapıyor. Boğazımdan bir hırıltı kopuyor, agözölölük ve arzu beni tamamen ele geçiriyor. Onun *kokusu*- tanrılar, onun kokusu her şeydir ve ejderham onaylayarak sallanır. I

Çarşafı üzerinden çekip alıyor, elimi lezzetli belinin kıvrımından aşağıya, pürüzsüz kalçasından dizinin arkasına doğru kaydırıyorum. Başka bir hırıltıyla bacağını kalçamın üzerine kaldırıyorum, sikim acı veriyor ve obsidyen taşı gibi sertleşiyor.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandım. "Siktir, sana ihtiyacım var."

İnliyor, kendi ilkel arzuları onu kıvrandırıyor, tenini çıplak tenimin üzerinde kaydırıyor, beni nefes nefese ve yarı deli bırakıyor. Sikim seğiriyor ve onu bacaklarının arasından yakalıyor, başı neme batıyor.

O tıslıyor ve ben de tıslıyorum, kalçalarımı kaydırıyorum, açgözlülükle o tatlı ıslaklıkla kaplanmak istiyorum. Göğsünü avuçluyorum ve bana doğru eğilerek ahlaksızca inliyor. Islak amının kokusu beni sarhoş ediyor

ve aniden ağzımın içinde, dilimde ve tüm yüzümde nasıl hissettireceğinden başka bir şey düşünemiyorum. Tüm bedenimi o tatlılıkla kaplamak istiyorum. "Seni tatmam gerek," diyorum kısık sesle,

vücudundan aşağı kayarak, teninin tadına bakıyorum. Göğsünün ortasını, vücudundan aşağıya doğru bir çizgi. Onun tadı neredeyse orgazmik, dünyadaki tüm mükemmel tatlardan oluşan bir büfe gibi. Aşağı indikçe daha da güzelleşiyor ve dudaklarımın yumuşak bukleler tarafından gıdıklandığını fark ettiğimde imrenerek kalçalarını kavıyorum.

Onu Brezilyalı tipinde bir kadın sanmıştım, ama ambrosia varken, onu gökyüzünü arzular gibi arzularken bunun hiçbir önemi yok.

Dudaklarım labialarının birleştiği çizgiyi öptüğünde çığlık atıyor. Dilimi ortasından aşağıya indiriyorum, bunu yaparken baş döndürücü sularının boncuklarını yalıyorum. Dilimi dudaklarının arasından kaydırarak, o nektar ağzıma kayarken boğazımın derinliklerinde inliyorum, aynı anda hem içimi ısıtıyor hem de beynimi soğutuyor. Amının içine girip hassas derisini yetenekli bir kaşif gibi keşfederken hissettiğim beyinsel rahatlama eşsiz. Klitorisine attığım bir fiske onu haykırmaya itiyor, ellerim saçlarıma uzanıyor ve tam da sevdiğim şekilde çekiştiriyor. Dudaklarım klitorisini buluyor ve nazikçe emiyorum ve mutlu bir şekilde ağzımda baş döndürücü kayganlığın bir selini buluyorum. Bu inceliğin tadını çıkarırken uzanıp kendimi okşuyorum, sert shaftımın ağzımdaki zevke karşılık verdiğini hissediyorum.

Tabanını neredeyse acımasızca sertçe sıkıyorum, sikimi sağıyorum ve damarlarının şiştiğini hissediyorum. Sakız geniş başını kaplıyor ve dilimin onun en hassas noktasındaki çırpınısını hayal ediyorum, kıvrandığını ve neredeyse bir inlemede boğulduğunu hissettiğimde sırtıyorum. Acımasızım, beklenmedik zevki daha fazla hissetmek istiyorum, şaftımı sanki onun içindeymişim gibi sert ve hızlı pompalıyorum.

İçimde patlamaya hazır bir volkan gibi gürleyerek boşalıyor. Klitorisini çalıştırırken sikimi de çalıştırıyorum ve önce o geliyor, çığlık atıp ağlıyor, pantolonunu indirmeden önce sırtı neredeyse yataktan tamamen kalkıyor, saçlarımı öyle sert çekiyor ki en iyi şekilde acıtıyor. Vücudumdaki baskı bir kırılma noktasına ulaşıyor ve doğruluyorum, başımı arkaya yatırıp gökyüzüne doğru inliyorum, çünkü haftalarca süren salıverilmeyi onun vücuduna bırakıyorum ve tohumumun her mililitresini sağıyorum. Tatlı bir nefes alıyorum ve yatağa yığılmadan önce rahatlamış bir nefes veriyorum.

Tembelce, döllerimi tenine sürüyorum, kokumun onu ele geçirmesine, tohumumun tenine işlemesine izin veriyorum.

Sessizlik.

Kafamın içinde mutluluk verici bir sessizlik var.

Ve bir yaştan sonra ilk kez mışıl mışıl uyuyorum.

* * *

sarılmış yumuşak, sıcak bir bedenle uyanıyorum. Benim ve serbest bırakılmam gibi kokuyor ve bu da içimdeki ejderhanın tembel bir memnuniyetle homurdanmasına neden oluyor. Zihnim sakin, neredeyse dingin, bu duygu o kadar beklenmedik ve o kadar hoş ki gerçekten gülümsüyorum. Aklımın bir köşesinde belli belirsiz bir düşünce var. Acaba başka bir ejderhayı becermek benimkini yatıştıran tek şey olabilir mi? Belki de Francesca'yı istediği gibi uçmaya götürmeliyim. Muhtemelen havada nasıl sevişeceğimizi çözebiliriz ve bu benim uçuş zevkimi tekrar geri getirir. Günün acımasız ışığına karşı gözlerimi kapalı tutarak ellerimi belinin o ilginç kıvrımında gezdiriyorum, sonra daha yukarılara, parmak uçlarımı kolunda, köprücük kemiğinde gezdiriyorum ve-

Boynunu çevreleyen kalın bir metal parçası buldum.

Uzuvlarım bedenimi yatağın diğer tarafına fırlatırken dünyam yan yatıyor ve Aurelia bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefes nefese, benim kadar şok olmuş bir halde.

Oly kapıyı açmadan önce kapıyı çalar ve Heather'la birlikte kapının girişinde belirir.

Spawn yataktan bir tavşan kadar hızlı kalkıyor, kafesine geri dönüyor ve sanki bütün gece oradaymış gibi kapıyı kapatıyor.

Aurelia

T Bu olmamış gibi davranma oyunu muhtemelen şimdiye kadar icat edilmiş en iyi oyundur. Ve herkes benimle birlikte oynuyor. Bu sabah, kendimi battaniyenin altına soktuğumda Eugene, Heather sevimli bir hareketle karartma perdemi açıyor ve ben de sanki yeni gibi onlara bakıyormuş gibi yapıyorum.

Az önce uyandım, ama kabaca... biraz rahat ve yumuşak olduktan sonra. Xander'ın beni çılgınca şeyler yapmaya iten tehlikeli erkeksi bir kokusu var - Francesca olduğumu düşünmesine izin vermeme rağmen.

Heather beni dışarı çıkarıyor ve kendimi banyoya atıyorum, duşa giriyorum ve bana sessizce verdiği sabunla kendimi ovuyorum. Agresif bir şekilde keselenmemin yarısında sabunun koku nötrleştirici olduğunu fark ediyorum.

Xander'ın döl kokusu üzerimdeyken şatoda dolaşırsam ortaya çıkacak felaketi hayal bile edemiyorum. Babası bundan hoşlanabilir ama Francesca?

Muhtemelen beni canlı canlı kızartırdı.

Ben dışarı çıktıktan ve Xander da sırasını aldıktan sonra, elbisemin kollarını bilinçli bir şekilde çekiştiriyorum ve tasmayı almak için arkamı dönüyorum.

Ama bana yakın bir yerde durmuyor.

"Bugün değil," diyor Xander, bana değil kapıya bakarak. "Bugün kafesinde kalacak."

Bahse girerim bana bakamaz çünkü tekrar tahrik olur... ama ben o kafese geri dönemem. Sadece...yapamam.

"Lütfen," diye inledim, sesim titrediği için kendimden nefret ediyordum. "Beni oraya geri koymayın."

"Kafesine gir, Spawn." Sesi saf soğuk, sert bir kötülük. Dün gece kulaklarımı bir ninni gibi dolduran yumuşak iniltilerin tam tersi.

Heather beni kafesin içine sokmaya çalışıyor ama içimdeki sıcaklık ve öfke yükselirken yerimde duruyorum. Eugene görünmez benliğini bacağıma bastırıyor.

"Biliyor musun, bunu daha önce görmemiştim," diyorum . "Ama kız kardeşin baban dediğin o canavar tarafından incitilirken senin *hiçbir* şey yapmadan oturduğunu görene kadar-" Xander'ın devasa omuzları sertleşir. "Sen hiç de canavar değilsin, Xander Drakos. Daha da kötüsün. Sen lanet bir korkaksın."

Telekinezi gücü beni geriye doğru itiyor ve kafes kapısının üstündeki parmaklıklara çarpıyorum. Sırtımda bir acı patlıyor ve öne doğru katlanarak kafesin içine kızarmış bir hindi gibi tıklımama izin veriyorum.

Xander ve insan hizmetkârlar ayrılmadan önce kafesin kapısı çarparak kapanıyor ve kendini kilitliyor. Hıçkırıklarımı bastırmak için ağzımı kapatıyorum, gözlerimi kapatıp kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. O piç beni koridorun sonuna kadar duyabilirdi ve ben ona bu zevki tattırmak istemiyorum.

Bunun yerine, dün sabahtan beri içimde biriken hayal kırıklığı çığlığı nihayet kendini dışarı vurmada önce otuz saniye boyunca kendimi tutuyorum. Parmaklıklara bağıyorum, kollarımın yuvalarından çıkacağını düşünene kadar onları sallıyorum.

Eugene protesto etmek için kanatlarını çırpıyor, soğuk havayı yüzüme çarpıyor ve ciyak ciyak bağıyor.

"Bunu yapamam Eugene," hıçkırıyorum, kucağıma tırmanırken yüzümü kapatıyorum ve onu yakın tutarak kığımın üzerine düşüyorum. "Bunun aşağılanması. Geri kalanına hazırdım ama beni o korkunç yaratıkların önüne atmak..." Başımı sallıyorum. İleri geri. İleri geri. "O artık gerçekten farklı bir insan. Eskisinden çok çok daha kötü. Raquel'i tuzağa düşürdüğü için üzülmedi bile." parmaklıklara yaslanarak gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Daha da kötüsü, dün geceyle ilgili kafam karıştı. bir hareketle uyandığımda gerçek olduğunu hissetmemiştim. Yorgun, acı içinde ve perişan bir haldeydim, genç kızlık anılarından birinden yeni uyanmıştım. Ve sonra yumuşak elleriyle bana uzandı ve ben .

Eski, yıpranmış bir heykel gibi *ufalanmıştı*, artık kendini bir arada tutamayacak kadar kırılıyordu. Arkadaşlarımı özlemiştim ve o iğrenç ruh yarası erkeksi dokunuşla biraz daha az acımıştı. Tenimde, ağzımda, amımda nasıl hissettirdiğini hatırladıkça utanç doluyor içime.

Sızlanıyorum ve hemen kendime kızıyorum.

"Sikerim böyle işi" diyorum. "Ya sadece eve gitseydik?"

Eugene tüm kalbiyle aynı fikirdeymiş gibi hüzünlü bir gıdak sesi çıkarır.

"Ama yapamayız," diye açıklıyorum. "Arkadaşlarımızı korumak için buradayız. Babamın dişlerini sevdiklerimden uzak tutmak için. Ve Damien misilleme olarak muhtemelen Henry ve Nimpins'i öldürecek. Flores, Raquel'i öldürecek. Onları kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız."

Eugene bunun üzerine öfkeli bir ses çıkarır.

Kapının altında bir gölgenin titreştiğini görmeden önce birkaç dakika Eugene'e mırıldanıyorum. Aklıma hemen Gulyabani geliyor ama büyük gölgeye önce küçük bir gölge, sonra da bir başkası eşlik edince bunu bir kenara bırakıyorum.

Ejderha kilidi vınlıyarak devre dışı kalırken kapıda bir kıkırdama duyulur. Kapı çarparak açılır ve iki yavru kapıdan hücum eder.

"Bir görevdeyiz, Lia!" Kız kardeşi ve Selena hızla içeri girerken Emerson kafesimin önünde durdu. Dişi ejderha kapıyı arkalarından kapatıyor ve ben aniden alarm durumuna geçerek doğruluyorum.

Selena bu sabah solgun, şüphesiz kilitli kulede geçirdiği korkunç geceden dolayı. Yeni duş almış ve temizlenmiş; boynunda sadece benim kartal gözlerimin görebildiği belli belirsiz kırmızı iz dışında hiçbir şey yerinde görünmüyor. Gözlerini kafesime dikmişken gözlerinde karanlık bir parıltı da var.

"Lia bir kafeste!" Emerson kıkırdar. "Neden kafestesin, Lia?"

"Evet, neden bir kafesin içindesin?" Delilah papağan gibi ötüyor. Sonra burnunu kırıstırıyor. "Senin için çok küçük."

"İnsanlar kafeslere ait değildir," diyor Selena sessizce.

Ona dikkatle bakıyorum. "Ya da kuleler." Gözleri parlıyor.

"Ama eğlenceli görünüyor," diyor Emmerson, içeri bakmak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek. "Belki yatıya kalabiliriz?"

"Hayır," diyorum hemen. "Bu çocuklar için değil." "O zaman kimin için?"

Selena'ya bakıyorum. "Siz buraya nasıl girdiniz?"

Dudaklarında nadir görülen bir gülümseme seğiriyor. "Xander'ın büyüündeki küçük bir boşluk. Çocuklara zarar gelmesini asla istemiyor, bu yüzden büyüü kilitli olduğu her yere girmelerine izin veriyor."

"Xander Amca bizi seviyor," diye başını sallıyor Delilah.

"Yığınla," diyor Emmerson, parmağını kaldırıp kafesin kilidine dokunarak. Sessizce ve itiraz etmeden kapı menteşesinde açılır. İçeri uzanıp Eugene'i okşuyor, nefesinin altında usulca gıdıklıyor.

"Hadi kıyafet , olur mu?" Selena diyor ki.

Açık kapıya, çocuklara ve Selena'ya bakıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Xander ve babam bu sabah uzun bir toplantıda olacaklar," diyor Selena ve sesi tuhaf bir şekilde üzgün. "En az üç saat boş vaktimiz var."

"Serbest zaman!" Yavrular tezahürat yapıyor, yumruklar havada.

Eugene heyecanla ciyaklıyor, mengene gibi tuttuğum yerden kurtuluyor ve kafesten dışarı koşuyor.

Odadaki gizli kapıları görebildiği anlaşılan Selena, iki elbisemin bulunduğu küçük dolabı buluyor ve birini bana uzatıyor. Delilah giyinmeme yardım etmekte ısrar ediyor, elbisemin eteklerini çekiştiriyor ve kollarımı benim için aşağı indiriyor. Emerson saçlarımı taramakta ısrar ediyor ve ben de yüz buruşturmalarımı saklayarak bu çileli işe katlanıyorum.

Delilah tasmamı aramaya başladığında, Selena nazikçe insanların tasma takmadığını açıklıyor.

"O zaman Xander Amca neden onu her gün tasmayla gezdiriyor?" Delilah ellerini kalçalarının üzerine koyar.

"Xander Amca bunu yapmakla hata ediyor," diyor Selena sakince, "Ama bunu sonra konuşuruz. Gidip büyükanneyi görelim. Hiç şüphe yok ki

bizim için."

Eugene ve ben, tasmam olmadan çok anormal hissettiğimi itiraf etmekten tamamen utanarak kapıdan dışarı çıkarıldık.

Bu kadar çabuk mu alıştım?

Boynumu ovuşturarak, koşuşturan yavruları ana salona kadar takip ediyorum ve kalenin daha önce hiç bulunmadığım bir bölümüne geçiyorum. Köşeyi dönmeden önce çınlama, su akıntısı ve tahtaya sürtünen porselen sesleri bana ne olduğunu söylüyor.

Leydi Drakos uzun ahşap mutfak tezgahında bir tabureye oturmuş, küçük bir soyma bıçağıyla doğrama tahtasında ceviz kesiyor.

Bizi gördüğünde, olabildiğince iyi bir şekilde ısıldıyor ve kollarını uzatıyor. Gözlerini biz yetişkinlere dikmeden önce yavrular sarılmak için ona doğru koşuyor. "Bu sabah incirli ve cevizli kek olacak," diyor o kısık, zayıf sesiyle. "Bir de peynirli ve pastırmalı somun."

Ağzım hemen sulanmaya başladı. Beni tam olarak aç bırakmıyorlardı ama yemekler basit ve baharatsızdı. Hapishane yemeği.

"Kulağa çok hoş geliyor anne," diyor Selen ve hemen masanın üzerine yığılmış malzemelere yöneliyor.

Çekinerek bir adım öne çıktım. "Şefler bugün burada değil mi?"

"Ayda bir kez yemek yapmayı seviyoruz," diyor Leydi Drakos. "Birlikte hazırladığınız bir şeyi yemek daha tatmin edici oluyor."

Gözlerimin arkası yanıyor.

"Gelin," diyor Selen çocuklara işaret ederek. "Ellerinizi yıkayın ve şu unu ölçelim."

Onun da bana seslendiğini fark etmem bir anımı alıyor. Leydi Drakos cevizleri doğramaya devam ederken ben de mutfağın diğer tarafına geçip ellerimi yıkıyorum. Çocuklar üzerlerine küçük ejderhalar işlenmiş fırfırlı tartan önlükler giyiyorlar. Sevgiyle dikilmiş ve yıpranmış görünüyorlar ve Leydi Drakos'un bunları ne kadar yaptığını merak ediyorum.

Emmerson bir çekmeceye uzanıyor ve düzgünce katlanmış bir yığın beyaz giysi çıkarıyor. Bir tanesini açıp kafasına geçiriyor ve bana sırtıyor.

"Şef şapkaları!" diyor heyecanla. "Herkes bir tane alır!"

Sonra büyükannesine, sonra annesine ve Delilah'ya birer tane dağıtıyor. Xander'ın yeğeni şapkasından bana bakıyor. "Sadece dört tane var," diyor sessizce. "Bugünlük benimkini alabilirsin." Utangaç bir tavırla bana uzattı.

Gözlerimin arkası tekrar karıncalanıyor ve "Seninkini alamam, Delilah" demeden önce yutkunmak zorunda kalıyorum.

Başlığı açıp nazikçe başıma geçirmeden önce biraz somurtuyor. Onu memnun etmek için eğilmek zorunda kalıyorum, ama o takıyor ve çekiştirerek yerine oturtuyor. "Xander Amca paylaşmanın küçük bir ejderhanın öğrenmesi gereken önemli bir şey olduğunu söylüyor. Aksi takdirde, büyüdüğümüzde fazla sahiplenici olabiliriz."

Selena'nın beni izlediğini hissediyorum. Gözleri boğazımdaki kazınmış altın şeride kayıyor ama fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Çok naziksiniz," diyorum, amcasının kendi tavsiyesine uymamasına kızmış gibi görünmemeye çalışarak. "Teşekkür."

Selena ve Leydi Drakos beni aile yemeklerine dahil etmek için büyük özen gösteriyorlar. Emmerson'ın yüzüne un bulaşıyor, o andan sonra ona 'hayalet ejderha' diye hitap etmek zorunda kalıyoruz, yoksa talimatları dinlemiyor.

"Hayalet ejderha şimdi hamur açacak mı?" Selena resmen soruyor. "Delilah, sadece bir tane çiğ yiyebilirsin. Daha fazla yeme yoksa karnın ağrır."

"Büyükannem sally-mona'nın sadece insanlar için olduğunu söyledi," diyor Delilah, çiğ hamur topunun tamamını ağızına atarken. "Ben insan değilim."

Eugene öfkeli bir şekilde ciyaklıyor. "Eugene haklı," diyorum. "O yumurtalarda zaten *salmonella* yoktu."

Emmerson tahta kaşığı yalamayı bırakır. "Anlayabiliyor musun?" "Kuşlar çürük yumurtaları iyilerden ayırabilir."

"Çok kullanışlı," diye mırıldanıyor Selena, fırının içine bakarken.

Çok geçmeden hava taze pişmiş ekmek, erimiş peynir ve çıtır domuz pastırması gibi kokuyor. Çocukların neşeli kahkahaları ve Delilah ne zaman bir şeyden utansa yüzünü yanıma sakladığı gerçeğiyle birleştiğinde, objektif olarak cennetteyim.

Buraya geldiğimden beri ilk kez boynumdaki metalle birleşen derinin acısını unutmayı başarıyorum. Tutsak bir hayvan olduğumu unutuyorum.

Emmerson'ın bana özenle uzattığı ıslak tabağı kurularken Selen'a "Yavruların güzel," diye mırıldanıyorum.

"Onlar bir lütuf." Ciddileşmeden önce hüzünle gülümsüyor. "Dünyaya en kötü koşullar altında geldiler." Yutkunuyor. "Ama biz galip geldik."

Bu beklenmedik açıklama karşısında gözlerimi kırıştırdım. "Özür dilerim, bilmiyordum. Artık her şeyin daha iyi olmasına sevindim." İnce kaşlarının arasında küçük bir çatıklık beliriyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama açıkça vazgeçiyor.

"Saat on ikiye yaklaştı," diyor Leydi Drakos, peynirli ve pastırmalı somunun bulunduğu tavanın kenarında bir bıçak gezdirerek. "Öğle yemeği için tabakları hazırlamaya başlasak iyi olur. Aurelia, sevgilim, şuradaki dolaptan sağlık iksirimi uzatır mısın?"

Sevgi sözcükleri karşısında kalbim sıkışıyor. "Tabii ki."

"Ve benim için bir bardak portakal suyu doldurma nezaketini gösterir misiniz?"

"Benim için zevktir, Leydi Drakos."

Bana gülümsüyor ve sanki bulutların arasından güneş çıkmış gibi hissediyorum.

Arkamı dönüp küçük dolaba yöneliyorum ve onu açtığımda uzun boyunlu, yuvarlak gövdeli, tanıdık zümrüt rengi cam şişelerle dolu olduğunu görüyorum. Hepsinin üzerinde *Lady Drakos* yazan siyah bir etiket var, başka bir şey yok. Bir tanesini çıkarıp dikkatlice bankın üzerine yerleştiriyorum ve gücümün onu incelemesine izin veriyorum. Kendime daha fazla zaman tanıyarak yavaşça ilerliyorum, cam eşyaların bulunduğu çekmecenin yanına, sonra da daha büyük, endüstriyel çelik buzdolabına yöneliyorum.

Kuş şifacıları genellikle iksir hazırlamazlar. Bizim alanımız doğrudan vücudu iyileştirmektir ve liseden sonra eğitim aldığımda bana da bu şekilde öğretildi.

İksirler ve tonikler sırtlan cadıların alanıdır.

Karışım bulanık ve son hazırlık için hafifçe süzüldüğünü söyleyebilirim. Küçük otlar kahverengi sıvının etrafında yüzerek hafif bir tortu oluşturuyor. Ama sadece bitkilerden fazlası var. Bir sakinleştiricinin hissine sahip, ama uyku türünden değil. Kaşlarımı çatarak, mantarın tıpasını açıp portakal suyu bardağına biraz dökerken acele etmiyorum.

Arkamı dönüp bardağı kabul ederken gülümseyen Leydi Drakos'a sunuyorum. Gözlerinde bir bakış var. Zar zor anladığım bir parıltı. İksir şişesini dolaba geri götürüyorum ve tekrar içine yerleştiriyorum. Tüm stoğa bakıyorum.

Selena kibarca öksürdüğünde çok uzun sürdüğünü anlıyorum ve dolabı kapatıyorum, suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

Emmerson bir tabak taze, yapışkan ekmeği önüme itiyor ve mutlu, özensiz bir sırtışıla kendi sıcak parçasını yiyor.

"İstediğin kadar al," diyor Selena, saatine bakarak. "O zaman seni odana geri götürsek iyi olur."

"Doğru," diyorum, pastırmalı ve peynirli somundan bir parça alıyorum, mozzarella peyniri parçaların arasında en lezzetli şekilde uzanıyor. "Toplantıları bu kadar uzun sürdüğü için şanslılar."

Odanın enerjisi değiştiğinde bunu hissedebiliyorum. Leydi Drakos kaskatı kesiliyor ve elindeki kadehi masaya bırakıyor. Bana bakmak için döndüğünde kucağına dayadığı eli titriyor ve yüz ifadesinde okuyamadığım, okumaya *cesaret* edemediğim bir şey var. "Çok üzgünüm Aurelia."

Bölüm 40

Scythe

Şafak sökmek üzereyken , Savage ve Lyle'in arasında yavru köpekler gibi dolanmıştım. Savage'in bacağını itiyorum ve uyanırken mırıldanıyor.

"Peynir...nefis."

Lyle yataktan fırlıyor ve hemen bir aslan gibi odada volta atmaya başlıyor... daha doğrusu bir aslan gibi, regina'mız alındığından beri her sabah yaptığı gibi.

"Bize iyi bir anı gönderdi," diye homurdandı Lyle. "Muhtemelen bizi bastırmak için."

"Ama nasıl gönderdi?" Savage pencereden dışarı bakmak için ayağa kalkarak soruyor. "Haftalardır iletişim kurmaya çalışıyoruz."

"Bir şekilde malikane dışında bir bağlantı kurmuş," diyorum. "Muhtemelen suç lordlarıyla buluşmak için ayrıldığında."

"Ama Xander onu neden götürsün ki?"

Aklıma bir dizi neden geliyor ve her biri beni soğukkanlı halimden çıkarmakla tehdit ediyor. Kader toplantısıyla ilgili raporlarımız en hafif tabirle yetersizdi. Toplantıya katılanlar birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruptu.

"Diğer suç lordlarından biriyle konuşmamız gerekiyor," diyorum. "Ama hangisini seçeceğiz? Hepsinin ölmemizi istemek için sebepleri var."

"Koleksiyoncu mu?" Savage sorar.

"Bana yarı doğruları söyleyecek kadar kurnaz," diye düşünüyorum. "Hayır, şahinleri göreceğiz."

"Yine de onu gördün mü?" Savage hüzünle soruyor, sanki Regina'sını akademinin garaj yolunda yürürken görecekmış gibi hâlâ pencereden dışarı bakıyor. "Kısa bir süre için mutlu hissetti."

"O da acı çekiyordu," diye mırıldandı Lyle. "Onu tasmalamışlar. Bizi aksi yönde ikna etmeye çalışıyor ama ben daha iyi biliyorum."

Drakos'un mutfağındaki Regina'mın anılarını gözden geçiriyorum. Ne Leydi Drakos'u ne de Selen'a'yı uzun yıllardır şahsen görmedim, o zaman bile uzaktan görmüştüm. Medyadan uzak tutuldular.

"Yavrular büyümüş," diye düşünüyor Savage. "Gerçekten o kadar uzun zaman oldu mu?"

"Leydi Drakos beklediğimden daha yaşlı görünüyor," diyor Lyle. "Aldığı o iksir neydi?"

"Evet!" Savage ilgiyle söylüyor. "*Neydi o?*"

Köpekbaliğim ve ben bu iksirin anısına odaklanırken hareketsiz kalıyoruz. Çünkü o iksirin ne olduğunu tam olarak biliyoruz ve sanırım Regina'm da bunu anladı.

Bölüm 41

Aurelia

Leydi Drakos'un ne için özür dilediğini anlamam biraz zaman aldı. Ertesi sabah Heather örtülerimi açtığında, salonda bir etkinliğin gergin, hareketli enerjisi var.

Hava. Xander'ın dün sabahı gibi, ama daha kötüsü.

Xander hâlâ bana bakmıyor ya da benimle konuşmuyor. Bunun yerine Heather'a bir kez daha bana kıyafet vermemesi talimatını verdi. Dün kafesime döndüğümde elbisemi çıkarmış ve yatarken daha iyi örtünebilmek için battaniyemin altına saklamıştım. Neyse ki bu sabah, örtüler kalkmadan önce çıkarmayı hatırlamıştım.

Olly, Heather ve Xander'ın önünde çıplak duruyorum ama bu sefer tasmağını yakama takarken bunu eliyle yapıyor.

Sessizce beni aşağıya indiriyor, Eugene'in kanadı bileğimi sıyrarak orada olduğunu haber veriyor.

Yüksek güvenli bankacının banka soygunu yapmak için eline değerli bir şeyle dolu bir bavul kelepçelediği banka soygunu filmlerinden birinin havasını taşıyor.

Kilit altında gereken çok değerli bir şey.

Xander beni Ghoul, Solomon ve bilim ekibinin beklediği yeraltı tesisine götürüyor.

Büyük memnuniyetsizliğime rağmen bugün Mace Naga, Damien Agnis ve Flores Drakos da burada. Çıplaklığım hakkında ne düşünüyorlarsa kendilerine saklıyorlar. Aslında herkes sessiz ve son derece ciddi.

Boş şakalar ya da gülümsemeler yok. Çelik masanın bulunduğu laboratuvarın eşiğinden geçerken Ghoul'un bile bana sunacak bir şeyi yok.

"Bayan Boneweaver," diyor Solomon ağırbaşlı bir şekilde.

"Bugün ne yapacaksın?" geldiğinde yavaş bir şekilde masaya doğru ilerliyorum. Masanın kurulma şeklinden dolayı ayaklarım herkesin oturduğu pencereye bakıyor. Uzanmak için garip bir yol, özellikle de babam tam orada otururken. Yan tarafına ve Eugene yanıma doğru kanat çırpıyor.

"Bugün durumunuzu belgeliyoruz," diyor Solomon. "Lütfen uzanın."

Kalbim küt küt atıyor ve ter içinde kalıyorum. İsteksizce bacaklarımı yukarı sallıyorum, başımı çeliğe yaslarken onları birbirine bastırmaya dikkat ediyorum.

"Saat dokuz yüz," diye dikte ediyor Süleyman ve iki yılan elle ve dizüstü bilgisayarla belgeliyor. "1 Kasım'da." Gözlerimin içine bakıyor. "Şahsın durumu, Aurelia Naga- Boneweaver, aşağıdaki gibidir. Alın: izsiz, her iki kaş mevcut, her iki göz mevcut, irisler peygamber çiçeği mavisi, sklera beyaz ve iki taraflı küçük kırık kılcal damarlar var. Gözlerin altında mavimsi torbalar. Burun, işaretlenmemiş-" Gözlerini kısıyor. "Cetvel, lütfen. Evet, burun deliğinin sağ tarafında iki milimetrelik sivilce var." Büyük bir dehşete kapılmama rağmen, vücudumun durumu hakkında, küçük tüylere ve lekeler, hatta güzellik izlerine kadar ayrıntılı bir şekilde devam ediyorlar. İlk günümde de benzer bir şey yapmışlardı ama *bu* kadar detaylı değil. Kısaca meme uçlarımdan bahsediyor, ki bu yeterince kötü, ama karnımın alt kısmına gelene kadar paniklemeye başlamıyorum.

"Açman Aurelia."

Gözlerim bunca zamandır sessizce beni izleyen, gölgeli bir dev gibi üzerimde yükselen Ghoul'a kayıyor, daha birkaç hafta önce beni anlamsızca beceren canavardan eser yok. "Ama herkes görecek."

"Mesele de bu zaten," diyor Solomon duygusuzca. "Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Lord Ghoul geçici olarak görüşü engelleyecek."

"Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle.

Ghoul kollarını kavuşturmadan önce masanın sonuna doğru rahat adımlarla ilerliyor. Yüzünü benden çevireceğini düşünmüştüm ama tabii ki

O piç görmek istiyor.

Dizlerimi kırmadan önce topuklarımı yukarı çekiyorum. Solomon iki parmağıyla beni açmadan önce eldivenlerini takıyor. Yeterince nazik ama ne olursa olsun bu tam bir işkence. Ayak parmaklarım ve el parmaklarım tiksintiyle kıvrılıyor. Eugene başımın yanında oturuyor, hâlâ görünmüyor ve sıcak bedenini yanağıma bastırıyor.

O zaman ne yaptıklarını anladım. Bir mobilya sahibinin bir eşyayı internetten satışa çıkarırken yaptığı şeyin aynısını. Tüm parçalarımın mevcut olduğunu belgeliyorum.

O karanlık beni tüketiyor. Soğuk, derin ve siyah olan. Tehlikeli gıcırdayan dişleri ve biraz daha fazlasını gören gözleri olan.

Ben soğuğa gömülürken duygularım dışarı itiliyor ve uzaklaşıyor.

Süleyman sanki o da bunu yapmak istemiyormuş gibi hızlı davranır.

"Bekaret korunmamıştır. Vulval anatomi normal ve iz bırakmamış olarak sunulur."

Normal Aurelia bacaklarını kapatır ve oradaki adamlara ters ters bakardı. Soğuk, büyük beyaz köpekbalığı Aurelia onları yavaşça kapatıyor. Solomon benden kan almadan önce bacaklarımın ve ayaklarımın durumunu belgeliyor. Sonra kartallarından biri iç organlarımı tarıyor ve her birini tek tek belgeliyor.

En büyük korkum, on üç yaşındayken gecenin bir yarısı çığlıklar atarak uyanmama neden olan korkum, bu gece gerçekleşecek.

Açık artırma.

Kilit paydaşlar burada ve misafirleri de bu akşam gelecek.

Acaba Scythe'ın bekaret açık artırmasında gördüğüm gibi mi olacak? Onu bir daha gördüğümde her şeyi anlatmam gerekecek. Ayrıca burada olsaydı bana ne gibi bilgece tavsiyeler verirdi merak ediyorum.

'Av olmadığınızı bilmelerini sağlayın' ya da belki 'Aklınızla oynamalarına izin vermeyin'.

"Bir canavarlar müzayedesini," diye yüksek sesle düşündüm soğuk, cansız bir sesle.

"En kötüsü," diye onaylıyor Ghoul, hâlâ tepemde durup izleyenlerin görüşünü .

"Boneweaver'ı yetiştirmek için," diye devam ediyorum.

Solomon rahatsız bir şekilde bana bakıyor. "Yine soğudu. Obsidyen prangaları düşünmeliyiz."

Mace Naga ayağa kalkar. "Bu gece için Obsidian, Leydi Sırtlan büyüsunü tamamladıktan sonra."

Kendimi kendi arkadaşlarımdan koruyamıyorsam, birilerinin bunu benim için yapması gerekir.

"Obsidyenle bile," diye devam ediyor Mace, "ilk sefer için uyumlu olmayacak."

Dudaklarıma yayılan sırtış, iğne gibi keskin noktalara dönüşmüş dişlerimi gösteriyor. Bilim adamlarından birinin nefesi kesiliyor ve Solomon bir adım geriye sendeliyor. "Yüce Tanrıça."

"Uyumlu bir Boneweaver olacağım." Sesim alaycı ve karanlık -Kabustan bir şey. Çünkü bir kâbusun içinde yaşamak zorunda kalırsam, yapacağım en akıllıca şey kendim bir kâbus olmaktır.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Damien Agnis'in yüzündeki dehşet ifade gerçekten tatmin edici, çünkü elinde nimpin kutusuyla tökezleyerek laboratuvara giriyor. "Uyumlu olmalısınız yoksa tüm nimpinleri öldürürüm!" diye haykırıyor.

Sırtışım hiç bozulmuyor. "Ama onları öldürürseniz, bana karşı kullanabileceğiniz başka bir şeyiniz kalmaz."

Xander sonunda konuşuyor, gözleri keskin, duruşu sert. "Raquel elimizde, Spawn."

"Gözlerim tanıdık mı lanetli ejderha?" Ona bakıyorum. "Seni korkutuyorlar mı?"

"Beni neden korkutasın ki?" diye .

"Sadece korkmuş olanlar eş bağını reddeder," diye cevap veriyorum yumuşak bir şekilde. "Sadece korkanlar bu kadar *öfkelenir*. Sadece korkanlar kendilerini lanetler." Kıkırdamam karanlık ve her zaman soğuktur. Ben bir şairim. Bir peygamberim. Dostlarım gurur duyardı.

Xander, Ghoul'u kenara itip yüzüme bakıyor, kendi ifadesi de sert, burun delikleri açık, gözleri parlıyor. "O zaman sana şunu sorayım: Halüsinasyonlar ortaya çıkmadan önce bu durumda ne kadar kalabilirsin? Perili olmadan ve iblisler seni takip etmeden ne kadar önce?"

Yüzüne gülüyorum. "Ben zaten lanetliyim, lanetli-bir. Ben zaten deliyim. Hayaletler arkadaşım olacak ve çılgınca dans edeceğiz."

"Seni kara ateş ve soğuk kan içinde yanarken izlerken dans edeceğiz." Başımı arkaya yatırıp tekrar kıkırdıyorum, büyük beyaz köpekbalığının çılgın bir kaltak olduğunun sadece belli belirsiz farkındayım.

Bu bana uyar.

"Ağzını tıkayın," diyor Damien Agnis, ağzı tiksintiyle doluyor. "Daha fazla konuşmasını duymak istemiyorum."

Onu işaret ediyorum. "Omurgasız ve spermsiz. Anka kuşu lordu için sırada ne var?"

"Lord Basilisk," diye tersliyor Mace, soğukluğu benimkiyle yarışıyor.

Bakışlarım ona dönüyor, kötü niyetli gözleriyle karşılaştığımda gözlerim tehditle parlıyor. "Regina-katili," diye tıslıyorum, kalın gölgelerden oluşan bir top ağzıma tıklımadan hemen önce.

Bu his aynı anda hem tuhaf hem de eğlenceli. Gulyabani'nin gölgeleri dilimde tatlı bir tat bırakıyor. Kadife gibi yumuşak, gece yarısı fırtınası gibi güçlü.

gölgelerin ağzında boğuklaşıyor ve canavarların teker teker gitmesine neden oluyor, ta ki geriye sadece lanetli Xander Drakos, ölülerin efendisi Ghoul ve sadık kümes hayvanı yoldaşım Eugene kalana kadar.

"Yine uzun bir yol," diyor Ghoul, iki bileğimi de ellerinin arasına alıp beni çelik masanın üzerinden çekerek. Sesi sessiz ama hâlâ duygusuz. "Bu haldeyken aptalca bir şey yapma."

Ama aptalca bir şey yapamam çünkü bu şekilde zekiyim. Xander tasmamı tekrar yerine takarken bir mırıltıyla karşılık veriyorum. Kirpiklerimin altından ikisine de bakıyorum, gevşek saçlarımın aşağı kaymasına ve yüzümü çerçevelemesine izin veriyorum.

Xander burnundan nefes verir. "yürüyeceksin." Bilerek kıkırdıyorum.

Soğuk derinliklerin baş rahibesi olarak çıkış yolunu gösterdiğimde Ghoul da aynı fikirde görünüyor. "Sana arkadan saldırmamasından mı korkuyorsun?" diye alay ediyor. "Yoksa yine onun kışına mı kafayı taktın?"

Xander kaba bir ses çıkarır ama hiçbir şey söylemez.

Doğruca dışarıda bekleyen araba filosuna ve otomatik tüfeklerini çekmiş yılan ordusuna doğru .

Bütün bunlar benim için mi? Ne eğlenceli.

"Geride kal," diye uyarıyorum Eugene'i. "Gittiğimiz yer sana göre değil." Suskunluğunu hissediyorum ama o iyi bir horoz ve bana itaat ediyor.

Yol uzun ve sıkıcı. Bana düşünmek için zaman veriyor sanırım. Yaymak için zaman. Hesaplama zamanı. İnsan Aurelia'nın düşmana bu teslimiyetten ne beklediğini bilmiyorum.

Soğuk beni uzun zaman önce yaptığım gibi kudurmaktan kurtarıyor. Gerçi sanırım soğuk bir bakıma kuduzluğun köpekbalığı versiyonu. Çünkü yaptığım şeyle başka nasıl başa çıkabilirim ki?

Olmak üzere olan şeyle mi?

Bu seçimi sen yaptın, diyorum kendi kendime. Leydi Boneweaver arkadaşları için fedakarlık yapıyor. Derisini feda ediyor. Rahmini. Onurunu. Çünkü bu gece, büyük canavarlar bizi satın almak için savaşıyor. Ve daha önce pençelerini ve dişlerini kullandıkları yerde, bu gece modern dünyanın güç biçimini kullanacaklar: para.

İç çekiyorum, uzun ve alçak sesle. Sonunda, gözlerimi kapattığımda, dostlarımı hayal ediyorum. Ama bu hoş bir rüya değil çünkü Savage, Scythe ve Lyle tepeden tırnağa kana bulanmış durumdalar.

* * *

Kamyon tam beş saat sonra gümbürdeyerek duruyor ve aracın kalın duvarlarından bile şehirde olduğumuzu anlayabiliyorum. İnsanların, hayvanların ve onların Cumartesi gecesi eğlencelerinin vızıldayan enerjisi tenimde ve saçlarımda titreşiyor.

Ama sadece şehrin genelindeki bir vızıltı değil, değil mi?

Kapıların kilidi açılır ve ses çıkarmadan sallanır, Ghoul'un ağzında yanan bir sigarayla orada durduğu görülür. Dışarıda her zamankinden iki kat fazla muhafız beklemektedir.

"Tüm bu tantana," diyorum masumca, Ghoul kamyonu adım atıp onu bir o yana bir bu yana sallarken. "Kimin için olabilir?"

Gölgeleri bu gece tüm gücüyle ortaya çıkıyor, onu gecenin gerçek bir varlığı gibi gösteriyor, neredeyse hiçbir uzvu görünmüyor, karanlığın kenarları kabus gibi bir aura gibi etrafında beklenti içinde seğiriyor. "Elbette benim için, yılandık," diyor eğilerek kamyonun duvarına sabitlenmiş her iki çelik pranga setinin kilidini açıyor.

"Hepsi *bundan* bir parça istiyor." Dramatik bir süpürme hareketiyle kendini işaret ediyor.

Benim anima da bundan bir parça istiyor. Ama o da diğer arkadaşları gibi kaığın teki, bu yüzden kpekbalığım onu görmezden geliyor.

Ayağa kaldırılıyor ve kamyonun kenarına ulaştığımızda, görkemli, karanlık bir binanın yükleme iskelesine park ettiğimiz yerde özel bir şeref kıtam olduğunu görüyorum. Yılanlar, göğüslerinde otomatik tüfekler tutarak iki yanda bir yol oluşturuyor. Yedi generalin hepsi orada ve en sonunda Mace Naga, Flores Drakos ve Xander baba, oğul ve kutsal hayalet gibi duruyorlar.

Ghoul kamyondan inip beni aşağı çekerken kendi şakama kıkırdıyorum. Bu beni Mary yapar. Türlerinin kurtarıcılarını doğurmamı bekliyorlar.

Yakındaki bir kulüpte dans müziği çalıyor ve gittiğim yerin orası olamayacağını biliyorum.

Bu gece gerekli miktarda paraya sahip olan insanlar, hayvan ve insan seçkinleri, bir satın alma işlemi yapmadan önce dans müziği dinlemezler.

"Masumların çığlıklarını dinliyorlar," diye mırıldanıyorum.

Ghoul beni dirseğimden tutup götürürken en yakınımıdaki yılan milisler bana temkinli bir şekilde bakıyor. Arkamızdan yaklaşıp kaçma umudumuzu kesiyorlar.

"ok rahat," diyor Ghoul. "Sadece büyük, mutlu bir aile."

 şeytani yaratık ayrılıyor ve kaşlarımı kaldırmama neden olan bir şeyi ortaya çıkartıyor.

"Ne kadar ortaçağ," diye . "Ne kadar barbarca."

Çünkü önümde antik tekerlekler üzerinde duran, obsidyen ve dökme demirden yapılmış insan boyunda bir kuş kafesi var. Parmaklıklar ağır bir obsidyen tabana yerleştirilmiş, tepede buluşana kadar yalvaran eller gibi yukarı doğru uzanıyor. Parmaklıklar boyunca ve zeminde, aralıklarla yerleştirilmiş acımasız metal viler, içinde sadece küçük bir boşluk bırakıyor.

İçinde duran kişi, vücudunun her yerinde viler tarafından drtlr. Delinme riskine karşı hareket edemezler. Tam bir tutsak.

Önlerinde durduğumuzda Flores sıkılmış bir şekilde Ghoul'a göz kırpmıyor. "Ağzını tıkamanız söylendi, General."

"Özür dilerim Majesteleri," diye kıkırdıyor Ghoul. "Emir vermeye alışığım, emirleri uygulamaya değil." Arkamızdaki birine işaret ediyor ve metal el değiştiriyor. "Aç kapıyı, yılanlık."

Ağzımı açmadan önce ağız tıkaçına tiksintiyle bakıyorum. Ghoul metal topu dişlerimin arasına yerleştirip başımın arkasındaki kayışları sıkıca bağlarken çevredeki her canavarın beni izlediğini hissediyorum. Eski menteşelerin çıkardığı gıcırtı bana birinin tekerlekli kafesi açtığını ve etrafımda döndürülerek platforma yerleştirilmiş metal basamaklara götürüldüğümü söylüyor.

Metal sivri uçlara bakarak, Ghoul'un eldivenli eli bir elimin yavaşça içeri tırmanıyorum. Beni bırakmadan önce gölgeleri ön kolumda yasak bir okşayışla kayıyor ve kendimi olabildiğince küçülterek iki çivinin üzerinden geçip kafesin ortasına giriyorum. O zaman bile, içeri girerken birden fazla diken çıplak tenimi sıyrıyor. Ama kapı kapanıncaya kadar tehlikeyi gerçekten hissetmiyorum. Çiviler göğüslerimin arasındaki boşluğa, karnıma birden fazla, böbreklerime iki, omurgama üç ve her bir uyluk ve baldırıma ikişer tane batıyor. Kafes yuvarlanmaya başladığında ve çivilerden biri hareketten kan çıkardığında yüzümü buruşturuyorum. Neyse ki bu şey elektronik, Ghoul elindeki cihazla uzaktan kumanda ediyor. İki ejderha ve kral kobranın ardından binanın içine doğru bir rampa .

Koridorlar neyse ki geniş, ben tekerlekli sandalyede ilerlerken yılanlar etrafımda bir alay oluşturuyor. Sonunda bir odaya giriyoruz, süslü kırmızı duvarlar ve kıpkırmızı desenli halı bana bir kumarhaneyi hatırlatıyor. Yıldızlı bir ayna ve lake ahşap bir masa dışında hiçbir şey yok.

"Onu içeri alın," diyor Mace Naga, eşiğin hemen dışında durarak. "Onu canınız pahasına koruyun. Bir saat içinde başlıyoruz."

Kapı arkamızdan kapandığında kafesim kendi kendine içeri giriyor ve odanın tam ortasında duruyor.

Gulyabani ve Xander etrafımda dolanıp bana bakarken, parmaklıkları iki elimle sıkıca kavrayarak kaskatı duruyorum. Değerlendiriyorlar.

Xander iç geçirir. "Hiç iyi görünmüyor. Neden kimse saçını taramadı?" Etrafına bakar, sanki Heather bir anda

ama tabii ki burada hizmetçi yok. "Gözlerinin altında torbalar var."

"Peki bu nedir?" Ghoul, bronz bir parlaklıkla yağ gibi etrafa saçılan berrak bir sıvı şişesini eline alıyor. Sanki kıvılcımı onu eğlendiriyormuş gibi kıkırdarak sallıyor.

"Bu onun cildi için," diye bir kadın sesi geliyor askerlerden birinden. "Sürülmesi gerekiyor. Sahnede ışıkların altında iyi görünüyor."

Ne de ben bir mücevherim.

"İşte, ben yaparım," der diğer generallerden biri, öne çıkar ve hevesle eldivenlerini çıkarır.

"Hayır, kokunu her tarafına bulaştıracaksın," diye tersliyor Ghoul, yağı cebine atarken.

Xander kafesimin arkasına geçiyor, parmaklıkların arasından uzanıyor ve saçlarımı ustalıkla fırçalıyor, dirençle karşılaştığında saç tellerimi başıma yakın tutuyor. Nefesinin altında karanlık bir şeyler mırıldanıyor ve birden Lyle'ı ve benim için saçlarımı yıkayıp taramayı ne kadar çok sevdiğini hatırlıyorum. Bana değer verdiğini göstermenin yollarından biriydi bu.

Burada benimle ilgilenecek kimse yok. Sadece düşmanlar.

Gözlerimin arkasındaki yanma her şeyi ele geçirirken soğuk kayma tehdidinde bulunuyor. Boğazım kapanıyor ve ağızımdaki tıkaç tükürüğün ağızıma dolmasına neden olurken nefes alışverişim hızlanıyor. Ghoul hemen fark ediyor ve tıkacı açmak için uzanıyor. Bir gölge uzanıyor, parmak gibi ama nazikçe ağızımın kenarını siliyor.

Tam o sırada kapı sert bir şekilde çalınıyor ve askerler kapıyı açıyor. Sürpriz bir şekilde, Kral Flores, Leydi Sırtlan'a önderlik ediyor ve arkasında Fabian Drakos var.

"Amca." Xander onunla el sıkışıyor ve ben birden neden burada olduğumu unutuyorum. Tüm oda o iki elin titremesinin altında kaybolup gidiyor. Bu Xander'ın ailesi. Onun insanları. Bu ihanet sadece bana değil, Scythe'a da ait.

Ve ben bununla başa çıkamam.

Sıcak, sıcak, sıcak, vücudum dönüyor, soğuk buz sarkıtları alev yalamalarına dönüşüyor. Leydi Sırtlan kafesimin etrafında dönüp dururken zaman çamur gibi akıp gidiyor. Dışarıyı engellemek için büyü

büyüm bana ulaşmasını engelliyor. Sonunda memnun bir ses çıkarıyor ama ben fark etmiyorum bile. Diğer herkes gittiğinde Xander gümüş prangalarımı obsidyen büyü sönmüleyicileriyle değiştiriyor.

Tek gördüğüm, tenimin sıcaklığı karşısında şaşkınlıkla parlayan o güçlü gözler. "Seni lanet olası korkak," diye tıslıyorum. "*Onunla* el sıkışmaya nasıl *cüret* edersin? Scythe'a zarar verenle."

Xander'ın kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşur.

"Ne?" Bilmiyor.

Obsidyen taş gücümü keserken mırıldanıyor, tüm öfke ve ıstıyı alıp uzaklaştırıyor. Öyle bile olsa, hâlâ öfkeliyim.

"Scythe bekareti için yapılan açık artırmayı kimin kazandığını sana hiç söylemedi mi?" Kelepçelerim yerine oturdu ve Xander benden uzaklaştı. Ona sert ve acımasızca bakıyorum. "Nasıl bilmezsın?"

Ghoul uzanıp ağızımdaki tıkaçı geri itiyor. Onu tekrar görebildiğimde, Xander hiçbir şey söylememişim gibi davranıyordu, cep saatine bakıyor. "On dakika!" diye bağılıyor. "Ve sonra gidiyoruz."

Yılanların hepsi onun sesinin ardındaki volkanik patlamayla irkilir.

Bölüm 42

Xander

Kuşu Gölü, Op. 20, Perde 2: No. 10 - Tchaikovsky

"T İşte " Bir insan için şarap doldurduğu açık giriş kapılarının önüne geldiğimde babam kolunu uzatıyor Politikacı. "Varisim."

"İyi akşamlar efendim," diyorum insanın elini sıkarken. Onları buraya davet ederek gerçekten de çukura düştük. İhtiyar moruğun diğer elit canavarlarla rekabet edecek kadar parası olduğundan şüpheliyim. Zaten hepsi gösteriş ve ağ kurmak için.

İçimdeki karanlığın tahammül edebileceği kadar çok tokalaşma ve hoşbeşten sonra sessizliğe karışıp telefonumu çıkarıyorum.

Scythe, Savage ve bana sadece işimizi yapabilmemiz için gerekli olan bilgileri vermişti. Bize bir isim listesi , deri ticaretine karıştığını doğrudan gördüğü kişilerin isimlerini. Onu ilk satın alan yaratığın da bu listede olduğunu varsaymıştım.

Serpent Spawn muhtemelen beni tedirgin etmeye çalışıyor. Beni aileme karşı . Ama onun özel öfkesiyle ilgili bir şey aklımın bir köşesinde bir şeyleri işaret ediyor. İşlemi doğrulamanın bir yolu yok elbette. Müzayedeler gizli tutuluyor ve tüm elektronik veriler soyulup şifreleniyor.

Bunu doğrulamanın tek yolu, orada bulunan herhangi bir kişiye sormak ya da...

Bir gong sesi, yumuşak ama emredici, seyircileri yerlerini bulmaları ve teklif verenlerin yerlerini almaları için uyarıyor. İç çekerek koridora geri dönüyorum, herkes salona girene kadar kalabalıktan uzak duruyorum. Işık loş, neredeyse insanların göremeyeceği kadar karanlık ve birinin karısı kendi trenine takılıp düşüyor. Hoparlörlerden çalan Mozart, bunun sertifikalı, elitist bir etkinlik olduğu yanılsamasına katkıda bulunuyor.

Paraları olabilir ama günün sonunda bu insanların hepsi çöp. Bir ejderhanın ayaklarının altındaki pislik, babam da aynı fikirde olurdu. Biz sadece paralarını almak için buradayız.

Ülkenin seçkinlerinden yüzden biraz fazlası izlemek için pelüş sandalyelere oturuyor ve en zenginleri, en çirkinleri, ilk beş sıra koltuğun elektronik açık artırma düğmeleriyle kurulduğu ön tarafa doğru ilerliyor. Daha yeni bir icat, özel bir teklif deneyimi yaratmak için. Bu gece milyonlar harcayacaklarsa, bunu şık bir şekilde de yapabilirler.

Görevliler kapıları kapatmaya hazırlanırken, kapılardan geçip salona giriyorum.

Yiyecek ve içecek akıyor ve beyaz önlüklü garsonlar en pahalı İskoç viskisi, Küba purosusu ve Kolombiya kokaini şişeleriyle ileri geri koşuyor.

Tüm bu dip sakinlerini geçip gerçek paranın olduğu ön tarafa doğru ilerliyorum: eski evler, asırlık vakıf fonları, külçe altınlarla dolu kasalar. Damien Agnis beyaz takım elbisesiyle tam ön tarafta oturuyor, şarap kadehine vuruyor, sanki teklif vermeye hazırlanıyor. Sağında ise Koleksiyoncu, ışıltılı eflatun elbisesi içinde, elinde purosusu, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi oturuyor, oysa herkes onun da bu müzayedeyi kazanmak için en az Damien kadar istekli olduğunu biliyor.

Arkalarında Mace Naga ve babam oturmuş, kristal bardaklarının başında sohbet ediyorlar. Koridorun diğer tarafında, ilk sırada eyaletler arası kaplanlar oturuyor, her bir yakut ve elmas kaplı parmaklarından kibir ve duruş damlıyor. Arkalarında Francesca ve ailesi oturuyor, şüphesiz gecenin her bölümünü değerlendiriyorlar. Sahneden itibaren dördüncü sırada, çeşitli evlerden gelen bir dizi personel oturuyor.

Drakos idari personeli tarafından. Bunlar gecenin anonim teklif sahiplerini temsil ediyor. Yüzlerinin ve işlerinin diğerlerinden gizli tutulmasını isteyen yaratıklar ve insanlar. Kim olduklarını sadece tahmin edebiliyorum ama çok da umurumda değil. Tek bildiğim, personellerinin burada oturması için yüklü bir depozito ödemek zorunda kaldıkları.

Hemen önlerinde Fabian Amca oturuyor. Yanına oturuyorum ve sahneye dönmeden önce bana sırtıyor. Belli ki o da diğerleri gibi heyecanlı, kalpleri heyecanlı insanların sahip olduğu o sinir bozucu, pıt pıt ritmiyle çarpıyor. Kulak zarlarımı tırmalayan bu ses, dikkatimi İngiltere'den ithal ettiğimiz müzayedecinin alkışlar arasında sahneye çıktığı sahneye çekmeden önce kulaklarımı tırmalıyor.

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar! Flores Drakos ve Malikanesi sizlere daha önce benzerini hiç görmediğiniz bir etkinlik sunuyor." Parlak topuklarının üzerinde zıplıyor. "Bu gece için ekstra özel bir şeyimiz var."

Bir alkış daha koptu ve arkadan biri yuhaladı. Gözlerimi , devirirdim.

"Bayanlar ve baylar!" diyor dramatik bir gusto ile. "Drakos Malikânesi ve Naga Evi'nin birleşik güçleri size var olduğu bilinen son Boneweaver'ı takdim ediyor."

Sonra onu dışarı çıkarırlar. Bu sefer elektronik aksam olmadan, çünkü Mace'in dört generaline bu antik şeyi Roma arabası gibi halatlarla çektiirmesi *gerekiyordu*.

Fabian Amca sandalyesinde usulca kıkırdıyor, sonra öne eğilip bakıyor. Seyirciler arasında sayısız soluk sesi yankılanırken ben de sahneyi gözlemliyorum. Bazıları için bu onu canlı olarak ilk görüşleriydi.

Aurelia hepimizin önünde çırılçıplak duruyor, kafesin uçları etinin ve kıvrımlarının her yerinde girintiler yapıyor. Kuzguni saçları obsidiyenden daha koyu, sırtının küçük kısmına kadar uzanıyor, küçük teller yüzünü çerçeveliyor. Ghoul'un ağzındaki tıkaç iki sıra beyaz dişinin arasında sıkılı, yüzü öylesine şiddetli bir saldırganlığın resmi ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bize dik dik bakıyor. Bize meydan okuyor. O mavi irisler, dünyanın en derin yerlerinden gelen en parlak safirler gibi. Ben

Müzayedecinin sesi beni kendime getirene kadar koltuğumda öne doğru eğildiğimi fark ediyorum.

"Dişi Boneweaver anima, 20 yaşında. Doğurulmamış. Bozulmamış durumda. Tahmini yumurtlamasına bir haftadan az kaldı!" Müzayedeci dönüp ona bakıyor, başını sallıyor ve inanamıyormuş gibi gülümsüyor.

"O efsanevi mavi gözlerde çok fazla ruh kaldı! Çok fazla ateş. Gerçekten de ayrıcalıklı zamanlarda yaşıyoruz!"

Kürsüsünde resmi bir pozisyon alır ve sağındaki ve solundaki teklif sahiplerini selamlar. "Açık arttırma sekiz milyon USD ile başlayacaktır. Kim başlamak ister? Aman Tanrım! Leydi Crocodylus, bu gece gerçekten çok güzel görünüyorsunuz."

Koleksiyoncu omuz silkmeden önce başını arkaya yatırıp gülüyor. Düğmelerinden birine basmadan önce çapkınca "Önce bayanlar," diyor. "Sekiz nokta beş."

"Odada dokuz var mı?"

Damien Agnis heyecanla ihaleye giriyor ve coşkuyla konsoluna basıyor. Aldığımız bilgilere göre, birkaç yıldır spermleri dondurulmuş, yani Lyle'in eski hadım etme numarası düşündüğümüz işe yaramamış.

"On buçuk, bayanlar ve baylar, on buçuk milyon dolar."

"On iki, lanet olsun!" Leydi Crocodylus bağırıyor, düğmesini iştahla dürtüklüyor.

İsimsiz teklif sahiplerinden dördü ve Koleksiyoncu bir süre daha devam ediyor ve sonunda on sekize ulaşıyoruz.

Bu noktada Damien başını sallayarak ve yumruğunu masaya vurarak çekilir. Koleksiyoncu yüzünü buruşturmaya başlamadan önce açık artırma iki yüz bin kadar artar.

İşte o anda Fabian Amca düğmelerinden birine basıyor. Üstümüzdeki ekranda dev bir kırmızı yirmi yanıp sönüyor ve insanlar alkışlıyor. Koleksiyoncu başını çevirip ona bakıyor, sonra kollarını kavuşturup düşünceli bir şekilde dudağını çiğniyor.

O zaman içimde bir şey değişiyor. Magma ve dumandan yapılmış bir şey. Mavi alev ve buhardan.

Tüm bu saçmalığa karışmak niyetinde değildim. Ama bu farklı. Bu kişisel. Hiçbir ejderha benim mülküm için benden fazla teklif veremez.

Telefonumu çıkarıp Drakos yöneticilerine mesaj attım. Bir saniye sonra ekranda başka bir teklif beliriyor.

"Bayanlar ve baylar," diye heyecanla haykırıyor müzayedeci, "oyuna yirmi bir milyonla katılan isimsiz bir teklif sahibimiz var!"

Homurtular yükselir ve herkes kim olduğunu anlayabilmek için etrafına bakınır. Bu gece telefonla teklif kabul etmiyoruz. Teklif sandalyelerinde bir temsilcileri olsa da, tüm taraflar fiziksel olarak orada bulunmalıdır. Bu, tüm olayın ayrıcalığının bir parçasıydı.

Babam da kim olduğunu merak ediyormuş gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor. Bu gece on onaylı teklifçimiz vardı ve o sürprizlerden hoşlanmaz.

Fabian Amca sanki bu çok eğlenceliymiş gibi kıkırdıyor ve düğmeye bir hamleyle basıyor.

"Yirmi iki!"

Bir mesaj daha gönderiyorum.

"Yirmi üçten isimsiz teklif veren altıya!" diye bağılıyor müzayedeci. "Ne olacak, Lord Fabian?"

"Yirmi dört, tabii ki," diye yanıtlıyor Fabian Amca, her zamanki yumuşaklığıyla. Parmaklarım ihtiyatlı bir şekilde telefonumun ekranında geziniyor.

"Anonim Altı'dan yirmi beş! Haydi, Lord Fabian, içinde olduğunu biliyorum."

Amcam düşünceli bir şekilde dizine vuruyor. "Ben yokum." Avuçlarını kaldırıyor.

Şimdi kalbimin pıt pıt atma sırası bende. Sahneye bakıyorum.

"Bayanlar ve baylar," diyor müzayedeci, siyah bir mendille alnını silerek. "Sanırım artık sürpriz tekliflerin zamanı geldi!" Odada iğne ucu kadar sessizlik var. Herkes odaya bakıyor ama ekran bir daha yanıp sönmüyor.

Drakonik memnuniyet içimde dolanıyor, açgözlü ve altın gibi.

"Bayanlar ve baylar, Drakos Malikanesi, Naga Evi..." Babama ve Mace Naga'ya doğru eğildi. "Bu gece kariyerimin en önemli anı oldu. Size teşekkür ederim." Tokmağını vurdu. "Yirmi beş milyon dolara Anonim Teklifçi Altı'ya *satıldı*."

Gürültülü bir alkış kopuyor ve her şeyin güçle ilgili olduğu lanet olası bir nedenden dolayı kollarımı kavuşturup sırtıyorum.

Bölüm 43

Lyle

W Zambak Enstitüsü'nün yıkıntıları arasında çömelmiş, parmaklarıyla bir moloz parçasını ezen Scythe'ın etrafında duruyorlar.

Karanlık tüm varlığını sarıyor. Şiddet üçümüzün de etrafını sarıyor.

Tüm kompleks yok edildi. Ölü sayısı yüzlerle ifade ediliyor, yaralılar sayamayacağım kadar çok ambulans ve iyileştirici kartal tarafından sedyelerle taşınıyor. Scythe'ın gurur ve sevincini yok eden ne yangın ne de suyd.

İnsanlar bunu bir depreme bağlıyor. Ama biz daha iyi biliyoruz.

Telekineziydi.

Sadece güçleriyle yerle bir etmişlerdi.

Bize resmi getiren Beak, enkazın içinden geçerken kararsız ve emin değil. Üstü başı kendisine ait olmayan kanla kaplı, hızlı bir şekilde olabildiğince çok hastayı iyileştiriyor. Bu dehşetten etkilenen masum hayatları kurtarıyor.

"Ne oldu?" Savage homurdanıyor.

Ben ona en yakın dururken Gaga bana uzatıyor. Onu alıyorum, ters çeviriyorum çünkü yoldan geçenlerden saklamaya çalışıyordu.

Fotoğraflara, Regina'ma, o ortaçağ kafesinde çıplak, ağzı tıkalı ve öfkeli bir şekilde *baktığımda*, tüm evrenim tıpkı Zambak Enstitüsü gibi etrafımda parçalanıyor.

Bu bir dikkat dağıtmaydı. Regina'mın açık artırmasını bölmemizi engellemek için Zambak Enstitüsü'ndeki masumları kullandılar.

Kafamın içindeki kükreme kafatasımın kemiklerini çınlatıyor.

Bölüm 44

Aurelia

I Karnımda kaynayan bir şaşkınlıkla parlak sahneden çekildim. Açık artırma beklediğim gibi gitmişti ama bu kadar çok isimsiz teklif veren olacağını tahmin etmemiştim. Scythe'ın tekliflerinden hiçbirini hatırlamıyorum.

ve hangi tarafın benden bir parça istediğini bilmemek beni tedirgin ediyordu.

Ghoul parmaklarını kumandaların üzerinde gezdirip beni sahnenin arkasındaki başka bir odaya götürürken karanlık. Sonra kafesin içine eğiliyor ve ağızındaki tıkaçı çıkarıyor. Kuru dudaklarımı yalayarak onu bakakaltırıyorum.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi, basilisk lordu?" Mırıldanıyorum.

Aşağı atlamadan önce bana bir dişini gösteriyor ve kafesi şiddetle sarsıyor. O korkunç sivri uçlar derimi delip geçerken nefesimin altında küfrediyorum.

"Safları sıklaştıran," diye tersliyor Ghoul. "Para takası yapılana kadar malları teslim edemeyiz. O zamana kadar onu canınız pahasına koruyun, çünkü ona bir şey olursa, ben de sizden bunu alırım." Tüm bu olayın başlangıcından beri ilk kez yanımdan ayrılıyor.

Yılan milisleri silahlarıyla dışa dönük bir şekilde etrafımı sarıyor. Hemen dedikodu yapmaya başladılar.

"Kim olduğunu yakında öğreneceğiz," diyor yüksek bir ses. "Sakin olun."

Muhafızlardan biri kapüşonunu indiriyor ve tanıdık bir yüz görünce şaşırıyorum. Bu Natalia, birlikte büyüdüğüm bir yılan. Scythe, Savage ve Xander onu günlerce esir tuttuğunda da onu serbest bırakmışım. Tüm niyet ve amaçlar için, o hala benim düşmanım.

"Bahse girerim bundan keyif alıyorsundur," diyorum, kendimi işaret ederek.

Natalia omuz silkiyor ama yüzünde hiçbir duygu yok. "Birazcık."

Bu adil. Arkadaşları benim yüzümden öldü. Tabii, Xander gelip onları öldürmeden önce beni kaçırıp işkence etmeye kalkışmışlardı ama yine de öldüler.

"Şartlar hamile kalmasını da içeriyor mu?" diye soruyor başka bir kadın sesi, kapüşonlu olduğu için yüzünü göremiyorum.

"Bekle, yani bu açık artırma onu tutmak için değil miydi?" diye soruyor biri.

"Hayır, sizi aptallar," diyor Natalia. "Bu sadece kızgınlık süresi için. Bunun bütün amacı, ölmekte olan türlerin yeniden çoğalması için onu kullanabilmek. Damien Agnis neden bu kadar heyecanlandı sanıyorsunuz?"

Daha fazla mırıltı.

"Bir hafta için bu kadar para çılgınlık."

Natalia, "Eğer onu hamile bırakırlarsa, dokuz ay boyunca çalışamayacak," diyor. "Yani gerçekten de dokuz ayın parasını ödediler."

Ona kuru bir şekilde göz kırpiyorum, içim zımpara kağıdıyla kazınmış gibi yanıyor.

Bunu ben istemiştim. Bunun için imza attım. Sadece kendimi suçlayabilirim.

bir gürültü düşüncelerimi durduruyor.

Generallerden biri silahını daha güvenli bir şekilde kaldırarak, "Şu kapıdan giren canavar, onu hamile bırakmaya çalışacak olan adamdır," diyor. "Canlanın beyler. İşte zengin bir piç geliyor."

Ancak kapı çarparak açıldığında ve Damien Agnis ile Koleksiyoncu'nun bağırma sesleri sağır edici bir hal aldığı anda, kapıdan içeri giren Xander .

İçimi çekiyorum, içimdeki gerilim aniden . "Peki, kim o zaman?" Sabırsızlıkla soruyorum.

"Bu o!" Damien, Xander'ın arkasından hışımla içeri girerek soruma cevap verdi. "Seni lanet olası hilekâr!"

Xander adımının ortasında donar. Ama bu bir donmadan çok bir yırtıcının hareketsizliği gibidir. Topuklarının üzerinde döner ve Damien'a doğru adım atar. Efsanevi şekil değiştiren erkekler olarak ikisi de uzun boyludur, ancak Damien, Xander'ın neredeyse yedi fit olan boyundan iki inç daha kısadır. Bir

Sonuç olarak, Xander Damien'la göğüs göğüse geldiğinde, Anka kuşu lordunun kalkık yüzüne bakıyor.

Yaşlı kuşun rengi beyaz ceketi kadar soldu.

Xander en yumuşak, en ölümcül sesiyle hırlarken odadaki herkes ölüm sessizliğine bürünür: "Bana bir daha öyle , Anka kuşu domuzu, Lyle Pardalia'nın işini bitiririm."

Xander'ın benimle kötü konuşması neyse de, Xander'ın Damien Agnis'le kötü konuşması kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Duyduk duymadık demeyin," diyorum vurarak.

Natalia ve birkaç yılan bana deli olduğumu söyleyen yan bakışlar atıyor. Onların arkasından odaya başka canavarlar da girdi -Flores, Mace Naga, müzayedeci ve diğer teklif verenlerden bazılarının yüzlerinde öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı.

"Şunu görüyor musun?" Xander altın yakamı göstererek hırlıyor. "Bu, istediğim her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor. Ve eğer parasını ben ödediysem, benimdir."

Ağzımın açık kalmasını engellemek zorundayım. Kazanan Xander oldu.

Müzayedeci omuz silkiyor. "Eşi benzeri görülmemiş bir durum belki ama buna karşı bir kural yok."

Flores oğluna onu boğmak istiyormuş gibi bakıyor. Sanırım eve döndüklerinde boğacak. Bu şekilde hiç para kazanamayacaklar. Müzayedeci geri kalan hayvanları dışarı çıkarıyor, Xander ve bir Mace Naga kalıyor.

"Bunun sonuçları olacak," diyor Mace sessizce. "Paramı aldım, yani yerleştim. Ama diğerleri..."

"Dediğin gibi, Mace," diyor Xander, ona bakmadan bana doğru adım atarak. "Paramı aldın. Ben gidiyorum." Yılanlar ayrılıyor ve Xander bir eliyle kızgınlık işareti yapıyor. Kapı gıcırdayarak açıldı.

"Dışarı." Bu ham bir komut.

Bana iki kere söylemesine gerek yok.

"Ah, tam da ben de alışmaya başlamışken," diyorum, kendimi çeşitli sivri uçların arasından yavaşça çıkarıp ilk basamağa adım atarken.

Xander bana hırlıyor, altın zincir tekrar yakamdaki yerine otururken bileğini oynatıyor. Ellerini bir kez daha sallayınca her iki zincir de düşüyor.

Arkasını dönüp beni öne doğru çekmeden önce rahatlayarak iç çektim. Peşinden tökezleyerek gidiyorum, yılanların hepsi gördükleri manzara karşısında şok içinde göz kırpmıyor.

Kendime büyük beyazımın soğuşundan yükselmek için izin verdiğimde, duygularım zil sesleri gibi geri geliyor.

Yirmi beş milyona satın aldığı bu şeyle tam olarak ne yapmayı planlıyor? Bu da ne böyle? Parası olduğunu biliyordum ama *bu kadar* para mı?

"*Zenginsin*, zenginsin," diyorum.

Bu onun tepkisini çekiyor. Durup arkasını döndü ve o beyaz gözleriyle bana baktı.

"Ben Xander lanet olası Drakos'um," diyor arkasını dönüp yoluna devam etmeden önce.

O zaman belirsizlik ve kafa karışıklığının bir kısmı ortadan kalkar. Bu bir ego . Ejderha büyüklüğünde bir ego olayı.

Birisi ejderhasını kontrol edemiyor.

Xander ikinci kez arkasını dönüyor ve son kısmı yüksek sesle söylediğimi nefes nefese fark ediyorum. Parmağıyla beni işaret ediyor, ağzı sert bir çizgi halinde bastırılmış. "Başlatma lan bana, Spawn." Arkasını dönüyor ve ben bu yeni parlak fırsatın üzerine atlıyorum.

"Benim için yirmi beş milyon ödedin. Sanırım bir süreliğine bana istediğin gibi hitap edebilirsin."

Dışarı çıktığımızda havadan siyah duman süzülüyor ve binadan çıkış şeklimle içeri giriş şeklim arasındaki fark beni eğlendiriyor. Parasını aldığına göre babamın umurunda değil mi?

Bu biraz acıttı, kabul ediyorum.

"Benim için teklif verirken hangi şarkıyı dinliyordun?" Cıvıldıyorum, beton otoparkta onun uzun adımlarının ardından ilerliyorum. "Candy Shop?"

Ejderhaya benzer bir homurtu çıkarıyor ve bir böcek kadar kendini beğenmiş bir şekilde gece havasına sırtıyıyorum. "Ya biri beni burada çalarsa?" Düşünüyorum. "Çok fazla koruma yok."

Xander'dan siyah dumanlar çıkıyor ve içinden gelen ses yüksek, gırtlaktan ve derinden geliyor. "Deneyebilirler. Kimse buna cesaret edemez. Ve eğer yaparlarsa, yere düşmeden ölmüş olurlar."

"Emin misin?" Dürtüyorum.

Hava aniden cüruf gibi kokuyor ve sırtışıma daha da büyüyor. Xander'ın sahiplenici ejderha içgüdülerini tetiklemenin bu kadar eğlenceli olacağını bilseydim, bunu uzun zaman önce yapardım. Görünüşe göre, büyük bir alışveriş yapmak onu tetikliyor.

"Her hafta sonu bu kadar para harcıyor musun?" Tatlı tatlı soruyorum. "Kendimi özel hissetmeli miyim? Oh!" Ani bir farkındalıkla nefesim kesildi. "Şimdi senin kasana mı gireceğim? Diğer altın külçeler ve diademlerle birlikte güvende mi olacağım? Altın paralarla dolu bir yatakta mı uyuyacağım?" Bir an mırıldanıp etrafımıza bakıyorum ama ortalık sessiz. Muhtemelen herkes hâlâ içeride dedikodu yapıyordur. "Yoksa tüm eşyalarınız kaplama ve *gerçek* altın değil mi çünkü-"

Xander dönüyor ve beni boynumdan yakalıyor. Burnunu burnuma bastırırken kendi ellerim havaya kalkıyor. "Benim hiçbir şeyim *kaplama değil*," diye hırlıyor tiksintiyle. "Benim hiçbir şeyim ucuz değil. Sahip olduğum her şey değerli. Hazinedir."

Kıkırdıyorum. "Ben de dahil miyim?" "Evet."

Birdenbire beni bıraktı ve ben onun sözleriyle sarsıldım.

"Bu Freudyen bir sürçmeydi," diyor arabaya gittiğimizde sıkıca. Şaşırtıcı bir şekilde, süslü bir şişe mavisî spor araba. Şık, pahalı ve güçlü görünen türden. Sanırım beni taşımadığı zamanlarda bunu kullanıyor. Sürücü tarafındaki kapıyı açıyor ve içeri girmemi ister gibi bir hareket yapıyor.

"Oh, ben mi sürüyorum?" Baş döndürücü bir heyecanla söylüyorum.

"Tamam!

Uzun zaman oldu ama endişelenmeyin."

Sinirle homurdanıyor. "Hayır, binmeyeceksin. Yolcu koltuğuna bu taraftan biniyorsun."

Zincire bir surat yapıyorum. "Sadece çöz."

"Hayır." Burun delikleri alevlendi.

"Ne? Bu çok saçma."

Xander orada öylece duruyor, parlayan gözlerini kırpmadan bana dikmiş bakıyor, burun deliklerinden zehirli gaz gibi siyah dumanlar çıkıyor. Omuzları büyük bir gerginlikle aşağı yukarı hareket ediyor.

"Zinciri ayırmak istemiyorsun," diyorum, bunu ikinci dereceden bir denklem gibi çözerek. "Benden... ayrılmak istemiyor musun?"

Yine de hiçbir şey söylemiyor, sadece kafasının içinde bir savaş varmış gibi bakıyor.

Bunu gördüğüme sevindim.

Eğlenceli sırtışıma bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve onu mecbur bırakıyorum, sürücü koltuğuna gerekenden daha uzun süre sürünüyorum, böylece beni görebildiği tek şey, bir bacağımı yolcu tarafına ve sonra diğerine uzatmadan önce zıplayan ve titreyen kıkımın iki yuvarlak küresi oluyor.

İkimiz de içeri girdiğimizde, Xander Drakos sessiz ve öfkeli bir şekilde *değerli* ödül ve hazineyi Malikaneye geri götürmek.

* * *

Araziye döndüğümüzde şafak öncesi ışık ufukta yayılıyor ve tekrar kapatıp uyuyormuş gibi yapmadan önce onu görmek için bir göz kapağımı aralıyorum.

Xander spor arabanın motorunu kapattıktan sonra, "Uyanık olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor. Zinciri biraz çekiştiriyor ve ben de derimle yerden gelen acı ısıyorum.

Sinirle ofluyor ama beni şaşırtacak şekilde sıcak ellerini kalçalarımın altında ve kürek kemiklerimin arkasında hissediyorum. Gözlerimi sımsıkı kapalı tutuyorum ve iyi bir etki için ağzımı biraz açıyorum ve o bir şekilde beni vites kutusundan geçirip dışarıya, kollarının arasına alıyor.

Xander sanki biri beni kaçıracaktı gibi bana tutunuyor.

Dışarıdaki merdivenlerden hafif ayak sesleri geliyor.

"Ne oldu?" Selena'nın sesi geliyor. "O neden burada?"

Xander adımlarını ikişer atarak, "Bu konuda konuşmayacağım," diye mırıldandı. "Çekil yolumdan."

"Pekâlâ." Sesi endişeli ve biraz rahatsız geliyor ama onu çabucak geride bırakıyoruz. İkisini de gözden kaybetmeden önce Eugene'e seslenip onu kucağına aldığını görebiliyorum.

Ne anlamadan kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve tam beni kafesime koyacağını düşünürken banyonun kapısını açıyor.

O zaman kıpırdanıyorum, altın rengi sıcak ışıklara karşı gözlerimi kırıştırarak açıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Üzerindeki pis kokuyu temizlemek," diye mırıldanıyor, beni yere bırakıp koşuştururken hareketleri kararlı. "Başka hayvanlar ve metal kokuyorsun."

Gözlerimi kırıştırarak etrafıma bakınırken Xander kollarını sıvıyor. Küveti suyla dolduruyor, önce parmaklarıyla test ediyor ve köpük banyosuyla dolduruyor. Bana doğru uzanıyor, yüzünde daha önce hiç görmediğim sert, saçma sapan bir ifade var. Ben onu durduramadan beni kaldırıyor ve yavaşça küvetin içine indiriyor.

Ani sıcaklıktan tıslıyorum.

Xander inişimi donduruyor. "Çok mu sıcak?" diye soruyor hızla, kalçama doladığı eliyle suyu test ediyor.

"Hayır. Ama garip davranıyorsun."

Çenesi sıkılıyor ama beni küvete indirmeye devam ediyor. Sıcak su beni mükemmel bir kucaklama gibi sarıyor. Sol kolumu tutuyor ve bir bezle ovalamaya başlıyor. "Soru sorma."

"Neden?" Uykulu bir şekilde beze uzandığımı söylüyorum.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Seni temizleyecek kişi ben olmalıyım."

Kapı çalınır. "Lordum, bunu yapabiliriz."

Heather'ın sesi.

Oly ve Heather ortaya çıkar, yüzlerinde endişe ve telaş açıkça görülmektedir.

"Dışarı!" Xander ayağa fırlayarak kükrer. "Dışarı!"

İkisi de kaçmaya başlamadan önce yüzlerindeki dehşet ifadesi komik bir hal alır ve Xander kapıyı öyle sert kapatır ki kapı titrer

"Bu bir ejderha olayı olmalı," diyorum sessizce. "Öyle mi?"

Xander diğer kolumu ovarken sıkılmış dişlerinin arasından, "Hazine bulanıklığı," diyor. "Bunu durduramıyorum."

"Ama ben bir insanım," diyorum yavaşça. Bu terim belli belirsiz tanıdık geliyor ama bu bağlamda hiçbir anlam ifade etmiyor. "Mücevher gibi bir değil."

"Aynı işe yarıyor," diyor Xander, elini suya daldırıp ayağıma uzanıyor. Sudan çıkarıyor ve her bir parmağımla titizlikle temizlemeye başlıyor. "Seni yerine koymadan önce iyice temizlemeliyim."

"Seni hiç görmemiştin," diyorum, ayak başparmağımla diğeri arasındaki boşluğu incelemesini izlerken.

"Geçici bir durum," diyor Xander, ayağımla dikkatlice suya geri sokup diğerine başlarken. "Buna alışma."

Alt uzuvlarımla işini bitirip suyun altına uzanana kadar sorunu göremiyorum.

."

"Ne?" diyor telaşla. "İyi değil misin?" Xander yüzüme doğru eğiliyor ve hırıltılı bir ses çıkarmadan önce burnunu çekiyor. "İyisin." Sonra suyun altında kalçalarımı yıkamaya başlıyor.

Bu his o kadar güzel, Heather'ın sert hareketlerine kıyasla o kadar rahatlatıcı ki gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. "Yani, evet, sanırım öyle."

El bezi kalçalarımın tepesine kadar çıkıyor. "Kahretsin," diyor. "Duramıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Pardon?"

Xander'ın eli kalçalarımı açıyor ve el bezi klitorisimin üzerinde geziniyor. "Spawn, duramıyorum."

Sırtımı kamburlaştırarak tıslıyorum. "Tamam, bekle. Al." Elimi onunkiyle bezin arasına sokmaya çalışıyorum. Ama eli sıcak, büyük ve benimkini tamamen kaplıyor, sonunda yana doğru süpürüyor. Mekanik bir şey gibi bacaklarımın arasını ovmaya devam ediyor.

Eli göbeğimin üzerinde aşağı yukarı hareket ederken tekrar küfrediyor, o bez ve ılık su bir kadını çıldırtabilecek türden bir sürtünme yaratıyor.

"Tanrım," diye nefes nefese

kaldım. "Ben- Biz- "Ben-"

Xander inler. "Kahretsin-"

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve ne kadar karşı koymaya çalışsam da orgazm beni ele geçiriyor. Bir soluk, yüksek sesli bir iniltiye dönüşüyor ve ben yardım edemiyorum ama gözlerimi kapatıyorum ve tüm hafta boyunca arzuladığım gibi ona doğru eğiliyorum.

O

sürtünmeye devam ediyor ve kendimi tamamen onun eline, buharına, sıcaklığına kaptırıyorum.

"Sen az önce-" Xander nefes nefese kalmış, alnında ter damlaları oluşmuş, çenesi kenetlenmişti.

"Evet, özür dilerim," diye mırıldanıyorum, utanarak, tekrar doğrulmaya çalışarak. "Sadece bir süre oldu ve-"

"Bu benim hatam," diye mırıldanıyor. "Hepsi benim suçum-" Karnımı yıkamaya başlıyor ama elleri nazikleşiyor ve derin derin kaşlarını çatıyor. "Bunlar asla düzgün iyileşmedi."

Konunun değişmesi sarsıcı oldu ama babamın karnımda açtığı yaralardan bahsettiğini fark ettim. Celeste'nin anka kuşu gözyaşları neredeyse hepsini alıp götürmüştü ama yine de derimin üzerinde çaprazlamasına soluk kırmızı çizgiler bırakmışlardı.

"İyileştiler," diyorum, bezin doku boyunca sürtünme hissi karşısında irkiliyorum. "Sadece değil-"

"Bu canını yakıyor," diye mırıldanıyor, bezi atıp sadece elleriyle devam etmeden önce. Sıcak teni benimkini kafa karıştırıcı bir yumuşaklıkla okşuyor.

Göğüs kafesime ve göğüslerime ona sadece bakabiliyorum. Hiç vakit kaybetmeden elleri göğüslerimin üzerinde geziniyor ve onları avuçluyor. Vücudum onun dokunuşunu memnuniyetle karşılıyor ve dürüst olmak gerekirse, tüm hayatım boyunca bunu hissetmek için beklediğimi hissediyorum. Bunu deneyimlemek için.

Özümdeki o ilkel yarayı hafifletiyor.

Xander iki göğsümü de tutuyor, kaşlarını çatıyor ve başparmaklarını meme uçlarımin üzerinde gezdiriyor. "Her şey temiz olmalı," diyor kararlı bir şekilde. "Her şey."

"Evet, biliyorum," diye iç geçiriyorum, ayak parmaklarımı zevkle kıvrarak. "Bunu zaten söylemiştin. Tekrar yap."

"Bu mu?" diyor, başparmağını aynı anda her iki meme ucunun üst kısımlarına sürterek. Nefesim kesiliyor, his klitorisime bağlanırken sırtımı kamburlaştırıyorum.

İşte tam o anda Xander'ın kendinde olmadığını anladım. Hemen utandım.

"Um, ow. Acıyor," diyorum sahte bir acıyla.

Ellerini hemen uzaklaştırıyor ve ben onları tamamen kaçırıyorum.

"Yüz," diye anons ediyor, yeni bir bez ve taze bir kase su alıyor. Alnımı nazikçe yıkıyor ve ben tüm bu süre boyunca gözlerimi açık tutarak aklımdan tam olarak ne geçtiğine dair ipuçları bulmak için yüz ifadesini inceliyorum.

"Xander," diyorum üzüntüyle.

"Evet?" diyor, burnumun altındaki bezi süpürürken konsantre olmuş kaşları hâlâ sabit.

"Bu işte iyisin."

Sanki rahatlamış gibi kaşları . "Teşekkür ."

Bölüm 45

Xander

Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Bunun sadece kötü değil, şu anda yapabileceğim en kötü şey olduğunu biliyorum, ama Vahşi Tanrılar adına, bunu durduramıyorum.

Her yerini kontrol etme ve temizleme, iz bırakmadığından, sağlıklı ve güvende olduğundan emin olma ihtiyacı çok bunaltıcı ve her şeyi tüketiyor. Deliyim, bunu biliyorum ve devam etmekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Dokunuşumla boşaldı. O kadar kolay ve özgürce ki, yeni sahibime büyülenmiş bir şekilde baktım. Tamamen benim, sadece benim, odamda, kollarımda güvende, benden başka kimsenin dokunamayacağı, tutamayacağı ve okşayamayacağı.

Beni
mkini.
Made
n

Hepsi benim.

Onun orgazmları benim. Ağız tamamen benim. Onun dokunuşu da benim.

Kafamı sallayarak hazine bulanıklığını gidermeye çalışıyorum ama günlerce geçmiyor. Tek yapabildiğim önemli işlere konsantre olmak. Onu temizlemeyi bitirdikten sonra bir havluya sarıyorum ve parçalarını kurulum.

Bacaklarının arasındaki o güzel kokulu yere geldiğimizde, onu kurularken başımı kaldırıp ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Dudakları ayrılıyor ve zevk beklentisiyle dudaklarını ıslatıyor. Bundan hoşlanıyor. Ona iyi geliyor.

Bu yüzden daha çok yapıyorum. Bir önceki seferde de ağzımı sevmişti; bunu çok net hatırlıyorum.

Karnı gurulduyor ve bu hazinenin beslenmeye ihtiyacı olduğunu hatırlayarak geriye doğru sarsılıyorum.

Olly'ye bir düşünce mesajı gönderdim ve kapıya bir tepsi getirip gitmesini istedim. Ayrıca kimsenin içeri girip beni rahatsız etmemesi için tüm kanadı iple bağlamasını söylüyorum. Hazineme göz dikmek için yalnız bırakılmalıyım. Eğer biri uyarıda bulunmadan alanıma yaklaşırsa, onu canlı canlı yakar, sonra da küllerini savururum.

Tamamen kurduğundan emin olduktan sonra onu banyodan çıkarıp yatağa götürüyorum. Birazdan uyumam gerekecek ve bu da o sırada yanımda olması gerektiği anlamına geliyor, böylece uykumda onu koruyabilirim.

Onu dikkatlice yorganın altına yerleştiriyorum, sıcak ve güvende olduğundan emin olarak içine sokuyorum. Sonra kirli kıyafetlerimi çıkarıp yerde düzgün bir yığın haline getiriyorum ve onunla birlikte altına giriyorum.

Onu kollarımın aldığımda ve uzunluğunu benim uzunluğuma karşı tuttuğumda itiraz etmiyor. Güvenlik nedeniyle her yeri birbirine değmeli. Başka bir canavarın buraya gelip onunla çiftleşmesine izin vermeyeceğim. Başka birinin hazinemle çiftleşmesi düşüncesi beni öfkeyle hırlatıyor.

Hazinem uykulu bir şekilde iç çekiyor ve ben de onu rahatlatmak için okşuyorum.

"Korkma mücevherim," diyorum usulca temiz saçlarına. *Benim* saçlarım

temizlenmiş. "Kimse sana dokunmayacak. Kimse seni almayacak."

"Ah canım," diyor uykulu bir şekilde. "Sanırım bunun için başımız belaya girecek. , sanırım bunun için başım belaya girecek."

İçimde öfke kabarıyor. "Başı belada olan tek yaratık bu odaya girmeye çalışan kişi olacak."

* * *

Üç saat sonra, bir düşman alanıma girmeye çalıştı. Yataktan fırlıyorum, hazinemi de yanıma alarak ön oda kapısına doğru öfkeyle ilerliyorum.

"Kim o?" Kükrüyorum, burun deliklerim başka bir ejderha hissettiğimde alevleniyor. Bir gaspçı. Bir kötü adam.

Hazinem, mücevherim, göğsüme karşı koyuyor.

"Ben Francesca," diye sert bir yanıt gelir. "Sizinle görüşmek istiyorum."

Hırlayarak mücevherimi ayaklarının üzerine koydum ve bu davetsiz misafir tarafından görülmemesi için onu arkama ittim. Kapıyı kırarak açtım ve dışarı baktım.

Öfkeli gözler vücudumda geziniyor. "Nerede o?"

"Kim?" Gözlerimi ona dikiyorum.

"Dün gece iznim olmadan satın aldığın *fahişe*." Benim hazinemi kastetmiş olamaz.

"Pislik!" Tükürdüm, gücüm etrafımda ölümcül bir konsantrasyonla alevlendi ve tehdidi açıkça ortaya koydu. "buradan uzaklaş."

Başka bir ejderha hızla bize doğru ilerlerken ağzı açık kalıyor. Kin, bu sefer; araya giren kişiye hitap ederken saygılı bir mesafede duruyor.

"Ondan uzak dur, Francesca. Hazine sisi yüzünden. Doğru düzgün düşünemiyor."

"Oh, kesinlikle düzgün düşünüyor!" Francesca ayağını yere vurarak ağlıyor. Bana dik dik bakıyor, burnundan beyaz buharlar çıkıyor. "*Benim* için hazine bulanıklığına girmeni umuyordum ama görünüşe göre yeterli değilmişim." Kızgın, altın uçlu akrilik tırnağını bana doğrultuyor. "Lanet olsun sana, Xander Drakos!"

"Sen gelmeden önce ben zaten lanetlenmişim. Seni öldürmeden önce git buradan."

"Ben senin ateşe yeminli *karınım*," diye tıslıyor, gözleri parlıyor, tüm insan bedeni öfkeyle titriyor.

Kelimededen geri çekiliyorum, boğazımda safra yükseliyor. Yanlış. Bu kelime tamamen yanlış. Ama içimdeki ejderha, aslında bu ejderha dişi için bir yemin ettiğimizi kabul ediyor. Onu öldürmek bir seçenek değil. Bu yüzden başka bir şey söylemeden kapıyı yüzüne kapattım.

Hazinem bana bakıyor ve ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. Parlak mavi gözleri çözemediğim birçok duyguyla parlıyor. Uzanıp yumuşak yanağını okşuyorum. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum.

Ağzı açık kaldı. "Bunu söylemek istediğini sanmıyorum."

Kaşlarım derin ve derin çatıldı. "Neden olmasın?"

"Kendinde değilsin."

Onu kollarıma aldım. "Dişlerini fırçalamalıyım."

Kızgın bir ses çıkarıyor. "Bu normal, mücevherim," diyorum makul bir şekilde. "İhtiyacın olduğunda ilgilenmeliyim."

"Ben kirli değilim. Dün gece beni var gücünle temizledin."

Söz konusu ovalama, ovma ve... çıkardığı güzel sesleri hatırlayınca dalgınlıyorum. "Benim için gelmene sevindim."

Onu lavabonun kenarına oturturken nefesinin altından küfrediyor.

"Aç," diye emrediyorum, diş macununu tahsis edilmiş fırçasına sıkarak. "İyi olmalısın ve bunun artık senin hayatın olduğunu kabul etmelisin."

İtiraz ediyor ama ben dişlerini fırçalamaya başlayınca saçma sapan sesler çıkarmak ve gözlerini devirmek zorunda kalıyor.

Ağzı büyüleyici bir şey ve öğürmeye başlayana kadar her dişini fırçalamak için büyük acılar çekiyorum.

Lavaboya tükürmesine izin veriyorum.

"Bu iş bittiğinde," diyor ağzının kenarını havluyla silerken. "Bunların hiçbirisi için beni suçlayamazsın. Ve diğer ejderhalarla bu şekilde konuşamazsın."

Muhalefetimi haykırarak ayakları üzerinde küvete soktum ve arkasından tırmandım. "Hiçbir ejderha hazineme erişemez. Kim oldukları umurumda değil." Duşu açtım ve akıntının altına girerek yıkandım.

"Peki ya baban?"

Gücüm güneş gibi bir parlama gibi yayılıyor.

"Sıcak, sıcak, sıcak!" Su ısınırken küvetten kaçmaya çalışıyor ama onu geri çekiyorum ve hemen sihrimi geri çekiyorum. "Özür dilerim, mücevherim. Benden önce başka erkeklerden bahsetme."

Küçük ellerini göğsüme koyup itmeden önce duş başlığının altında sığıyor.

"Bu ne kadar sürecek?" diyor gözlerindeki suyu silerken. "Günler mi? Yoksa haftalar mı?"

O dikkatini dağıtırken ben hemen kendimi sabunluyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu!" Bana eliyle işaret ediyor, ters ters bakıyor.

"Kahretsin," diyorum. "Yemeği unutmuşum. Kapının önündeydi." Olly'ye bize daha fazla getirmesi için bir mesaj daha gönderiyorum. "Sizi doyurmalıyım."

"Sorumu görmezden mi geliyorsun?"

Onu omuzlarından tutarak yer değiştirmemizi sağlıyorum ve sabunu alıyorum. "Cildinize zarar vermek istemiyorum, sadece hızlı bir yıkama."

"Artık bana bacaklarımla arasından dokunamazsın," diyor, gözleri sert bakmaya çalışıyor. Onun yerine, çok sevimli. "Ya da buraya." Göğüslerini gösteriyor, meme uçları serin hava yüzünden çakılı.

"Neden? Onları gözetimsiz bırakamam." Bazen mücevherler kendileri için en iyisinin ne olduğunu bilmezler. "Her parça parlayana kadar cilalanmalıdır."

"Ben bir insanım, değerli bir taş değil!"

"Hayır, sen daha iyi bir şeydin." Sabunu ellerime sürüp bir kenara koyuyorum ve ellerimle göğüslerini nazikçe yıkıyorum.

İnliyor. "Lütfen, Tanrıça, bu doğru olamaz."

"O zaman neden doğru hissettiriyor?" Avuçlarımla meme uçlarının üzerinde gezdirerek homurdanıyorum. O kadar güçlü bir arzuya kapılıyorum ki aklımdan başka her şeyi silip atıyor. Eğiliyorum ve meme ucunu ağzıma alıyorum.

"Seninle her şekilde ilgilenmeliyim," diye mırıldanıyorum tatlı, hassas etinin etrafında. "Sana değer vermeliyim."

Dizlerimin üzerine çöküp dizini omzuma atıyorum. "Ve bu kısım bana ihtiyacı olduğunu söylüyor." Bacaklarının arasına daldım, ağzım seksini kapladı. , bir eliyle ıslak saçlarımla çekiştiriyor ve diğer elini duş fayansına dayıyor.

Bazen cilalama ağız ve dil ile yapılmalıdır. Dilimi onun üzerinde gezdiriyorum, vücudunun her hareketini ve sesini dinliyorum çünkü bu beni besliyor. İç dudakları dilime tatlı geliyor ve yavaşça, tamamen tadını çıkarıyorum. Dudaklarım tam tepedeki şişmiş tomurcuğu buluyor, bu onun zevkinin bir işareti. Yavaşça emiyorum ve ağzımın içine girip haykırıyor. Onun gizli yerine doğru sırtıyorum, kasları kenetlenene kadar o tomurcuğu çalıştırıyorum.

Elimi uyluğunun iç doğru kaydırıyorum ve parmaklarımla onun sularına buladığımda sarsılıyor.

"Burada," diyorum, çünkü bunun ne kadar önemli olduğunu anlamış olmalı. "Bununla ilgilenmeliyim."

"Bu çok fazla," diyor. "Yapamayız."

Ağzımı ve ellerimi çekip onu tamamen bırakıyorum, böylece yüzünü ve vücudunu inceleyebiliyorum. "İyi değil mi, mücevherim? Bundan zevk alıyor gibi görünüyorsun."

"Evet, ama-" diyor, pantolonunu indirirken dudakları aralanıyor. Amını uzun, yavaş bir şekilde yalıyorum. "Oh Tanrıça, durma."

Mutlu bir şekilde, onu tekrar ele geçiriyorum, bir parmağımla girişini okşarken ağzımla amını yutuyorum. Birkaç kez yalvarıyor ve Tanrıçalar diye inliyor ve nedense 'yardım et' diyor, ben de ona yardım ediyorum ve merkezini kırıyorum.

Haykırıyor ve parmağımı daha derine gönderiyorum. Hemen kucakladığım bir sıvı fışkırmasıyla karşılaşıyorum, klitorisini daha hızlı ve daha hızlı yalıyorum. İnliyor ve ben de kaslarını gevşeten yavaş, tembel bir ritimle içini okşuyorum. İnlerken onu tutmak zorunda kalıyorum. Amına sırtarak, güzel mücevherimi çalıştırıyorum, ona masaj yapıyorum, çıgık atana kadar yalıyorum ve tadına bakıyorum, tamamen çözülüyor ve hepsi yüzüme çöküyor.

Kendi sikim sertleşti ve zonkluyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor, ama önce en değerli hazinemle ilgilenildiğinden emin olmalıyım.

"Güzel mücevher," diyorum onu kollarıma alıp duştan çıkarken. "Çok iyi iş çıkardın."

"Ben mi sen mi?" diyor, gözleri düşüyor.

İçimde ilkel bir şey memnuniyetle kükrüyor. İyi yapılmış bir iş. İyi bakılmış bir hazine. Gülümseyerek onu yere ve yatağına geri götürmeden önce iyice kuruluyorum. Yemeğimiz geldi, ben de hemen iki tepsiyi alıyorum. Kapıyı açtığımda dışarıda kimse yoktu ama başka bir ejderhadan iletişim talebi geldi.

"Üç günün var Xander," diye kafamın içine giriyor babam.

"Sonuçlarıyla yüzleşmene üç gün kaldı. Hazır olun."

Mücevherim için bir meydan okuma mı? Mülküm için mi?

Kafamın içindeki uğultu dehşet verici ve etrafımdaki odayı sarsıyor.

Lyle

S Cythe başa çıkamıyor.

Onu akşamları, hilal şeklindeki ayın altında parıldayan okyanustan çıkışını izlerken görüyorum. Yürüyüşü sinsî, başı yırtıcı bir şekilde eğilmiş, köpekbalığı gibi bakıyor, bir ürperti bastırıyorum. Bana doğru bir hamle yapıyor ve bütün bir soyu katletmek istediğini söyleyen korkunç bir kavrayışla pazularımı tutarken kıpırdamıyorum, öfkesine yol vermiyorum.

"Onu geri istiyorum." Sesi karanlık ve kötü niyetli.

"Biliyorum," diye hırıliyorum.

Öfkeli bir şekilde yüzüme bakıyor ve tüm dikkatimi bana vermemi istiyor. "Anlamıyorsun. Ona ihtiyacım var, Lyle."

Acıya karşı gözlerimi kapatıyorum. Sesindeki acıya. Kendi kalbimdeki acı. Ona olan acım her geçen artıyor.

"Clawsonlar ölmeli" diyor. "Onları çıplak ellerimle varoluştan sileceğim. Hiçbir soyları olmayacak. Ataları ağlayacak."

Scythe'a görevlerini hatırlatmama nadiren gerek oluyor. Kendi aslanımı bastırmak için burnumdan nefes alarak başımı sallıyorum. "Marduk'a söz verdin. Titus Minnie'ye ait, tıpkı ölümü gibi."

Scythe hırılıyor, şiddetli bir hareketle benden uzaklaşıyor ve yüzünü yıldızlara çeviriyor. "Savage nerede?"

"Birini parçalamak, sanırım." Gözlerimi boş kumsala dikip kaşlarımı çatarak bir düşünceye daldım.

"Beni rahat bırak," diye kurtça bir cevap gelir. Ağzı kanla dolu olabilir de olmayabilir de.

"Akademiye dönüyoruz," der Scythe ona. "Bunu Marduk'la tartışmalıyız. İlk vurulacak en iyi yeri o bilecektir."

"Bunu yapanın Clawsonlar olduğundan emin miyiz?" Çekinerek sordum. "Kırmızı bir ringa balığı ya da yem değil mi?"

Scythe yavaşça başını sallar. "Bu saldırıda en az yirmi kedigil kullanıldı. Liderleri Clawson'lardı. Muhtemelen kedi kral da. Hepsi bunun için ölecek."

Yüzümü buruşturdum. Ablo Obon her zaman dostane bir tanıdığım olmuştur. Onunla karşı karşıya gelmek üzücü bir gün olacak. Ama yaptıkları için... parçası olduğu şey için? Ölümü hak ediyor. Zambak Enstitüsü'nde ölenlerin sayısı çok fazla. Enstitünün paramparça olmuş kapılarına binlerce çiçek bırakıldı bile. Suikastçı ikizlerin Sabrina'yı ziyaret etmeleri ve içgüdüleri harekete geçtiğinde onu dışarı çıkarmaları tamamen .

Ama pek çok masum insan şanssızdı.

"Onlara bunu ödetmenin zamanı geldi." Kardeşime her zaman onun olacağıma dair güvence veriyorum.

Scythe bana döndü. "Ama bunun için bizi affedecek mi?"

Sert gözleri ve yumuşak Regina'mı düşününce ağızım bir karış yukarı kalkıyor. "Nazik bir kalbi var ama intikam için susamış. Onun da bunu onaylayacağını hissediyorum."

Scythe başını sallıyor ve sanki buna ihtiyacı varmış gibi bakışlarımı karşılıyor. "Şu anda ne düşündüğünü merak ediyorum. Ona gerektiği gibi bakıp bakmadıklarını merak ediyorum."

Bir çatırtı duyana kadar çenem sıkılıyor. "Aklının oraya gitmesine izin verme Scythe. Çıldıracaksın. Bu sefer düzgünce."

Çenesindeki bir kas titriyor. "Bunu düşünmeden duramıyorum. Duramıyorum-" Eli sağ göğüs kafesinin üzerinde geziniyor. "Hissettiğim bu acı. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Onun için ne hissettiğimi bilmeli."

Savunmasız Scythe kendini tehlikeli hissediyor. "Bilecektir." Güven verici bir ses kullanmaya çalışıyorum ama aslında zihnim de aynı yerlere gitti. "Bence herkes onu ne kadar çok sevdiğimizi yakında anlayacak."

"Ve Xander." Scythe'ın ses tonu tamamen değişiyor. Uzaklarda gök gürlüyor ve ben kardeşime ihtiyatla bakıyorum,       gelgit değişiyor,    eleniyor gibi görünüyor. "İhanetinin benim için ne anlama geldiğini o da bilecek."

Bölüm 47

Xander

8 yıl önce

W Bu insanlar her , beni rahatsız etmeye devam ediyorlar. "Sana defolup gitmeni söyleyip duruyorum ve sen dinlemiyorsun," diye hırlıyorum beni rahatsız eden yeni, sonsuz karanlığa.

Kokusundan anladığım kadarıyla kurt başımı okşuyor. "Sakin ol kardeşim. Bizi dinlemen gerek."

Ondan uzaklaşıyorum. "Bana öyle demeyi kes. Seni tanımıyorum."

"Çiftleşme işaretini görememen benim suçum değil!" haykırır. "Ama ben seninkini görebiliyorum dostum ve sana söz veriyorum, ben senin kardeşimim!"

"Bu mümkün değil," diye hırlayarak geldiğini hissettiğim eli savuşturuyorum.

"Xander." Bu ses köpekbalığına ait. Tuzlu su ve karanlık kokuyor ve ben onun hasarlı sesini dinlemek için sessizleşiyorum. "Tekrar görmek ister misin?"

Göz çukurlarımdaki yanık geçmedi. Ejderhamın iyileşmesine rağmen, aradan geçen haftalara rağmen, kafamın içinde sürekli bir ateş uğultusu var ve beni-

"Ölmek istiyorum," diyorum kararlılıkla. Köpekbalığı hiçbir şey söylemiyor. Ne mutlu ki kurt da bir şey demiyor. İç çekiyorum. "Tamam, iyi, aslında ölmek istemiyorum,

ama muhtemelen yakında öldürüleceğim. Yaşlanana kadar yaşayan kaç tane kör canavar tanıyorsun? Ben yürüyen ölü bir canavarım."

"Ben bir tane biliyorum," diyor Scythe. "Ama sana yardım etmemiz için bize yeterince güvenmen gerekecek."

"Neden bana yardım ediyorsun?"

Kurt yüksek sesle iç geçiriyor ve dramatik bir şekilde uzaklaştığını duyuyorum. Ancak köpekbalığı hareketsiz kalıyor. Zihnimde bir kapı çalınıyor, sadece diğer ejderhalardan aldığım bir iletişim talebi.

Kaşlarımı çatıyorum. "*Sen bizim bağ-kardeşimizsin, Xander.*" Köpekbalığının sesi şimdi zihnimde. "*İnanması zor olabilir ama sadece Vahşi Tanrıça'nın bildiği bir nedenden ötürü çiftleşme işaretimizi paylaşıyorsun.*"

"*Vahşi Tanrıça'ya inanıyor musun?*" Homurdanıyorum.

"Herkes bir şeye inanır. Ben de tekrar görebileceğine inanıyorum... Sana öğretebilecek bir arkadaşım var."

"Kim?" Şüpheyle sordum.

Köpekbalığı bana yaklaşıyor ve nedense kaçma isteği duymuyorum. "Onun adı Eko. Büyüyle gören bir Grönland köpekbalığı."

Bölüm 48

Aurelia

T üç gün.

Kafa karıştırıcı, cennet gibi, acı dolu üç gün boyunca Xander, artık bana dediği gibi, *mücevheriyle* ilgileniyor. Bu o -kibirli, küstah, yırtıcı Xander- ve yine *de değil*. Sanki tüm çekingenliği, nefret ve öfke yüzünden kaybettiği tüm parçaları ona geri dönmüş gibi. Belki de onun olabileceği kişiye bir göz attım.

Başına gelen o korkunç şey her neyse asla .

Hassas bir konu olduğu için Minnie'ye bunu hiç sormamıştım ama anima'm hala onu çağırıyor. Bunun bir daha asla geri dönmeyecek, karanlığa doğru kırık, yalnız bir çağrı olduğunu düşünmüştüm. Asla iyileşmeyecek bir yara. Son Kauai kuşunun hikayesi kadar üzücü. Türünün son örneği, var olmayan bir eşe sesleniyordu.

Ve yine de, bu üç gün içinde, çağrı geri döndü. Ruhum artık bir boşluğa seslenmiyor. Nereye dönsem, o orada, ciddi, bana karşı icat edilmiş görevinde ciddi. Kırık bir kalp kendini bu ilaçtan nasıl mahrum edebilir? Kırık bir kemik iyileşmeyi nasıl reddedebilir?

Olmaz.

Xander beni besliyor, sıcak tutuyor, saçlarımı okşuyor, güzel şeyler fısıldıyor. Onun beni izlediği kadar ben de onu yakından izliyorum, bu hazine bulanıklığının erdiğine dair bir işaret arıyorum. Bunun neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama zihnimin uzak bir köşesinde, beni güvende ve akli başında tutmak için karantinaya alınmış bir köşede, bunun çirkin olacağını biliyorum.

Dördüncü günün şafağında bunun neye öğreniyorum.

Xander uyanır. Yavaşça, sadece canavar hayvanların sahip olduğu o yırtıcı zarafetle, çıplak bir şekilde pencereye doğru yürür ve pencereyi açar.

Bunu hemen fark ediyorum çünkü üç gün boyunca hiçbir aşamada tenimden ayrılmadı ya da pencereyi açmadı. Bu yüzden ben de yavaşça ayağa kalktım ve kendimi koruma duygusu beni odanın diğer tarafına götürdü.

Konuştığında, sesinde aklını kaybetmek üzere olan ve gergedanın hücumunu durdurmak için çok çabalayan bir adamın ölümcül ciddiyeti var. "Gözümün önünden kaybolmanı istiyorum. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Kemiklerime kadar bir ürperti yayılıyor.

Formuna göz kırpiyorum. Antik Yunan heykeltıraşlarına ilham verebilecek, güneş ışığıyla yaldızlanmış, çırılçıplak bir mükemmellik.

Beni resmen reddettiği gün içimde kırılan o önemli şey her neyse, bir daha kırılmadı. İnce bir toza dönüşüyor. Ve bu beni eskisinden daha kötü hissettiriyor. Kalbimin içinde sonsuz bir soğukluk var, büyük beyaz köpekbalığı formumla hiçbir ilgisi olmayan bir soğukluk.

Sessizce arkamı dönüyorum ve iki elbisemin bulunduğu duvar paneline basıyorum. Açılıyor ve birini başımın üzerine geçiriyorum. Bir fare kadar sessiz, ön kapıdan ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Hızla çarpan kalbime rağmen kendimi cansız hissediyorum. Suçluluk ve utanç, boğazımı parçalamaya hazır aç yılanlar gibi içimde geziniyor. Nereye gittiğimi bile bilmiyorum, sadece kanadı çevreleyen yeni iplerin altından geçip büyük merdivenlerden aşağı iniyorum.

Ama hepsi biliyor. Hepsi bekliyor.

Flores, Francesca, Leydi Drakos, Selen ve bir sürü hizmetçi giriş salonunda toplanmıştır.

" orada," diye tıslıyor Francesca ben son basamağı çıkarken. "Yakalayın onu."

Flores bileğine bir fiske vuruyor ve altın bir zincir doğrudan elinden bana doğru koparak yakama acımasız bir güçle yapışıyor.

Kolunu savurmadan önce geriye doğru sendeliyorum ve yere doğru uçuyorum. Düşüşümü tam zamanında kırıyorum, avuçlarım soğuk fayanslara gürültülü bir et kırılmasıyla çarpıyor. Flores tekrar çekiştiriyor ve ben yerde onlara doğru sürükleniyorum. Ellerim zincire doğru uçuyor, birleştirilmiş et yırtılırken boynumda acı patlıyor

Yeniden. Sonunda sırtüstü düşüyorum, önlerine inene kadar fayansların üzerinde kayıyorum.

Flores ve Francesca'nın ters dönmüş halleri bana bakıyor. Ejderha kralı dehşet içinde başını sallarken gelini kollarını kavuşturup ters ters bakıyor.

"Bu aileyi mahvettin," diye tıslıyor.

"Benim hatam sayılmaz," diye mırıldanıyorum.

"Sen Doğru." Flores diyor, ve I göz kırpmak yukarı at onu at Bu beklenmedik tepki karşısında yerden kalkmak için neredeyse hiç enerjisi ve motivasyonu kalmamıştı. "Bu senin de suçun sayılmaz." Francesca'yı işaret ediyor.

Kendini beğenmiş ejderha kadın bana telefonunu ve başlığıyla birlikte bir haber bültenini gösteriyor:

LILY ENSTİTÜSÜ FACİASI- Yüzlerce hasta 'korkunç' kazanın ardından evsiz kaldı.

Altında ülkenin en büyük akıl sağlığı hastanesinin yıkıntı kalıntılarının bir fotoğrafı var. Zemin biraz daha inebilseydim inerdim. Bu Scythe'ın gururu ve neşesiydi. Hayatının eseri idi. Ve açık artırma yüzünden, bu piçlerin açgözlülüğü yüzünden, önemli ve güzel bir şeyi yok ettiler.

Arkamdan adım sesleri geliyor. Başımı kaldırdığımda, merdivenlerin başında yeni siyah bir takım elbise ve gömlek giymiş ejderha varisinin durduğunu görüyorum. Yüzü asık, çenesi sıkılmış.

"Ben hazırım," diyor.

"Değilsin," diye alay ediyor Flores.

Ondan sonra Xander'a ne olacağını bilmiyorum. Beni satın almasının sonuçlarının ne olduğunu. Tek bildiğim, bilim adamları beni laboratuvarlarında kontrol ettikten sonra, kafesimin taşındığı Flores Drakos'un odasına geri götürüldüğüm.

Ve o gece, büyük odanın kafesinin köşesinde olabildiğince küçük bir şekilde kıvrılmış yatarken, Flores'in kesinlikle karısı olmayan birini becerdiğini duyuyorum.

Adını söylediğini duyana kadar içimdeki tiksinti damlacıkları uyuşukluğa doğru yol alıyor.

"Francesca," diye inliyor Flores.

Xander

Karın Üzerindeki Kan - Hozier & Bear McCreary

T Bu utançtan geri dönüş yok. Aileme utanç, kendi etrafıma gömdüğüm utanç. Ve babamın ofisinde, onun ve yeni itfaiyeci karımın karşısında otururken,

Beni yine kapı dışarı edeceklerine yarı yarıya ikna oldum.

Onları donuk bir şekilde izliyorum. Duygusuz. Artık içimde hiçbir şey yok. Öfke yok. Öfke, hiddet ya da kızgınlık yok.

Dört gece önce içimde bir şey öldü. Sonrasında olanların tek açıklaması bu.

"Üç gündür," diyor babam, "kendime aynı anlamsız soruyu soruyorum." Gözlerini bana diyor. "Müzayede gecesi varisimi hangi şeytan ele geçirdi? Bana karşı bir komplo muydu? Aileye karşı mı? Uzun zamandır planlanmış bir intikam mı?" Omuz silkiyor. "Ama hayır, bunu hemen eledim çünkü kadar bariz ve aptalca bir plan yapacak kadar ne zeki ne de aptal olabilirsin."

Francesca'nın dudaklarının seğirmesini kaçırmıyorum. Kendi intikamını planladığına şüphe yok.

Babam öne doğru eğildi, ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Bunun annenin genlerinden karar verdim. Vahşi gen

evrimleşmiş bir delilik biçimine dönüştü."

Pekâlâ haklı olabilir. Çılgın ejderhalar hakkında pek bir şey bilinmiyor çünkü hepsi avlandı ve öldürüldü. Annemi bu kaderden güzelliği ve babamın onu sahiplenip kontrol altında tutacağına söz vermesi kurtardı. O zamanki konsey bunu kabul etti ve şartlar yerine getirildiği sürece hayatlarını yaşamalarına izin verdi.

"Ancak, senin geçici deliliğin bizi korkunç bir duruma soktu," diyor babam açık yüreklilikle. "Ailemizin kanı için birden fazla zengin canavar peşimizde. Her ne olursa olsun, seni varisim olmaktan çıkarmalıyım."

Bir ama" geleceğini hissediyorum.

"Neyse ki," diye devam ediyor babam, "ailemizin en yeni üyesinin aklı başında olduğu kanıtlandı."

Francesca babama gülümsüyor, memnun ve çirkin bir ifadeyle, "Tek çözüm seni zincire vurmak," diyor.

Bir zamanlar bunu duymak beni öfkeliendirebilirdi. Bu odayı ve içindeki insanları yok edebilirdim. Ama bugün, amcam Fabian ve Ragnar'ın arkamdan ofise girerken çıkardıkları ses bana soğuktan başka bir şey hissettirmiyor.

Her biri bir bileğimi tutup obsidyen bir kelepçeyle sabitlerken dönüp onlara bakmıyorum bile.

Anında görüşüm, ateşin ve bir ejderha olarak güçlerimin tüm izleriyle birlikte yanıp sönüyor.

Kör bir adam ölü bir adam da olabilir.

Francesca keskin bir nefes alıyor. Beni hiç parlayan gözlerim olmadan görmemişti ve ne yazık ki beni görmek zorunda kalan herkes için boş ve yaralı göz çukurları çok çirkin bir manzara.

Neyse ki işitme duyum boşluğu dolduruyor ve bir aptal gibi düşmeden ayağa .

"Başka bir şey var mı baba?"

"Ben evden çıkmayacaksın. Evin dışında kimseyle iletişim kurmayacaksın. Telefonuna ve tüm elektronik eşyalarına el koyacağım."

Ölmekten daha az o zaman. Bir kereliğine Scythe'ın soğuma ya da Savage'ın delirme yeteneğine sahip olmayı dilerdim.

Bunun yerine, elimde hiçbir şey . Söndürölmüş bir yangın. Geriye kalan tek şey duman.

"," dedim. "Yeni talimatları bekleyeceğim." "Sen öyle yap," diye Francesca.

Bölüm 50

Aurelia

Xander'a zincirlenmekten daha kötü bir şey olmadığını sanıyordum, . Babasına zincirlenmek çok daha kötüymüş.

Neyse ki, ofisinde eli ilk kez kıcımdan aşağı kaydığında bunu gerçekten hissedemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım. Ya da toplantıları boyunca koltuğunun yanında yere diz çökmem söylendiğinde. Bazıları yüz yüze, bazıları ekranda. İlk toplantı Fabian Drakos'la ve herif başparmağını büyük bir ilgiyle alt dudağımda gezdiriyor, sonra yerine oturmadan önce deneysel bir şekilde saçımı çekiştiriyor.

Duymadığım şeylerden bahsediyorlar, çünkü kulaklarımdaki çınlama bir şey duymamı imkansız kılıyor.

Ya da herhangi bir şeyi önemsemeyi.

Bir sonraki buluşma Selenanın çocuklarının babası Ragnar Firewing ile ve ben buna da neredeyse hiç dikkat etmiyorum. İki ejderha arasındaki garip bir güç oyununda, Ragnar göğüslerime dokunmayı talep ediyor. Flores kibirli bir reddediyor.

Flores bilgisayar ekranında insanlarla rakamlar ve planlar konuşurken başımı öne eğerek uykuya dalıyorum. Ancak akşam Francesca geldiğinde, önümde dimdik durduğunda uyanmak zorunda kalıyorum.

Çünkü beni saçlarımdan tutup yukarı çekti. Homurdanıyorum, yüzüme sert bir tokat atmadan önce tam zamanında ayaklarımı altına alıyorum. İyi bir önlem için diğer tarafıma tokat atmadan önce kendi tükürüğümde boğuldum.

"FahiŖe," diye tıslıyor. "Onun kokusunu alıyorsun." Yüzü pembeleşmiş ve omuzları çökmüş bir halde oflayıp puflayarak odayı adımıyor.

Flores kıkırdar. "İçini dök aşkım, ama birazını da bu geceye bırak."

Francesca beni işaret ediyor. "Bu hafta kaçmış olabilirsin," tükürüyor. "Ama seni ele geçirecek ilk canavar bizim kadar klas olmayacak. Senden *performans* beklenecek." Şimdi Flores'e hitap ediyor. "Neden onu bağlayıp senin seçtiğin müttefikinle döllemiyoruz? Bunu şimdi yaparsak sağlıklı bir meblağ elde edebiliriz. Kızgınlığı her an geçebilir ve bu herkesi yatıştırır."

Flores başını sallar. "Harika fikirler, Francesca. Özel bir müzayede için planları çoktan hazırladım. Koleksiyoncu bu fırsatı kaçırmayacaktır."

"Lord Agnis de öyle," diye başını sallıyor Francesca. "Özellikle sabırsızdır." "Ben de öyle," diye mırıldanıyor Flores. "Hadi yemeğe gidelim."

"Onunla olmaz," diye alay ediyor dişi ejderha. "Bundan sonra sadece köpek maması alacak."

Sonraki üç gün hep aynıydı. Ofisinde Flores Drakos'un dizinin dibinde oturuyorum ve beni gezdirmediği zamanlarda odasındaki kafesime kilitleniyorum, her gece Francesca'yı yüksek sesle becerdiğini duymak zorunda kalıyorum.

Onu hamile bırakmaya çalıştığını hemen anladım. Benimle denememesinin tek sebebi bu olmalı.

Xander'ı ya da diğer aile üyelerini görmüyorum. Beni sadece köpek kabımda küçük kahverengi mama ile besliyorlar ve ikinci gün başım dönüyor ve çaresizlikten biraz deniyorum. Aslında fena değil ve gözlerimi biraz kısarsam tadı Vegemite'ye benziyor.

En kötüsü de banyosunu kullanmama izin verilmemesi. Hizmetçiler, benimle konuşmayan yeni bir grup insan, aslında beni günde üç kez dışarı çıkarıyorlar. Hiçbiri işi eski usul yapmak istemiyor, bu yüzden hepsi beni kalenin altındaki odalarındaki hizmetçi tuvaletine gizlice sokuyor.

Elde ettiğin nimetleri saymalısın.

Sonunda, dördüncü gün olabileceğini düşündüğüm bir günde, Flores uşağına önemli bir iş toplantısı için dışarı çıkacağını söyler.

İşin ben olduğumu varsayıyorum, ama beni almıyorlar ve herkese beni kafesimde tutmalarını söylüyor. O gittikten sonra büyük bir sıkıntıyla iç çekiyorum çünkü orada kapalı kalmaktan sırtım ağrımaya başlıyor. Sayısız hizmetkârın hepsi koyun gibi etrafa bakıyor.

"Çocuklar, hanımefendi," diyor biri sessizce. "Sizi soruyorlar. Günlük. Bayan Selena, Majesteleri dışarıda olduğu için biraz bahçeye inebileceğinizi umuyordu."

Uşak şok içinde tıslar. "Bunu yapamazsınız! Kellelerimizi alır!"

"Bayan Selena suçu üstlenecek," diyor hemen. "Kendisi öyle söyledi."

Sesim kullanılmamaktan bir vıraklamaya dönüşüyor ama tenimdeki güneş düşüncesi ve açık gökyüzünün görüntüsü içimde bir ışık yakıyor. "Gidelim o zaman."

* * *

Leydi Drakos bir sandalyede oturmuş, sehpa üzerindeki çiçek saksılarını düzenliyor. Saçları topuz yapılmış ve kollarını sıcak güneş ışığından koruyan beyaz uzun kollar giymiş. "Aurelia, sevgilim!" diyor sevinçle. "İşte buradasın!"

Eugene, göz kamaştırıcı gözlükleri güneşi yansıtırken yüksek sesle ciyaklayarak bana doğru koşuyor ve iyi olup olmadığımı kontrol etmek için bana bakıyor. Yüzümü acı içinde buruşturarak onu kucağıma alıyorum ve bana sevgiyle bakıyor. "Hepinizi gördüğüme sevindim," diyorum sessizce ve Eugene'i aşağı indiriyorum. O da kendini bacağıma bastırıyor.

"İyi misin?" Selena endişeyle soruyor, çömeldiği yerden kalkıyor ve bana daha iyi bakabilmek için güneş şapkasını kaldırıyor. Sonra burnunu çimdikliyor. "Aptalca bir soru. Özür dilerim."

Artık sürekli, boş bir yanma hissi olan karnımı ovuyorum. "Buralarda hiç atıştırmalık , değil mi?"

Selena sanki hatırlamış gibi sıcıyor. "Ah evet, elbette. getiriyorum." Yakınlarda bekleyen hizmetçilerden biriyle konuşmak için acele ediyor. Gerçek yemek düşüncesiyle neredeyse gülümsüyorum.

"Lia!" Emerson ağlıyor. İkizler bir sıra çilek çalısının arasına çömelmiş, geniş kenarlı şapkaları mürekkep rengi saçlarını örtüyor, sarı tulumları ve çizmeleriyle birbirlerine uyuyorlar. "Nerelerdeydiniz? Şu kocaman çileğe bakın!"

Küçük çocuğun ve taşıdığı meyve sepetinin yanına atlıyorum. En büyüğünü incelemem için bana uzatıyor ve ben de büyük bir önemle gözlerimi kısarak bakıyorum. "Alabilir miyim?"

Emmerson kıkırdıyor. "Evet, ama onu yıkamalıyız- Hey!"

Cümlesini bitirmeden eldivenli elinden kaptım ve hepsini ağızma attım.

"Boğulabilirsin!" Delilah ağlıyor, koşarak geliyor ve kirli ellerini tulumuna siliyor.

Çileği yutarken kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor. Gökyüzüne bakarak cildimi ovuyorum.

"Bir tane daha al!" Emerson ikinci bir çileği silerek, "Bir tane daha al!" diyor. "Bu sefer dikkatli çiğne yoksa boğulacaksın."

Zoraki bir gülümsemeyle ondan alıyorum, yarısını çiğniyorum ve normal bir insan gibi dişlerimi kullanıyorum. "Tadı çok güzel. Toprağa şeker falan mı katıyorsunuz?"

Emmerson yüzünü buruşturuyor, yanakları güneşten pembeleşmiş. "Aslında biraz ekşimişler. Annem onları yememiz için krema hazırlıyor!"

Delilah dudaklarını yalıyor ve başını sallayarak bana kıpkırmızı kirazlarla dolu sepetini gösteriyor.

Taşımasını incelemek için eğildiğimde, aşağı bir ürperti akıyor ve etrafımıza tekrar bakmak için doğruluyorum.

Bir uçak gibi zar zor algılanabilen bir gümbürtü üzerimizde gümbürdüyor.

"Bu ses de ne?" Çenemdeki suyu silerek söylüyorum.

Eugene hemen yere yığıldı ve yüzüstü düştü. Delilah ve ben bir çılgınlıkla ona doğru hamle yaptık.

Emmerson etrafına bakıp gökyüzünü taramadan önce kuşa kaşlarını çatıyor. "Evet, duydum-" "Bak!" diye bağırmadan önce sessizleşir.

Her şey çok çabuk oluyor.

Arkamı döndüğümde gökyüzünde devasa, hızlı hareket eden bir gölge görüyorum.

Selena'nın çığlığı çimenlere yayılır. İki ocuk da annelerine doğru koşmaya başladı. Ancak arka imenlik o kadar geniş, o kadar büyük ki, bulut rengindeki güçlü ejderha aşağı indiğinde, hiçbirimiz onun Delilah'yı araba byklğindeki pençeleriyle yakalamasını engelleyecek kadar yakın değiliz.

Delilah'nın boğazından kopan çığlık kanımı dondurmaya yetiyor.

Ve ateşe ver.

Elbisemi yırtıp en sevdiğim forma girerken çıplak ayaklarım çimenlere vuruyor. Kama kuyruklu kartal kanatlarım, vücudumun içinde uzun süre sıkıştıktan sonra sertçe ve zevkle pompalanıyor.

Bir ejderha açık havada bir kartaldan daha hızlı olabilir, ama aynı zamanda ağırdırlar ve bu kadar alçaktan szldkten sonra kendini gökyüzüne çıkarmak için harcadığı çaba çok büyüktür. O yavaş ve ben saniyeler içinde ona yetişiyorum.

Aklımın bir köşesinde neden ne Leydi Drakos'un ne de Selena'nın yer değiştirmediğini merak ediyorum ama bunun üzerinde durmuyorum. Telekinezi gücümü kullanarak Delilah'yı ejderhanın pençelerinden çekip çıkarmaya çalışıyorum.

Delilah tekrar çığlık atarak onu hapseden pençeleri yumrukluyor. "beni!" Ancak pençeler küçük bedenini daha sıkıyor ve Delilah acı içinde ciyaklıyor.

Aklım karıştı. Daha önce hiç bir ejderhayla karşılaşmamıştım. Birini nasıl alt edeceğimi hiç dşnmemiştım. Ama hayali bir Savage'ın sesi kafamın içinde beliriyor. *Onu yumuşak yerlerinden yakala, Regina.*

Ama kartal pençeleri bir ejderhanın derisiyle boy ölçüşemez. Ejderha dönüp Drakos Malikanesi'nden dışarı çıkıyor. Hızlı hareket etmeliyim.

Vahşi bir çığlıkla onun doğal korumalarını delip geçiyorum ve Scythe'ın yaptığını gördüğüm gibi kalbini zihnimde ele geçiriyorum. O güçlü odacıklar kavrayışımın altında titriyor ve ejderha havada bocalıyor. Daha sıkı sıkıyorum ve kanatları titriyor.

Ben o kocaman kalbi tüm gücümle tutuyorum, sıkıyorum,
Sıkma.

Ve sonra hareket etmeyi tamamen bırakır ve gökyüzünden düşerken gözleri kapanır. Penesi açılır ve Delilah tuttuğu yerden yuvarlanarak çıkar.

Ejderhanın kalbini bırakıp Delilah'ya doğru burun dalışı yapıyorum; iki örgüsü yukarı doğru akarken yere düşerken dehşet içinde çılgılık atıyor. Elini bana doğru uzatıyor ve pençelerim ön koluna dolanıyor. Onun ağırlığını tamamen üstlenerek, ikimizi de havada tutmak için telekinezi gücümü kullanarak çılgınca kanatlarımı çırpıyorum.

Yerden o kadar yüksekteyiz ki Drakos Malikânesi küçücük görünüyor. Delilah'nın ağırlığının bizi aşağı çekmesine izin vererek ve hızımızı ayarlamak için kanatlarımı çırparak hızla alçalıyorum.

Uzaklardan bir yerden boğuk bir ses geliyor, ardından bir gümbürtü geliyor ve beyaz ejderhanın arazinin dışında bir yere düştüğünü anlıyorum. Dönüp baktığımda bomba büyüklüğünde bir toz bulutu ve bir kez uçmak için çabalayan devasa bir beden görüyorum. Bu sefer bizden uzağa.

Yukarı çıkarken dikkatim çok dağınıktı, ama araziye tepeden girdiğimizde, Drakos Malikanesi'nin hava korumalarından geçerken bunu hissediyorum. Tıpkı Animus Akademisi'ndeki gibi bir kubbesi var. O halde bu düşman ejderha nasıl geçebildi?

Tekrar bakıyorum ve ejderha hızla uzaklaşıyor.

Kalenin alt kulelerinin hizasına gelene kadar rahat bir iç çekiyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Delilah hiçkırarak ağlıyor, can simidi gibi bacaklarımın tutunuyor.

Selena, yaklaşık bir düzine hizmetkârla birlikte bize doğru koşuyor. "Ah, Vahşi Tanrıça!" Selena ağlıyor. Delilah'nın bacaklarının çimenleri sıyracağı alçaldığımızda, tuttuğum yerden yuvarlanıyor ve koşmaya başlamadan önce doğruluyor. Çimlerin üzerine iniyorum ve küçük kızın annesinin kollarında güvende oluşunu izliyorum. İkisi de birbirlerine tutunarak ağlıyorlar.

Kalbim adrenalini çarpıyor, kanatlarım tekrar uçmak istiyor. Çok yakındı. Çok yakındı. Drakos yavrularını kim çalmaya çalışıyordu? Geçtiğimiz haftalarda yaşanan olaylara bir tür misilleme olmalı.

Bir süre sonra Selena gözlerini siliyor ve benimkileri yakalıyor. "Eğer sen olmasaydın, Lia, onu alacaktı! Onu alırdı!"

Orada kartal formunda duruyorum, nefes nefese onlara bakıyorum.

Öfkem içinde sorum bir çığlık halinde telepati yoluyla Selena'ya yöneliyor.
"Neden yer değiştirmedin?"

Bana göz kırpmıyor.

"Selena, neden yer değiştirmedin?"

En kısık sesiyle şöyle der. "iznim yok." Dehşet ve inançsızlık karışımı bir duyguyla ona bakıyorum.

Yan tarafta bir gölge belirliyor ve başımı kaldırıp baktığımda Xander'ın kule gibi yükselen formunu görüyorum, şok içinde donmuş bir halde duruyor, boş göz çukurları ve obsidyen prangalarla bana bakıyor.

Bölüm 51

Xander

Creep - Radiohead

Bir insanın tüm acıları bildiğimi sanıyordum.

Ama inanılmaz derecede .

Çünkü yeğenimin başka bir ejderha tarafından çalınmasını yüksek bir pencereden dinlerken, bunu durdurmak için acınası bir şekilde çaresizdim, yeni bir acı seviyesiydi. Gücüm ve onunla birlikte özerkliğim elimden alınmıştı. Otoritem.

Sonsuz gibi görünen anlar boyunca, sonrasını dinliyorum. Spawn kartal formunda kalıyor, maun tüyleri esintide hışırdıyor, adrenalın vücudunda dolaşıyor ve diğer düşmanlara karşı tetikte bekliyor. Ciğerleri havayla şişiyor, nefesini içine verirken gagası hafifçe açık kalıyor.

Ve bir şekilde, o mavi gözlerin suçlayıcı bir şekilde bana baktığını söyleyebilirim.

Sen hiçbir şey yapmadın, diye düşünüyor. Onu kurtaran bendim.

Emmerson içeride güvence altına alınırken, Delilah kız kardeşimin kollarında kalıyor, sert bir şekilde sıkılıyor ama burnunu çekip hüngür hüngür ağlarken bunu umursamıyor.

"İçeri gir," diye emrediyorum kız kardeşime. Solgun ejderha kaçmış olabilirdi ama hâlâ geri dönme ihtimali vardı.

Sissy sözlerimi duyunca sanki hâlâ dışarıda olduğumuzu anımsamış gibi başını kaldırıyor ve Delilah'yı kucaklayıp aceleyle içeri giriyor. Bunu neden yaptığımı pek bilmiyorum -alışkanlık belki de- ama bileğime bir fiske vuruyorum ve o eski altın zincir Spawn'ın yakasındaki yerini buluyor.

Başka bir şey söylemeden, Sissy ve Delilah'nın peşinden içeri girdim.

Drakos Malikanesi'nin etrafındaki korumalar çok eskidir, babam tarafından aylık olarak ve ben geldiğimde benim tarafımdan tekrar güçlendirilmiştir. Bırakın benim haberim olmadan, herhangi bir ejderhanın bölgeyi sessizce ihlal etmesine imkân yok. Bunun tek bir açıklaması var.

Kız kardeşim Delilah'yı, Emerson'ın endişeyle beklediği mutfağa doğru aceleyle . Ben ise alt kata, zindanlara doğru ilerliyorum.

Spawn adımlarıma ayak uydurmak için yer değiştirmek zorunda kalıyor ama beni şaşırtarak gece yarısı kürkünden kurt formunu seçiyor. Uzaklardaki bir parçam onun Savage'ı düşünüyor olması gerektiğini fark ediyor ama aklımın ön tek bir ihtiyaç var.

İş ayakkabılarım zindan zeminindeki kaldırım taşlarına çarpıyor, çünkü geldiğimi gizleme zahmetine girmiyorum.

Beklendiği gibi, ne Ghoul ne de diğer yılan generallerden hiçbiri ortalıkta görünmüyor. Sadece bilgisayarlarında yazı yazan, dosyaları ve örnekleri işleyen bilim adamları var. Solomon ve diğer birkaçı konuşmayı keser.

"Lordum," diyor Solomon ayağa kalkarak. "Beklemiyorduk-"

Gücüm olmayabilir. Fiziksel görüşüm olmayabilir ama diğer her şeye sahibim. Ona doğru adım atıyorum ve ellerim yüzünün yanlarından tutup sertçe yana yatırıyor.

Diğerleri kaçmaya çalışıyor ama kapıda hırlayan bir kurt yollarını kesiyor. Bir anda peşlerine düştüm ve teker teker yere yığıldılar, kafaları garip açılarla bükülmüştü.

Depo dolabında uzun ipler bulmam uzun sürmedi. Hepsini bağladıktan sonra, bilim insanlarının ekipman taşımak için kullandıkları ağır hizmet arabalarından birini getiriyorum.

Elektriğim olmadan çalışmak can sıkıcı ama idare edebiliyorum. Bir yılanın derisini yüzmenin birden fazla yolu vardır.

El arabasıyla merdivenleri çıkarken biraz telaş ve zahmet oluyor ama sonunda başarıyorum, yolun çoğunu taşıyorum. Tüm bunlar olurken Spawn'ın gözlerini üzerimde hissediyorum.

Fırlatma rampamız olan açık kuleye çıktığımda, ödülümü dikkatlice ve geleneksel bir şekilde düzenliyorum. Önce ipi boyunlarına doluyor, ipin diğer ucunu da sırf bu amaçla taşa çakılmış metal kazıklara sabitliyorum. Son olarak da cesetlerini surların üzerine atıp herkesin görebileceği şekilde sallandırıyorum.

İyi bir çift gözün çok uzaklardan görebileceği bir yerde.

Öğleden sonraki havayı derin derin içime çekiyorum. Spawn da aynısını yapıyor. Yüzümü parlak mavi renkte parlaması gerektiğini bildiğim gökyüzüne doğru çeviriyorum. Güneşin sıcaklığı en karanlık yerlerime ulaşmıyor. Belki de hiç .

Kalbi arkamda atıyor. Biraz hızlı ama sabit. Ondan korku gelmiyor. Benim aksime, onun gücü isterse herkesin hissetmesi için serbest. Şu anda, rüzgarda sallanan bir ağaç gibi etrafında sallanıyor. Şüphesiz, kafası karışık. Daha önce hiç bir ejderhayla karşılaşmamış ve galip gelmemişti. Çok az yaratık böyle bir gerçeği iddia edebilir.

İçimdeki o karanlık, kayıp yerlerden birinden, sıkılmış dişlerin arasından kelimeler dökülüyor. "Teşekkür ederim."

Bölüm 52

Ghoul

D Yepyeni yeraltı tesisimizde, parmaklarımın arasında Tırtıklı Yılan'ın başı var. O bir ölüm yılanı ve ben de onu sağmasına izin verdiği birkaç kişiden biriyim.

Biz generaller sağırız.

"Neye gülüyorsunuz Lord Basilisk?" Charlotte Naga katkılarımızın etiketlerini yazdığı yerden bana soruyor.

"Bir hanımefendinin kulakları için uygun olmayan şeyler," diyorum usulca, sütlü sıvının hacmini gözlemleyerek. "Hepsi tamam."

Yaşlı adder'ı serbest bırakıyorum ve o da tüy dökme mağarasındaki sırası için sürünerek uzaklaşıyor.

"Sık sık aklından neler geçtiğini merak etmişimdir," diyor Charlotte, kabı ona uzatırken biraz gergin bir sesle.

"Ölüm," diyorum basitçe.

Bunun üzerine tüm vücudu irkildi. Eşi Ben'i öldürdüğüm için beni affedip affetmemesi pek umurumda değil ama bu irkilme bana hâlâ bundan etkilendiğini söylüyor. Gerçekten şikayet edemez, değil mi? Emri veren kardeşi olduğu için değil. Arkadaşı yılan deliğine yardım ettiğinde değil.

"Onları gördüğünü söylüyorlar," diyor Charlotte sessizce, listesindeki bir şeyi işaretleyerek. "Ölüleri."

"Ben köpekbalığı değilim," diyorum ve bir sonraki generali öne çıkması için işaret ediyorum.

"Yani istemiyor musun?" Charlotte bastırır.

Adder'ı yılan gibi suratından tutuyorum. Dişlerini gösteriyor ve ben de kabı altına doğru eğiyorum. Ancak plastiği deldikten sonra, "Ben öyle demedim." diyorum.

O sırada Mace Naga klinik odasına girer. "Zehir depolarının durumu nedir?"

"Oraya varıyoruz," diyor Charlotte, elindeki listeye bakarak. "Zehir vergisini üç katına çıkardığımızdan beri, yolumuza devam ediyoruz-"

"Duymak istediğim bu değil Charlotte," diyor Mace sert bir şekilde. "Ben rakamları istiyorum. Yok edilen stoku yeniledik mi, yenilemedik mi?"

"Henüz değil," diyor Charlotte .

"Şey, belki-" Kısa kesiyor, kaşlarını çatıyor ve ağır bir kolunu yukarı itiyor. Gözlerimizin önünde, derisindeki siyah dövmelerden beşi solup yok oluyor. Uh-oh. "Drakos Malikanesi'nin gözetimini yukarı çekin."

Telefonumu çıkarıp ejderhanın ininin dışındaki ağaçlara sakladığımız iki yılanı mesaj atıyorum. Fotoğrafların gelmesi birkaç dakika sürüyor.

Gördüğüm şey kalbimi hızlandırdı. Krala gösteriyorum. "Bu tüm takım," diyorum şaşkınlıkla.

Mace sertleşir ve ilk kez elini saçlarında gezdirir.

"Hemen anladı," diyorum sessizce. Tabii ki anladı.

Xander çok zeki.

"Flores'le henüz konuşmuş olamaz," diyor Mace, hızla telefonunu çıkararak. "Ona ilk ben ulaşacağım." Odadan çıkar, giderken ejderha kralının numarasını çevirir.

"Çok yazık," diyorum odadakilerle sohbet ederken. "Orada geçirdiğim zamandan gerçekten keyif almıştım."

Bölüm 53

Xander

Dört Mevsim (Kış) - Vivaldi

Tu dünyada bana kalan çok az keyif var, ama onlardan biri de piyano. İkimiz de yürümeye başladığımızdan beri piyano, keman ve flüt eğitimi almış çocuklarız ve her ne kadar piyano

Son zamanlarda bana çok az şey ifade ediyordu, ama şimdi buna mecburum. Parmaklarım tuşların üzerinde , göğsümü rahatlatan ve içimdeki keskinliği yatıştıran tanıdık ve rahatlatıcı akorlar buluyor.

İşin en güzel yanı, keyif almak için görmeme bile gerek yok. Kulaklığımı takmama da gerek yok. Sadece dinlemekte ve havadaki titreşimleri hissetmekte özgür olabilirim. Bırakın dalgalar kabarsın ve sadece bana ait olan bir ritimle kulaklarıma dalsın.

Babam şatoya girdiğinde beni burada buluyor, yanında hafif ayaklı Francesca var. Bir elmanın iki yarısı. Belki de sahip olmayı dilediği oğludur.

Babamın sıcaklığı odaya bir balyoz gibi çarpıyor ve etrafımdaki havayı tehlikeli bir şekilde titreştiriyor. "Ne yaptığının farkında değilsin!" Piyanodan biraz uzakta duruyor. Parmaklarım tuşların üzerinde hiç duraksamıyor.

Göğsü öfkeyle kabarıyor, gücü etrafını öfkeyle yalıyor. Ama dikkatimi tuşlardan ayırmadan ona basitçe cevap veriyorum. "I

yapmam gerekeni yaptım. O solucanlar fırsatını buldukları anda bizi uykumuzda öldürmeye çalışacaklardı."

Göğsü gurulduyor. "O bizim tüm doğurganlık ekibimizdi."

"Mace'in ekibi," diye düzeltiyorum. "Ve bize ihanet ettiler."

"Kanıtınız yok. Bağını koparmamış olsaydın, bunun için *senden* şüphelenir ve lanetli kalbini keserdim. Mace bu işe karışmadı."

Bu sözler aramızda geziniyor, sessizce cevap vermeden önce parmaklarım nazik notaları takip ediyor. "Ben olmadığımı biliyorsun ama biri o ejderhayı içeri aldı."

"Mace kurtların yaptığını düşünüyor."

Ruben'in payı. "Bana ihanet etmek onların yararına olmaz." "Ne de Mace'in!" diye kükrer. "Sen bir aptalsın ve tamamen işe yaramazsın. Hasar kontrolünün kendisi!" Bana doğru bir adım attı. "Belki de seni geri götürmemi söylediğinde Mace'i dinlememeliydim." Bununla birlikte, etrafında dönüyor ve dışarı fırlıyor.

Şok parmaklarımın tuşlara takılmasına neden oluyor. Mace. Lanet olsun.

Naga. Francesca bir an duraksıyor. "Bütün bunlar senin suçun. O ejderha *senin* yaptıklarının intikamını almak istedi. Senden başka kimse *sen*."

Sanki hiç gelmemişler gibi oynamaya devam ediyorum. Kayıt veritabanımıza göre, bu ülkede solgunlaşan tek ejderha Chen . Şüphesiz Nadine'in ailesi Francesca'yı ona tercih etmemden dolayı kendilerini küçümsenmiş hissetmiş ve hâkimiyetlerini göstermek istemişlerdir. Ama içeri girmek için bir yılanla anlaşma yapmak kimsenin beklemediği bir şeydi. Mace'in kurnaz olduğunu biliyordum ama bu yeni bir seviyede bir oyun.

Beş dakika sonra, babamın ciğerlerinin kükremesini duyuyorum, kalenin üzerinde süzülürken, öfkesini ve dünyaya meydan okumasını haykırıyor.

Saatlerce devriye geziyor, şüphesiz Chen'lerden intikam almak için planlar yapıyor. Onu sık sık duyuyoruz, korumaları güçlendiriyor ve karanlığa doğru kükrüyor.

Sonunda kulaklıklarımı tekrar takıyorum ve kız kardeşimle annemi gece misafirliklerinde ziyaret ediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Spawn'ın kartal nefesini köşeden duyabiliyorum. Onu onlarla birlikte bırakmıştım ama bu kalacağını tahmin etmemiştim. İkizler

ve Eugene yastıklardan bir yuva oluşturdular ve görünüşe göre orada rahatlık bularak onun yanına sarıldılar.

Spawn beklediğimden daha fazla sarsıldı. Ara sıra tüyleri titriyor.

"İyi misin, Sissy?" diye sordum.

Selena kanepede battaniyeye sarındığı yerden uzun uzun i  geçiriyor.
"Biz iyiyiz, Xander. Lia'ya teşekkürler."

Acıtıyor ama . "Anne?"

"Ben iyiyim oğlum," diyor çeri bardağından yudumlarken, ki bu bana aslında iyi olmadığını söylüyor. Nadiren alkol alıyor ama bugün sesi daha g r, nefesi daha az kesik. "Xander," devam ediyor ve ben dikkatle ona dönüyorum. "Karınla ilgilenmelisin. İçimden bir ses onun bugün yaşananlar yüzünden sarsıldığını söylüyor."

Hayal kırıklığım beden dilime yansımış olmalı ki annemin kaşlarını çatarak bana baktığını duyar gibiyim. "Görevlerini yerine getirmelisin. Korkarım o mutlu değil."

"Elbette anne," diyorum itaatkâr bir şekilde. "Ona nasıl yardım edebileceğime bakacağım." Ama gitmiyorum. Bir süre öylece duruyorum. Sadece... dinliyorum.

Emmerson Spawn'a cıvıldıyor, tüylerini okşuyor. Spawn uzun bir nefes veriyor, kalbi aniden bir şarkının doruk gibi temposunu artırıyor. Yutkunuyor, sonra Delilah onu bir şeyle beslerken yer değiştiriyor. Kokuya bakılırsa kek.

Birden sessizlikten Selena'nın beni izlediğini fark ediyorum.

Annem de  yle.

"Xander," diye mırıldanıyor

Selena. "Gidiyorum," diye

ona güvence veriyorum.

Misafir odasından kovuluyormuşum gibi hissederek itiraz etmeden çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Kapının önünde bir şey beni duraksattı.

Bazen gözlerim olmadan olmak yalnız olmak gibi geliyor. Çok önemli bir parçam eksik, o yüzden bu çok mantıklı sanırım. Misafir odasının içinde, Selena anneme bir i ki daha koyuyor ve Emmerson bir şeye kıkırdıyor.

Spawn küçük bir kuş sesi çıkarıyor ve iki yavru da kıkırdıyor. Kalbim sıkışıyor. O hazine sisi çoktan kayboldu ama bir şey beni kapının yanında oyalıyor. Keşke bu talihsizliğin bana neden verildiğini bilseydim. Neden bir Boneweaver'a bağlı tek ejderha olmak zorunda olduğumu.

Neden onu koparmaya cesaret eden tek kişi bendim. Ve neden her seferinde sefaletе giden yolda daha da ilerledim. Kapının yanındaki duvara yaslanıp ailemi dinledim.

Onlara dönmek için elimden gelen her şeyi yaptım, peki neden hala tamamen yalnızmışım gibi hissediyorum?

* * *

Francesca o gece odama döndüğünde, şöminenin yanındaki sandalyemde onu bekliyordum.

Kapıyı sessizce açmaya çalışmadan önce çıplak ayakları taşlara çarpıyor. "Uyuduğunu sanıyordum," diyor beni görünce.

Ondan bir koku aldığımda, efendimin ve dölünün kokusunu , hiçbir şey hissetmiyorum. Öfke kıvılcımı yok. Öfke patlaması yok. Sadece donuk bir boşluk var. Sadece karanlık var.

Sesim kartondan kesilmiş gibi çıkıyor. "Bugün hiçbir şey yapamadım. Prangalar yüzünden."

Yatak odasının eşiğinde duraksıyor, şiddet belirtisi var mı diye beni izliyor. Yutkundü. "Bunun bir ceza olması gerekiyordu. Belki şimdi neler anlarsın."

Zihnimin donuk gölgeleri arasından turuncu bir alev titremesi kuru, çıplak dallardan oluşan bir silueti aydınlatıyor. Viski bardağımı yere bıraktım. "Umarım yeğenimin kaçırılmasına tanık olmanın benim için bir ceza olduğunu kastetmiyorsunuzdur."

Benden bir adım geri çekiliyor ve tekrar yutkunuyor. Korkusuna rağmen tiz sesi keskinliğini koruyor. "Çıkmalarına izin veriyorum."

Sessiz kalıyorum.

Francesca boğazını temizler. "Sabah yola çıkıyoruz. Ailemi tatil evlerinde ziyaret etmenin tam zamanı. Melbourne'a dönmeden önce beni görmek istiyorlar."

"Bunu babamla çoktan planladığınızı tahmin ediyorum."

"Haklısın."

"Bu onu becerdikten önce mi sonra mı oldu?"

Şoktan sessizleşti. Nedenini bilmiyorum, çünkü bu gece bunu saklamak için hiçbir şey yapmadı. Ya da başka bir gece.

"Sen evliliği tamamlamadığında, o teklif etti... ve ben de kabul ettim."

. "Bunun seni bir şekilde koruyacağını düşünme. Seni vücudun için kullanacak ve sonra bu yenilikten sıkıldığında, gözde metreslerinden birinin kollarına dönecek. Bu hep böyle olmuştur."

Sesi öfkeyle titriyor. "Böyle şeylerden bahsetmeye hakkın yok! Yaptıklarından sonra olmaz!"

Ayağa kalktım. "Anahtar nerede?"

Boynundaki ince zincire uzanıyor ve göğüslerinin arasından anahtarı çıkarıyor. Anahtarı fırlattığında havadan kapıyorum ve prangaları açıp dikkatlice masanın üzerine yerleştiriyorum.

Gücüm, yorgun bir mumun yeniden canlanması gibi geri dönüyor. Sihrimi yukarı ve boş göz akıtmak zorundayım. Bir saniyeliğine orada birikiyor, göz kapaklarım üzerlerine açılırken yeni gözbebekleri yaratıyor. Önce beyaz bir ışık görüyorum, sonra bu ışık kayboluyor ve sadece şöminenin gelen ışıkla aydınlanan karanlık oda beliriyor.

Francesca önümde kaşları çatık ve savunmacı bir şekilde duruyor, bir yumruğu cüppesinin kenarlarını bir arada tutuyor.

Ama omzunun üstündeki bir şey dikkatimi dağıttı.

Karşı duvardaki yaldızlı aynada bir an kendimi görüyorum. Birden bana bakan adamı tanımadığımı fark ediyorum. Belki de onu hiç tanımadım. Elim istemeden sağ gözümün altındaki deriye dokunmak için uzanıyor. Babamın pençelerinin açtığı ince yara izleri. Eski sızı göz çukurlarımda nabız gibi atıyor. Bazen hâlâ hayalet ağırlar çekiyorum ama çoğu gün fark etmiyorum.

"O gün bitirmeliydi, biliyorsun," diyorum belli belirsiz. "Kimse bunu durduramazdı. Ama bu onun için *yeterli* değildi. Verdiği acı her zaman hesaplanmıştı. Ve bunun yıllar süren yavaş, acı verici bir ölüm olacağını düşünüyordu. Bu onun... umuduydu."

Sonra Scythe ve Savage beni yağmurun altında umutsuzca yatarken buldular. Ve her şeyi değiştirdiler. Scythe beni Eko ile tanıştırdı ve Grönland köpekbalığı bana nasıl göreceğimi öğretti. Başta işe yaramaz bir öğrenciydim ama sonunda iki köpekbalığının da sabrıyla öğrenmiştim.

Canavarların sabırlı olabileceğini hiç bilmezdim. Erkeklerin acı çeken bir gencin nüanslarına karşı nazik ve anlayışlı olabileceğini.

Yıllar sonra Aurelia'nın annesinin eşi olduğunu öğrendim. Bu bilgi beni sarsmıştı, Athena Boneweaver'ın Eko'nun kollarında öldüğü o gece.

Akıl hocam, bana en büyük hediye veren canavarın da bir Regina'sı vardı. Ve onu kaybettiği için onu seviyormuş gibi yas tutmuştu.

Francesca dişlerini sıkarak, "O anda doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı," diyor. "Bir baba olarak bu onun hakkıydı."

Hâlâ orada durduğunu neredeyse unutmuştum. Yani gözlerimin alındığı hikâyesini duymuştu, muhtemelen dedikodudan, çünkü hizmetkârlardan hiçbiri onları ayrıntılı bir şekilde sorgularken bu soruyu sorduğunu bildirmemişti.

"Bir babanın sorumluluğu da yavrularını korumaktır," diyorum o ölü sesimle.

"Seni geri aldığımda onun hakkında kötü konuşma," diyor, dudakları küçümsemeyle kıvrılıyor. "Seni geri almak *zorunda* değildi."

Benden istediği bedel ise kendimi lanetlememdi. Ejderham kanatlarını açıp nefretle homurdandı. Gücümü geri kazandığımda bana dik dik bakıyor ve geçmiş zamanlardan kalan o anı parçaları bir kez daha zihnimde titreşiyor.

Eziyet. Benden istediği tek şey bu. Ölü bir adamın hiçbir şey hissetmemesi dışında.

Arkamı dönüyorum ve süitin girişine doğru ilerliyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Topraklarımızda devriye gezeceğim," diyorum. "İstediğiniz gibi şafakta yola çıkmaya hazır olacağım."

Bölüm 54

Xander

8 yıl önce

T Sahil soğuk ve yumuşak bir kum yığınının üzerinde tökezlerken ceketimin kenarlarını birbirine tutturuyorum.

"Siktir!" Ağlıyorum.

"İşte, izin ver-"

"Hayır!" Kurdun kolunu şiddetle sallıyorum, ancak hareket dengemi bozuyor ve ters yöne doğru düşüyorum. Scythe beni yakalıyor ve sıkıca tekrar dik konuma getiriyor.

Gece havasına kaşlarımı çatıyorum.

Yavaş yavaş gece ve gündüz sesleri arasındaki farkı öğreniyorum. Zaman şu anda dayanılmaz derecede yavaş ilerliyor ve elimdeki tek veri sesler ve kokular.

Sanırım babam kulak zarımı almadığı için şanslıyım. Muhtemelen alabilirdi, ancak gözler o anda daha kötü bir işkence gibi gelmişti.

Scythe o kırık sesiyle, "Biraz daha ileride," diyor. Bu üçümüzüz. Üç kırık çocuk. Hepimiz bir şekilde mahvolmuştuk. Savage'inki benimkinden biraz daha gizliydi ama tek yapması gereken konuşmaya başlamaktı ve bunu görebilirdiniz.

Şu anda bile önümde deli gibi kükreyerek kumları tekmeliyor.

Okyanus, çılgın kurdun kahkahaları arasında kulaklarıma gürültülü geliyor. Nasıl çarptığını hiç fark etmemiştim. Bir kakofoni haline gelene kadar her damlacık kendi sesini çıkarıyordu. Şefi olmayan bir orkestra.

Martılar soluma doğru sesleniyor, rüzgâr saçlarımı çekiştiriyor ve okyanusta bir şeyler .

"Ay bir yer?" Sessizce soruyorum.

"Yuvarlak," diyor Savage.

"Çok güzel," diyor Scythe. "Bir avcının ayı. İşte geliyor."

Kulaklarımı sonuna kadar zorluyor, sesleri bir elek gibi ayırmaya çalışıyorum. Her şey çok gürültülü. Sonra, ıslak kumun hareketi, ağır, geniş ayakların baskısı. Ciğerleri benimkinden çok daha büyük olan biri nefes alıyor.

"Scythe Kharkorous bana bir arkadaş getirdi," diye geliyor boğuk ses. Derin ve yükseklerden geliyor. Bu büyük bir animus.

"Eko, bu Xander, sana bahsettiğim genç adam."

Eko'nun iri bedeni çıkıyor. Taze ve tuzlu kokuyor. Yüzümü ıslak bir eliyle tutuyor ve bir o yana bir bu yana çeviriyor. Muayene edilmekten duyduğum ürpertiye bastırıyorum. "Kırık değilsin ejderha," diyor. "Yaralı değilsin." Midem sıkışıyor. "Sen yeniden dövülmeyi bekleyen bir çeliksinsin."

Boğazım düğümlenerek
yutkunuyorum. "Ateşte yıkanmak
istiyor musun?"

Gözlerimin olması gereken yerdeki ani yanmayı bastırırken burun deliklerim alevleniyor. "Evet."

"Başkalarının göremediği şeyleri görmeyi öğrenmek için olduğunuz her şeyi bir kenara bırakmaya istekli misiniz?"

Bunun üzerine duraksadım. Olduğum her şeyi mi? "Babam zaten sahip olduğum her şeyi aldı. Şu anda hiçbir şeyim. Hiç kimseyim."

Derin bir ses çıkarır, kıkırdamaya benzer bir fısıltı. "Ejderhalar kendilerini o kadar kolay kaybetmezler, Xander *Drakos*. Bir balık kendini okyanusta kaybedebilir ama bir ejderha kendini gökyüzünde kaybetmez."

Uçma düşüncesi başımı döndürüyor. Bunu bir daha asla yapamayacağımı düşündükçe kusasım geliyor. Büyük utancıma rağmen

bir hıçkırık dudaklarımdan bir hırsız gibi fırlıyor.

Eko elini omzuma koyuyor ve şaşkınlıkla bunu güven verici buluyorum. "Kalbini kaybetmemişsin," diyor nazikçe. "Bu iyi bir şey. Buna ihtiyacın olacak."

Bölüm 55

Aurelia

Xander ve Francesca'nın malikaneden ayrıldığını biliyorum çünkü Flores giyinmemi emrediyor ve beni bu sabah kahvaltıya götürüyor.

Yerleri bereket versin ki boş ve ikizler yemek yerken sessizler -yanlarına oturmamı talep etmeleri dışında. Eugene de yok, Flores masada olmasına izin vermediği için Selena onu yemek saatlerinde çocuk odasında tutuyor.

Francesca gitmiş olmasına rağmen Flores'in keyfi yerinde ve ilk kez masada yer almama izin veriyor. Delilah'yı kurtardığı için teşekkür etme şekli bu mu? Elbette hayır.

İkizlerin arasına oturdum. Emmerson bana bir chipolata ve tabağındaki solmuş ıspanağın çoğunu veriyor. Ona gülümsüyorum ve ıspanak tomarının tamamını alıp ağzıma atıyorum.

Küçük ejderha yüzünü yemeğine çevirmeden önce bana sırtıyor. Solumdan bir el bana yaklaşıyor ve Leydi Drakos'un narin, damarlı elinin benimkini okşamak için uzandığını görmek için dönüyorum. Bana gülümsüyor ve efsanevi gözlerinin yeni bir tür ışıltıya sahip olduğunu fark ediyorum.

"Bir iyilik yapıp toniğimi getirir misin Aurelia?" diye sorar.

İnce bir el arabası arkamdaki pencerenin yanında duruyor, o günkü üç şişe de üstünde bekliyor.

"Elbette, Leydi Drakos," diyorum sessizce. "Yine meyve suyunuzla mı?" Başını sallıyor ve ben de bardağını arabaya götürüyorum.

"Umarım Xander ve Francesca verimli bir yolculuk geçirirler," diyor Flores, uşak bardağına sade kahve koyarken.

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor Leydi Drakos. "Francesca'nın ailesi kızlarıyla vakit geçirmekten büyük memnuniyet duyacaktır."

Bu sözler karşısında göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Bir zamanlar birinin kızı olmuştum.

Gözlerimi kırıştıtarak el arabasına doğru ilerledim, bardaktaki karışımı karıştırırken pencereden dışarı baktım, sonra geri dönüp bardağı Leydi Drakos'a geri verdim.

Flores hafifçe, "Umarım yakında iyi haberler alırlar," diyor.

Sandalyeme geri dönerken neredeyse yere yığılıyordum.

"Bu kuzenlerimiz olacağı anlamına mı geliyor?" Delilah kaşlarını çatarak söylüyor. "Umarım Xander Amca bizi unutmaz."

Flores kıkırdar. "Seni unutmayacağından eminim ama nadir ırkların yavruları toplum için önemlidir, öyle değil mi Aurelia?"

Neyse ki bu sefer yerime oturdum. "Elbette," diyorum sıkıca.

Selena açık bir endişeyle bana bakıyor.

"Umarım senden de iyi haberler alırız Aurelia," diye bitiriyor Flores.

Tabağıma bakıyorum, midemde karanlık dönüyor. Mace'in bilim adamları olmadan, ejderha kralının planları nedir? Mace'in planları ne?

Birden Xander'ın burada *olmadığının* farkına vardım.

On beş dakika daha sessizce yemek yiyoruz ve Selena'nın bana fırlattığı uyarı bakışını kaçırmıyorum.

Flores sandalyesini geriye iterek, "Pekâlâ, yola koyulmalıyız," diyor. Bana eliyle işaret etti. "Gel, Aurelia."

Leydi Drakos ve Selena çok sessizleştiler. İkisine de bakmaktan kaçınıyorum, sandalyemi sessizce geriye itip masanın etrafından dolaşarak Flores'e doğru gidiyorum. Bileğinin bir hareketiyle normal bir aile kahvaltısı yanılsaması ortadan kalkıyor ve bir kez tasmalanıyorum.

Dışarıda motoru çoktan çalışmış bir Rolls Royce'un yanına gidiyoruz. Görünürde bir yılan yok tabii ki. Gulyabani yok, bana dişlerini göstererek alaycı bir selam veriyor. Sadece Lunaris kurtları var, sert, affetmeyen gözlerle bana bakıyordu.

Raquel aklımın bir köşesinde, hâlâ karanlıkta sıkışıp kalmış durumda. Minnie ve Stacey muhtemelen kendilerinden geçmişlerdir.

En azından kurt hayvanımızın cesedine bakacaklarını biliyorum.

Bu ne kadar ürpertici olsa da, Flores Drakos'un Rolls Royce'un arka kapısını açıp bana gülümsediği an kadar hiçbir şey tüylerimi diken diken edemez.

Korkudan çenemi sıkarak içeri giriyorum ve mümkün olduğunca benden uzakta oturması için diğer tarafa geçiyorum. İki kurt, bir erkek ve Ruben'in regina'sı ön koltuklara biniyor ve kapıya doğru yola çıkıyoruz.

Uzun yolculuklar öldürücüdür. Ejderhanın sırtına binmek daha kolay olurdu ve Flores'in neden bu seçeneği tercih etmediğini bilmiyorum. Scythe, Animus Akademisi'nden şehre gitmek için her zaman Xander'a binerdi ve biraz rahatsız edici olsa da, saatlerce arabada oturmaktan çok daha verimliydi.

Flores kulaklıklarını takıp dizüstü bilgisayarını çıkarıyor ve çoğu zaman meşgul oluyor. Benim böyle bir lüksüm yok ve sonunda kadar güneş yanığı kırlara bakmak zorunda kalıyorum.

Varış noktamıza ulaştığımızda ellerim oturmaktan uyuşmuş, gözlerimin kenarları ıslanmış ve ağzım Avustralya taşrası kadar kurumuştu. Sinirlerim altüst oldu.

Ve tüm bu süre boyunca ejderha kral telefonunda ya da dizüstü bilgisayarında oturup beni görmezden geldi. Sanırım bir parçası benim korkumun arabayı kokutmasından hoşlanıyor. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki üç canavar da duyabiliyor. Ne konuşmaya çalışıyorum ne de soru soruyorum. Ona bu zevki tattırmayacağım.

İlk kez varış noktamız şehir değil, toprağın kırmızı ve görünen otların çıtır çıtır olduğu bölgesel bir alandaki bir mülk. Neredeyse hiçliğin ortasında yer alan, omuzlarında tüfekleri olan dört gömleksiz canavar tarafından yönetilen dikenli tellerle kaplı bir kapıya geliyoruz.

Yolcu koltuğundaki kurt onlarla konuşmak için iniyor, kapı hızla açılıyor ve yeni kapatılmış uzun bir yola doğru el sallayarak ilerliyoruz. Her iki tarafında kuru topraktan başka bir şey olmayan ıssız, özel yolda on dakikalık bir yolculuk. Sonunda, boş arazi daha fazla dikenli telle süsleniyor ve diğer tarafta ne olduğunu gördüğümde, bu arazinin kime ait olduğunu hemen anlıyorum.

İnsan yapımı bir nehir sağımdan kıvrılarak geçiyor ve kıyısı boyunca güneşlenen uzun bir timsah sırası var. Kocaman, kösele derili sürüngenler, güçlü çeneleri kendilerini ısıtırken hafifçe açık.

Solumda bir köşk beliriyor; bana narin bir kuşu anımsatan, beyaz tuğladan yapılmış saray gibi bir konut. Merkez binadan dışarı doğru uzanan kanatlar, dördüncü katta uzun ve eğimli çatılar var. Temiz ve yepyeni.

Bu mülkün kanlı paradan geldiğini bilmek her şeyi daha da kötüleştiriyor. Nadir yaratıkların alım satımından. Scythe'ın Koleksiyoncu'yla ilgili anılarından bunu anlayacak kadarını görmüştüm. On yılı aşkın süredir bu işi yapıyor ve işinde çok iyi.

Araba girişin hemen önünde duruyor; kare kapı, kapının ortasından dönen süslü menteşelerden biriyle çoktan açılmış durumda. Flores arabadan iniyor ve ben de zincir yakamdan çekilmeden önce onu takip etmek için çabalıyorum.

"Hoş geldiniz, Majesteleri!" Koleksiyoncu'nun ipeksi kadınsı sesi evin dışına doğru dans ediyor ve ben de onun uzun kollu, dökümlü yeşil bir elbise içinde süzülerek ilerlediğini görmek için doğruluyorum. Yanında bir hizmetçi kristal bardaklarla dolu bir tepsi taşıyor.

"Leydi Crocodylus," diyor Flores, onu selamlamak için öne doğru yürürken. "İçeri gelin, içeri gelin, Majesteleri!"

Onu, klimanın sonuna kadar açık olduğu ve havayı hastalıklı derecede tatlı bir şeyin kokuttuğu eve kadar takip ediyoruz.

"Bu gece kalacak mısınız?" Koleksiyoncu hizmetçiye eliyle işaret ederek şöyle der.

Flores kabul eder onun cam . limonata. "Ben olsam tercih ederim a zamanında değişim."

"Anlaşılabilir."

Koleksiyoncu telefonunu çıkarıyor ve sadece kişisel bankacısı olduğunu tahmin edebileceğim birini arıyor. Elbette, 'daha önce konuşulan meblağın' Drakos'un güven hesabına yatırılmasını onaylıyor.

Flores çaldığında kendi telefonuna cevap verir. Telefonu kapattığında bileğindeki bileziği çıkarıp Tahsildar'a uzatır. Kadın ipeksi bir gülümsemeyle kabul eder.

Pokémon kartlarını değiştirmek kadar kolay bir şekilde anlaşma yapılır.

"Çok güzel!" diyor Koleksiyoncu, yeni bileziğine hayranlıkla bakarak. "Bir tur atalım mı? Aurelia'ya burada neler olduğunu göstermek istedim."

"Korkarım eve dönmek zorundayım," diyor Flores, ellerini son bir kararlılıkla çırparak. Yavruları koruyacak kimse olmadığı için malikaneden gereğinden uzun süre ayrılmak istemiyor. "Umarım yakında mutlu haberler duyarım." Bana dönüyor, gözleri bedenimi tarıyor. "Terbiyeli ."

"Yapacak," diye mırıldandı Koleksiyoncu.

Flores istediğimden daha hızlı gitti. Her nasılsa, Drakos Malikânesi'nden kimse bana eşlik etmediği için kendimi... yalnız hissediyorum. Burası yabancı bir bölge ve Koleksiyoncu uzun kırmızı akrilik tırnağını çenesine vurarak beni inceliyor. "Sana evcil hayvanlarımı göstereyim, sevgili Aurelia. Ailem oldukça geniş!"

Dışarı çıktık, Drakos'un arabasının tozu ancak dağılmıştı ki Koleksiyoncu üstü açık bir cipin şoför mahalline tırmanıp beni yolcu koltuğuna oturttu. Gömleksiz korumalarından birkaçı gizlice arkaya biniyor ve onları kokladığımda roo shifter olduklarını fark ediyorum.

Onları şehirlerde görmüyoruz. İnsan nüfusundan uzak durmayı ve bölgesel ve kırsal ortamlarda yaşamayı tercih ediyorlar. Bu aynı zamanda silahları da açıklıyor, çünkü tek güçleri ayaklarında yay varmış gibi çok yükseğe zıplayabilmek. En azından ben öyle duydum.

Koleksiyoncu, yapay nehrin uzun dikenli tel çitin arkasında devam ettiği arazisinin derinliklerine doğru ilerliyor. Rüzgâr saçlarımı öyle sert savuruyor ki, yuva olmasını engellemek için onları yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Güneş üzerimize vuruyor ve sonunda durup nehirdeki bir şeyi işaret ediyor.

Dışarı çıkıyoruz ve o sırtarak onları gördüğüm suyu işaret ediyor. Belki yirmi timsahtan oluşan bir sıra, suyun derinliklerinde, görünen tek kısımları gözleri. Ürperdim.

"Hepsi benim," diyor gururla. "Hepsi benim işim aracılığıyla satın alındı. Kafesleri konusunda katı kurallarımız var elbette; hepsinin dışarı çıkmasını istemeyiz." Sanki bu bir şakaymış gibi dirseğiyle beni dürtüyor.

Bir süre sessizce öylece duruyoruz, omurgamdan aşağı ter damlıyor. Eğer beni korkutmaya çalışıyorsa, pek işe yaramıyor. Bir kuşa dönüşebilirim. Timsahlar bize sinir bozucu bir şekilde bakıyor ve bunların sıradan hayvanlar olmadığını anlamam bir saniye sürüyor.

Bir boğulmayı bastırıyorum.

"Sonunda anladın," diye mırıldanıyor neredeyse samimi bir şekilde, bir elini saçlarının arasında gezdirerek. "Çoğu neredeyse kuduz ama komutlarımı . Onları bunun için eğittim."

Zihnimde kırmızı bir bayrak yükseliyor ve bir mırıltı anka kuşu gücümü zirveye çıkarıyor. Bağlayıcı düzlem görünür hale geldikçe görüşüm değişiyor, en yakın timsahlardan parıldayan ipler uzanıyor. Onları kökenlerine kadar takip ediyorum. Diğerlerinden daha büyük olan bir timsah animusu bize sert bir zekâyla bakıyor. Ondan dört ip çıkıyor. Üçü onun etrafındaki timsahlara ve bir-

Koleksiyoncu'ya ve göğsünün ortasından gelen bağa bakıyorum. Rex'ini ve diğer arkadaşlarını burada tutsak tutuyor. Ne psikopat ama. Kafamdaki tiksintiyi silkeliyorum ve göksel bağlar kayboluyor.

Koleksiyoncu bana yaklaşıyor ve kendi tuzlu teriyle karışan çiçek parfümünün kokusu burnuma doluyor. Nefret ediyorum. Ondan ve ettiği her şeyden nefret ediyorum.

Kulağıma fısıldarken nefesi ekşi.

"Bir kadını kırmanın en kolay yolu mu?" Yarattığı erkek ordusunu işaret . "Hepsinin sana sahip olmasına izin vereceğim. Her seferinde bir tane, senin isteğin dışında. Kaç kişi gerekecek bilmiyorum. Elli mi? Yüz mü? Ama sonunda bana boyun eğeceksin. Sonunda, sana ne yaptığımı umursamayacaksın bile."

Omurgamdan aşağı bir ürperti vuruyor. "Sen tam bir şeytansın."

Nefesi kulağıma gıdıklıyor. "Anlayacaksın Aurelia. Çok yakında, sana neden bu kadar ihtiyacım olduğunu anlayacaksın. Gerçek nedeni kimse bilmiyor. Flores bile. Leydi Sırtlan bile. Sevgili Tırpan Kharkorous bile. Kimse *bende* olup da başka kimsede *olmayan* şeyi bilmiyor."

Şimdi görüyorum. Bir his kemiklerimin arasında yılan gibi kıvrılıyor, iliklerime yerleşiyor. Bir kader. Bir kesinlik.

Sonumu burada getireceğim.

Ckapt'ca 5W

Aurelia

T Kafamın içindeki kadın hala çığlık atıyor.
Ama bir şey aramalar için Ben içinde ve
Karanlık. Tanıdık bir şey.
Çünkü çaresizim, çünkü kayboldum, ona uzanıyorum. Ve hemen
pişman oluyorum.

Bölüm 57

Aurelia

M O gece akşam yemeğinde, bana ayrılan odada tek başıma ellerim titriyor. Bomboş, beyaz dantelli yorgan ve pamuklu çarşafların serili olduğu sıradan, tek kişilik bir yatak. Pencere yok ve kapı metalden yapılmış. Küçük masaya oturduğumda üşüdüğümü hissediyorum. O da çelik ve yere sabitlenmiş.

Burası Drakos Malikanesi'nden daha çok hapishane gibi geliyor. Seçeneklerimi değerlendirmeye çalışıyorum ama zihnim bir kutuda çalkalanmış meşrubat gibi bulanık. Sanki bu hücrede başka biri tutsakmış gibi geliyor. Sanki başka birinin içi soğuk ve dışı uyuşmuş gibi.

Tek iyi yanı, ağızımda kül gibi bir tat bırakmasına rağmen yemeklerin iyi yapılmış olması. Klasik bir kızarmış tavuk, patates ve yanında salatalık ve rokadan oluşan taze bir salata. Portakal suyum ve vitamin gibi kokan haplarım var. En azından beni aç bırakarak öldürmeyecek.

Akşamın bir vakti ışıklar sönüyor ve uyumam gerektiği mesajını alıyorum. Karanlıkta banyoyu kullanıyorum ve yatağa girip ağarmış çarşafların altına giriyorum.

Gözlerimi kapatmaya dayanamıyorum. Açık kalmalarını istiyorum. Benim için geldiğinde uyanık olmak istiyorum. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

Daha önce kaçmayı düşünmediğim için kendime kızarak, günün olaylarını anlatıyorum ve kaç kez yer değiştirip uçup gidebileceğimi düşünüyorum. Ama uçmak imkansız olurdu. Burada, her odada silahlı canavarlar var ve ben

her yerde silah taşıyan animuslar eşlik ediyor. Onlar dikkatle düşünülmesi gereken tamamen farklı bir tehdit türü. Beni kanadımdan yakalayıp aşağı göndermek için iyi nişan alan tek bir kişi yeter.

Dehşet, sert ve yoğun bir şekilde içimde oturuyor, uyumama hiç izin vermiyor.

* * *

Ertesi sabah beni bekletti.

Kapıdaki delikten bana herhangi bir yiyecek verilmiyor ve kulaklarımı zorladığımda diğer tarafta hiçbir şey görünmüyor.

Saatler geçiyor ve meşgul olmak için odanın içinde volta atıyorum. Daha önce de tecrit edilmişim, yani buna aşinayım. Ama Solomon ve diğer bilim adamları bana hiç açıkça zalimce şeyler söylememişlerdi. Beni hiç bu kadar tehdit .

Ve Koleksiyoncu'daki bir şey bana onun boş tehditler savurmadığını söylüyor. Bir planı var ve onu uygulayacak.

Akşam vakti olduğunu tahmin ettiğim bir saatte kapının kilidi şangırdayarak açıldı. O kapıdan içeri girerken kalbim küt küt atarak hazır ola geçiyorum.

Acaba ona şimdi saldırıp bu işi bitirsem mi? Kendimi ona doğru fırlatıyorum ama en az altı muhafız hemen ardından odaya giriyor ve silahlarını çekmiş halde ikimizin de etrafını sarıyor.

"Zahmet etmeyin," diyor dikkatle, beni tepeden tırnağa inceleyerek. "Acıtırılar."

Ona sadece göz kırpabiliyorum, sarmal kaslarımın yumuşaması için söylenmeye ihtiyacı var. Erkeklerin kokusu beni içine çekiyor, kafamı dolduruyor ve başımı döndürüyor. Endişemi gizlemek için ofluyorum. "Peki bugün için planın nedir?"

Bana dişlerini gösteriyor. Bugün göğsünden bağlanan sarı dantel bir elbise giyiyor. Onun için garip bir şekilde neşeli. Ben hala aldığım siyah elbisemi giyiyorum. Yıkanması gerekiyor ama bana başka bir şey vermedi ve ben de istemeyi reddediyorum.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Görecek daha çok şey var. "Harika," diyorum sertçe.

Beni odadan çıkarıp evin derinliklerine doğru bir koridora götürmeden önce bana bilmiş bir gülümseme fırlatıyor. Hücre zemin seviyesinde ve beni birkaç kat aşağı inen bir asansöre götürdüğünde şaşırmadım.

Orada durmuş, etrafım metal ve muhafızlarla çevrili, mekanik vızıltıları dinlerken, Halfeather malikanesini ve yeraltında tutulan başka bir zindanı hatırlıyorum.

Arkadaşlarımla böyle bir zindanda tanışmıştım; korkmamalıydım.

Ama bir ses bana hatırlatıyor ki, senin arkadaşların kendi türünden canavarlar. Canavarlar zindanlarda tutulur.

Asansör durup sinyal verdiğinde Koleksiyoncu gizemli bir şekilde heyecanlanır. Kapılar kayarak açılır ve bir sıra çelik kapının bulunduğu, tamamen beyaz, parlak ışıklı bir koridor ortaya çıkar. Görünüşe karanlık onun tarzı değil. Bizi dışarı çıkarıyor, enerjisi baş döndürücü, yürüyüşü neredeyse ve onun gibi kana susamış bir insanı bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Bir kapının yanında duruyoruz ve muhafızlardan biri ağır bir anahtar setiyle kapının kilidini açıyor.

"Korkma," diye beni rahatlatıyor Koleksiyoncu, biraz nefessiz kalmış, gözbebekleri büyümüş bir halde. "O şiddet yanlısı biri değildir."

Kapı açılıp tamamen karanlığa gömüldü. Ama askerler aldırış etmiyor ve beni de yanlarına alarak içeri doğru yürüyorlar.

Kapı arkamızdan kapandığında, karanlığa gömüldük. Burada ne tür bir gurur ve neşe canavarı tuttuğunu görmek için zorlanırken kalbim kulaklarımda çarpıyor.

Bir karartıcıdan sıcak bir parıltı yayılıyor. Sonradan düşünülmüş gibi köşeye yerleştirilmiş küçük bir küre, ama ışığı asla, en çılgın hayallerimde bile beklemediğim bir şeyi ortaya çıkarıyor.

Hayvan saman yığınları arasında yan yatmış, hareketsiz, boynu bükük, toynakları yana eğik. Gümüş postu yetersiz ışığın altında parıldıyor. Alnından uzun, güçlü bir boynuz uzanıyor. Kendine has bir parıltısı var, sanırım-

Nefes alamıyorum. Gözlerimi kırpamıyorum. Gözlerimi gördüğüm dehşetten ayıramıyorum. Bu ışık ve güzellik yarattığı... Birisi

ona zarar vermişti.

Sağrısında kararmış bir iz var, dairesel, nekrozla iltihaplanmış. Koleksiyoncu hüznle iç geçiriyor.

"Tek boynuzlu atınız var." Sesim çok uzaklardan geliyor. "Onu karanlıkta tutuyorsun."

"Pek çok Boneweaver yapabilirsin Aurelia," diye cevap veriyor hülyalı bir sesle. "Ama bu bir erkek. Kendisinden daha fazla yapamaz."

Bana ve yanıma bakmak için dönüyor. Gözlerimi ayırıp ciddi bir inançsızlıkla bakışlarını karşılıyorum.

"Tarikatının güçlerinin ne olduğu konusunda açık sözlü değil," diye devam ediyor. "Gördüğünüz gibi, onu ikna etmeye çalışma riskini göze alamam. O yara iyileşmedi, bu da bana hasta olduğunu düşündürüyor. Onu iyileştirmeniz gerekecek. Daha önce efsanevi yaratıkları iyileştirmiştin."

Karanlık bir zindanda tek başına yatan özel bir basiliskten bahsediyor.

"Ayı görmesi gerek. Güneşi. Bu yüzden hasta!" Köşedeki o alaycı ışık pek de yerine geçecek bir şey değil.

Ama önümdeki iblis başını sallıyor. "Buna izin veremem.

Büyük zorluklarla ona sahip çıktım. Keşfedilme riskine *girmeyeceğim*."

Ağzım küçümsemeyele doldu. Bencil yaratık. "Görmüyor musun Aurelia?" diye . "Kim istemez ki

Tek boynuzlu at tohumu mu? Var olan en görkemli yaratık. Onun yavrularını taşımak bir onurdur. Bundan büyük onur duyarsınız."

Ancak mide bulantısı, protesto için kanatlarını uzatan sinsî bir hisle birlikte midemde kıvrılıyor. Tek boynuzlu ata dönüp bakıyorum. "Elbette ona yardım etmeye çalışacağım," diyorum usulca. "İlerleyebilir miyim?"

"Ona dokunamazsın," diyor sertçe. Ses tonundaki ani değişim karşısında irkiliyorum.

"Ne yapabileceğini biliyorum. Ona dokunmayabilirsin. Onu uzaktan iyileştirebilirsin. Git ve orada dur." Tek boynuzlu atın diğer tarafındaki bir muhafızın yanındaki bir noktayı işaret ediyor.

Bunu yapan kişiyi yok etmek için her türlü arzuya sahibim.

"Yarayı ne yaptı?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum.

Koleksiyoncu kollarını kavuşturmadan önce yanımda geziniyor. "Bir sığır sopası."

Gözlerim dehşet içinde yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Sen yapmadın!"

"Sana söyleneni yap yoksa seni bacağından vurdururum."

Yüzüne daha iyi bakmak için çömelmeden önce tiksintiyle ofluyorum. Gözleri kapalı, uzun gümüş kirpikleri aşağı doğru iniyor. Gözlerinin ne renk olduğunu merak ediyorum. Yelesi bana Scythe'ı hatırlatıyor ve saç tellerinin kendi yumuşak ışıltısını yaydığını fark etmeden önce kalbim bir an için sızlıyor.

Başımı sallıyorum. *Muhteşem.*

"Kimsin sen?"

Şoktan sertçe nefes alıyorum. Sesi açık arazideki bir ay ışını gibi. Bir şekilde aynı anda hem karanlık hem de aydınlık. *"Benim adım Aurelia."*

"Sen de benim gibisin."

Bu şakaya gülümsemek istiyorum. *"Asla olamam."*

"Hiç mütevazı bir Boneweaver ile tanışmadım." Ses tonunda kuru bir eğlence var.

Sözleri kafama dank edince vücudum donuyor. Sormaktan neredeyse korkuyorum. *"Diğer Boneweaver'larla tanıştın mı?"*

Gözleri kırpışarak açılır. Koleksiyoncu nefes nefese kalır.

Beni karşılayan en açık mor renkteki irisler. Beni değerlendiriyor. Güneşin altındaki lavanta gibi. *"Birçoğu"* diyor. *"Burada hiç kalmadı mı?"*

Boğazım aniden düğümlendi. *"Hiç sanmıyorum. Ben yalnızım. Ama... 'burada' derken tam olarak neyi kastediyorsun?"*

Bana göz kırpıyor ve bir an için sonsuz derecede üzgün görünüyor. *"Tek boynuzlu atlar dünyalar arasında seyahat eder, Aurelia. Ama bunu ona söylemeyeceğine söz ver."*

Kalbim çarpıyor ve elimi kalbimin üzerine koyuyorum. *"Mezarıma götüreceğim."*

"Ne diyor bu?" Koleksiyoncu bıçak gibi bir sesle sorar. "Seninle konuşuyor, biliyorum!"

Ona sinirli bir bakış attım ve yüzünde kıskançlık dolu bir ifade buldum. "Acıdığını söylüyor. Ay'a ve açık bir alana ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Sinirli bir şekilde elini sallıyor. Yanımdaki karınca hareket ediyor ve aniden bir silahın ucu omzuma dayanıyor.

Gücümü göndermeden önce dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum ve bu muhteşem yaratığın kenarlarında oyalanıyorum. "İzin verir misiniz?" Yüksek sesle soruyorum. "Özür dilerim, adınızı bilmiyorum."

Kesin bir ifadeyle bir kez göz kırptıyor ve gücümü o korkunç yaraya doğru itmeden önce dudaklarımda bir gülümseme hayaleti oluşmasına izin veriyorum. Kuş gücüm neredeyse ona doğru koşuyor, yardım etmeye hevesli, memnun etmeye hevesli. Altındaki yeni etin çoğalabilmesi için üstündeki dokunun kesilip atılması gerekiyor. Gücüm çürümüş deriyi sıyrıp atıyor, gitmeye zorluyor, akyuvarları bakterilerin üzerinde toplanmaya çağırıyor. Canını yakıyor, biliyorum ama yaratık gözlerini bir kez daha kapatırken hareket etmiyor.

Kokusu hafif, sanki gücünü korumak için tüm gücünü içine çekmiş gibi. Ama kokusu daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Vahşi ve güçlü, bir ovada dörtnala koşan binlerce at gibi, ama aynı zamanda tatlı ve şehvetli, bir sevgilinin okşaması gibi. Zaten kaderimde beş kişiye daha regina olmak olmasaydı, bu beni mest etmeye yeterdi. Koleksiyoncu'nun hazine bulanıklığı içindeki bir ejderhadan bile daha fazla büyülenmiş ve saplantılı olmasına şaşmamalı.

Omurgamdan aşağı ter damlıyor ve gücüm ona akarken olduğum yerde biraz bocalıyorum. Vücudu hiç bitmeyen bir açlıkla onu yutuyor gibi görünüyor. Kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum ve beni esir alan kişiye bakıyorum.

"Geri gelmem gerekecek. Yara derin."

Beni izlediği yerden sertçe başını sallıyor, sonra da topuklarının üzerinde dönüp çıkış yolunu gösteriyor.

Ayağa kalkıyorum ve ona üzgün bir bakış daha atıyorum.

"Lorian," diyor usulca. "Herkes adının Lorian olduğunu bilsin."

Dönüp ona bakıyorum. Burada öleceğini düşünüyor. Bunun onun sonu olduğunu düşünüyor ve belki de öyle.

Merkezimdeki uçurumdan bir şey yükseliyor. Devasa bir şey. Ağır ve sert bir şey, ateşten ve pençelerden yapılmış ve dağları sarsabilecek bir kükreme.

Omurgama bir silah dayayarak Koleksiyoncu'yu hücreden dışarı, koridorun soğuk beyaz ışıklarına kadar takip ediyorum.

Ancak kapı kapandığında ona dönüyorum. Yavaşça ve büyük bir amaçla ona doğru tek bir adım atıyorum. Silahlar vücuduma doğru dönüyor, sayılamayacak kadar çok. Artık umurumda değil.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum," diye tıslıyorum, gözlerim öfke gözyaşlarıyla doluyor, ama gözümü kırpmıyorum, bakışlarımı korkunç, şiddetli bir odaklanmayla timsaha sabitliyorum. Sesim titriyor ama korkudan değil. "Kırılmayacağım. Burada değil. Hiçbir zaman. İşkence et, tecavüz et, karanlıkta unutulmaya terk et, ama bil ki asla, ne bu hayatta ne de başka bir hayatta. *Kırılmayacağım. Senin için. Senin için.*"

Beni işaretlerken sessiz, gözleri de kırpışmıyor, odak noktası belli. Haklı olduğumu anladığını biliyorum. Belki de son Boneweaver'dan bunu bekliyordu. Belki de bu meydan okumanın hoşuna gideceğini düşünüyor.

O zaman gözlerinde bir şeyler değişir. Bir karar verdi.

"Pekala, Aurelia." Sesinde sessiz bir teslimiyet notası var. "Pekala."

Bölüm 58

Xander

Gün Işığı - David Kushner

T Hellfire'ın sahildeki tatil evi yeterince güzel ve Francesca ilk kez mutlu. Ailesi benim yanımda gergin ama bu pek umurumda değil.

Benden bir şey saklıyor. Etrafında her sinir bozucu anda gözüme çarpan bir karanlık nokta var. Hamile değil - hamile kadınların ilkel kalp atışlarını duymakta hızlıyım ve her gün kontrol ediyorum.

Bu sabah sahile gitmem istendi ve ben de son iki gündür hayır dediğim için onları kırmadım. Lord Hellfire ve ben kabanının altında oturuyoruz, o elinde günün gazetesi, ben de tabletimle. Kızı ve Leydi Hellfire gelgitin suyla buluştuğu sahil boyunca yürüyor, muhtemelen benim hakkımda konuşuyorlar ama dinleyecek kadar umursamıyorum.

Animus Akademisi veri tabanlarına girerek elde ettiğim raporları okurken ekranım tüm dikkatimi topluyor. Aurelia'nın akademiye ilk geldiği zamanki tıbbi raporlarını ve şimdi de Lyle'in ona ilk danışmanlık yaptığı zamanki notlarını yavaşça gözden geçiriyorum.

Başlangıçta ondan gerçekten hoşlanmamış. Kısa notlardan bu çok açık. Sadece bunun tam olarak ne zaman değiştiğini bilmiyorum.

Öğrenci babasından bahsedildiğinde sıkıntılı görünür.

O zaman mıydı? Babasından korktuğunu anladığında mı? Ya da daha sonra, dişi aslan formunu aldığında. Onu bir kedi olarak gördüğü için mi seviyordu?

Ekteki resimler öğrenci kimlik kartından ve duruşmasından önce adliyedeki gazetecilerden daha fazlası var.

Lyle onu içeri götürürken yüzü önce şaşkın, sonra asık, ağzı düz bir çizgi halinde, gri görünüyor. O anlarda ne düşündüğünü merak ediyorum. Artık pek bir şey planlamadığını biliyoruz çünkü duruşmada onu kesinlikle dövdüler. Bu konuda çok az ya da hiç kurnazlığı yoktu.

Ve sonra, küçük saldırılarını onun kaçmasına izin verecek kadar hassas bir şekilde gerçekleştiren nimpinler geldi... ama sadece okulun gizli bir bölümüne.

Kendisi yılan pisliği tarafından kaçırıldığında, onu kesip açmak üzereyken onlara rastladım. Eğer gelmeseydim, orada olmasaydım, onu sakatlama planlarında başarılı olacaktı.

Onları durduracak gücü yoktu.

Akademiden önce yaşadığı yerden daha fazla fotoğraf var. Bunları daha önce görmüştüm ama şimdi bana daha farklı görünüyorlar. Tezgahın üzerindeki İki Dakikalık Erişte paketine ve tavandaki açık deliğe bakmak biraz iç karartıcı.

Duruşmadaki fotoğraflara geri dönüyorum. Taktığı mücevherler. Küpeler, o kolye.

Şimdi farklı görünüyor. Bu fotoğraflara kıyasla. Drakos Estate onu değiştirmiş ve daha iyisi için değil.

"Ona kafayı takmışsın!"

kaldırdığımda Francesca'nın arkamda durduğunu ve omzumun üzerinden bir şeyler okuduğunu fark ediyorum; okuduğum şeye o kadar dalmışım ki fark etmedim bile.

"Ne?" Kendime kızarak ekranı kapattım. "Saçmalama."

"Öylesin!" diye bağıyor, beni göstererek. "Seni her gördüğümde ona bakıyorsun ve en kötüsü de bunun farkında bile değilsin!"

Başımı salladım. "Yanılıyorsun Francesca. O sadece bir piyon."

"Sevgilim," diyor Lord Hellfire yatıştırıcı bir sesle. "Onu tasma ve zincirle gezdiriyor. Onu *kanattı*. Elbette ondan sadece nefret edebilirdi."

Gözlerini yarık gibi olana kadar bana diyor. "Sadece bir kadına bu kadar takıntılı bir adam ondan *bu* kadar nefret edebilir." Francesca'nın güneşten kızarmış yüzü bir süre daha bana bakıyor ve sonra ailesine işaret ediyor. "Hadi gidelim."

Francesca annesiyle birlikte hışımla uzaklaşıyor ama Lord Hellfire plaj sandalyesinin kenarına tünemiş, bana bakıyor. Sessiz bir sesle şöyle diyor. "Bazen duyguların gelişmesi zaman alır, Xander. Sadece ona bir şans ver. Onda görünenden çok daha fazlası olduğunu göreceksin."

Ona bakmak için dönüyorum. Söyledikleri anlaşılan ve ben normal bir insan gibi göz kırpana kadar bakışlarımın altında bembeyaz kesiliyor. "Teşekkür , Lord Hellfire."

Başını sallayıp ailesinin peşinden gidiyor ve beni dalgaların kabarması ve kumların üzerindeki sert güneşin gözlerimi acıtmasıyla baş başa bırakıyor. Güneş gözlüklerimi indirip başımı arkaya eğerek günün sıcaklığının tenime daha da işlemesine izin veriyorum.

Scythe ona karşı duyduğu çekimle uzun süre mücadele etmişti. Başlangıçta ondan korkmuştu bile, tıpkı diğerleri gibi. Bu ne zaman değişti? Artık onu incitmeyeceğine ne zaman karar verdi ve daha da önemlisi, buna ne zaman karar verdi?

Aurelia

Ertesi gün Lorian'ı görmem için beni geri götürmediklerinde şaşırdım. Koleksiyoncu ona o kadar takıntılı görünüyordu ki mümkün olduğunca çabuk iyileşmesini istediğini düşündüm.

Bunun yerine, önümüzdeki üç gün boyunca kendi hücremde tutuldum.

Belki de onunla konuşmamı kıskanıyordur. Belki de tiradım için beni cezalandırıyor. Belki de bir şeyler planlıyordur.

Yine de beni iyi besliyorlar. Etler iyi, sebzeler mükemmel pişmiş, meyve suyu soğuk. Küçük kağıt bardakta gelen vitaminleri yiyorum.

Üçüncü gün, tasmalı bir anima odaya geliyor ve kanımı alıyor. Garip bir şekilde, muhafızlar onu odama kadar takip etmiyor; dışarıda kalıyorlar. Kadına dikkatle bakıyorum. Ne tür bir animayı benimle yalnız bırakırken kendilerini güvende hissederler? İnce ve soluk tenli, kızıl-kahverengi saçlı ve boynunun yan tarafında belirgin bir porto şarabı doğum lekesi var.

Bana meydan okurcasına bakıyor, sanki bu konuda bir yorum yapmam için bana meydan okuyor. Ama doğum lekeleri umurumda bile değil. Onun yerine boğazındaki metale bakıyorum. Benimkinin aksine, onunkinde sadece bir kimlik numarası yazıyor. Gözlerimi dikip bakıyorum.

O bir aşı kabı ve kan alma tüpleri getirirken ben de kendi yakamı kaşıyorum.

"Güzel," diyorum şaşkınlıkla. "Drakos House'daki bilim insanları sadece iğne ve şırınga kullanırdı. Çok eski moda."

Dirseğimin iç kısmına bir turnike yerleştirmeden önce gözleri bana kayıyor.

Sanırım yumurtlamayı kontrol ediyorlar. Bu kadar uzun süre herhangi bir eşten uzak kaldığım için kızgınlığımın gelip gelmeyeceğinden bile emin değilim. Yine de doğru zaman geliyordu. Koleksiyoncu'nun bir yerlerde beyaz tahtada takip ettiğine şüphe yok.

"Daha dikkatli olmalısın."

Sesindeki sert tırmalama beni şaşırtıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki neden?"

"O acımasızdır."

Omurgamdan aşağı soğuk su döküldü. Sözlerini çabucak bitiriyor ve ben ne demek istediğini sormadan muhafızlar onu dışarı çıkarıyor. Ama o giderken, kokusu önümde dönüyor ve kaşlarım tanıyarak havaya kalkıyor.

Ertesi gün ne demek istediğini anladım. Akşam beni almaya geldiler. Tırnaklarım o zamana kadar iyice ısırılmış, dudaklarım ince deriyi çekiştirdiğim için soyulmuştu. Uzuvarımda bir halsizlik ve göğsümde bir ağırlık var.

En kötüsü de, beni öldürmeyeceklerini biliyorum. Kısa keseceklerini biliyorum. Bu yeni bir tür zihinsel işkence.

Ölümü beklemekle iyi başa çıkabilirdim. Ama *bu*? Bu, anima'mın içimde çırpınmasına ve hırlamasına neden oluyor. Savaşıyor. Tanrıça, kapımın kilidini açtıklarında ve beş muhafız silahlarıyla içeri girdiğinde onunla savaşıyor.

Burada tek bir an var, etrafım onların sertleşmiş yüzleriyle çevriliyken, burnumda metalin tınısı varken, yer değiştirirsem ne olacağını merak ediyorum. Onlarla dövüşseydim, onları öldürmeye çalışsaydım. Silah sesleri beni işe yaramaz hale getirmeden önce dakikalar içinde kaç tanesini indirebilirdim?

Her iki da bir kurşun yeterdi. Beni yere yatırırlardı.

Savaşmak sadece kaçınılmaz olanı geciktirir.

Ben de çenemi kaldırdım ve onlarla birlikte çıktım.

Beni kıramayacaksın, kendime hatırlatıyorum. Ne bu hayatta ne de başka bir hayatta. Athena Boneweaver onun adıydı. Lorian onun adı. Dostlarım beni sever, ben de onları severim.

Bana zemin kata kadar eşlik ettiler,

Çok sayıda güzel odanın önünden geçiyoruz ama ben göremiyorum. Sonunda, beyaz perdelerin arasından süzülen doğal güneş ışığı, yuvarlak pelüş bir halı ve ortada tek bir elektrikli medikal yatak ile aydınlatılmış bir odaya geliyoruz.

Koleksiyoncu, Flores Drakos ile birlikte beni bekliyor. İkisinin de yüzü gülüyor, sanki iyi bir haber almışlar gibi. Koleksiyoncu şık bir elbise giyiyor, dar ve kolalı beyaz.

Sanki kıyafetleriyle olmadığı birini göstermeye çalışıyormuş gibi. Sanki içinde gizlenen kıskanç, açgözlü canavarı saklayabilirmiş gibi. Bir ejderhadan daha açgözlü, bir yılandan daha kurnaz.

"İyi akşamlar Aurelia," diyor yavaşça.

Kafamın içinde uzaktan gelen kapı çalma sesi.

Eski ve ölü şeyler gibi bir his kalbimi sarıyor. Daha önce sadece bir kez böyle hissetmişim: Etrafımdaki sesler ve kokular yok olup gittiğinde ve görüşüm tünel çizdiğinde; Scythe bana annemin hâlâ hayatta olduğunu söylemişti.

Flores'e bakıyorum ve dehşete düşüyorum, gözlerinde tuhaf bir ifade var ve yüzü hafifçe kızarmış. Bakışlarım yatağa kayıyor. Benden bir yavru doğurmaya niyeti yok, değil mi?

"değilim," diye geveliyorum.

Flores, "Biliyoruz," diyor.

"Ama hâlâ çözülmemiş bir mesele var," diyor Koleksiyoncu. Ne meselesi? Hâlâ çözülmemiş ne var? "İyi bir kız gibi buraya gel."

Drakos Malikânesi'nde alışık olduğum çelik yataktan daha güzel. Bunun kalın köpük dolgusu, bembeyaz bir çarşafı ve büyük, yumuşak bir yastığı var.

Biri arkamdan silahıyla beni dürtüyor ve yatağa doğru yürüyorum. Eugene'in varlığını özlüyorum. Ghoul'un bilimsel süreçlerim üzerindeki efendiliğini bile özlüyorum.

Bu yolda yalnız yürümeliyim.

Yatağa oturduğumda, şilte Animus Academy tıbbi yatakları gibi üzgün bir şekilde nefes vermiyor. Bunun için para ödedi.

Benim için çok para ödedi.

Flores uzanmamı işaret ediyor ve isteksizce uzanıyorum, nefesimi kontrol etmeye çalışırken ellerimi karnımın üzerine koyuyorum.

Koleksiyoncu bir dolaba yöneliyor ve içeri karıştırıyor. Flores yanıma geliyor ve beni tepeden tırnağa süzerek iç geçiriyor. "Eninde sonunda bu noktaya geleceğini biliyordum Aurelia. Gözlerinde çok fazla ateş vardı ve sana ihtiyacımız var..." Avucunu sağ uyluğuma dayadı.

Kırılmış. Öyle demişlerdi.

Kalbim ritmik bir gümbürtüyle çarpıyor, sonra da gümbür gümbür atmaya başlıyor. Bakışlarımı onunla hâlâ dolabı karıştırmakta olan Koleksiyoncu arasında gezdiriyorum.

Flores klinik bir soğukkanlılıkla, "Şimdi kıpırdamadan dur," diye talimat veriyor. "Biraz şok olacak." Ve sadece ejderhaların sahip olabileceği bir güçle, sağ uyluğumu iki eliyle kavıyor ve uzvumu ikiye ayırıyor.

Çığlık boğazımdan daha önce hiç yaşamadığım bir şiddetle kopuyor. Şok beni bir kuru buz kütesine dönüştürüyor. Aklım durur. Çığlığım havayı yırtıp geçiyor. Kanım çarşafı doyuruyor.

Koleksiyoncu bir sığır sopasıyla ileri atıldı ve yanağıma vurdu. "Vites değiştir!" diye kükredi. Acı yüzümde patlıyor.

Her şey siyaha döner.

Anima'm çığlık atıyor ve bizi kurtarmak için düşünebildiği tek şeye dönüşerek kontrolü ele alıyor.

Ckapt'ca W0

Savage

S Havada bir şey gümbürdüyor; vahşi, karanlık, umutsuz. Başımı defterimden kaldırıyorum. "Bunu hissettin mi?" Gözlerimi kısarak gökyüzüne bakıyorum. İçime uğursuz bir his yerleşiyor

Mide. Gözlerimi sertçe kırıştırdı. Kurt formumda olsaydım, tüylerim diken diken olurdu. Kötü bir şey oldu. Panik göğsüme vuruyor ve kardeşlerimi aramak için etrafımda dönüyorum.

Scythe yanıma gelerek sessizce "Ben yaptım," diyor. "Ben de öyle," diye homurdanıyor Lyle, bir elini omzuma koyarak.

Ckapt'ca W1

Ghoul

O Gölge ve duman düzlemlerinde, karanlığın içinden bir şey titreşiyor.
Vücudumdaki tüm tüyler diken oldu.
İğrenç şeyler fısıldıyor.
Bir dişimi dudağıma kan çekecek kadar sert bastırıyorum.

Ckapt'ca W2

Xander

Hellfire ailesinin yemek masasında güç dalgası masayı titreştirerek çatal bıçakların kolalı kumaş üzerinde dans etmesine neden olur.

Büyülü gözlerime göre, kırmızı ve siyahtan oluşan tanıdık bir cızırtı enerjisi havaya yayılıyor. Bir kırılma. Bir kopuş. Her kimden geliyorsa güçlü bir canavar.

"Ne oldu?" Francesca şaşkınlıkla elini masaya koyarak, "Ne oldu?" diye soruyor.

Ağız dolusu kuru hindimi yutuyorum ve başımı kaldırmadan onaylıyorum: "Sonun başlangıcı, şüphesiz."

Anne ve babasıyla endişeli bir bakış alışverişinde bulunur.

Ckapt'ca WT

Scythe

■ Bu uğursuz his benimde geziniyor. Bir şeyler ters gidiyor ve Regina'mı kontrol etmek için ona ulaşamıyorum. Büyük beyazım artık üşümek istemiyor. Ateşli olmak istiyor. O istiyor suyun etrafında kaydığını hissetmek istiyor. Geriye kendi kemiklerinin sivri uçlarıyla dünyayı parçalayacak bir iskeletten başka bir şey kalmayana kadar derisinin yanmasını istiyor.

Lyle bizi Animus Akademisi'nin müdiresinin ofisine götürüyor. Anka kuşundan yardım istemek beni sinirlendiriyor. Bu işi kendi başıma halledebilmeliydim ama Aurelia'nın sessizliği bunu imkansız kılıyor. Zaten, iki depolarını ve on beş boks salonlarını yaktıktan sonra Clawson'lar saklanmaya başladılar, bu da onları bulmayı imkansız hale getiriyor. Şu anda her şey aleyhimize işliyor.

Celeste sabahlığı ve terlikleriyle kapıyı açıyor. "Bağışlayın beni," diyor alnını ovuşturarak ve bizi içeri almak için geri çekiliyor. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Ne oldu?" Lyle söylüyor ve ağır hırıltısına rağmen endişesi açıkça belli oluyor.

"Damien'ın korunmuş tohumu tutmadı," diyor masasına oturarak. "Ama bağlanma düzlemlerinde başka bir şey daha var..." Bana sert bir bakış attı. "Xander'ın ihaneti kalıcı bir karanlık bıraktı. Titus'un kötü bir koku bıraktığından eminim ama bir ejderha tarafından reddedilen bir bağ, özel bir tür tatsız kırık taşır. Bu bir yara gibi."

Savage, "Onu öldürdüğümüzde bunu düzelterek," diyor ve sanki kapıyı koruyormuş gibi kendini yere bırakıyor.

"Böyle hissedeceğini bilmiyordum," diyor Lyle, alışkanlıktan yakasını çekiştirerek. "Bunun anlamı nedir?"

"Tüm hayvanlar bunu bir dereceye kadar hissedebilir," diye yanıtlıyor kollarını kavuşturarak. "Herkesi tedirgin hissettiriyor."

"Başka bir şey daha var," diye bastırıyorum. "Havayı sarsan bir şey. Hissettiniz mi?"

Celeste'in yüzü solgundan griye döner. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"O yaptı," diyor Savage, sesi son kelimedede kırılıyor. "Benim Regina'm. Onu tanıyorum. Nerede olduğunu bile hissedemiyoruz, yoksa çoktan orada olurum."

"Onu bulabilir misin?" Lyle soruyor. "Zorunlu olmasaydık sormazdık ama artık Drakos Malikanesi'nde olduğunu sanmıyoruz."

Celeste başını sallıyor. Hepimizin bildiği şeyi söylemiyor. İkinci bir sessiz açık artırma yaptıklarını. Kazanan teklifin bu kez Xander olamayacağını. "Bana bir dakika verin," diyor belli belirsiz.

Yüzünü buruşturarak gözlerini kapatıyor ve biz üç kardeş keskin bir gözlemlerle onun kişiliğine odaklanıyoruz. Aurası, zihin ve beden durumunu yansıtan bulanık bir renkte titreşiyor, çekirdeğinde hala parlayan bir ateş nabızı var. Dışarıya gönderirken gücü aniden etrafında parlıyor, psişik görüş alanımdan önce alevleri yalayarak etere ulaşıyor.

"Bir şey var mı?" Savage sabırsızca soruyor, yerden kalkıp yanıma geliyor ve masanın karşısına geçip müdireye bakıyor.

Lyle onu susturur.

Celeste'in solgun yanakları önce pembeleşiyor, sonra da çabayla kızarıyor. "Bu çok garip..."

"Tuhaf olan ne?" diye hepimiz aynı anda soruyoruz.

Gözlerini açmadan önce çenesi kasılıyor. Uhrevi bir altın renginde parlıyorlar ama yüzündeki ifade içimi kanatıyor.

"Takip edemeyeceğim bir yere gitti."

Savage kükre ve dönerek kapıyı menteşesinden söker ve hışımla dışarı çıkar. "Kaç kişi!" diye bağırır dışarıda. "Onu geri almak için kaç kişiyi öldürmemiz gerekiyor!"

Ben de topuklarımın üzerinde dönüp Celeste'in ofisinden çıkarken büyük beyazım dikkatimi istiyor. "Adayları biliyoruz," diyorum pencereden dışarı bakarak. "Kimin parası olduğunu biliyoruz. Sadece er izlerini süreceğiz. Ve ben nereden başlayacağımı biliyorum."

Lyle asansöre giderken bize katılmadan önce Celeste ile nazikçe konuşuyor. "Anka kuşlarını bile dışarıda bırakıyorsa, hâlâ önemli bir gücü var demektir. Çok kötü yaralanmış ya da incinmiş olamaz."

"Onun gücünü bilmiyorsun o zaman," diyor Savage, Lyle'i iterek.

Lyle onu asansörün duvarına doğru iterek şiddetli bir şekilde titremesine neden olur. "Onun gücünü biliyorum. Babasının saldırılarına nasıl dayandığını ve hiçbir şey olmamış gibi etrafta nasıl dolaştığını hatırlıyorum. Bizden sakladı." Hatırladıkça dişlerini gıcırdatıyor.

Savage, bizi dışarı çıkarmak için açılan asansörün duvarına yumruğunu vuruyor. Acil durum alarmı çalıyor ve Animus yatakhane sine geri dönüyoruz.

Ancak odalarımıza geri dönmek yerine, Connor'ı bir grup aslanla birlikte solgun yüzlü bir şekilde otururken bulduğum dinlenme odasında duruyorum. Bana tek bir bakış attıktan sonra, yüzü asık bir şekilde oraya doğru yürüdü.

Bir elimi omzuna koyuyorum ve bana telaşla bakıyor. "Üç gün önce aldığın telefonda ve sana yapılan tekliften haberim var."

Ağzını açıyor ama ben başımı sallıyorum. "Başın belada değil. Bir karara vardınız mı?"

Connor uzun siyah yelesini gergin bir şekilde çekiştiriyor ve ben onun berrak, gök mavisi aurasına dikkat ediyorum. Bu konuda mutlu değil ama kalbinde ihanet yok. "Evet. Bunu yapmak istiyorum."

"Paraya ihtiyacın olsaydı sana verirdim, ama bana yemin etmen gerekirdi."

Connor başını sallıyor, kara gözleri bunu düşünüyor. "Sakıncası yoksa özgür bir ajan olarak kalmak istiyorum. Ve eğer bu büyükbabama ve potansiyel olarak Aurelia'ya yardımcı olacaksa, o zaman istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bir bunu bekliyordum."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Sen benden daha cesursun Connor."

Lyle'a el salladığımda telaşlanmış görünüyor. "Kontratı ona ver."

Connor çantasından konsey mühürleriyle birlikte zımbalanmış bir kitapçık çıkarıyor ve Lyle'a uzatmadan önce kitapçığa bakarak düzeltiyor.

Lyle'in kaşlarının neden havaya kalktığını anlamak için bakmama gerek yok. Bu, yüklü miktarda para ve akademiden serbest bırakılma karşılığında Connor'ın anima'sının bilimsel araştırmalarına katılacağını belirten resmi bir 'iş' sözleşmesi. Ne de olsa o nadir bulunan bir yaratık.

Telefonumu çıkardım ve .

"Scythe," diye mırıldanıyor Koleksiyoncu. "Senin tatlı sesini duymak her zaman büyük bir zevk."

* * *

Beş saat sonra Lyle bizi Koleksiyoncu'nun evim dediği timsah barınağının dikenli tellerle çevrili kapılarından geçiriyor. Eyalet hükümetinden 'koruma' için bolca para alıyor ama bu Frank Ulman'ın korku parkı için aldığı fonla aynı. Lyle'in yumrukları direksiyonda sıkılaşıyor ve dikenli tel kafeslere bakıp onları çok tanıdık buluyor. Connor'ın gözleri yeni evinin etrafına kırpmadan bakıyor. İnsan yapımı nehirlerdeki tuzlu su, diğer yırtıcıların vahşi sesleri gibi beni de çağırıyor ve gözlerimi parlayan yüzeyden ayıramıyorum.

"Buradaydı," diyor Savage başını pencereden dışarı çıkararak. "Hissedebiliyorum ama hâlâ burada olup olmadığını söyleyemem."

Ona katılıyorum ve gözlerimi havada gezdirerek onun geliş ya da gidiş zamanını anlamaya çalışıyorum. Bizden ve diğerlerinden saklanmak için koku maskesi takmış olacak -muhtemelen tüm kalkanlarını-. Tüm raporlar bunca zamandır obsidyeni ondan uzak tuttuklarını söylüyor. Onu almaya gelmeyeceğimizden emin olmanın tek yolu buydu.

Kuğuya benzeyen beyaz evinin önünde duruyoruz ve Savage ile ben daha motor çalışmadan arabadan iniyoruz.

Xander'ı hissedemiyorum ama bir ejderha burada oyalanıyor. Flores, belki, ama oğlu değil. Tanrıça'ya şükürler olsun, çünkü onu da hissetseydim beni delirtebilirdi.

Dördümüz geniş kapalı kapının önündeyiz ve üç kalp atışı içinde kapıyı yumrukluyoruz. Kapıyı iki dişi açıyor, kokularına bakılırsa roo shifterlar ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayacak kadar şeffaf elbiseler giymişler. Kenarda dururken eğiliyorlar.

"Bay Kharkorous," diyor ilki sessizce. "Bay Fengari, Bay Pardalia. Connor. Lütfen hoş geldiniz."

"Teşekkürler," der Savage yüksek sesle. Bir kereliğine de olsa, sadece regina'sını görebileceği düşüncesiyle düş almıştı. Lyle beyaz bir elbise gömleği ve pantolon giyiyor, ben de bu sığağa rağmen her zamanki siyah gömleğim ve pantolonumlayım. Connor her zamanki stiletolarının yanı sıra siyah kot pantolon ve çiçekli bir bluz giyiyor.

Soğuk, soğuk tuzlu suda yüzmek bana iyi gelirdi ama aklım regina'mda. "Taht odasındadır herhalde," diyorum kıza.

"Lütfen beni takip edin," diye cevap veriyor. "Connor, lütfen meslektaşımı takip et."

Connor bavulunu yere bırakıp roo anima'nın peşinden gitmeden önce bize son bir kez başıyla selam veriyor. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum.

İlk geyik arkasını dönüyor ve arkası neredeyse tamamen görünecek şekilde bizi Koleksiyoncu'ya götürüyor. Savage kızın arkasından "*ciddi misin?*" der gibi bakıyor ama hepimiz biliyoruz ki Lady Crocodylus bizi kabul ederken çok maksatlı davranıyor.

Bizimle alay ederken.

Zümrüt rengi uzun bir halıyla döşenmiş bir salona götürülüyoruz ve burada büyük, özenle hazırlanmış yeşil ve altın rengi bir taht görüyoruz. Tahtta otururken gülünç görünüyor ama sigarası ve kolçağın üzerinden sarkan çıplak bacaklarıyla elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor.

İç çamaşırı da giymiş.

İçeri girdiğimizde, ava çıkmış üç canı yırtıcıdan başka bir şey değildik, çapkın gülümsemesi sigarasını çekmeden önce genişliyor. Yolu gösteriyorum ve oldukça uzakta durmamıza rağmen, uzun altın tırnaklı elini uzatıyor.

"Majesteleri," diye mırıldanıyor.

Bana böyle hitap eden tek kişi o. Konseyde denizci koltuğunda oturuyor olabilirim ama bu unvan hiçbir zaman olduğum kişi için yeterince soğuk olmadı.

"Leydim," diyorum resmi bir şekilde, ellerimi kemer tokamın üzerinde çaprazlayarak elini görmezden geliyorum. "Görüşme talebimizi kabul ettiğiniz için çok memnunuz."

"Ben de oldukça memnunum," diye mırıldanarak oturduğu yerden kalkıyor ve kıpkırmızı babydoll geceliğinin ne kadar şeffaf olduğunu gözler önüne seriyor.

Savage sinirli bir ses çıkarır ve sabırsızlıkla odaya bakar. Duvarın yanında, UV ışığı altında fokurdayan bir akvaryum var. Deniz yosunu ve yapay kayaların yanı sıra minyatür bir kale de akvaryumun dibini kaplayarak dolu görünmesini sağlıyor. Acaba 'koleksiyonlarından' biri orada uyuyor olabilir mi? Nadir bir su canlısı.

"Elbisem için beni bağışlayın. Sizi bu kadar geç beklemiyordum."

"Bunun bizim için bir önemi yok. Bizim bir regina'mız var," diyor Lyle küçümseyerek.

"Elbette, elbette." Hiç vakit kaybetmeden elini hizmetkârlara doğru salladı. "Meseleleri şimdi konuşacağız elbette. Acıkmış olmalısınız, değil mi? Elbette sizin gibi alfa erkeklerin ihtiyaçlarını iyi bilirim."

Onun bu açık flörtüne karşı içimde bir tiksinti uyandı.

Hizmetçiler aceleyle gelip kızarmış akşam yemeği ve... suşi ile dolu bir masa taşıırken Savage boynunu kırıyor. Savage için çiğ biftek ve Lyle için erik soslu iki bütün kızarmış ördek var.

Araştırmasını yapmış.

"Aç değilim Koleksiyoncu," diye duyuruyor Savage.

Gözleri Savage'ın vücudunda, üzerinde hırlayan kurt kafasının dövmesi olan çıplak gövdesinde geziniyor. "Lütfen bana Katerina de, Savage. Benim için giyinmeye karar vermediğine çok sevindim. Sokaktaki söylentilere göre oldukça meşgul bir vahşi çocukmuşsun."

Bizim için sandalyeler getirildi ve Koleksiyoncu oturdu, çıplak bacaklarını bize göstermek istercesine sandalyenin kenarına dayadı. "Lütfen, biz konuşurken yemeğinizi yiyin."

Lyle ve ben oturuyoruz ama Savage odada volta atmayı tercih ediyor. "Regina'mı istiyorum," diyor.

Katerina'nın gözleri bir an için bir şeyle parlıyor. Bir timsah olarak aurasını okumak zordur. Trias derisi onu hem fiziksel zarardan hem de okunmaktan doğal olarak koruyor. Ama parlak, zehirli yeşil bir parıltı görecektir kadar güçlüyüm.

Kıskançlık o zaman.

"Çubuklarımı elime alıp birkaç parça suşi seçerek, "Aurelia'nın açık artırmada satıldığını farkındayız," diyorum.

Savage köşedeki akvaryuma doğru ilerliyor, eğiliyor ve burnunu cama dayıyor.

"Sakın kırma Sav," diye uyarıyor

Lyle. "Kırmayacağım," diyor

sinirli bir şekilde.

Koleksiyoncu uzun bir süre güler. "Buraya gel, Savage. Onlara bifeği sadece ısıtmalarını söyledim, böylece sadece senin tercihine göre olacaktır. Yoksa patates kızartması mı daha çok hoşuna gider?"

Savage arkasını döner ve kendisine tahsis edilen tabağa kaşlarını çatar. "Oyun yok. Soruya cevap ver."

Katerina dudaklarını yalıyor ve kısa siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Ben de aynı şeyi duymuştum. Gerçi *kiralamak* daha doğru bir kelime olurdu."

Lyle, "İlk açık artırmadaydın," diyor. "Diğer teklif sahiplerini gördüğünü inkar edemezsin."

Sigarasından bir nefes daha çekiyor, bakışları aramızda geziniyor. Bir şey biliyor ve saklıyor.

Gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket, kardeşimin adını anımsamama neden oluyor. Savage elini bileğine kadar suyun içinde olduğu yerden hızla çekiyor. Elini şortuna silerken bana mahcup bir gülümseme veriyor.

"Bir şey gördüğümü sandım."

"Gerçekten mi?" diyor Koleksiyoncu. "Oradaki bir şeyden bir ısırık almak istersen, başımın üstünde yerin var, aşkım."

Savage ona kaşlarını çatıyor. "Aurelia'nın kimde olduğunu biliyor musun, yoksa vaktimizi boşa mı harcıyorsun?"

"Terbiyeli ol," diye azarlıyor ve ona doğru duman üflüyor. "Eğer bilgi istiyorsan, fiyatımı biliyorsun." Gözleri anlamlı şekilde bana kayıyor.

Yemek çubuklarımı onun göz çukurlarına saplama arzusu neredeyse beni ele geçiriyor. Lyle bunu fark etmiş gibi görünüyor çünkü öne doğru eğiliyor.

"Scythe çiftleşmiş bir erkek, Katerina. O yapamaz."

"Hissedebildiğim kadarıyla tam olarak çiftleşmemiş," diye düşünerek gözlerini bana diyor. "Bu benim fiyatım. Eğer taleplerimi karşılayamazsan, bilgi alamazsın, nokta."

Aurelia için, eğer isterse, fahişelik de dahil şeyi yapardım. Ama benden bunu istemezdi ve duyarsa öfkelenirdi.

"Bir başkası için ödün vermeyecek misin?" Lyle diyor ki. "Peki ya başka bir büyük beyaz?"

Ona sertçe bakıyorum ve o da bana omuz silkiyor. "Hepsi... senin gibi mi?" diye mırıldanıyor bana.

Daha fazla tiksinti neredeyse çiğnemeyi bırakmama neden oluyor, ama inatla somon sashimi lokmamı yutuyorum. "Aurelia onun... işinden uzak durmamız konusunda ısrarcı." Sandalyemde arkama yaslanıp bir bacağımı diğer dizimin üzerine atıyorum. Her hareketimi dikkatle takip ediyor, göz bebekleri büyüyor. "Ancak, onun yetiştirilmesine izin veremem ve vermeyeceğim. Beni anlıyor musun, Katerina?"

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor.

"Ona zarar vermeye kalkışan herhangi bir yaratık, Savage'ın köpek dişlerini ince bağırsağının beş santim içine sokmuş halde sırt üstü yatarken bulacak kendini," diye devam ediyorum.

"Asidin tadını seviyorum," diyor Savage, pirzolalarını yalayarak. "Şu anki ruh halime uyuyor."

"Kendimizi açıkça ifade ediyor muyuz?" Ben soruyorum.

Gülümsüyor ve şarkı söyler gibi bir sesle, "Buraya geliyorsun, tehditler savuruyorsun. Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun..." diye kıkırdıyor. "Kendi kozum olduğunu unutuyorsun."

"Peki bu nedir?" Lyle da sandalyesinde arkasına yaslanarak soruyor.

"Onun tarafında olan tek kişi benim," diye mırıldanıyor. "O zavallı kıza *asla* zarar vermem."

Aurelia

İ tamamen kontrolüm dışındaydı.

Haftalardır anima'mın bir zamanlar yaptığı gibi bilincimin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalıştığını biliyordum. Aldığım kararların giderek çıldırtıcı hale gelen sonuçlarından korunmaya ihtiyacımız vardı.

Ve arkadaşlarımızı terk ettiğimiz için mutlu değildi.

Bu yüzden Flores Drakos, Vahşi Tanrıça'nın ejderha türüne verdiği tüm güçle uyluk kemiğimi kırıp bacağımı kopardığında, anima'm bizi kurtarabilecek tek yaratığa dönüşmüştü.

Gezegende bütün bir uzvunu yeniden büyütebilen birkaç canlıdan biri.

Yıldız şeklinde bir varlık olarak kayalık zeminde uzanırken animam beni sıkıca kavıyor, çok yabancı, çok yeni bir form.

Daha önce hiç kafası olmayan bir şeye dönüşmemiştim ve dönüşebileceğimi bilmemin tek nedeni ikinci sınıftayken şehir akvaryumuna yaptığım bir geziydi. Biz küçük çocukların deniz kestanelerini ve denizyıldızlarını suyun altında hissedebilmemiz için sığ bir havuz vardı. Turuncu yıldız balığının serin, sert uzvuna dokunduğumda kıkırdamış ve ciyaklamıştım. Düşündüğümden daha sert dokunmuştum. Daha güçlüydü.

Bu gezi bir yetişkin olarak hayatımı kurtardı.

Bütün bir uzvumun kesilmesinin yarattığı şok beynimi neredeyse katatonik bir duruma sokmuştu. Koleksiyoncu ironik bir şekilde hayatımı kurtarmıştı.

beni şekil değiştirmeye zorladığında. Bunun planın bir parçası olduğuna şüphe yoktu.

İnsan formumda kalsaydım, kan kaybından ve muhtemelen şoktan ölürdüm ama bir denizyıldızı olarak zihnim, elektrik motorunun yarattığı tankın akıntıları boyunca sessizce salınıyor.

Hareketsiz olmalıyım.

Sessiz olmalıyım.

Enerjimin her zerresi kopan uzvumu yeniden büyütmek için harcanıyor. Çünkü bir şifacının öğrendiği ilk şeylerden biri, arka bacağı olmayan vahşi bir hayvanın ölü olduğudur.

Ve sessizliğin beni ele geçirmesine izin verdim, ta bir noktada üç arkadaşım tankımın dışındaki odaya girene kadar.

Onları duyacak kulaklarım yok ama kalan uzuvlarımın uçlarında minik gözlerim var. Bu yüzden odaya girdiklerini hissettiğimde, gözlerim canlanıyor ve camın arkasından üç büyük şekil görüyorum.

"Vahşi," diye fısıldıyorum kendi kendime. *"Scythe, Lyle. Eşlerim. Ruhumun parçaları."*

Anima'm çaresiz ve özlemle haykırıyor. Eğer insan gözlerim olsaydı, gözyaşlarımla dolardı ve eğer bir insan boğazım olsaydı, onların isimlerini haykırırdım.

Onlara ihtiyacım var. Onları istiyorum.

"Vahşi!" Kendimden başka kimseye bağırıyorum. *"Scythe! Lyle!"*

Sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var. Lütfen kurtar beni. Lütfen sev beni. Lütfen beni affet.

Figürlerden biri yaklaşıyor ve kurdumun tam önümde gezindiğini hissediyorum.

"Vahşi!" Boşluğa doğru çığlık atıyorum. *"Lütfen, Savage! Gör beni! Ben buradayım! Gör beni! Gör beni!"*

O uzaklaşıyor ve ben ağlıyorum, çığlık atıyorum ve seçimlerim için, lanet olası fedakârlığım için, tam ve mutlak aptallığım için kendime lanet ediyorum.

Ve sonra geri döndü. Akıntı değişiyor ve kurdumun sanki gerçekten bana ulaşıyormuş gibi suyu rahatsız ettiğini hissediyorum.

"Buradayım, Savage!" Öyle bir çaresizlikle haykırıyorum ki bu beni gerçekten kırabilir. *"Buradayım! Lütfen!"*

Ve sonra o gitti, onlar da gitti ve kafamın içindeki ses durmadan bağılıyor. Kalbim sessizleşiyor. Sahip olduğum tüm umutlar, bir zamanlar var olan tüm hayaller, o üç figürle birlikte yok oldu.

Ben karanlıkta kaybolmuş yalnız bir denizyıldızıyım.

Benim için ne bu dünyada ne de başka bir yerde hiçbir şey kalmadı.

Boneweaver soyu burada, benimle birlikte ölecek.

Özür dilerim.

Ckapt'ca W5

Xander

Make It Bun Dem - Skrillex, Damian Marley

Francesca ve ben gezimizden dört gün sonra döndük. Ailesi bana mülklerini ve iş yerlerini gösterme konusunda ısrarcıydı.

Her nedense ve benim ilgisizliğime rağmen, beni memnun etmeye hevesliydiler. Sanki beni memnun etmek, iğrenç kızlarını gerçekten sevmemi sağlayacakmış gibi.

Sözde eşim, özel olmasını tercih ettiğimi söylememe rağmen benimle birlikte babamın ofisine gelmekte ısrar ediyor.

Ancak onu masasında elleri kalçalarında ayakta bulduğumuzda, ikimizi de gördüğünde kendini oldukça beğenmiş hissediyor.

"Hoş geldiniz," diyor, fazlasıyla mutlu bir şekilde.

Onun neşesi sadece Francesca'ya mahsus ve ben her zamanki yerime otururken kıskançlık bile hissetmiyorum.

Ejderhayı iki yanağından öptükten sonra bana, "Başarılı bir takas yaptığımızı duymaktan memnun olacaksın," dedi.

Francesca alkışlıyor ve bakıyor. "Ne takası?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Leydi Crocodylus," diyor Francesca bana dişlerini göstererek sırıtarak. "Boneweaver için kazanan bir teklif verdi. Biz oldukça

daha zengin!"

Midem bulanıyor.

"Evet, oldukça heyecanlıydı," diyor Peder alaycı bir ifadeyle, sandalyesine oturup Francesca'ya da aynısını yapmasını işaret ederek. "Epeyce planı var Leydi Katerina."

. Onun sözleriyle. Francesca'nın baş döndürücü neşesinde. Birden yoluma çıkan kokuyla.

"Urgh, bu da ne?" Francesca, ona da çarptığında burnunu kırıstırarak söylüyor. "Şu dolaptan geliyor."

Çoktan eski barok şeye doğru döndüm. Odadaki diğer mobilyalar gibi ağır ve eski, babadan oğula geçmiş. Tepesindeki parşömende altının izleri var. Babamın onu yükseltmesi havada mekanik bir uğultu bırakıyor.

"Evet, yeni bilim insanları için buzdolabına koydum ama biraz da burada kalsın istedim."

Sandalyemden kalkıp dolaba doğru yürürken aklımda başka hiçbir düşünce yok, sadece tek bir amaç var. Kulaklarımda donuk bir uğultu yükseliyor.

Gürültünün içinden bir ses geliyor, eski bir yankı gibi. *Sakin açma.*

Ama kafamın içindeki sesleri görmezden gelmeye alıştım. Kapıyı açtığımda babam beni durdurmuyor.

Francesca çığlık atıyor.

Konuştüğümde sesim ejderha gırtlaklı çıkıyor, tenimden ısı akıyor ve odayı dolduruyor. Omuzlarım bir nefesle kabarıyor. "Bunu kim yaptı?"

Babam sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Tanıdın, değil mi?" diye soruyor. "Sanırım tanırsın. Seni ve General Ghoul'u kızı kırmakla görevlendirmiştik. Ve ikiniz de bu konuda başarısız olduğunuzda, ben-

Benim vardiyam patlayıcı.

Ejderham tenimden koptuğunda, tüm kuleyi yok ediyoruz. Taş ve toz her yöne doğru patlıyor. Francesca'nın çığlıklarını zar zor duyuyorum, boğazımdan akan ateş yağmuruyla alacakaranlığa doğru fırlarken umurumda bile değil.

Aklımda tek bir görüntü var: Aurelia'nın bacağının uyluktan aşağısı yok, çığlık atıyor ve kan akıyor.

Onun ölümü.

O bunu hak etmiyor. Bunu asla hak etmedi, babası kim olursa olsun, annesi kim olursa olsun. Benim için ne olursa olsun.

Ejderham insan benliğime *"Onunla bağlantımızı kopardın,"* diye çıkışıyor. *"Onu takip edemeyiz."*

"ihtiyacımız yok," diye karşılık verdim. *"Koleksiyoncu'nun evinin nerede olduğunu biliyoruz."*

"Onlar korunuyor."

"Ben de arazideki tüm sürünge nleri yok edeceğim." *"Bir kez olsun aynı fikirdeyiz."*

Korkunç bir hızla ilerlerken, Katerina Crocodylus'un evinin beyaz saçaklarının görünmesi sadece bir saatimi alıyor.

Çok fazla beyaz var. Bugün siyah yapacağım.

Geldiğimi öfkeli bir kükremeye le duyuruyorum. Araziyi çevreleyen nehirlerdeki timsahlar ve timsahlar korunmak için suyun altına dalmadan önce yukarı bakıyorlar. Yine de alçalıyorum ve üzerlerine ateş kusuyorum.

Önce onu bul, önce onu bul, önce onu bul, kendime hatırlatıyorum.

Aurelia güçlü Boneweaver büyüsuyle kendini korumuş olacak ve ne durumda olduğunu tahmin bile edemiyorum. Yaşıyor, garanti olan tek şey bu.

Merkez binanın artık yanmakta olan çatısına iniyorum, eğiliyorum ve çatının bir parçasını ağızıma alıp koparıyorum. Korkunç bir metalik çığlıkla yerinden çıkıyor. İnsan formuna büzölüyorum ve en üst kata atlıyorum. Ben aralarından geçerken herkes dağılıyor.

"Nerede o!" Kükrüyorum. "Aurelia nerede?"

Hizmetçilerinden koşmayanlar av gibi oldukları yerde donup kalıyor.

"Sen!" Gözleri kocaman açılmış, beyazları her yerinden görünen genç bir kadını işaret ederek bağıriyorum. Çelik yakasının üzerinde Porto şarabı lekesi var. "Kümes hayvanları. Nerede o?" Cevap vermiyor, sadece far ışığındaki avlara özgü bir dehşetle bana bakıyor. Alıyorum

omuzlarından tutup sarsıyorum. Daha sakın bir sesle dedim ki. "Boneweaver'ı nerede tuttuğunu söyle."

Yutkunuyor. "Alt katta."

"Göster bana," diye emrediyorum.

Gitmesi için onu biraz itmeme gerekiyor, ama zemin kata gelene kadar bir dizi merdivenden sonra diğerinden iniyor.

Ön taraftan motor sesleri geliyor, ardından birçok araba kapısı çarpıyor. Kıza "Bekle," dedim.

Hızlı adımlarla ön kapıyı işe yaramaz modern döner menteşesiyle açıyorum ve karşımda tüfekleri hazır dört timsah duruyor.

Çoğu büyü türüne karşı dirençlidirler, çünkü bu onların düzeninin gücüdür, ama ben lanet olası bir ejderhayım.

Bileklerimin bir hareketiyle silahları yere düşüyor. Ellerimle saldırıyorum ve her birinden dört ateş ipi fırlayıp boyunlarına dolanıyor. Sıcığın altında homurdanıyorlar ama düşmüyorlar. Yuvarlanmalarını sağlamak için ipleri çekmem gerekiyor.

Ateş derilerini yakmadığı için içimden küfrediyorum. Gözlerimi devirerek onları da yanımda sürükleyerek dışarı çıkıyorum. Dört ipi çıplak ayağımın altına sabitleyerek mermer timsah heykelini itiyorum. Heykel inliyor ve homurdanarak itiraz ediyor ama sonunda boyun eğiyor ve ben de onu dört halatın üzerine yuvarlıyorum.

Bu, en azından bir süreliğine müdahale etmelerini engelleyecektir.

Silahların ulaşamayacakları bir yerde olduğundan emin olduktan sonra içeri koşuyorum, tavuk korku içinde kendine sarılmış beni bekliyor. Onu bir kez daha takip ederek taht odası olması gereken büyük bir odaya giriyorum. Buhar burnumu siyah bir pus içinde bırakıyor, ama beni tahtın yanındaki köşede çok sıradan görünen bir akvaryuma götürdüğünde kaşlarımı çatıyorum.

"Bu da ne böyle?" Şak diye söyledim.

"Bu bir şaka değil," diyor sonunda sesini bularak. Tankın içindeki bir şeyi işaret ediyor. "Bu o."

Kalbim küt küt atarken camdan bakıyorum. Bir denizyıldızını işaret ediyor, soluk mavi bir şey, sanki tüm rengini kaybetmiş gibi. Sadece dört kolu var, beşinci kolu korkunç bir çıkıntıdan başka bir şey değil.

En üstteki uzvunun etrafındaki küçük altın halka olmasa bile, safirin bu tonunu herhangi bir yaşamda tanıyabilirdim. Hastalıklı ve solgun olsam bile. Kör ve güçsüz olsam bile. Bağlarım kopmuş olsa bile onu tanırdım.

"Bana bir kap getir," diye emrediyorum. "Kapaklı küçük bir tane."

Son sürat kaçıyor. Nefesimi tutarak tankın içine uzanıyorum. Ona dokunduğumda seğiriyor ve bu bende tüm evi yok etme isteği uyandırıyor. Ama onu sudan çıkarıp bakarken ellerim nazik.

"Artık güvendesin," diye fısıldıyorum. "Benimle güvendesin Aurelia." Buna inanıp inanmayacağını merak ediyorum.

Tavuk bir tupperware kabıyla geri geldi. Ondan alıyorum ve Aurelia'yı içine yerleştirmeden önce tanktan su dolduruyorum.

Sonra odaya baktım.

"Lütfen evi yakmayın," diyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Bağ kardeşlerim yerin altında kilitli. Buradan ayrılamazlar."

Ona sözlü bir cevap vermeye tenezzül edemeyecek kadar öfke dolu, intikamcı ve diğer canlıları umursamayan biriyim. Tek kelime etmeden evden dışarı fırlıyorum, ejderha formuma bürünüyorum ve Aurelia'yı büyük bir pençeyle güvenli bir şekilde kabının içine hapsediyorum.

Kalbimin arzuladığı tek güvenli yere doğru gözyaşı döküyorum. Tüm hazinelerimi ve mücevherlerimi güvende ve dünyanın geri kalanından uzak tuttuğum tek yere.

Mavi Dağlar'ın kalbine, sürülerimin saklandığı yere.

Ckapt'ca WW

Aurelia

Kafamın içinde bir kadın çığlık atıyor.

O durmaz. İstirabı sonsuz. Onun acısı delilik.

Bu yüzden ondan çok çok uzaklara, karanlığa çekilmeliyim, acının hiçliğe dönüştüğü yere çünkü her şey hiçliğe dönüşüyor.

Karanlıkta sallanıyorum. Gölgeerde sallanıyorum. Sadece bana ve çaresizliğime ait olan bir yerde sallanıyorum. Bana kalan hiçbir şey yok. Bana ait. O çığlıkların gerçekliğine geri dönmek için hiçbir isteğim yok. Orada bana acıdan başka bir şey kalmadı. Ailem yok. Beni isteyen bir eşim yok. Hiç arkadaşım yok. Bunlar sadece anılar. Geçmişte varlar. Ve geçmiş gerçek olamaz.

Sadece her şeyin bitmesini istiyorum.

Ckapt'ca W7

Xander

Türünün Son Örneği - Peter Gundry

D Sürümü sakladığım dağın tepesindeki mağaranın derinliklerinde Aurelia'nın kabını yaldızlı bir tepsinin üzerine koyuyorum. Sonra onu izliyorum, nefestoparlamak için derin nefes alıyorum.

Orada öyle hareketsiz yatıyor ki, büyüğü görüşüm bana gücünü o kadar yakınına çektiğini söylüyor ki, derisinin altına gömülmüş.

Bu şekle nasıl girdiğini düşünmek şaşırtıyor.

Uzuvlarından birinin etrafındaki altın halka, *tasma* çok saçma görünüyor. Mümkün olduğunca nazik bir şekilde kabını açıp içine uzanıyorum, bir parmağımla yakayı okşuyorum ve büyüğümün onu açmasına izin veriyorum. Bir dikiş beliriyor ve onu kaydırarak çıkarıyorum.

Teni serin ve ona dokunmak parmaklarımın karıncalanmasına neden oluyor.

Ayrıca bu kabın çok küçük olduğunu hemen fark ettim ve ona yeni bir ev inşa etmeye koyuldum. Madeni paralarım, hazinelerim ve mücevherlerim arasında pek çok eşsiz şey var ama bir denizyıldızına bakacak hiçbir şeyim yok. Onun saklandığından emin olduktan sonra en yakın kasabaya uçuyorum ve taşıyabildiğim kadar çok şey satın alıyorum. Bir torba taze, tuzlu su, kum ve telefonumda araştırma yaptıktan sonra, ona doğru bitki örtüsünü ve doğru besinleri almak için yerel evcil hayvan dükkanına yaklaşıyorum. Hatta ona birkaç tane

Arkadaş olarak nazik palyaço balığı. YouTube'da bir adam hasta bir denizyıldızı için UV ışığı öneriyor, ben de ona bunu aldım.

Kurulumum tamamlandığında, onu dikkatlice Tupperware kabından çıkarıyorum ve yeterli sıcaklık kontrolünü sağlayarak yenisine yerleştiriyorum. Sonra oturup onu izliyorum.

O günden sonra her gün onun tankının önünde oturdum.

Denizyıldızları hakkında yaptığım araştırmalarda birçok şey öğrendim. Kulakları yok ama ilkel gözleri var. Ellerimi önünde sallıyorum, kollarının uçlarının beni tanıyıp tanımayacağını görmek için yüzümü cama yaklaştırıyorum.

Kesilen bacağını bir şahin gibi izliyorum. Her gün uzunluğunu ölçüyorum ve bir deftere yazıyorum, ayrıca rengi ve durumu hakkında notlar alıyorum.

Hareket etmiyor. Rengi değişmiyor. Onunla telepatik olarak iletişim kurmaya çalışıyorum ama hiçbir alamıyorum. İkinci günün sonunda onu beslemeye çalıştım. Ona denizden taze yengeç eti getirdim. Biraz istiridye alıyorum ve eti onun için hazırlıyorum, hareketsiz altına yerleştiriyorum ve yutmayacağını görmek için bekliyorum, beklerken kendi midemde bir burkulma hissediyorum.

Eğer bir uzvunu yeniden büyütecekse, yiyeceğe ihtiyacı var.

Dehşete kapıldım, ilk ikramımı yemedi. Sonunda tankının yanında uyuyakalıyorum ve birkaç saat sonra irkilerek uyanıyorum. Yemek artık onun altında değildi.

Aylar sonra ilk kez sırtıyorum.

Ertesi gün kesilen uzvunu ölçtüğümde beş milimetre olduğunu gördüm. Rengi biraz daha koyu mavi.

Başarılı! Rahatlayarak nefes veriyorum ve ayrıntıları not defterime yazıyorum.

Ancak bu mutluluk kısa sürdü çünkü birkaç gün sonra renginde veya boyutunda başka bir değişiklik görmedim. Verdiklerimden çok az miktarda yiyor ve hala genel olarak iyi görünmüyor. Ben de başka fikirler üzerinde beyin fırtınası yapmaya başladım.

Gözüm köşede duran altın kuyruklu piyanoya takılıyor. Heyecanla bu eski şeyi akort ediyorum ve Aurelia'nın tankını üzerine yerleştiriyorum. İlk başta, çoğunlukla kendimi sakinleştirmek için en sevdiğim Beethoven'ı çalışıyorum.

Yüzümü buruşturarak, kız gibi bir şey çalıyorum. Kimse bakmazken Minnie'yle dans edecekleri bir şey. Ya da *herkes* bakarken. İkinin Bouncing Bazookas gece kulübüne giderken yanımdan gizlice geçtiklerini düşünerek homurdanıyorum. Gitmelerine izin vermişim çünkü o anda gerçekten umurumda değildi ve onları durdurmaya çalışmakla uğraşamazdım. Scythe'ın emirlerine karşı gelecek kadar aptallarsa, sonrasında her türlü sonucu hak ediyorlardı.

Ama şimdi Aurelia'yı izlerken, kendini bu kadar küçük bir şeye indirgemesinde yıkıcı derecede üzücü bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum. Çok kırılgan. Her zaman olduğu gibi şimdi de çok güzel ve bir uzvunu yeniden büyütebilen bir yaratıkta büyük bir güç var ama yine de çok savunmasız.

Başka bir canavar gelip onu yiyebilirdi ve bu da onun sonu olurdu.

Parmaklarımın şarkının ortasında kesildiğini, onun bu dünyada var olmadığı düşüncesiyle çalmayı bıraktığını fark ediyorum.

İçimdeki bir acı yeniden filizleniyor ve onu izlerken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu zamanda, bu yerde, Vahşi Tanrıça bakımının bana verilmesini uygun gördü.

Şarkıyı tekrar açıyorum, sesler içimi dolduruyor, beni sarhoş ediyor, beni sallıyor. Bu yerde sadece ikimiz varız, dünyanın geri kalanından çok uzakta, bu şarkıyı dinliyoruz. Aklından geriye ne kaldıysa, ne düşündüğünü merak ediyorum. Ona sahip olanın ben olduğumu biliyor mu? Başka biri olduğunu mu düşünüyor?

Bu düşünce beni kızdırıyor elbette. Çabalarımın başka bir piçle ilişkilendirilebileceği fikri. Benim olduğumu bilmesi gerekiyor. İyileşmesini sağlayanın ben olduğumu.

Yine de, eğer *bunu* iddia edebiliyorsam, her şeyi daha da kötüleştirenin ben olduğumu da iddia etmeliyim.

Parmaklarım yeni bir şarkıya kayıyor, benim için bir anlamı olan güzel, dokunaklı bir şarkıya. Onun için de bir anlamı olabilir. Bu işin sonunda onu bize geri çekmeye yetebilir.

Ckapt'ca W8

Xander

Bu Tişörtte - The Irrepressibles

S Üçüncü gece bir şeyler değişir.
Dev bir şangırtı duyuyorum ve irkilerek uyanıyorum, mağaranın zemininde piyanonun yanındaki yerimden sıçrayarak ayağa kalkıyorum.

Karanlık ama gözlerim piyanonun üzerine yerleştirdiğim tankın yerde parçalanmış halde olduğunu ve her yerin su içinde olduğunu görebiliyor.

Enkaz, bitkiler ve kayalar berrak parçaların arasında uzanıyor ve köşeyi döndüğümde Aurelia orada, insan formunda, ciğerlerinden su çekerek boğuluyor. Kabarıp öksürüyor, gözleri kapalı, göğsü hırıltılı.

Kesilen bacağının dize kadar yeniden büyüdüğünü hemen görebiliyorum, ancak bacağın ucu kırmızı ve çiğ.

"Aurelia!" Ağlayarak camdan içeri giriyor ve kayarak onun yanına gidiyorum.

Gözlerini açıyor, bir bana bakıyor, bir bacağına bakıyor ve *çığlık* atıyor.

"Hayır!" Islak bedenini göğsüme çekerek söylüyorum. "Hayır, sorun yok!

Bu-"

Çığlık atmayı kesmiyor. Bana karşı koymuyor. Vücudu gevşek ve bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, ama durmuyor

Nefes al. ılığı devam ediyor, devam ediyor ve ediyor.

Ses kulaklarımı deliyor ama yine de ona tutunuyorum.

"Aurelia!" Islak, ıplak sırtını okşayarak bağırıyorum. "Aurelia!"

Beni duyamıyor.

"Vardiya!" Ben bağırıyorum. "Vardiya, lanet !"

Saf dehşetin o korkunç, tiz sesiyle çığlık atmaya devam ediyor.

Ne yapmam gerektiğini anladım. Onu yere yatırdım, ağzı kocaman açılarak mağaranın tavanına doğru bir çığlık attı. Sonra da boynuna bir ateş topuyla vuruyorum. Şiddetle irkildi, çığlığı bir saniyeliğine durdu.

"Vardiya!" Emrediyorum.

İtaat ediyor.

Anında vücudu büzüşüyor, derisi maviye dönüyor ve yumrulaşıyor, başı denizyıldızının içinde kaybolurken kolları ve bacakları tek tipleşiyor. abucak onu kaldırdım.

Ama şimdi hiç suyumuz olmadığını fark ettim. Saniyeler içinde boğulacak.

"Siktir!" Bağırıyorum. "Shif-" Kendimi kısa kesiyorum çünkü neye dönüşmeli? Tek bir çözüm olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor.

"Bir yılanı dönüş!" Bağırıyorum, sesime bir güç gönderiyorum. "Şimdi yap."

Komutu hissetmiş olmalı çünkü vücudu değişiyor, uzuyor, cildi pürüzsüz ve serin. Tekrar bir baş ve gözler beliriyor, yüzünün her iki yanında bir kukuleta genişliyor.

Aurelia şimdi ellerimde, yılan formunda sıkıca sarılmış yatıyor. Bakması için kesilmiş bir bacağı olmayan bir form. ığlık atması için.

Aurelia'yı göğsüme yaslıyorum ve sekiz yıl sonra ilk kez ağlıyorum. Ama gözlerimden akan yaşlar değil. "Bunu ben yaptım," diye fısıldıyorum, sıvı yüzümün iki yanından aşığı akıyor ve akarken yakıyor. "Bunu sana ben yaptım."

Boneweaver büyüsünün, uykudayken bacağını iyileştireceğini ummak . Onu mağaramın köşesindeki battaniye yığınının götürüyorum ve çıplak göğsüme yatırıyorum.

Gözlerini bacağından geriye kalanlara diktiği zamanki insan yüzünün görüntüsü sonsuza dek hafızama kazınacak.

Çıkardığı o sesin anısı... O dehşet hala kulaklarımda çınlıyor. Fiziksel acıdan çok daha fazlasıydı.

İşkence gören birinin sesiydi.

Elimi nazikçe onun yumuşak bedeninin üzerine koyduğumda titriyor. İyileştirici gücümün, güneş ışığının derisine sızması gibi pullarına sızmasına izin veriyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum ama sesim yanmış bir yaprak gibi kırılgan . "Aurelia, özür dilerim."

Belki şimdi sonunda beni duyabilir.

* * *

Günler aynı şekilde geçiyor. Aurelia'nın kobra formunu göğsüme yerleştiriyorum ve gücümü ona odaklıyorum. Geri dönüp onu tekrar iyileştirmeden önce kendi fiziksel ihtiyaçlarımla ilgilenmek için aceleyle uzaklaşıyorum. Ona yemek teklif ediyorum ve bazen kabul ediyor. Beslenmelerini bir bilim adamı titizliğiyle bir deftere kaydediyorum. En iyi detay seviyesini bilecek kadar bulunmuştum. Yani temelde her şeyi.

Onu yakından gözlemlediğimde tepki vermeyi tamamen kestiğini fark ediyorum. Pullarının donuk ve buruşuk görüldüğünü fark etmeden önce panik neredeyse beni tüketiyor. Hızla yılan dökülme görüntülerini araştırıyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum.

Birkaç gün içinde Aurelia deri değiştiriyor ama hareket etmediği için bu zor görünüyor. Genellikle kendilerini sert yüzeylere sürterler ve şu anda bunu yapamaz.

Ben de ona yardım ettim.

Onu gücümle sıcak tutuyorum ve sığ bir kap ılık su getiriyorum. Onu daha önce de yıkamıştım ama bu şekilde hiç yıkamamıştım ve biraz tartıştıktan sonra onu nazikçe kaldırıp yaptığım havuza bırakıyorum.

Kasları bununla gevşiyor gibi görünüyor ve tatmin olmuş bir şekilde onu nazikçe pullarından ovuyorum. Biraz kıpırdanıyor ve bunun ne kadarının bilinçli olduğunu merak ediyorum.

Birdenbire, bu çok samimi hissettirdi. Savage ya da Lyle'ın yapmak için can atacağı bir şey. Ya da belki de yalnız yapmayı tercih edeceği bir şey.

Tamamen farkında olsaydı böyle bir konuda yardım etmeme asla izin vermezdi. Bu düşünceyi , başının arkasını bir bezle hafifçe ovuyorum. Eski kolun altında yeni pullar beliriyor ve içimden bir ses bunu görünce rahatlayarak iç çekiyor.

Derisinin tamamen dökülmesi iki günümü alıyor, eski deri elimde çıtır çıtır kirli beyaz bir maddeye dönüşüyor. Biraz düşündükten sonra biblo kutularımdan birini bulup içindekileri boşaltıyorum ve deriyi içine yerleştirip gücümle kilitliyorum.

Battaniyelerin arasındaki kıvrılmış haline bakarken boğazımdaki yumruyu . Bu şimdilik Aurelia'nın kobrasıyla benim aramda kalacak.

Belki de tüm bunlar sadece ikimizin arasında kalmalı. Çünkü uyanma ve tamamen farkına varma zamanının geldiğini hissedebiliyorum. Ve bunu , görmek istediği ben olmayacağım.

Aurelia

Önümde beliren bir ejderha, maviye çalan siyah, altın gözleri çok bilge, çok kadim. Çok vahşi. "Kraliçem. Mücevherlerin mücevheri, sana ne eziyet ediyor? Bana adını söyle ki ki onu yok edebileyim."

"Beni kırmaya çalıştılar," diye fısıldıyorum. "Bedenim ve zihnim paramparça oldu."

"Asla. Ne bu hayatta ne de başka bir hayatta yenik düşmedin. Bunu kendin de söyledin."

"Ama acıyor," diye fısıldıyorum.

"Sen en karanlık canavarların kraliçesisin. Her zaman canın . Ama sen bildiğinden daha güçlüsün ve düşmanlarının bile bildiğinden daha güçlüsün. Kalk ayağa."

"Yapamam."

"Bin yıl boyunca birlikte dayandık. İhanete ve ölüme katlandık. Kan ve ateşe katlandık. Bu dünyada türünüzün son örneğisiniz. Onu kendi sefaletinizin havuzunda yatarken bırakmayın. Savaşarak bırakın. Düşmanlarınızın kanı dişlerinizdeyken bırakın. Öfkeli bırakın. Kalk. *Kalk.*"

Bölüm 70

Xander

You'll Be in My Heart - Phil Collins

T Ertesi gün şafak vakti kalktım ve Aurelia'nın hala kobra formunda kıvrılmış uyuduğunu gördüm. Elim hala onun üzerinde duruyor ve bir homurtu ile tüm gücümü emdiğini fark ediyorum.

Gece. Çekingen bir şekilde adını fısıldıyorum ve sürpriz bir şekilde gözleri açılıyor.

O mavi kral kobra gözlerinin bana baktığını görünce midemde bir şeyler kıpırdıyor. Çatallı dili dışarı havayı tadıyor ve ben onun durumunu gözlemliyorum. Ne gevşiyor ne de başka bir kasını oynatıyor.

"Aç mısın?" diye sordum. "biraz istirdiyem var."

Kendimi dikkatlice yuvadan uzaklaştırıyorum ve dün getirdiğim denizyıldızları için güvenli yiyeceği alıyorum. Temiz bir tabağa görebileceği bir yere bırakıyorum.

"Kendi vaktinde yiyebilirsin," diye onu rahatlatıyorum. "Eğer yemememi tercih edersen seni izlemem."

Arkamı dönüp diğer tabakları kurcalıyormuş gibi yaparak, hareket ettiğine dair bir işaret var mı diye dikkatle dinliyorum ama o hareketsiz kalıyor.

Dönüp ona tekrar bakıyorum, tam gözlerinin içine. onun anima'sı, insan Aurelia değil. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Yap.

Bölüm 71

Aurelia

T Lanetli ejderha o doğaüstü, altın gözleriyle beni izliyor. Bana bakmaya hevesli, kadim güçlerinin kırık bedenimi ve zihnimi iyileştirmesine izin vermeye hevesli.

Açlıkla kabul ediyorum.

Benden çok şey alındı. Çok şey borçluyum.

Yanımda yatıyor, devasa sıcaklığı soğuk kemiklerimi ve sanki beni acıdan korumaya çalışıyormuş gibi büyük kanadını bedenimin etrafında kıvrıyor. Eski, volkanik güç pullarımın arasından ve uzun omurgamdan aşağı sızıyor. Çatlaklara, kırık yerlere yerleşiyor ve özümün çok yatan acıyı yatıştırıyor. Yeryüzünün oyuklarında hareket eden lav gibi, yavaşça ve kasıtlı olarak hareket ediyor.

Onun gücü altında, zihnimdeki çığlıklar sanki ağır bir battaniye tarafından boğulmuş gibi silikleşene kadar kayboluyor.

Anima'mı dikizlememi ve bana bakarken neler yaptığını görmemi sağlıyor.

Lanetli ejderha büyük burnuyla tepsideki yemeği itiyor. Koruyucu tanrıçasına adak sunan bir mürit havası var.

Bazen almayı seçiyorum. Bazen de almam.

Bir gün, taze, ejderha ateşinde kızartılmış etin yanına kırmızı folyoya sarılı bir şey koyar. Küçük, tanıdık bir tatlı.

Arkamı döndüm ve ona tısladım.

Burun deliklerinden beyaz dumanlar çıkıyor ve gücünü kullanarak onu yakalayıp gözümün önünden uzaklaştırıyor.

Yakışıklı piç yaratık.

Gözleri parlak altın renginde parlarken iri kafasını bana doğru çeviriyor.

I git Hala, bakıyor at onu Çünkü I vardı değil kastedilen iletişim kurmak için.

Lanetli ejderha o büyük pençeleriyle yaklaşıyor, havayı kokluyor. Beni kokluyor.

Bununla eğlenmeye hiç niyetim yokken kendimi yere bırakıyorum ve onu görmezden gelerek kıvrılıyorum.

Köşedeki altın para yığınının doğru hantalca gitmeden önce sıkıntıyla homurdanıyor.

mağara gece zifiri karanlık. O akşam, nihayet yanıma yerleşip kanadını her zamanki pozisyonuna getirdiğinde, nefesleri derin ve yavaş olana kadar bekliyorum.

Kayarak uzaklaşırken, kanadının kenarının battaniyeye çarpmasına izin verdim ve yuvadan dışarı çıktım. İlk defa böyle bir yerde etrafa bakıyorum. Yükseklerde, havanın biraz daha ince olduğu dağlarda olduğumuzu, dağlık kayalıkların içine hapsoldüğümüzü ve izole edildiğimizi hissediyorum.

Ve bu kayanın içinde yığın yığın hazine var.

Yaldızlı masaların üzerinde, taşlı zeminde, antika sandalyelerin üzerinde altın ve mücevher kokan şeyler istiflenmiş. Bir köşede bir insan boyu kadar altın külçeleri, bir başka köşede ise milyonlar değerinde olması gereken antika tablolar istiflenmiş. Bir köşede gümüş bir motor parıldıyor ve biraz daha incelediğimde bir sıra motosiklet buluyorum.

Uzak bir şokla bunun bir ejderha hazinesi olduğunu fark ediyorum.

Parlayan ıvır zıvırların labirentinde ilerlerken havanın tadını alıyorum ve estiği yönü hissediyorum. Mağara çok büyük, diğer tarafa geçerken yorulmama neden olacak kadar büyük. Sonunda taze, serin gece havası yüzümü okşuyor.

Gecenin içinde kocaman bir gedik açılana kadar ilerliyorum. Mağaranın girişi dairesel ve kolayca üç kat yüksekliğinde, bir ejderhanın sığabileceği kadar büyük ve bir o kadar da geniş. Bakışlarımı kaldırıncaya nihayet ne kadar yüksekte olduğumuzu görebiliyorum.

Üzerimizde yıldızlarla dolu bir gökyüzü parlıyor, dolunay parlak. Önümde dağlık bir alan uzanıyor, zirveler ve vadiler koyu yeşilliklerle kaplı. Yazın sonuna doğru ilerlediğimiz için kar yok ama dağ havası terazimde hala serin.

Yumuşak, acımasız bir homurtu duyulur.

Bir ejderha olarak bile yırtıcı bir hayvan kadar sessiz olan Xander arkamdan yaklaşırken tüm vücudum sarsılıyor.

Puslu araziye bakmadan önce bir nefes verdim. Ama insan gözlerim biraz daha fazla rengi ortaya çıkarabilirdi...

Boğazımdaki korku yumrusunu yutarak bedenime odaklanıyorum ve uzadığımı hissediyorum. Pullarım kayboluyor ve insan derisine yol . Kukuletam başımın içinde kayboluyor ve insan saçlarının yol . Ve uzuvlar. Vücudumdan dört uzuv çıkıyor. Parmaklarımı göründükleri gibi büküyorum, ama ayaklarıma gelince-

Ağrı sağ uyluğumu boydan boya yakıyor ve hemen ayağımı kaldırarak ağırlığımı sağlıklı olan sol ayağıma veriyorum.

Farklı hissediyorum. Daha önce olduğum kişi olamam. Bu Aurelia cam gibi. Sanki tek bir kararla paramparça gibi. Beni kırmadılar. Bu, sadece bana tanınan bir ayrıcalık.

Nefesimi tutarak yeni uzamış bacağıma bakıyorum. Neyse ki, diğer bacağıma kıyasla biraz solgun olsa da, anatomik olarak aynı. Tek fark acısı. Ayağımı nazikçe düzleştirip nasıl hissettiğimi test ediyorum. Kemik derinliğinde bir acı topuğumdan uyluğuma şimşek gibi çakıyor ve acı içinde tıslıyorum.

Ejderha endişeyle hırlıyor.

Omzumun üzerinden Xander'a bakıyorum, üzerime doğru geliyor, ejderha kafası yüzüme bakmak için alçalıyor, altın rengi parlayan gözleri bir duyguyla hafifçe titriyor.

"Acıyor," diye mırıldandım. "Belli ki."

Kafamda hissettiğim ejderhayı bu ejderhayla nasıl bağdaştıracağımı bilmiyorum. Kararsız görünen bu Xander ile.

Sonunda bir soru gibi ortaya çıkan gürültülü bir ses çıkarıyor.

Kaşlarımı çatarak soruyorum: "Yine hazineye mi daldınız?"

Gözlerini kırptırıyor, parlayan gözleri bir saniyeliğine kayboluyor, sonra yeniden ortaya çıkıyor ve başını daha da yaklaştırıyor. Bana gözlerinin açık olduğunu gösteriyor.

bakarken aramızda sessizlik uzanıyor. Benim az önce yaptığım gibi o da bu formda saklanıyor mu? İnsan tarafı çok mu acı verici? Çok mu tatsız?

Umarım geri dönmez.

Aniden eğildi, beni koklarken acımasız burun delikleri alevlendi. Başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor ve mağaranın içine doğru uzaklaşıyor.

Bir süre sonra salyangoz hızıyla ilerliyorum, sağ bacağıma çok fazla ağırlık vermemek için topallıyorum. Her adımda acı bacağımı boydan boya sarıyor ve kendime kızarak yüzümü buruşturuyorum. İyileşmek için kaç gün harcamıştım?

Önümdeki ejderha arkasını dönüp bana doğru bir adım attıktan sonra burnuyla bacağımı işaret ediyor ve göğsünden garip, çok sesli bir ses çıkarıyor. Aynı anda hem yüksek hem de alçak.

Sızlanıyor mu?

" değil. Yapabilirim," diyorum dişlerimi sıkarak.

Beni izliyor, ejderha büyüyle yapılmış gibi görünen bir ağız olan dairesel siyah taş bir leğenin yanında duruyor.

Ejderha burnuyla işaret eder. Musluk sihirli bir şekilde açılır ve berrak dağ kaynak suyu fışkırır.

Ellerimi kavuşturup suyun altına yerleştiriyorum ve içmek için ellerimi dudaklarıma götürmeden önce dolmasına izin veriyorum. Soğuk, dağ kaynak suyu, sıcaktan kavrulan boğazıma karşı mükemmel bir his veriyor. Elimin tersiyle dudaklarımı siliyorum, aniden yorgun düşünüyorum.

Düşmeden önce elim leğenin kenarına çarpıyor, bir baş dönmesi dalgası bana çarparken kendimi sabitliyorum.

Xander başını benimkinin hemen yanına indirmeden önce yine o sızlanma sesini çıkarıyor. Sonsuz bir yavaşlık ve büyük bir nezaketle burnunun yanağını yanağıma bastırıyor. Onun kudretli gücüne, sıcak, pürüzlü tenine karşı gözlerimi kapatıyorum. Nefesi sırtıma doğru yayılıyor, sıcak ve ıslak.

Henry'nin omzuma oturup bana nefes almam için rehberlik ettiği zamanları hatırlatıyor.

Benim ufaklığın şimdi nerede olduğunu bile bilmiyorum.

Gözyaşları başlıyor, kalın damlalar halinde yanaklarımdan süzölüyor. Burnum akıyor ve bir elimi ağzıma bastırarak hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıyorum.

Ilık hava etrafımı sarıyor ve kollarımı vücuduma sararak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sıcak ve keskin bir şey yanlarıma batıyor ama canımı acıtmıyor. Yana doğru eğildim ve daha ne olduğunu anlamadan havada yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerlemeye başladım. Xander'ın ağzı bedenimi sardığında, beni bir yavru gibi taşıyıp yuvasının yumuşak battaniyelerine bıraktığında gözlerimi açmıyorum. Ancak o zaman gözlerimi aralıyorum, sümük ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken, altın rengi ışığın bana baktığını görüyorum.

Sonra ağzını açar-

Ve dev kırmızı bir dilin ucu dışarı çıkıp yüzümü yalıyor, sümüğümü siliyor.

"İyy, dur," diyorum, kollarımı havaya kaldırıp yüzümü buruşturarak arkamı dönüyorum. Dilini bıraktığından emin olduğumda kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bu iğrençti."

Aynı fikirde değilmiş gibi homurdanıyor.

İç çekerek, yeni bacağımın ağrıyı tetiklemeyecek bir açıyla büküldüğünden emin oluyorum ve başımı kollarıma yaslıyorum.

, ılık ve ıslak bir şeyin uyluğumun derisine hafifçe sürtündüğünü görüyorum. uykuyu silip doğrulduğumda ejderhanın kıvrılmış bir şekilde bacağımı yaladığını görüyorum.

"Yine mi?" diye mırıldandım.

Bacağım onun büyüyle ısınıyor, sanki kaslarımı gücüyle dolduruyormuş gibi derim parlıyor. Yine o garip sızlanma sesini çıkarıyor ve kocaman burnuyla yüzümü dürtüyor.

"Biliyorum," diyorum. "Henüz her şey yolunda değil." Midem homurdanıyor.

Başını kaldırıp dikkat kesilir, gözleri irileşmiş ve telaşlanmıştı.

"Sadece karnım," diyorum sessizce, karnımı ovuşturarak. "O kadar paniklemiş görünme."

Sadece ejderhaların sahip olabileceği bir çeviklikle etrafımdan sıyrılıyor ve son sürat uzaklaşıyor.

Soğuğa karşı titriyorum, çıplak tenim tüylerim diken diken oluyor. "Buralarda hiç kıyafetiniz var mı?" Etrafımdaki uzun hazine yığınlarına bakarak soruyorum.

Ejderha yeniden ortaya çıkıyor ve önünde havalanan birçok eşyayla birlikte hantal bir şekilde geri dönüyor. Onları nazikçe önüme koyuyor: bir tabak pişmiş, kesilmiş sebze ve uzun kırmızı bir kumaş.

Ağzıma bir parça tatlı patates koyuyorum ve malzemeye uzanmadan önce çiğnemeye başlıyorum. Sebzeleri tuz, kırmızı biber ve kekikle çeşnilendirmiş. Bunu pişirmek için ne zaman vakti oldu?

Kumaş yumuşak bir pamuk türü ve elime aldığımda bunun bir elbise olduğunu fark ediyorum, ancak dikişler elle yapılmış gibi görünüyor ve etek ucu çok düzensiz. Ona bakmadan, kamburunun üzerinde oturmuş bana bakıyor olmasına rağmen, başımı ve kollarımı elbisenin içine sokuyorum.

Bana yardım etmeye çalışmıyor, bu da beni gerçekten bir hazine bulanıklığı içinde olmadığına inandırıyor. Eğer öyle olsaydı, bana kalıp gibi yapışır, yaygara koparır ve etrafı kabartırdı. Bunun yerine, gözleri bana takılı kalsa da bir tür mesafeyi koruyor.

Nihayet örtündüğümde, elbiseyi çekiştiriyor, hissetmek için kıpırdanıyorum. Uzun süre çıplak bir hayvan olduktan sonra örtünmek garip ve bir yanımdan bundan hoşlanmıyor bile.

Ama dağ havası serin ve insan derisi pullar ya da kürk kadar koruyucu değil, bu yüzden başka seçeneğim yok.

Xander izlerken tabağımdan yiyorum, bitirdiğimde hafifçe homurdanıyor ve tabağı gücüyle kaldırıyor. İkimiz de beyaz porselenin siyah taş leğenin yanındaki diğer tabak yığınına doğru süzülüşünü izliyoruz. Ejderhanın gözleri sonra bana dönüyor ve bir kez daha dikkatlice bedenimin etrafına dolanarak kendi yuvasını oluşturuyor, başı yeni bacağımla aynı hizaya geliyor.

Yavaş bir nefes vererek uzanıyorum ve pençesini yastık olarak kullanarak uykuya dalıyorum.

Bir sonraki , etrafıma sarılmış bir erkek bedeni görüyorum.

Bölüm 72

Aurelia

T Yanağımın altında salyalarımı akıttığım bronzlaşmış bir erkek eli var. Başka bir el sağ uyluğumda duruyor.

Kalbim şimdi yüzleşmek zorunda olduğum gerçeğe çarpıyor. Dikkatlice ve sessizce kendimi ondan kurtarıyorum ve öncelikle sol bacağımı kullanarak onun elinden kurtuluyorum.

Üç kez yuvarlanarak sağ dizimi yerden yüksekte tutuyorum ve kendimi ayakta durmaya zorluyorum.

Xander uykusunda dalgın şekilde yer değiştirmiş, çıplak bir şekilde yüzüstü yatmaktadır.

Ejderhayla daha uzun zaman geçireceğimi ummuştum. Ruhumu kanatan şeyle uğraşmak zorunda kalmadan önce daha uzun süre kalacağımı umuyordum.

Xander beni neden kurtarmıştı? Bana değer veriyormuş gibi baktı?

Yuvasının üzerinde kaslı uyku formunu, yan yatarken sırtının yükselip alçalmasını, eski, kabile ailesinin işaretleriyle dövmeli kolunu izliyorum.

Onu tekrar görmek sarsıcı.

Midem düğümleniyor ve gözlerimi ondan ayırmak zorunda kalıyorum.

Beynim ağırlaştı. Uzuvarım ağrıyor ama dinlenmiş. Dışarıdaki gecenin kokusunu alabiliyorum ve biraz çabayla buradan çıkabileceğime eminim. Soğuk bir esinti bana doğru geliyor ve ben de ona doğru sallanıyorum.

"Aurelia?"

Sesini duymanın verdiği acıya karşı gözlerimi kapatıyorum. Şimdi bile o kadar derin kesiyor ki. Kendi sesim küçük, ama bir kâğıt kesiği kendi acısını taşıyor. "Artık 'Spawn' değil miyim?"

Bu aramızda yerleştikçe sertleşiyor. Ve konuştuğunda sesi daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. "Sen... Sen haklıydın. Kız kardeşim haklıydı. Ben bir canavarım. Öfkem bir canavara dönüştürdü. Benim seçimlerim. Sadece ben suçluyum..." Bir an bocaladı. "gelen her şey için."

Ona bakmaya dayanamıyorum. Lanetli sözlerini duymaya dayanamıyorum. Buna inanamıyorum. Ellerim titriyor ve onları birbirine kenetliyorum. "Eve gitmek istiyorum."

Sessizliği hayal kırıklığıyla kanıyor. Büyük bir özdenetimle, sessizce, "Biliyorum," diyor.

Bana bakıyor ve bu eskisi gibi değil. Uzun, çok saatler boyunca dikkatini üzerimde hissettiğim için bakışlarına şimdiye kadar alışmış olmalıydım. Ama değilim ve alışamıyorum. En kötü zehir türü gibi yakıyor.

Gizli evine, beni getirdiği ve muhtemelen başka kimseyi getirmediği yere bakıyorum. Yaptığından pişman olması imkânsız. Ne söylediğini anlayamaz. Belki de ne yaptığını bile anlamıyordur.

Bu yüzden ona gerçeği söyledim ve mağara duvarına bakarken sihirli gözleriyle görmesine izin verdim. "Seni asla affedemem."

Çevremden başını eğiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Bunun sonuçları olacak. Yaptığı şeyin. Koleksiyoncu, Xander'ın beni ikinci kez alıp götürmesinden memnun olmayacak. Ve benim için de sonuçları olacak.

Başarısız oldum. Tamamen. Uzlaşmaz bir şekilde. Dönüşüm zehirli bir utançla dolu olacak.

"Aurelia, seni arıyor olacaklar."

Adımı her söylediğinde, küçük bir ölüm yaşıyorum. Bir deliğe kıvrılmak istiyorum. Benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar tüm insan derimi dökmek istiyorum. Daha önce kim olduğuma dair hiçbir anı kalmayana kadar suda erimek istiyorum.

Ama bir şey beni çağırıyor. Bizi oluşturan yıldızlar kadar eski olan ruhum, aylardır sessizliğimle eziyet ettiğim dostlarıma yöneliyor.

Şimdi benden nefret ediyorlar mı? Beni hiç görmemiş olmayı mı diliyorlar? Ve daha da kötüsü, beni kendilerinin olarak kabul ettikleri için pişmanlık duyuyorlar mı?

Çok az seçeneğim var. Onların ötesinde çok az umudum var. Onlar benim her şeyim ve denemek zorundayım. Eğer beni reddetmek istiyorlarsa, bunu er ya da geç öğrenebilirim.

Ben de sessiz, kararsız bir sesle araziye sesleniyorum. "*Vahşi mi? Scythe? Lyle?*"

"*REGINA!*" hemen üçlü cevap geliyor.

Ağlamak istiyorum. "*Ben... Ben emirlerimi iptal ediyorum.*" Diğer uçtan bir iç çekiş geliyor ve bu şiddetli bir rahatlama gibi hissettiriyor. "*Sen...*" Nefes *alıyorum* ve küçük, kararsız bir sesle "*Gelip beni alır mısın?*" diyorum.

"?" Scythe'ın soğuk, soğuk, törpülenmiş sesi geliyor.

Bir an tereddüt ettim, onları buraya çağırmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm. Ama daha kötü fikirlerim de vardı.

Lyle'in yırtıcı hırıltısı, "*Bize söylemesine ihtiyacımız yok,*" diye geliyor. "*Regina, geliyoruz.*"

Son aylarda bastırılmış asırlık bir güneş gibi yakıyor. Mağaranın girişine doğru ilerliyorum ve yer değiştiriyorum.

Vücudumdan kanatlar çıkıyor, başım uzuyor, insan derisi tüylere dönüşüyor ve bir gaga burnumu yırtıyor.

Yeni bacağımın pençelerini esnetiyorum.

"Dikkatli ol," diyor Xander. Sesindeki o panik notası çok yeni. Çok kırılan. "Bunu test etmedin. Ağırlığını taşıyacak kadar kas yok."

Acı pençeme dolanıyor ve hemen pençemi kaldırıp vücudumun içine sokarak ağırlığımı sola kaydırıyorum.

Ona bakmak için dönmüyorum. Bunun yerine kanatlarım denge unsuru olarak açılıyor ve mağaranın çıkıntısına doğru zıplıyorum.

Geri dönmüyorum.

Kayanın ağzına geldiğimde, uzun düşüşe bakıyorum, kalbim bu kadar uzun süre sonra uçuş düşüncesiyle sığıyor.

Eve. Ben eve gidiyorum.

"Aurelia," diyor Xander. Yine sesindeki o çaresiz, cam gibi şey beni pençeliyor. Dikkatimi istiyor.

Geri dönmüyorum.

Kanatlarımı kaldırarak kendimi uçurumun kenarından aşağı bırakıyorum, r zg arı yakalayıp gecenin içine doğru süzülürken kanatlarımı açıyorum. Eve. Gittiğim ruhumun diğer üç parçasına-
Ve eğik ba lı lanetli ejderhayı geride bırak.

Bölüm 73

Scythe

Lyle bütün gece hiç durmadan araba kullandı, direksiyonu bırakmayı reddetti. Bizi takip eden polisler için bile.

Şimdiden üç devriye memurunu bayıltmak zorunda kaldım ve bu dördüncüsü yoldan çıkmak için tam zamanında fren yaptı, sürücüsü baygındı, toz soluk kırmızı bir bulut halinde havaya kalktı. Burnumdan sinirli bir şekilde nefes vererek, üzerimizdeki mavi, bulutsuz gökyüzüne bakıyorum, regina'mızdan herhangi bir işaret arıyorum.

Sonunda bizimle temasa geçti. Sonunda yardım istedi... ve sesi iyi gelmiyordu. Aylardır bu günü bekliyordum ve sonunda gelmişti. İçimdeki acı ve öfke yumruğu yumuşadı.

Ama onu kollarıma alana kadar gerçek bir rahatlama hissetmeyeceğim. Ağzını ağzıma alana kadar.

Telefonum çalıyor ve kim olduğunu görünce hemen cevap veriyorum. "Katerina," diye bağıriyorum.

"Bilmenizi isterim ki," diye mırıldandı Leydi Crocodylus, sesi tüylerimi diken diken eden kendini beğenmiş bir memnuniyetle doluydu, "iki saat önce Mace Naga bir arama emri çıkardı, şey... neydi o? Ah evet..." Kendi mizahı için bunu uzatıyor. "*Tek bacaklı*, kama kuyruklu bir kartal." Kıkırdıyor ve telefonu kapatıyor.

Telefonum yere düşüyor. İstemedenden uzuyor ve görüşüm kırmızıya dönüyor.

Lyle gaza bastığında araba hızlanıyor ve tüm araba onun öfkeli homurtusuyla doluyor.

"Hayır," diye fısıldıyor Savage, arkamdaki koltuktan. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!" Ve sonra öfke geliyor. Sıcak ve sert. Gücü o kadar büyük ki, gerçek bir dalga gibi üzerime hücum ettiğini hissediyorum. Yolcu camını yumrukluyor ve cam yumruğunun altında paramparça oluyor. Savage başını rüzgâra doğru uzatıyor. "XANDER DRAKOS!" diye bağırıyor, sesini öylesine şiddetli bir güçle yayıyor ki sadece önümüzdeki kasabayı değil, tüm eyaleti yırtıyor. *"Seni ölüme mahkûm ediyorum. İnfazın Vahşi Fengari'nin pençesiyle gerçekleşecek!"*

Onun eliyle yapılmış olsun ya da olmasın, bunun Xander'dır. Hepimiz bu konuda sessizce hemfikiriz.

Bölüm 74

Aurelia

T Gece beni her zaman olduğu gibi sevgi dolu kollarıyla karşılıyor. Soğuk dağ havası yüzüme vuruyor, tüylerimi süpürüyor ve kafatasımın içinde dolaşan kötü düşünceleri fırçalıyor.

Açık gökyüzü ne kadar güzel olsa da acıyı dindiremez.

Kalçamda, uyluk kemiğinin kırıldığı yerden iliklerime kadar işleyen bir ağrı ve ara sıra sanki kendi varlığını protesto edercesine tüm bacağıma inen bir şimşek var. Yeni uzvun, ağrının, denenmemiş kemik ve kasın hissine karşı sınıyorum. Her şey yeniden büyüyebilirdi, bunu yapabileceğimden emin değildim ama şu anda tüm ağırlığımı taşıyamaz.

İşe yaramaz gibi.

Bunu yaparken kalbim düşüyor, gagamı kuzey-batı yönünde takip ederken irtifa kaybediyorum. Çiftleşme işareti kalkanım ve diğer korumalarım kaldırılmışken, arkadaşlarımı ve yönlerini hissedebiliyorum ve şüphesiz onlar da beni hissedebiliyorlar. Bunlar Mavi Dağlar'a benziyor ve eğer haklıysam, akademiye ulaşmak için kat etmem gereken bir mesafe var. Umarım dostlarım benimle yarı yolda buluşur.

İyileşme sürecinden ve hiç şüphesiz felaket düzeyde kan kaybından dolayı hâlâ yorgunum, dayanıklılığım en düşük noktasında. Bu yüzden altımdaki ağaçlara doğru alçaldıkça alçalıyorum ve geceyi geçirmek için sabit bir dal seçiyorum. Sabah iyice dinlendikten sonra oradan ayrılmalıydım ama o yerde daha fazla duramazdım. Onunla birlikte. Tek istediğim dostlarım.

Sev beni. Ağır bir uykuya daldım, ıssız çalılıklarda kimsenin bana rastlamaması büyük şanstı.

Ertesi sabah yakındaki nehirden su içiyorum ve tekrar uçmadan önce iç çekiyorum, bu sefer fırtınalı gri bir gökyüzüne. Yağmur bacağımın daha da ağrmasına neden oluyor ama arkadaşlarıma doğru uçarken bacağımı vücuduma sıkıca bastırıyorum.

Yaklaştığımızı hissettikçe heyecan korkuyla karışıyor. Telepatik iletişimi engelliyorum, çünkü birçok kez istekleri hissetmeme rağmen, en ısrarcı ve sabırsız olanı Savage, konuşmaya hazır değilim.

Muhtemelen bu yüzden avlanma düzeninde arkamda süzülen üç şahini fark etmiyorum.

* * *

İlk başta uzaktan takip ediyorlar, orada olduklarını bana bildiriyorlar, sayılarını görmeme izin veriyorlar. Her biri pençelerinde bir çanta taşıyor, muhtemelen içinde silahlar ya da avlanmak için aletler var.

Konseyn kurtarma ekibinden olduklarından hiç şüphem yok. Bunca zamandır eyalette benim için keşif yaptıklarına şüphe yok, muhtemelen sahte bir suç iddiası altında. Bu aramızdaki eski bir oyun.

Bunlar yetişkin erkekler, vahşi ve suçlu kuşları avlamakta ustalaşmışlar ve hep birlikte beni yakalamaya karar veriyorlar. İkisi sağımda ve solumda sıralanıyor, üçüncüsü ise tam üzerimde pozisyon alıyor. Aşağıdaki ağaçlardan bir dördüncüsü daha alçak bir irtifaya, tam karnımın altına doğru mızrak atıyor.

Ne halt edeceğime karar verdiğim birkaç kritik saniye boyunca uçuyoruz. Konsey kuşları, günün sonunda, Mace Naga ve Flores Drakos için çalışıyorlar.

Beni geri götürmek için buradalar.

Kafamın içindeki çılgılık tekrar başlıyor ve ben ona karşı koymaya çalışıyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz. Arkadaşlarım yakında, bunu biliyorum. Ama bu adamlar beni rüzgâra karşı tutarlarsa, hiçbiri bana yardım edemez.

Gücümü altımdakine uzatarak atan kalbini buluyorum ve havada duraklayana kadar nazikçe sıkıyorum. Hızla katlanıp ağaçlara doğru düşüyor.

Şahin dostu olmayan bir şeye geçme umuduyla ağaçların arasına dalarak burun dalışı .

Ama hiç tereddüt etmeden peşimden geliyorlar ve içlerinden biri gökyüzünden düşerek pençeleriyle sırtımı deliyor. Gagamdan bir çığlık çıkıyor ve ikimizi de ağaçların tepesine doğru çekerek havada düşmeme izin veriyorum. İkinci bir şahin bana katılıyor ve pençelerini boynuma geçiriyor. Ama bizi yukarı çıkarmak için çok geç kaldı ve gölgeliklere çarpıp dallar ve yapraklar arasında yuvarlanırken tekrar çığlık atıyorum. acı fışkırıyor ve çığlık atarak telekinezi gücüyle umutsuzca saldırganlara saldırıyorum.

Yere düştüğümüzde tüy ve yaprak yığınınna dönüyoruz ve omurgamda ve bacağımda patlayan acıya rağmen değişmek için enerji . Kurt formum yavaşça şekil değiştiriyor ama şahinler buna hazır.

İçlerinden biri değişiyor ve elinde lacivert bir çanta tutan çıplak bir adama dönüşüyor ve bana işaret ediyor.

"Aurelia Boneweaver, etrafın sarıldı. Savaşmayı bırak."

Öfkeyle hırlıyorum, bir adım ileri atıyorum ve sağ arka bacağımın ağırlığı taşıyamadığını çok geç fark ediyorum. Hayal kırıklığı içinde hırlayarak bacağımı kaldırıyorum ve üç adım ileriye doğru topallıyorum. İki şahin pençelerini sırtıma geçirmeye devam ediyor, yakıcı acı düşüncelerimi boğuyor. Kendi ayaklarıma takılıyorum ve onlar da bu fırsattan yararlanarak beni sert toprak zeminde güreştiriyorlar. Bacağımdaki acı beni kartal formuma geri dönmeye zorluyor ve onu güvenli bir şekilde altıma sokup daha fazla zarar görmesini .

Birinin gagası boynuma saplanıyor, diğeri pençelerini omurgama batırıyor. Bunca yolu son dakikada düşmek için geldim.

İnsan formundaki şahin çantasını açar ve küçük bir dart tabancası çıkarır.

Aramızda bir an var, avcı ve av. İkimiz de kaybettiğimi kabul ediyoruz. Her şeye rağmen, son Boneweaver olmama rağmen bundan kurtulacak gücüm, kurnazlığım ya da kurnazlığım yok. Yenilgi vücudumda çamur gibi kayıyor.

"Mace Naga seni gördüğüne çok sevinecek," diyor ve silahı kaldırıp bana doğrultuyor.

Bir şey sesler içinde benim Kafa. Gibi a Kapı çalınıyor. Uzaktan çığlıklar başlıyor. Ama bedenimin buna gücü yok.

Kaderimi kabul ediyorum.

Silahşör nefes veriyor, parmağı tetikte esniyor-

Kafası et, kemik ve kan yağmuru içinde patlamadan hemen önce.

Bölüm 75

Savage

M Başım pencereden dışarıda, gökyüzünü tararken saçlarım çılgınca savruluyor çünkü regina'mızın yakın olduğunu biliyorum. Yol sabahın bu erken saatinde bomboş, her iki tarafımız da sık ormanlarla kaplı. I

Ruhumu dikkatle dinle.

Bir parça hayalet acı, omurgamdaki yabancı pençeler gibi bana çarpıyor. *Bu o.*

"Sonraki sol!" Lyle'a bağıriyorum. "Onu buldular!"

Lyle cevap vermiyor. Bunun yerine, araba tamamen yoldan çıkıyor ve aslanımız bizi bir mermi gibi yola fırlatırken bir çığlık atıyorum. Yüzümün derisi bunun etkisiyle geriye doğru uçacak gibi oluyor ve görüşümü korumak için gözlerimi sonuna kadar açmak zorunda kalıyorum. Sol taraftaki ormanın içinden toprak bir yol beliriyor ve Lyle şiddetle direksiyonu kırıyor. Tüm gücümle pencereimin kenarına tutunuyorum, bunun saldırganlığı beni kızdırıyor ve regina'mı geri almaya hazır hale getiriyor.

"," diye emrediyor Scythe. "*Yaklaştık.*"

Lyle hızını yarıya indiriyor ve ben de herhangi bir hareket belirtisi için ormanı tarıyorum.

Uzakta bir şahin acı içinde feryat ediyor.

"*Aurelia!*" Çığlık atıyorum.

Lyle ve Scythe saf öfke hırıltıları çıkarıyor ve Scythe'ın soğuduğunu hissediyorum.

Kapıyı açmaya çalışırken neredeyse kırıyordum. Lyle bizi durdurup arabayı aniden indiriyor ve ben Scythe'ın koltuğuna çarpmanın şiddetiyle beynim sarsılıyor.

Lyle ve Scythe çoktan arabadan inip ormana atlarken ben de kurt formuma bürünüp peşlerinden dalıyorum.

Şeytan kuyruğumuza yapışmış gibi koşuyoruz, çaresiz ve öfkeliyiz. Hızla üzerlerine geliyoruz ve çalıların arasından küçük bir açıklığa düşüyorum, patilerimin altında yapraklar çıtırdıyor.

Her gün bir aslanın gökyüzünde uçuşunu ve bir şahini çenelerinin arasına alıp kan ve bağırsak fışkırana kadar sıkıldığını göremezsiniz.

Ama biz Boneweaver sürüsüyüz.

"Bana bir şans ver!" Lyle'a bağıriyorum.

Kuşu kemirirken aslanın kudurmuş gözleri bana kayıyor ve ben havalandığımı hissediyorum. "İşte!" Kuşlardan birini işaret ediyorum ve Lyle beni uçurmuyor, *piç* kurusu beni bir futbol topu gibi o şeye doğru fırlatıyor.

Devasa, ölümcül bir kavis çizerek yükseliyor, tüy yığınınına çarparken çenelerimi sonuna kadar açıyor, et ve kemiği hissedene kadar her yönden parçalıyorum. Kuş çığlık atıyor ve onu yere fırlatıyorum, tıpkı benim de yere doğru savrulduğum gibi.

"Lyle!" Homurdanıyorum.

Yere düşmeden hemen önce beni havada yakalıyor ve sonra kuru çimlerin üzerine bırakıyor. Hemen tekrar patilerimin üzerine zıplıyorum, başım sağa sola dönüyor ve daha fazla düşman arıyorum.

"Nerede o?"

Bu ilkel içgüdü burnumu sola ve ileriye doğru yönlendiriyor, Scythe çoktan bir şahinin üzerine eğilmiş, yanında kafası parçalanmış bir insan yatıyor. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor ve insan formuna geçerek onlara doğru koşuyorum. "Regina!"

Scythe beni durdurmak için elini kaldırıyor ve ona ulaşmamın engellendiğini düşünmek beni öfkeliyor. Ama bana dikkatli olmamı söylediğini fark ediyorum.

Lyle zor nefes alarak yanıma geldiğinde hırıltım açıklığa yayılıyor. Scythe ayağa kalkarken Aurelia'yı göğsüne bastırıyor ve onu bize göstermek için arkasını dönüyor. Lyle ve ben hemen onun etrafını sarıyor, mırıldanıyor ve uğruna yaşadığımız kişinin tüylerini okşamak için uzanıyoruz. Scythe'ın göğsüne yaslandığı yerde gözleri kapalı, gagası hafifçe açık, nefes nefese.

Acı çekiyor.

"Aurelia," diyorum telepatik olarak, biraz panikleyerek. *"Regina'm. İyi misin? İyi değilsin, üzgünüm, bunu biliyorum, seni iyileştireceğiz, göreceksin-"*

Lyle omzuma ağır bir el koydu. "Sus, kurt. Onu bunaltma."

"Ama ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum." Sonra aslında bu kısmı kaçırdığımı fark ediyorum ve ona dönüyorum. *"Seni seviyorum."*

Scythe, Lyle ve benim iki güçlü kartal pençesini görebilmemiz için onu yukarı kaldırarak, "İki bacağı da var," diyor. Eğilip vücudunu inceliyorum. "Bu farklı görünüyor," diyor Lyle, hayranlıkla sağ bacağını okşayarak. parmak eklemine arkasıyla bacağını yokladı. "Rengi daha açık. Derisi daha yumuşak."

Topal bir kurt gibi altına sokarak ondan uzaklaştırıyor. "Canını yakıyor!" Haykırıyorum. "Bebeğim, ne yaptılar?"

"Onu buradan çıkaralım," diyor Scythe, ikimizin arasından geçip ormana doğru geri dönerek. "Güvenli bir yere gitmeliyiz. Avcı kurtlar şahinlerin çok gerisinde kalmayacak."

Lyle önden gitmek için yanımdan uçarak geçerken "Tamam," diyorum. Önümüzün açık olduğunu görünce kendini arabaya atıyor ve motoru çalıştırıyor.

Scythe arka koltuğa biniyor ve ben de diğer tarafa geçmek için koşuyorum. Gıcırdayan lastiklerle geldiğimiz yöne doğru yola çıktık. Regina'ma yakın olabilmek için orta koltuğa geçiyorum. Benim küçük chompy'm. Scythe onu hayatı buna bağlıymış gibi tutuyor, başparmaklarından biri kanadını okşuyor.

Eğilip parmağımı yüzünde gezdiriyorum, sonra gagasının üstünü hafifçe öpüyorum. *"Bebeğim, bana cevap vermene ihtiyacım var," diye fısıldıyorum zihnine. "İyi olduğunu bilmem gerek."*

"Özür dilerim," diye cevap geliyor, küçük ve korkmuş.

Yüzüm kendiliğinden buruşuyor ve alnımı onunkine bastırmadan önce gözümdeki bir damla yaşı siliyorum. *"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Kalbimi söküp yiyebileceğini ve yine de sana deli gibi aşık olacağımı biliyorsun. Artık her şey yoluna girecek."*

"Regina," diyor Scythe'ın kaba saba sesi, "iyi olacaksın."

O zaman vücudu ona doğru gevşiyor. "*Geri döndün,*" diye fısıldıyor.

Gümüş kaşları biraz kırışıyor. "*Senin için her şeyi yaparım. Senin için varlığımla dünyayı seve seve lanetlerim.*"

"*Sen bir lanet değilsin,*" diyor, sesi ağlamak gibi gergin. "*Sanırım öyleyim.*"

Üç öfkeli hırıltı arabayı dolduruyor.

"Öyle değil Regina," diye uyarıyor Lyle. "Hiçbirimiz bizi terk ettiğin için senden nefret etmiyoruz."

"Aslında bize yapacak bir şey verdi," diyorum, sandalyeme geri yerleşiyorum ve gözleri hâlâ kapalı olmasına rağmen ona başımı sallıyorum. "Öyle değil mi Scythe?"

"Harika vakit geçirdik," diyor Scythe kesin bir ifadeyle. "Çok verimli."

"Çok şey yaptık," diye homurdandım. "Ve şimdi yine neşe doluyum!" Elimde olmadan eğilip burnumla boynunu okşuyorum. Çiftleşme izi parlıyor ve onu üç kez öpüyorum. Bir kez aşk için, bir kez şans için, bir kez de azgın olduğum için.

Lyle bana bakıyor, onu ta oradan öpemediği için çok kıskanıyor. "Lyle'a bir öpücük," diyorum ve aslanımızın yapacağı bir şey olduğu için başının üstünü öpüyorum. "Ne zaman tekrar insana dönüşeceksin?"

Scythe bana sert bir bakış attı, ben de uyarılmış bir köpek yavrusu gibi arkama .

"Acele etme Aurelia," diyor kanadını okşayarak. "Artık güvendesin."

O kadar sahiplenici ki, arabada onu tutma sırası bana gelmeyeceğinden eminim, bu yüzden arada bir farklı yerlerine öpücükler kondurmakla yetiniyorum.

Şehirdeki otellerimizden birine vardığımızda gece oldu ve Lyle personel otoparkına park etti, biz de arka taraftan içeri girdik. Aurelia'yı arabada peynirli nugget ve patates kızartmasıyla beslemiştik ama Lyle bu beslenmeden memnun kalmadı ve otel odamıza gizlice girdikten sonra Aurelia'nın yemeğinin pişirilmesini denetlemek için mutfığa indi. Scythe, mutfak personelini korkutup altlarına işetmesin diye otel müdürünü peşinden göndermek zorunda kalıyor. Hızlı bir duş alıp

Kir ve kanı yıkayıp temizledikten sonra ikimiz de Aurelia'yı banyoya soktuk.

Orada sağ bacağının üzerinde tam olarak duramadığını ya da duramayacağını keşfettik, bu yüzden Scythe onu biraz yıkarken ben de onu düşün altında tuttum. Hala gözlerini açmıyor ve birkaç kez kendi gözlerimi silmek zorunda kalıyorum çünkü bacağının acıdığını anlayabiliyorum.

"Başka bir yeri yaralı değil, değil ?" Scythe gagasını bezle silerken ben de soruyorum.

"Boynunun etrafındaki tüylerin altında" -öfkeyle nefes veriyor- "bazı işaretler var."

Bu düşünce ona daha sıkı sarılmama neden oluyor ve regina'mı üzebilecek bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Bir dakika sonra "Sorun yok," diye mırıldandım ve tacını tekrar öptüm. "Artık her şey yolunda."

Onu ve kendimizi nazikçe kurulayıp yatak odasına gidiyoruz. Lyle bir el arabası dolusu kapalı yiyeceklerle dönüyor ama Scythe Regina'mızı çoktan yatağa yatırmış.

Lyle ve ben yemeğimizi yatağın üzerinde yiyor, gün doğana kadar tatlı kartalımızı izliyoruz.

* * *

Sabahın ilk mavi ışığı geceyi hafifletirken gözlerimi ovuşturup Aurelia'ya bakıyorum. Uykusu sıkıntılıydı. Gece boyunca seğirdi ve irkildi ve bir noktada sağ bacağını dışarı çıkardı ve sanki ağrıyormuş gibi hareket ettirdi.

"Ona bir buğday torbası alalım mı?" O sırada Lyle'a sordum.

Başını salladı ve sanki onun burada olduğuna inanamıyormuş gibi ona bakmaya devam etti. Ben de inanmakta güçlük çekiyorum. Ama ne şanslı olursak olalım, bunu sorgulayarak mahvetmeyeceğim.

Sabahın erken saatlerinde, şafağın parlak ışıkları perdelerin arasından süzülürken, *nihayet* o güzel gözlerini kırpıştırarak açıyor. Yavaşça nefes alıyorum ve onlara bakıyorum. Derin denizler kadar mavi ama hüznle dolu. "Oh," diyorum. "Oh, Regina." Ellerimle yüzünü kavriyorum. Lyle'in

yatağın ucunda uyuyakaldı ve Scythe da uyukluyor, yani sadece ben ve o varız.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor zihnime.

"Ben de üzgünüm, bebeğim."

Gagası açılıp kapanıyor ve ben gördüğüm acı ve özlem karşısında evrende bir delik açmak istiyorum.

"Seni çok özledim." Bana göz

kırıyor, yumuşak ve üzgün.

"Bak Lyle bizim için ne yaptı." Arkamı ve arkamdaki yatağın üzerindeki tabağı aldım. "Peri ekmeği!" tereyağı ve renkli serpintiler olan üçgeni havaya kaldırıyorum. "Sanırım burada da iyi tereyağı kullanıyorlar."

"Vahşi mi?" diye fısıldıyor.

Ekmeği bıraktım ve ona doğru eğildim. "Evet, Regina?"

"İ..."

Onu bekliyorum. Tırnaklarıyla uçurumun kenarına tutunmuş bir adam gibi o ilk kelimenin sonuna tutunuyorum.

"Ben de seni özledim."

Sırıtişım geniş ve muzaffer. "Gördün mü! Beni terk etmek istemediğini biliyordum."

"Vahşi mi?" diye fısıldıyor.

"Evet, bebeğim?" Peri ekmeğini elime alıyorum ve mutlu bir şekilde çiğnemediğim önce bir parça koparıyorum.

"Tankın içindeydin."

Tüm bedenim, tüm zihnim donuyor ve tek yapabildiğim dehşet içinde bana yalvaran o gözlere bakmak oluyor. Beni çağıran. Koleksiyoncu'nun taht odasının köşesindeki tank beni içine çekmişti ve nedenini bilmiyordum. Çok küçük olduğunu bildiğim halde içinde yüzmek ve dibinde ne görmek istemiştım. Parmaklarımı daldırmış, bir şekilde eve götürüp götüremeyeceğimi ya da içindeki bitkileri boşaltıp burada başka neler olduğunu görüp göremeyeceğimi merak etmişim.

İçimden bir ses Regina'nın orada olduğunu biliyordu.

"Bana bir dakika izin verin," diye fısıldadım.

Çok dikkatli, çok nazik bir şekilde yataktan kalkıp odadan çıkıyorum ve çatı katının uzun koridorundan asansöre doğru ilerliyorum. I

Beş kat aşağı inip koridorun sonuna doğru ilerledim, çıplak ayaklarım kalın kırmızı desenli halının üzerinde sessizdi.

Benim görüşüm gibi kırmızı.

Koridorun sonunda, insanların oturup manzarayı seyredebileceği iki sandalye ve bir masanın bulunduğu bir pencere yer almaktadır.

Sandalyelerden birini alıp tüm gücümle pencereye çarpıyorum, reginasını görmeyen, onu kurtarması gerekirken kurtarmayan bir dostun tüm öfkesiyle kükrüyorum.

Onu tamamen hayal kırıklığına uğratan.

Suçluluk ve utanç kalbimi ve boğazımı yırtarak korkunç, çirkin şafağa doğru çığlık atıyorum. Ciğerlerimde daha fazla nefes kalmadığında, kıcımlı yere vuruyorum, duvara yaslanıyorum ve ellerimin içine ağlıyorum.

Aurelia

Savage' nereye gittiğini bilmiyorum ama yaklaşık on beş dakika sonra gözleri kıpkırmızı bir halde geri döndü. Scythe ve benim yanımdaki yatağa uzanmak için geldiğinde oldukça sakindi, Lyle yatağın ucundan sarkıyordu

hafifçe horluyordu.

Savage, Scythe'ın koluyla yatağın arasına sıkışmış yüzüyle o kadar üzgün görünüyor ki keşke ona tanktan bahsetmeseydim diyorum. Ona *bir şey* söylemem gerektiğini hissetmiştim ve gelen ilk şey buydu. Ağrıyan, yorgun zihnim bunun olabilecek en kötü şey olduğunu görememiş ve muhtemelen onu incitmişti.

Korku kalbimi dolduruyor ama dostumu rahatlatmalıyım. O benim için kendi korkumdan daha önemli ve sonunda yer değiştiriyorum.

Bacaklarımı uzatıyorum, uzamalarına izin veriyorum, tüylerimin ve kanatlarımın kaybolmasına izin veriyorum ve sağ bacağımdaki uyluk kemiğim kaval kemiğimle birlikte uzarken ağrıya karşı dişlerimi sıkıyorum. Savage ağzı hafifçe açık beni izliyor ve beni insan formumda gördüğünde yüzü buruşuyor.

"Aurelia," diye fısıldıyor.

Üzerine tırmanıyorum, sol bacağımla önden gidiyorum, tenim açlık çekiyor, onunkine o kadar çaresizim ki çıplak tenimi çıplak göğsüne koyduğumda ihtiyaçtan inliyorum. Burnumu boynunun kıvrımına gömüp onu ciğerlerime çekiyorum ve kollarının etrafımda dolanarak beni aynı çaresizlikle sarmasının tadını çıkarıyorum. Adımı tekrar fısıldıyor, elleri sırtımda geziniyor, sonra sanki omurgamın kıvrımını, kalçamın şeklini, açıklığımı hatırlıyormuş gibi

omuzlarımdan. Ben ona doğru ağlarken nefesi ağırlaşıyor ve uzun saçlarını süpürerek omzuma öpücükler bırakıyor. Ancak adımlı üçüncü kez acı ve ısrarla fısıldadığında başımı kaldırıp ona bakıyorum ve Scythe'ın da bana baktığını görüyorum. İkinin de gözlerinde şefkatten başka bir şey yok ve bu beni derinden sarsıyor.

Hıçkırarak ağladım.

Gözyaşlarım yüzümden akarken Scythe, "Hayır," diye fısıldıyor. "Hayır, Aurelia." Şaşırmamam gereken bir ustalıkla, Scythe ayağa fırlıyor ve dudaklarını yapııştırıyor. Ben ona açıldığında ve o bana açıldığında, bir hıçkırık daha beni terk ediyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor, birbirini arıyor, birbirini uyarıyor.

Hıçkırarak ağlıyorum, geri çekiliyorum. "Beni terk ettin."

Sinirle homurdanıyor, ensemden tutup ağzımı tekrar kapatıyor. Ama geri gelmişti. Benim için. Umduğum ve çılgın kafamda planladığım gibi.

"İkiniz de beni terk ettiniz!" Savage ağlayarak aramıza giriyor ve iki eliyle yüzümü kavlıyor. Kurdumun ağzı, nazik olmayı hatırlamadan önce benimkine karşı kaba ve sert. Dilimi ve dudaklarımı bir av gibi takip ediyor, önce çılgın bir açlıkla yalıyor ve emiyor, sonra da yavaşlayarak beni iyice yalıyor. Yüzünü tutuyorum, çenesindeki kirli sakalı, sol kulak memesindeki çiviye hissediyorum. Onu hatırlamak, kendimi onun bedeni ve ruhuyla yeniden tanıştırmak için çaresizim.

Eller baldırlarımdan yukarı kayıyor, nazikçe keşfediyor, hissediyor, kontrol ediyor. Parmaklarım Lyle'in kalın yelesine gömölmeden önce bir elimi uzatıp Scythe'ın kalçasını buluyorum.

"Angel," diyor, sesi duygu yüklü.

Dönüp aslanımı bulacak kadar Savage'dan uzaklaşıyorum ama sağ uyluğum acıyla yanıyor.

, elim içgüdüsel olarak iyileşmiş bacağımdaki acıyı ovuşturuyor. Biri gümüş, biri sarışın, biri neredeyse siyah olan üç kafa hemen bacağıma düşüyor, hafif öpücükler ve nazik dokunuşlar yağdırıyor. Ellerimi Savage ve Lyle'in saçlarında gezdiriyorum. "Kendim yetiştirdim," diyorum, yarı gururla, yarı utançla. Xander yardım etti ama bu konuyu burada açmayacağım.

Üç kafa birden havaya kalktı. "Sen... *yeniden* mi *büyüttün*?" Lyle sanki sözlerimin anlamını tam olarak kavrayamamış gibi konuşuyor.

Hepsi şaşkınlıkla uzvuma bakıyor.

"Mükemmel görünüyor," diyor Savage, nazik bir öpücük kondurmadan önce dizimi okşayarak. "Çok mükemmel."

Parmağını uyluğumun ortasından geçen belli belirsiz sınır çizgisinde gezdiren Scythe, anlamış gibi görünüyor. Parmağı titriyor ama inanılmaz köpekbalığının öfkesini bir süreliğine bir kenara bırakmasını izliyorum. Benim için.

"Benim inanılmaz Regina'm," diyor, bir avucunu yüzümün yan tarafına koyuyor ve yanağını yanağıma bastırıyor. "Yaşadıkların için çok üzgünüm. Hem de çok üzgünüm."

Ben Scythe'ın yüzüne uzanırken iki bacağımdan aşağıya doğru daha fazla öpücük geliyor. Bana bakmak için geri çekiliyor, gözlerini arıyor. Yüzünü avuçlarımdan arasına alma sırası bende, o buz mavisi gözler duygularla çözülüyor. "Geri geldiğin için teşekkür ederim."

Başparmağıyla yanağıma okşuyor, sanki beni görmeye doyamıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Seni gerçekten terk edemeyecek kadar çok seviyorum ve senin gücün beni kurtardı."

Gözyaşlarım tekrar akıyor ve o da beni öpüyor, bu sırada sinsice gözyaşlarımı yalıyor. Savage ve Lyle bir şekilde bacaklarımı açmayı başarıyor ve ikisi de amımı ilk kimin yalayacağı konusunda sessizce kavga ediyor. Lyle'in açgözlü ağzını göbeğimde hissedip arzumun kanıtlarını yalayana kadar çok fazla hırlama ve itiş kakış oluyor. Savage karnımdaki eski yara izlerini öperken, onun ilgisi altında iç çekiyorum.

Lyle klitorisimi buluyor, dili beni titreten ince bir sihir dokuyor. Scythe'ın ağzına doğru haykırarak aslanımın yüzüne sürtünüyorum. Sol kalçamı kavriyor ve onaylayarak inliyor.

Şu anda içimde vahşi bir çaresizlik var, arkadaşlarımı en ilkel şekilde talep eden vahşi bir ihtiyaç. Onlardan uzakta çok uzun zaman ve çok fazla gece geçirdim.

Scythe'ın ağzından nefes nefese bir talepte bulunacak kadar uzun süre ayrılıyorum. "Sikler. Hepinizin beni doldurmasına ihtiyacım var." Önce Scythe'a dönüyorum. "Lütfen?"

Gömleğini ve pantolonunu çıkarırken sırtışı hiç utanmadan tamamen erkekçe ve tamamen tatmin edici. Sonra beni nazikçe belimden tutup kaldırıyor ve altına yerleşiyor. Sağ bacağıma dikkat ediyoruz ve Scythe'ın kalçalarına binerken normalden biraz daha fazla büküyorum.

Scythe bir eliyle sikini , diğer eliyle yanağımı kavıyor ve köpekbalığı bakışlarıyla beni sabitliyor. "Seni sahipleniyorum," diyerek içime giriyor. Piercing'inin ilk yuvarlak saplaması içime doğru kayıyor ve alnımı onunkine bastırıyorum. "Aurelia Boneweaver, benim regina'm, kraliçem." Tamamen kılıfına girdiğinde inliyorum, bin yıl gibi gelen bir süreden sonra beni geriyor. Bunca eziyet ve acıdan sonra, bu tatlı yanma, bu dolgunluk çok doğru geliyor. İlk kez, Scythe'ın gücünün içimde dolandığını hissediyorum, buz gibi soğuk ve birleşmeye aç. Bu his karşısında nefesim kesiliyor ve o da beni içimi eriten bir şefkatle öpüyor, ıslak sıcaklığıma nazikçe girip çıkıyor. "Aurelia," diyor Scythe ve kendini tekrar içime sokarken ona bakmak için geri çekiliyorum. Gözleri benimkileri delip geçiyor ve bakışlarımı tutuyor. "Seni asla terk etmeyeceğim," diyor. "Asla. Tüm hayatım boyunca bana sahipsin ve eğer verebilirimsem daha da."

O zaman boşalıyorum, boynunun kıvrımına düşüyorum, Scythe Kharkorous beni içinden sikerken ve beni sevdiğini, beni her zaman seveceğini ve artık ondan asla kurtulamayacağımı fısıldarken titriyorum ve ağlıyorum. Güçlerimiz birleşiyor ve farklı okyanuslardan gelen suların karışması gibi dans ediyor, suyun altındaki güneş ışığı gibi parıltıyor ve dans ediyor.

Eşini tekrar bulan bir Regina.

Savage elinde kayganlaştırıcıyla belirip arkamda dikkatlice manevra yaparken Scythe sıcak ellerini omurgamda gezdiriyor, sabrı tükenmiş görünüyor. Kendini omurgama bastırıyor ve yağlanmış parmaklarının serin baskısı kıcımlı bulmadan önce kürek kemiğimi öpüyor. Scythe saçlarımı okşarken kalçalarının hareketini yavaşlatıyor ve Savage'ın bende uyandırdığı iniltileri dinliyor, kıcımdaki o kas bandı gevşiyor ve zevkle şarkı söylüyor. Kurt, masaj yapan parmaklarını çekip sikini bana doğru bastırmadan önce kıcımlı yarığını öpüyor. Onu karşıladığımda iç çekiyorum, sonra kaya gibi sert boyu doldururken adını haykırıyorum.

Sonra biraz doğruluyorum ve avuçlarımı Scythe'ın dövmeli göğsüne koyarak hem kurdun hem de köpekbalığının üzerinde geriye doğru rahatlıyorum. Savage inliyor

Kulağıma zevk veriyordu.

"Ne kadar mükemmel bir Regina," diye fısıldıyor Scythe'ın hemen ardından kalçalarını esneterek. "En harika, en mükemmel kız."

Lyle, Scythe'ın yanına uzanıyor, kollarını başının arkasına koymuş, sanki izlemekten mutluymuş gibi. Ama ben ona uzandım.

Bana yumuşak ve mutlu bir şekilde gülümsüyor ve birdenbire duygularıma yenik düşüyorum. Onlara yaptıklarına rağmen tüm bu hayvanlara sahip olabilmem ve onlara benim diyebilmem. Yüzüm üzüntüye geçtiğimi gösteriyor olmalı çünkü Lyle gülümsemesini kaybediyor ve oturmak için acele ediyor.

Scythe başparmaklarıyla okşuyor ve Savage omzumu öpüyor ama Lyle şöyle diyor: "Hepimiz seni affediyoruz meleğim. Nasıl affetmeyelim ki? *Bize* çok fazla bağışlayıcılık gösterdin." Alnını benimkine bastırıyor ve ben de çıplak omuzlarına uzanıyorum. Nefesi dudaklarımı gıcıklıyor. "Sen gelen en güzel şeysin. Bunu biliyorsun ama emin için sana bin kere daha söyleyeceğim. Açık ara *en iyi* şey." Burnuma yumuşak bir öpücük konduruyor ve kaşlarını çatmadan önce saçlarımla oynuyor. "Saçlarını kim yıkıyor?"

"Lyle, gerçekten mi?" Savage diyor ki. "Aurelia, onun sikini ağzına al. Bu onu ."

Scythe'ın göğsü gümbürdüyor ve üçümüz de ona bakıyoruz, altımda yatıyor, bir insan Adonis, sadece dudaklarının köşeleri yukarı kalkmış dövme bir mükemmellik. Scythe'ın göğsü kabarıyor ve içinden bir gümbürtü daha yükseliyor.

"Gülüyor musun?" Lyle kuşkuyla sorar.

Dudaklarıma yumuşak bir gülümseme dokunuyor. "Haklılar," diyorum. "Sikini ağzımda istiyorum."

Lyle ayağa fırlıyor ve çarpmanın etkisiyle yatakta sığıyoruz. Ben aslanımın kalın damarlı, beni düşününce dikleşen sikine uzanırken Savage ikimizi de sabitliyor. Ağzım sulanıyor ve onu ağzıma almadan önce dilimi hevesle alt tarafı boyunca kaydırıp bir damarı tadıyorum.

Homurdanıyor, ben onun tadına bakarken bana melek diye sesleniyor, adamın ve benimkine ulaşan kehribar gücünün tadına bakıyorum.

Sonra lezzetli bir ritim bulduk. Üçünün bana dokunması, içimde, olması, üç kırık parçamı rahatlatıyor.

Kalbim. Burası ait olduğum yer. Her zaman ait olduğum yer.

Lyle ağzıma her zamankinden daha hızlı boşalıyor, titriyor ve yüzümü kavıyor. Ben ayrıldığımdan beri kendini tuttuğunu artık biliyorum ve şaftının tabanını sıkarak açgözlülikle dölünü yutuyorum.

"Her damlasını tatlım," diyor Scythe, Lyle kelimelerle açıkça mücadele ederken. "O da seni bekliyordu."

Kaslarım kendiliğinden sıkışıyor ve Savage boynuma doğru inliyor, kalçalarımı kavıyor ve bir çığlıkla boşalıyor. Hareket beni sarsıyor ve Scythe sağ bacağımı kavıyor, kurdumun ve aslanımın kendilerini içime boşalttığı sarsıntı hareketleri boyunca destekliyor.

"Daha fazla," diye inliyorum zihinlerine.

Scythe içime pompalıyor, kısa, sert vuruşlar, gözlerini kırpmadan gözlerime bakıyor, sanki gözünü kırpacak ve ben yok olacaktım gibi.

"Bir daha asla gitmeyeceğim," diyorum onlara, Scythe'ın nefesi kesilip o da gelmeden önce, sırtı eğiliyor, gücü içime kayıyor, beni sahipleniyor.

"Ve bu sözünü asla unutma," diye .

Bölüm 77

Lyle

Aurelia birbirimizin kollarına dolanmış bir şekilde uyandıktan sonra pek konuşmuyor. Her zamanki dikkatli ve geveze hali yok. Bana karşılık vermiyor, yüzünde şakacı ifadeler yok. Onun siyah Yele gibi saçları eskisinden daha ince, insan teni kâğıt gibi, gözleri donuk. Büyük ve korkunç acılardan söz eder.

Onu sarıp sarmalayıp dünyadan saklamak, kollarımda güvende tutmak istiyorum ki o orospu çocuklarından hiçbiri ona bir daha zarar veremesin. Ama bu aynı zamanda onun yokluğunda doğru şeyi yaptığımızı da doğruluyor. Doğru nedenlerle öldürüp sakat bıraktığımızı.

Scythe gözüme çarpıyor, bir zamanlar soğuk olan buz mavisi gözlerinden endişe akıyor. İkimiz de ona muhtemelen ne yapıldığını biliyoruz. Hamile değil - bunu hepimiz hemen anladık, ne de yabancı bir erkek zorla içine girmiş.

En azından bu sayede dünya bizim öfkemizden kurtulmuş oldu. Ona dokunan erkeğe yapacağımız şeyler şeytanı bile dehşet içinde bırakırdı.

Ancak benzer *bir* muamele görebilecek belirli bir erkeğimiz var ve şansımıza o piç bu öğleden sonra tam da otelimizin kapısında kendini gösteriyor.

Otel müdürünün göre, tesisin içine adım atmayı reddediyor. Scythe, güvenlik kamerası görüntülerine bakmak için telefonunu çıkardığında iç çeker.

"Ona bir gün bile huzur veremedi," diye mırıldandım. "Sadece bir gün."

Scythe omzunun üzerinden, "Savage, Regina'mızın yanında kal," diye emrediyor. "Lyle ve ben geri döneceğiz."

Köpekbaliğı kardeşimin ne düşündüğünü bilemiyorum ama üzerine büyük bir soğuk çöküyor, kırağı sarıyor.

Asansörü sessizce aşağı indiriyoruz, ikimiz de regina'mızdan ayrılmak istemiyoruz ama aynı zamanda bize musallat olan ejderhanın boynunu sıkmak istiyoruz.

Lobiye çıktığımızda, ejderhanın gelişinden tedirgin olan güvenlik görevlilerini etrafta dolanırken buluyoruz. Scythe sadece varlığıyla onları yatıştırıyor, mermer döşemeler boyunca otelin ana girişine doğru ilerlemeden önce güvenlik şefiyle sessiz bir konuşma yapıyor.

Xander'ı eskisi gibi hissedemiyorum, onun volkanik varlığı ruhumdaki ve zihnimdeki bir boşlukta kayboluyor ama lobideki her hayvan dışarıda bir ejderha olduğunu biliyor çünkü Xander artık maskelenmiyor.

Gücünü ortaya koyuyor, bilinmek istiyor ve şüphesiz duyulmak istiyor.

Scythe burnundan ağır ağır nefes veriyor, bu da onun bu durumdan rahatsız olduğunu gösteriyor. Xander'ın gittiği gece hissettiği ihanetin seviyesini hayal bile edemiyorum.

Onu gördüğümde gözlerimi kısıyorum, aslanım alçak, tehditkâr bir hırıltı çıkarıyor.

Hain, döner cam kapıların ardında, arabalı geçişin ortasında, kolları yanında gevşek bir şekilde beklemektedir. Seçtiği kıyafet bir çift eşofman altı ve siyah bir tişört, onun için alışılmadık derecede rahat ve rüzgârda savrulan, gevşek saçları. Parlayan gözleri, kaşlarını çatmama neden olan uhrevi bir altın ışııyla parlıyor. Bu kesilmenin bir yan etkisi mi? İnsan hamallar çoktan kaçtı, kokuları havada zayıf çırpınışlardan başka bir şey değil.

Bizi görünce gözleri parlıyor, yüzü son derece ciddi, her zamanki alaycılığından yok.

"Scythe. Lyle," diye selamlıyor düz, paketlenmiş toprak gibi bir ses tonuyla.

Hayvanlarımızı baştan çıkarmamak için biraz uzakta duruyoruz. Scythe nefes almayı bıraktı, muhtemelen sinüslerini

Xander'ın kokusunun dumanlı közü.

Beni öfkeliendiriyorsa, Tanrı bilir ona ne yapıyordur. Bir zamanlar kardeşten öte olan bir canavar.

"Ölmek ejderha," diye uyarıyorum aslanımı aşağı iterek.

Xander bir anlık kızgınlıkla dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra, "Sadece onu görmek istiyorum," dedi.

"Hayır," diye homurdandı kardeşler hep bir ağızdan.

"Buna ne hakkın var?" Sesim bir gümbürtüden başka bir şey değil, aslan omuzlarım öne doğru çıkarken zorlukla deşifre edilebiliyor. "Sahip olduğun tek hak, Mariana Çukuru'nun altı metre altında senin için ayırdığımız yer. Lanet olsun sana, Xander Drakos. Ve tüm ailene lanet olsun."

Boğazı inip kalkıyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez Xander'ın verecek bir cevabı yok. İkinci şaşkınlığım, büyülü gözlerinin ışığının azalması oluyor. "Bunu hak ediyorum. Hak biliyorum."

"O zaman neden deniyorsun ki?" diye sordum. "Yaptığın şeyden sonra hangi evrende seni onun yanına yaklaştırırız ki?"

"Denemek zorundayım," diye cevap veriyor. "Scythe-" "Onunla konuşma," diye çıkışıyorum.

Xander beni görmezden geliyor. "Scythe, döndüğünü görmek güzel."

Şimdiye kadar, köpekbalığı-kardeşim tüm bu süre boyunca sessiz kaldı, sadece ejderhaya baktı. Ama şimdi alçak, tehlikeli bir sesle konuşuyor, gücü soğuk bir rüzgârda siklonik. "İzin vereceğim tek şey, Xander Drakos," diyor Scythe tüm zehriyle, "senin ölümün. Başka bir şey değil."

Xander bunun üzerine irkildi - gerçekten gözle görülür bir şekilde irkildi. Scythe ve ben ona inanamayarak baktık. Neye dönüştüğüne.

"Özür dilerim." Xander duraksıyor, bir an bocalamış gibi görünüyor. "Size olan saygımdan dolayı, sizi gölgeleyeceğimi bildirmek istiyorum. Aurelia'nın gölgesi-" Onun adını kullanma cüretini gösterince homurdanıyorum ve ellerini . "Onun güvenliğini sağlamak zorundayım. daha fazla bir şey gelmesini istemiyorum."

"Sen... onun güvenliğini sağlamak... istiyorsun," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Buna inanamıyorum."

"Gözden uzak duracağım," diye ısrar ediyor, sanki bunu söylemek mantıklı bir şeymiş gibi ellerini açıyor. "Beni durduramayacağını biliyorsun."

Scythe kendini çözmeden önce Scythe ve ben hareketsiz kalıyoruz. "Bir ejderhayı durdurmanın pek çok yolu vardır," diye homurdanıyor Scythe.

Xander bir an için ona göz kırparak tehdidi fark eder. Derin bir nefes alır. "Başıma gelen her şeyi hak ediyorum. Ama yapacağım son şey de olsa onu koruyacağım." Arkasını dönüp ellerini ceplerine sokmadan önce geriye doğru birkaç adım atıyor ve araba yolundan aşağıya doğru yürüyor. Gücü etrafı terk ediyor, baskın varlığı azalıyor ve tekrar normal nefes almamıza izin veriyor.

Scythe ve ben, büyülü kulak mesafesinden çıkana kadar onun caddeden ayrılışını izlerken birbirimize bakıyoruz.

"Ona orada ne oldu öyle?" Mırıldandım.

"Onu kırmak istediler," diyor Scythe başını sallayarak. "Onun yerine onu kırdılar. Ama Xander kendi yatağını yaptı. Şimdi o yatakta yatmak zorunda ve bunu biliyor." Bana bakıyor ve ben de ona dönüyorum. "Eğer zamanı gelirse. Aurelia yapamazsa, sen..."

"Onu öldürmene yardım edeyim mi?" Başımı salladım. "Elbette, kardeşim."

* * *

Aurelia'yı oradan çıkarmak için acele ediyoruz. Animus Akademisi, hem bölgesel konumu hem de etrafındaki büyülü korumalarla onun için çok daha güvenli.

Minnie, Sabrina ve arkadaşlarını da görmesini istiyorum. Kadın desteğine sahip olmak onun için iyi . Zaten ayrılmaya hazırlandığımızda sessizce kartal formuna geçiyor. Savage onu kucağına alıp bir bebek gibi kucaklamadan önce bir an surat asıyor, ileri geri sallanıyor. Başını onun çıplak göğsüne yaslıyor ama gözlerini açık tutuyor, etrafına bakınıyor ve çevresine karşı tetikte.

Scythe arabayı alırken onu tekrar yükleme alanına götürüyoruz. Tedirgin olduğunu biliyorum çünkü araba kullanmakta ısrar ediyor, bir şeyleri yok etme dürtüsüne teslim olmadan önce elleri ve zihniyle bir şeyler yapması gerekiyor.

Yolculuğun yarısında Aurelia ile sıranın bende olduğunu anons ediyorum. Scythe yolun kenarında durdu ve ben aceleyle arka koltuğa geçtim, hazırlanırken neredeyse gömleğimin düğmelerini koparıyordum

onun için. Onu Savage'ın ellerinden kurtarmak zorundayım ve gözlerini açtığında en küçük, en tatlı selamlama sesini çıkarıyor.

Onu çıplak göğsüme yerleştirirken gülümsemem yeni bir şeymiş gibi geliyor. "İşte böyle, tatlım," diye mırıldanıyorum.

Bana sarılıyor, kalbimin gurur ve memnuniyetle kabarmasını ve ısıldamasını sağlıyor. Uzun zamandır ilk defa kendimi bir bütün gibi hissediyorum.

"Seni seviyorum meleğim," diye hatırlatıyorum ona. "Yakında evde olacağız. Sabrina ve Minnie seni gördükleri için çok mutlu olacaklar."

"Sabrina da orada mı?" diye soruyor usulca zihnime.

"Evet. Zambak Enstitüsü'ne yapılan saldırıdan sonra hayatta kalanları başka bir yere yerleştirmek zorunda kaldık."

"Peki ya ikizler?"

"Blair ve Blade onun yanından hiç ayrılmıyor."

"Bu beni mutlu ediyor." Birkaç saniyelik sessizlikten sonra tereddütle, "Sabrina'ya hepsini öldüreceğime söz verdim. Ama yapmadım. Orada hiçbir şey başaramadım. Aksine, durumu daha da kötüleştirdim Lyle. Eğer teslim olmasaydım, Zambak Enstitüsü'nün peşine asla düşmezlerdi."

"Bunun tek sorumlusu Clawsonlar ve onlar da bambaşka bir sorun," diyorum kararlı bir şekilde. "Merak etmeyin. Bununla ilgileniyoruz."

Uzun ve hüzünlü bir şekilde iç çekiyor ve biz de birbirimizin nefes alış verişini dinlemeye koyuluyoruz. Saatler sonra, karanlığın örtüsü altında, Animus Akademisi'nin dökme demir kapılarından geçiyoruz.

Aurelia bunu hemen hissediyor. Akademiye yaklaşan herkes vahşi, uçucu güçlerin yoğunluğunu hissedebilir. İçimizdeki hayvanı alarma geçmeye zorluyor.

Kendimi ve Regina'mı arabadan çıkarıp kardeşlerimi odamıza kadar takip ediyorum. Eve dönüyoruz.

Bölüm 78

Aurelia

T Ertesi sabah, bir başlangıçla uyanıyorum. Etrafımda bir kafesin parmaklıklarını görmeyi beklerken kalbim hızla göğsüme çarpıyor.

Gelinini sikerken Flores Drakos'un sesini duymayı bekleyin. Vücudum titriyor, kalçalarım yanıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

Ama görmeyi beklediğim şeylerin hiçbirisi burada yok.

Üşümek yerine ısınıyorum. Burnuma dolan Flores Drakos yerine rahatlık kokusu alıyorum.

Ve kafesimin parmaklıkları vücuduma baskı yapmak yerine üç sıcak, kaslı vücut tarafından sarılıyorum. Arkadaşlarımdan kokuları etrafımı sarıyor, tüylerimin derinliklerine kadar işleyen sıcaklık ve rahatlıktan başka bir şey yok. Yer değiştirerek uyuduğumu ve Scythe ve Savage iki yanıma sarılmışken Lyle'in çıplak göğsünde yattığımı fark ediyorum.

Yan tarafımdaki bir kaşıntıyı kaşıyorum, gagam tüylerimin arasını kazıyor. Bu hareket Lyle'i uyandırıyor ve ona bakmak için başımı çeviriyorum.

Güneş ışığı bir hüzme halinde pencereden içeri giriyor, saçlarını altına, gözlerini madeni paraya dönüştürüyor. Onu ilk gördüğümde, değerimi tartmaya gelen Başmelek Mikail'e benzediğini düşünmüştüm. Ama şimdi gözlerinde sadece sevgi var ve sırtımı okşarken pençelerimin ucuna kadar hissettiğim bir sıcaklık.

"Şu hayvanlar uyanmadan duş alalım," diye mırıldanıyor ve bana tembelce gülümsüyor.

"Bunu duydum," diye mırıldanıyor Scythe, bize yer açmak için dönerek. Sesleri beni ortalıyor ve kalbim hızını yavaşlatmaya çalışıyor.

Banyoya girdiğimizde kartal formumun rahatlığından uzaklaşmak istemediğimi fark ediyorum ama Lyle'in tek bir anlamlı bakışı tüylerimi ve gagamı döküp insan derisine bürünmemi sağlıyor. Beni duşa sokmasına izin veriyorum, beni nazikçe duvara doğru itiyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve aç bir şekilde amımı yalayıp yutuyor.

"Bu onaylanmış bir terapi tekniği mi?" İçimi çekiyorum, ellerimi onun bağlanmamış saçlarında gezdiriyorum.

İçime doğru kıkırdıyor ve mideme doğru tatlı titreşimler gönderiyor. "Benim için, evet."

Lyle duş sırasında ve sonrasında saçlarımı kuruturken ve yüzüme nazikçe nemlendirici sürerken acele etmiyor. Banyonun siyah ve altın rengi fayanslarına bakmamaya çalışıyorum. Ejderha musluklarında Xander'ı görmemeye çalışıyorum. Altın donanımdaki Drakos Malikanesi'ni hatırlamamaya çalışıyorum.

"Animus Akademisi'ndeyim," diye fısıldıyorum kendi kendime, boynuma dokunarak. "Artık güvendeyim."

Lyle sağ uyluğuma dikkatlice nemlendirici sürdüğü yerden bana bakıyor. Gözleri acıyla dikilmişti. "Sen bizimlesin, Regina. Burada sadece sevgi var."

Ayağa kalkıp varlığıyla içimi ısıtırken gözlerimi kapatıp başımla onaylıyorum.

Dışarıdan gelen sesler gözlerimi açmama ve ellerimi onun ellerinin üzerine koyup yanaklarıma bastırmama neden oluyor. Çabucak giyinip ana oturma odasına çıkıyoruz.

Bir tabloyla karşılaşıyorum. Minnie parmağını telefonuna götürmüş, ekranı Scythe'a gösteriyor, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve yüzü öyle bir acı ifadesine bürünmüş ki kalbim parçalanıyor.

"Min?" Fısıldıyorum.

Başını bana doğru çeviriyor, bakarken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Gözleri bacaklarıma kayıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Bu gerçekten sen misin?" diye nefes alıyor. "Bu benim Lia'm mı?"

Benim de yüzüm buruşuyor ve başımı sallıyorum. Bana doğru koşmuyor. . Yavaşça yürüyor, sanki suyun altındaymış gibi, hareketleri

Dikkatli ol. Ayak parmağımızın ucuna geldiğimizde ve tenindeki tütsünün kokusunu alabildiğimde, ellerini kaldırıp yüzümün yanlarını nazikçe tutarken bileklerindeki gümüş bilezikler çınlıyor.

"Tanrıça," diye fısıldıyor. "Tanrıçaya şükürler olsun."

Bacaklarım tutmuyor ve onun kollarına düşüyorum. Benden çok daha küçük olmasına rağmen beni kedi gücüyle yakalıyor. Başımı onun göğüslerine koyuyorum ve başımı en iyi arkadaşımın göğüslerinin yumuşak tümseklerine koymanın yorgun kalbimdeki çatlaklardan birini iyileştiren bir yanı var.

Ağlarken öksürüyorum, sarkıyorum ve ona sıkıca tutunuyorum, çünkü kokusunu özledim, arkadaşlığını özledim ve sadece... *onu* özledim. Savage beni arkamdan tutmak zorunda kaldığında Minnie'nin beni ayakta tutmak için telekinezisini kullandığını anlayabiliyorum. Yeti ve Marduk da Minnie'nin geriye düşmesini engelliyor ve bu garip, harika bir grup kucaklaşması oluyor. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor Minnie saçlarıma.

"Benden nefret etmiyor musun?" Burnumu silerek ve başımı yeni yastığıma koyarak söylüyorum.

Marduk'un Minnie' burnunu sildiğinden oldukça eminim çünkü Minnie boğuk bir sesle şöyle diyor: "Buradan kaçmaya çalışacağını hep biliyordum. Savage'ın beni *rehin* tuttuğu o başarısız kaçış girişimini unutmadım."

"Asla yapmam!" Savage dehşet içinde soluk soluğa kalır. "Yalancı!" Minnie ve ben aynı anda söyledik.

"Telefonunda Scythe'a ne gösteriyordun?"

O anda oda ölüm sessizliğine bürünüyor ve Minnie'nin göğsü hareket etmeyi kesiyor. Hepsini düzgün bir şekilde görebilmek için kendimi onun üzerinden kaldırıyorum. Minnie elimi tutuyor, belli ki henüz bırakmak istemiyor. Başparmağıyla telefonuna dokunuyor ve bana uzatıyor.

Animalia Today uygulamasında, aranan vahşi hayvanların listesinin bulunduğu bölümde yasal bir bildirim var.

Av Emri Çıkarıldı: Aurelia Boneweaver, 21 yaşında kadın, kama kuyruklu kartal, muhtemelen kuduz, tek bacak.

Burun deliklerim son iki kelimedede alevlendi. Birisi bacağımı aldığıının reklamını yapmak istemişti. Efsanevi Boneweaver'ı yiyeceğe dönüştürdüklerini.

Marduk ağırlığımı vermediğim çok açık olan bacağıma bakmamak için kendini zor tutuyor. Sadece ayak parmaklarımın yere değmesine izin veriyorum.

"Ne demek istediler, Lia?" Minnie sorar.

Dişlerimi sıkıyorum ve omuz silkerek elimle işaret ediyorum. "Tekrar uzattım, değil mi?"

Minnie'nin ağzı açık kalır ve iki kaplan korumasının gözleri kamaşır.

"Tanrıça adına!" Marduk bir elini saçlarında gezdirerek bağırır. "Ne mucize ama!" Scythe'ın yanına gider ve sırtına bir tokat atar. "Kimi öldürüyoruz, dostum?"

Odadaki herkes dönüp bana bakıyor.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," diyorum. "Şimdilik arkadaşlarımı görmek istiyorum."

Scythe ve Marduk'un hesaplamaları yaptığını görebiliyorum. Lyle ve Savage birbirlerine bakıyorlar. Bir bacağı koparmak için ne tür bir efsanevi güç gerektiğini biliyorlar. Ve hangi canavarların bir şeyi denemeye cüret edebileceğini de biliyorlar.

Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum.

Minnie'yi televizyon odasına çekip Savage ve Yeti'ye anima çetemizi getirmelerini emrediyorum.

Minnie tekrar elimi tutuyor, "Sana harika ya da onun gibi bir şey demeyeceğim," diyor sessizce, "çünkü öyle olduğunu düşündüğümü zaten biliyorsun. Ama bu berbat bir şey, Lia. Başına gelenler berbat ve korkunç ve üzgünüm."

Arka plan gürültüsü için televizyonu açıyoruz, anlamsız ve çok neşeli olmayan bir şey. Diğerleri çok geçmeden geliyor ve kapıda ilk beliren Sabrina oluyor. Öncekinden daha az hayalet gibi görünüyor, ama hâlâ en sevdiği siyah kapüşonluyu giyiyor. Bu sefer temiz görünüyor ve kapıdan içeri girerken eli ağzına gidiyor. Ona uzanıyorum ve gelip yanıma oturuyor. Sonra Stacey geliyor ve Sabrina'nın bacağıyla benim sol bacağımın arasına sıkışıp beni bir arada tutabilecekmiş gibi bana tutunuyor.

Sabrina başını omzuma yaslıyor. "Hepsini öldüreceğiz, Lia."

Kelimeler zaman içinde yankılanıyor. Başımı onunkine yaslıyorum ve iç çekiyorum. "Ama bugün değil," diye fısıldıyorum.

"Bugün," diye burnunu çekiyor Stacey, "abur cubur yiyoruz ve vıcık vıcık bir romans izliyoruz."

Televizyonda, yemek masasının karşısından birbirlerine büyük bir özlemle bakan bir kraliyet çifti görünür.

Karnımız guruldamaya başlayana kadar orada oturuyoruz, o sırada Lyle kapıdan kafasını uzatıyor ve müdür sesiyle Marduk, Yeti, Blair ve Blade sıcak yemek getirirken yemek masasına gelmemizi söylüyor.

Stacey ve Sabrina bana müstehcen sırıtişlarla bakarken kız gibi "Evet efendim!" diyorlar.

Hamburger ve patates kızartmamın yarısına , bir his üçüncü kez pencereden dışarı bakmama neden oluyor. Scythe yanağımda nazik bir gezdiriyor. "Aurelia."

Ona ve dokunuşuna yavaşça göz kırpıyorum. "burada, değil mi?"

Kendi gözleri camın arkasından gökyüzünü tarıyor. "Nereden biliyorsun?" Pencereden dışarı bakıyorum ve bir fısıltı gibi çıkıyor.

"Sadece söyleyebiliyorum." "Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Mesafesini koruması gerektiğini biliyor. Sen de biliyorsun.

ona herhangi bir af borçlu değilsin. Seni o yerden kurtarmış olsa bile. Seni iyileştirmiş olsa bile. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Midemde bir şeyler sızlıyor. Scythe gerçeği tahmin . Sanırım Xander'ı benden daha iyi tanıyor. "Bunu biliyorum. Ben sadece...." Ellerim titriyor ve onları birbirine kenetliyorum.

Diğer taraftan kolunu bana dolayan Savage, çiftleşme işaretime burnunu sokuyor. Onları kendime yakın istiyorum. Hepsini. Savage bana her sokulduğunda kendimi evimde hissediyorum. Ancak bu sefer, bunun kendi rahatı için olduğunu söyleyebilirim.

Boneweaver sürüsü hala parçalanmış durumda. Xander bana ihanet ettiğinde, hepsine ihanet etmiş oldu. İçimden bir ses bunu düzeltmek istiyor. Onu onarmak ve bir bütün haline getirmek için.

Asla bütün olamayacağız.

Xander kalıcı bir çatlak yarattı. Asla iyileşemeyecek bir çatlak. Bir şekilde bununla yaşamayı öğrenmek zorundayım.

İçimde bir şey acıyla kıvranıyor ve görüşüm bulanıklaşırken göğsümü tutarak iki oluyorum. Ellerim tuttukları yerde titriyor

Vücudum. Bu çok fazla. Bir kişinin kadar fazla. "Ne oldu?" Savage söylüyor.

Bir şey beni Scythe'a bakmaya zorluyor. O gök mavisi gözler acıyla dolup taşıyor. Sanki tam olarak ne hissettiğimi biliyor. O da hissediyor.

"Ne yapmalıyım?" Yalvarıyorum.

"Sana söyleyemem," diye fısıldıyor köpekbalığı. "Ama bir zamanlar tanıdığımız Xander artık yok."

Xander

When the Party's Over - Billie Eilish

Animus Akademisi'ne giden karanlık, boş bölge yolunun üzerinde uçarken, yeryüzündeki tanıdık, küçük, siyah bir nokta bana iki kez baktırıyor. Bu küçük yaratık

Kendini toprağın üzerinde sürükler.

Büyülü görüşüm kırmızı-gri bir aura gösteriyor. Yolda ölmekten başka bir şey olmayan bu kuş ölmek üzere. Ama Aurelia ve Savage için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Ona doğru dalışa geçiyorum, kanatlarımı sıkıştırıyorum ve zavallı kuşa doğru ilerliyorum. Son anda kanatlarımı açıp yan yatıyorum. Yere yaklaştığımda insan formuna geçiyorum ve son birkaç metre düşerek puslu bir toz bulutunun içine iniyorum. Pantolonum ve tişörtümün bulunduğu spor çantasını düşürüyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" İnanamayarak çömelip onun küçük, perişan bedenine bakıyorum.

Eugene'in üstü başı kir ve kan içinde, gözleri yarı kapalı. Kanatları yanlara doğru uzanıyor ve yorgunluktan titriyor. Korkunç derecede susuz kalmış ve yaz güneşinin bilinmeyen saatler boyunca üzerine vurmasıyla sıcak çarpması geçirdiğine şüphe yok.

"Drakos Malikanesi'nden buraya kadar yürüdün mü?" Üzerindeki karıncaları fırçalayarak hayretle söylüyorum.

Zayıf, gıcırtılı bir ses çıkarıyor. İçimdeki vahşi yırtıcı onu ezmek istiyor ama Aurelia'nın bundan hoşlanmayacağını biliyorum.

Gücümü ona göndermeden önce "Aptal bir kuş," diye mırıldandım.

Ancak Eugene'i ölümün eşiğinden uzaklaştırdığımda bir kez daha yer değiştiriyorum, sonra onu nazik bir pençeye alıp akademiye doğru uçuyorum.

* * *

Bir saat sonra, Lyle'in cipini yolda hızla ilerlerken buluyorum ve ancak akademinin kapılarından sağ salim geçtiklerini gördüğümde gitmekten memnun oluyorum. Her yeri çevreleyen koruyucu kubbeye yaklaşırken ilk kez geriliyorum. Ben yaklaştıkça büyüğü titreşiyor, tehlikeli bir şekilde parlayarak beni uyarıyor. Ona çarpmadan önce geri çekiliyorum ve içgüdülerimin şimdi bana derimi kızartacağını söylediği ölümcül büyüye bakıyorum.

Mideme çok önemli bir şey batıyor. Bariyerin etrafında birkaç kez devriye gezmekle yetiniyorum ve tatmin olduktan sonra gece için ayrılıyorum.

Yakındaki küçük kasabaya doğru ilerliyorum ve kasabadaki tek otele girdiğimde giyinmeye zahmet etmiyorum. Kolumun altındaki hırıltılı kuş ve buranın sadece üç buçuk yıldızlı olması beni çok rahatsız ediyor. Kredi kartımı sallıyorum ve müdür adımı ya da kimliğimi sormadan bana aceleyle bir anahtar veriyor. Asansör yerine merdivenleri kullanıyorum çünkü uçuşa rağmen iliklerime gerginim.

Odamda, Eugene'i banyo lavabosuna oturtup boğazından aşağı su akıttıktan sonra oda servisi sipariş ettim ve yaratığı yıkadım.

Görünüşe göre yeni mesleğim hemşirelik. Ama Eugene'e kızmak yerine kendimi Aurelia'nın bir tavuk olarak nasıl görüneceğini merak ederken buluyorum. Tüyleri ne renk olurdu? Renklerin bir kombinasyonu mu yoksa kurt formu gibi simsiyah mı olurdu?

Yemek geldi ve tabağımı pencereye götürüp dışarıdaki geceye bakarak akademide neler olup bittiğini düşünürken Eugene'i kanepede uyumaya bıraktım.

Bütün gece pencerenin yanında , uyumak ve Eugene'in kazara benim yüzümden ölmesini istemiyorum. Onu iki kez daha iyileştiriyorum ve ritmi sabitlenene ve ciğerleri kuruyana kadar içmesini sağlıyorum.

Sabah olduğuunda uyanır ve sesi normalden daha cızırtılı olmasına rağmen neşeli bir şekilde .

Bana endişeli bir bakış attığında, "Yine de bir basilisk canını yakar," diye onu rahatlatıyorum. "Her neyse, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Gagasına sıkıştırılmış yazılı bir mesajla onu akademiye götürüyorum. Uzaktan, buraya ilk geldiğimizde Savage'ın talimatıyla muhafızların onu sorgusuz sualsiz içeri aldığını görüyorum.

Sanki bir ömür  nceymiş gibi geliyor.

Bir saat sonra Eugene, gagasında yeni bir kâğıt parçasıyla  n kapıdan horozlanarak  ıktı. Endişeyle ondan alıyorum ama haberler iyi.

Bir mucize eseri Celeste Agnis benimle şehirde buluşmayı kabul etti. Akademiyi birkaç kez turladıktan sonra, Eugene ve ben otelin restoranında m direyi bekliyoruz. Horoz yanımdaki yükseltici koltukta kendine yer buluyor ve ben de ona doğru bir tabak yeşillik kaydırıyorum.

Celeste geldiğinde, onu karşılamak için ayağa kalkıyorum.

"Sen de benim hissettiğim kadar berbat görünüyorsun," diye mırıldanıyor, sandalyesini ona uzatırken oturuyor. Yaz sıcağına rağmen üzerinde turuncu desenli ağır bir şal var.

"Hak ettiğimi buldum," mırıldandım.

Her zamanki beyaz takım elbisesi ve parlak kızıl saçlarıyla aslında hiç de *kötü* görünmüyor. Her zaman hoş görünümlü bir kadın olmuştur, bugün sadece solgun ve yavaş hareket ediyor. Ama bu beni endişelendiriyor, çünkü güçlü canavarların akademinin peşine düşebileceği bir zamanda onun bir av gibi davranmasına izin veremeyiz. Aurelia'dan sonra.

"Burada bulunmamın hoş karşılanmadığını biliyorum," diye başlıyorum.

Ne onaylıyor ne de reddediyor, ki bu da başına bir onaylama. Altın rengi gözleri beni rahatsız edici bir şekilde inceliyor. "Ben yapamam

size neler sağlayabileceğimi hayal edin."

Boş ekmek tabağıma bakıyorum ve kucağımdaki bez peçeteyle oynuyorum. "O zaman doğrudan konuya gireceğim. Bir çiftleşme bağının onarılıp onarılamayacağını bilmem gerekiyor."

Soru aramızda o kadar ince uzanıyor ki toz bile olabilir. Gözbebekleri büyüyor ve sonunda yorgun bir nefes verene kadar daralıyor. Birdenbire onu görüyorum. Gözlerinin altındaki gerginliği, burnunun etrafındaki ince damarları, omuzlarında taşıdığı ağırlığı. Muhteşem bir kuş, ama bitkin bir kuş. Yaptığım şeyi hissediyor, Aurelia'hissettiği gibi değil, ama kesinlikle ağırlığını hissediyor. Onun acısı da benim suçum.

"Bir seçim yaptınız Bay Drakos. Bunu kolaylıkla yapmadığınızı tahmin ediyorum. Titus-"

"Beni o canavarla kıyaslama," diye bağırdım.

Kaşlarını kaldırıyor. "Yine de ikiniz, benim bildiğim kadarıyla üye sayısı sadece iki olan seçkin bir kulübe aitsiniz."

Bunun acısını yüzümde bir ateş darbesi gibi hissediyorum. Ama Savage sayesinde suratıma çok darbe aldığım için şanslıyım. "Onu onarmak istiyorum Leydi Agnis. Bir yolu olup olmadığını bilmem gerek. Ben... bir hata yaptım. Korkunç . Bunu hak etmediğimi bile biliyorum. *Onu* hak etmiyorum."

Gözleri sempatiyle yumuşuyor ve uzun bir süre beni inceliyor. Bağlanma düzleminde nasıl iğrenç bir resim çizdiğimi merak ediyorum. "Sonunda buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim Xander. Uzun zaman önce tanıştığım o heyecanlı çocuğa ne oldu?"

Öne doğru eğildim. "Pek çok ejderha bu hayatta eşini bile bulamıyor. Ama ben . bir anlamı olmalı, değil mi?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Bir anlamı vardı. Ama artık bir anlamı olabilir mi bilmiyorum."

Şimdi mahvettim.

"Bu... fikir değişikliğinin sebebi nedir?"

Gözlerimi restoranın penceresinden dışarı çeviriyorum, günün ısıltısı neredeyse gözlerimi acıtıyor. "Bazı şeylerin farkına vardım."

Sandalyesine geri yaslanıyor, vücudundaki gerginliğin bir kısmı gidiyor. Ve sonunda, korktuğum kelimeleri söyledi.

"Xander, kopmuş bir ruh bağıını eski haline getirmenin bilinen bir yolu yok. Bu hayatta yok. Daha önce hiç yapılmadı. Sen her zaman kopuk olacaksın."

Bölüm 80

Aurelia

T Kendi çığlığımın sesi beni uyandırdı. Lyle'in kolları etrafımı sararken bacaklarım titreyerek çarşaflarımdan . "Evindesin meleğim. Güvendesin. Güvendesin."

Havayı içime çekiyorum, karanlığın içinde yönümü yeniden buluyorum, Lyle beni hafifçe ileri geri sallarken onun güçlü kollarına tutunuyorum. Ben evimdeyim. Evimdeyim. Tabii ki evimdeyim. Boynumda tasma yok ve etrafımda parmaklıklar da yok. Savage yatıştırıcı darbelerle bacaklarımı ovuyor ve Scythe yanağımı yanağıma bastırarak yakınıma oturuyor.

Kombine kokuları ve üzerimdeki dokunuşları zihnimi hızla topraklıyor. İç çekiyorum, uzun ve yüksek sesle. "Özür dilerim."

Scythe beni yanağımdan öptü, sonra da çiftleşme işaretimi. Bu beni onun bilebileceğinden çok daha fazla rahatlatıyor. "Seni çok seviyoruz Aurelia."

"Zaman alacak," diyor Lyle. "Ara sıra uyanıyorum ve kendime bir kafeste olmadığımı hatırlatmak zorunda kalıyorum."

"Hâlâ mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Yine de," diye onaylıyor yanağını tacıma yaslayarak. "Bazen bu şeyler seninle kalır, sana hâlâ orada olduklarını hatırlatmak için başlarını kaldırırlar. Ama bu seni kontrol etmek zorunda oldukları anlamına gelmez."

Scythe'in bana uzattığı soğuk suyu yudumluyorum, sonra dantel perdeyi açıp sabah ışığının odaya dolmasını sağlarken onu izliyorum. "Bazen rüyamda ateş ve kara duman görüyorum."

Savage gözlerini ovuşturuyor, boş duvara kederle bakıyor. "Dün gece rüyamda bir denizkızı olduğumu gördüm ve mutluydum çünkü bu

Sen ve Scythe ile birlikte yüzebilirim."

Boğazımdan beklenmedik bir kahkaha yükseliyor ve karnımı tutarak iki oluyorum. Savage "Mavi bir kuyruğum vardı ve çok uzundu" derken son derece ciddiydi.

Bu beni daha da güldürüyor ve yatağa yanlamasına düşüyorum, duygular beynimde karışırken gözlerimi siliyorum ve kahkaha hıçkırığa dönüşüyor. İçimden bozuk bir yangın musluğu gibi fışkırıyor, artan basınç aniden serbest kalıyor ve iki çift kol etrafıma dolanıp bedenlerimi iki yanımdan kaşıklarken gözlerimi kapatarak yüksek sesle ağlıyorum.

Kontrol edemiyorum. Umutsuzluk, ıstırap, kayıp. Ağlamalarım Lorian'ın acısıyla, onu geride bırakmamla dolu. Onları da geride bıraktığım için Raquel'in iniltileriyle dolu. Ağlayışlarım Henry, Selen, Leydi Drakos, Delilah ve Emmerson için... ve tekrar görmek istediğim ama aynı anda *asla* göremeyeceğim bir ejderha için.

Vücudum sonunda pes ediyor ve kaburgalarım ağrımaya başladıktan sonra hıçkırarak enerjimi kaybediyorum. Ancak o zaman saçlarımdaki okşamaları, kulağımdaki sakinleştirici sözleri hissediyorum. Beni uyuklama ile ayırışma arasında bir duruma sokuyorlar.

Hareket etmek acıyı hissetmek demektir.

"O zaman hareket etme," diyor Scythe kafamın içinde. *"Artık yapamayana kadar hareketsiz kal."*

* * *

Birkaç saat sonra, akademinin kahvaltı servisinden çok sonra, aç olarak uyanıyorum ve Lyle folyoya sarılmış bir tabakta beni bekliyor. Ana tavuk rolünü oynuyor, beni kucağına oturtup kızarmış ekmek ve çeri domatesle besliyor. Sonra dişlerimi fırçalıyorum ve Raquel'i ziyarete hazırlanmak için duş alıyorum.

Diğerleri derste olduğu için ben de arkadaşlarımla birlikte sağlık kliniğine gidiyorum. Yol topallamakta ısrar ettiğim için yavaş , bu yüzden Lyle bana danışmanlık yapmak için zaman ayırıyor.

"Onları görmek rahatsız edici olabilir," diyor Lyle. " ağrı kesici uyguluyorlar çünkü netleşti Raquel

rahatsız edici."

"Onları Drakos Malikânesi'nin zindanlarında zincirlenmiş halde gördüm," diyorum karanlık bir sesle, anılar şimdi acı verecek kadar keskin. "Hiçbir şey bundan daha kötü olamaz... ya da Ruben'in Regina'sıyla tanışmaktan."

Savage donup kalıyor, dönüp bana bakıyor. Bunun ne anlama geldiğini anlayınca yüzü karardı. Xander'ın düşmanlarıyla işbirliği yaptığını.

"Çiftleşmiş bir canavarı katlettiğinizde, en iyisi tüm sürüyü katletmektir," diye gürlüyor Scythe. "Aksi takdirde, diğerleri peşinizden gelme eğilimindedir."

Kalbime buz damlıyor. Tabii ki bunu daha önce de yaptılar. Sizi tatlı tatlı öperken ve tostla beslerken arkadaşlarınızın mesleğini unutmak çok kolay. Scythe bir kapıyı açarken dikkatle, "Beni öldürebilirdi," diyorum. "Tam zamanında çıktım oradan." *Xander* beni dışarı çıkarmıştı.

"Ölüm listemiz uzun," diye iç geçiriyor Savage, tıp merkezine girerken parmak eklemlerini kırarak. "Ama hepsini öldürme dürtüm daha uzun."

Nefesimin altında karanlık bir şeyler homurdanıyorum. Tam olarak kaç tane düşmanım var? Onları takip etmek için bir günlüğe ya da bir tür ajandaya ihtiyacım var. Minnie ve Stacey'den renk kodlu bir çizelgeyle bana yardım etmelerini isteyebilirim.

Topallayarak tıp merkezine girerken, yanımdan geçen bazı sağlık personeli bana endişeli bakışlar atıyor. Ama ejderha tedavisi bacağımı tamamen iyileştiremediyse, bana kesinlikle yardımcı olamayacaklar ve ben de bu konuda konuşmaya hazır değilim.

Scythe bizi daha hassas ya da dengesiz hastalar için özel odaların bulunduğu bölüme götürüyor ve bir kapıyı çalıyor. Bir sandalye gıcırıyor ve ayak sesleri kapıya doğru koşuyor. Kapı açılıyor ve gümüş rengi saçlarını topuz yapmış yaşlı bir hemşire çıkıyor karşımıza. Keskin gözleri hepimizi içine çekiyor.

Lyle ondan biraz yalnız kalmak istiyor ve o da notlarını yanına alarak bunu kabul ediyor. Ben odaya girene kadar aklım başıma gelmedi.

Raquel'in hastane yatağında koma halinde yattığı, çok sayıda monitörün ve serumların çalıştığı oda bana Naga House'daki annemi hatırlattı.

Kahvaltım boğazımdan ayrılmakla tehdit ediyor ve göğsümü tutarak bir an için arkamı dönüyorum. Daha çok erken. Ve bu benim hatam. Banyo kapısına doğru hamle yapıyorum ve zar zor tuvalete yetişiyorum, bu sırada sağ bacağımı burkmayı başarıyorum. Tuvalete doğru bağıırıp çağırıyorum, beni teselli etmeye çalışan Lyle'a el sallıyorum.

Yardıma hak etmiyorum, bunu ben yapmışken . Savage saçlarımı yüzümden çekiyor ve ben de buna izin veriyorum. Biri bana mendil uzatıyor, porselene görmeden bakarken mendili tutuyorum. Tüm olasılıkları, arkadaşımı kurtarmaya çalışabileceğim, bir şekilde bir fark yaratmaya çalışabileceğim tüm zamanları düşünüyorum.

"Orada tutsaktın," diyor Savage yumuşak bir sesle. "Hiçbir şey yapamazdın."

Yüzümü siliyorum, boğazımdaki asidik yanma odaklanmamı keskinleştiriyor. "Bunu ben yaptım," diyorum kararlılıkla. "Eğer gitmeseydim, Raquel gelmeyecekti."

Savage bir nefes verir. "Ben de onlarla birlikteydim Aurelia. Bu benim suçum." Ona kaşlarını çatarak baktım ve ayağa kalktım. "Ne?"

Onu tanıdığımdan beri ilk kez Savage bakışlarını kaçırıyor ve onu yakından izlediğimde boynunun yavaş yavaş pembeleştiğini görüyorum. Sesi gergin bir şekilde şöyle diyor. "Raquel'i Drakos Malikânesi'ne götürdüm ve hayır demeyi akıllarına bile getirmediler. Ben... tuzağı çok geç gördüm ve onları zamanında çıkaramadım. Çıglık attılar ama yapamadım- yapamadım-"

Sikeyim.

Kurdumu kollarıma çektim. Savage bunu kişisel olarak algıladı.

"Her gün buraya geliyor," diyor Lyle zihnime, "Raquel'in nasıl olduğunu görmek için. Bir uzman bulmayı başardı ve birkaç gün içinde değerlendirme yapmak için eyaletler arası bir yerden gelecekler. Gerçekten çabalıyor meleşim."

Ve ben bunu daha da kötüleştirdim. Savage'a "Özür dilerim," dedim. "Ama bu hep benim suçum olacak."

Elini tutuyorum ve ana odaya geri dönüyoruz, Raquel'in hareketsiz bedeninin yanına oturuyorum, Savage yanımda otururken elini elime alıyorum, yüzü ciddi.

On dakika sonra hemşire Raquel'in yarım saatlik gözlemlerini yapmak için geri dönüyor, bu yüzden ayrılmak zorundayız. Sessizlik içinde Savage'ın elini sıkıyorum, o da sıkıyor.

Tıbbi klinikten sonra bacağım düzgün çalışma eşiğinin sonuna gelmiş gibi görünüyor ve Lyle beni akademi koridorlarında gezdirmek zorunda kalıyor. Kendimi bir hayalet gibi hissediyorum, ayak parmaklarım ahşap zeminden iki santimetre yukarıda süzülüyor, koridorlarda pasif bir şekilde ilerliyorum. Bu bende bir kuşa dönüşme isteği uyandırıyor ama akademinin en eski bölümündeki bu koridorların bazıları uzanmış kanatlar için yeterince geniş değil.

Bizi yönetici ofislerine götürecek asansöre bindiğimizde Lyle, "Müdire Hanım bugünlerde kendini pek iyi hissetmiyor," diyor. Görünüşe göre Lyle eski ofisine geri dönmüş ama eski dairesi, bağ kardeşleriyle birlikte kaldığı için kullanılmıyor. "Bağlanma düzleminin karartılmasıyla ilgili bir şey."

Bunu duyduğumda içim yine kıpır kıpır oluyor. Anka kuşu güçlerimi Koleksiyoncu'nun evinden beri aktif olarak kullanmadım ama sanırım Lyle'in ne demek istediğini anlıyorum. Ve bunun da benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Xander ve benim aramda yaşananların etkileri her yöne uzanan uğursuz dokunaçlar gibi hissediyorum. Çok fazla insan bundan etkilendi.

Müdirenin odasına vardığımızda, omuzlarına sıkıca sardığı turuncu bir şal ve gözlerinin altındaki mavimsi halkalarla kapıyı açıyor.

Telaşla görünüşünü ve etrafındaki gücü inceliyorum. Kuru bir deri gibi sıkı hissettiriyor. İçimdeki anka dışı doğru alevleniyor, altın ateş kıvılcımlanıyor ve onun acısını tanıyor.

"Aurelia," diyor Celeste hoş geldin diyerek ve beni şaşırtarak kollarıyla sıkıca sararak kendine çekiyor. Neden beni çaresizce kavırıyor?

"Celeste," diyorum sessizce.

Yüzümü ellerinin arasında tutuyor. "Söylemek istediğim pek çok şey var ama ilki, gardını düşürmemen gerektiği."

Altın bakışlarını arıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni incittiler," diyor. "Bunu biliyorum. Bunu görebiliyorum. Gücün çok büyük Aurelia, ama seni almalarına izin verme."

ışık."

Gözlerimin arkası yanıyor. Birden aklıma Selena ve Leydi Drakos geldi.

Lyle kayıyor. "Celeste-"

"Hayır, bırakın bitirsin," diyorum. "Bu çok önemli."

Celeste'in elleri kollarımı kavramak için aşağı kayıyor. "Onu gördün mü? Oradayken Lorian'ı gördün mü?" Kalbim küt atıyor. "Evet. Evet, gördüm."

"Yaşıyor muydu? İyi miydi?" Gözleri çılgınca benimkileri arıyor.

"Evet, öyleydi. Ben... Ben onu iyileştirmeye yardım ettim." Elleri benimkilerden kurtuldu ve geri çekildi, aniden kül gibi oldu. Onu takip ediyorum, bayılmasından ya da daha kötüsünden endişeleniyorum. "Benimle konuştu. Oradaki tek ışık oydu."

Celeste'in elleri ağzına uzandı. "Bana gösterebilir misin?"

Tereddüt ediyorum. Onunla ilgili tek anım pek olumlu değil ama o anka kuşu gözlerindeki çaresizlik başımı sallamama neden oluyor. Ona telepatik bir resim göndermeden önce durumu hakkında onu uyarıyorum. Bir süredir bunu yapmak zorunda kalmamıştım, yüzden bir saniyemi alıyor ama gözlerinden yaşlar süzüldüğünde anladığını biliyorum. Lyle sandalyesine oturmasına yardım ediyor.

"Anka kuşlarının ruh bağı olan eşleri yoktur Aurelia," diye açıklıyor sessizce. "Yalnız dolaşırız ya da kendimizinkini seçeriz. Lorian'la yıllar önce tanıştım -" gözleri ortak bir anlayışla bana kayıyor- "buradan geçiyordu." Omuzları tarihin ağırlığıyla çökmüş görünüyor. "Geri döneceğini biliyordum ama Katerina da onunla karşılaştı. Ona deli gibi aşık oldum. Önce onun beni bulmasını ummuştum ama..."

Midem bulanıyor. Belki de Celeste'in iyi olmamasının bir başka nedeni de budur. Damien bağlanma düzlemlerindeki karanlıktan kesinlikle bu kadar etkilenmemişti.

"Size yardım etmeyi deneyebilir miyim?" kaçırdım.

Müdire anlayış ve şaşkınlık içinde seğirir. "Bunu düşünmezdim-"

"Deneyebilir miyim?" Israr ediyorum. "Gördüğünüz gibi fiziksel olarak iyi değilim." Bir ton başka sorunum var ama güçlerimi gayet iyi kullanabiliyorum.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Lütfen."

Başımı sallıyorum, önünde duruyorum ve soğuk ellerinden birini elime alıyorum. Gücüm ona doğru akıyor, ben olmasam bile birinin içindeki karanlığı uzaklaştırmaya . Celeste titriyor. Tam olarak hissedebildiğim fiziksel bir hastalık yok ama tıpkı Leydi Drakos gibi, gücümün arayıp bulduğu ve temizlediği geçici bir şey var.

Celeste elimi sıkıyor ve iç çekiyor, yanakları kızarıyor. "Daha iyi hissediyorum Aurelia. Yine de ne yaptığından emin değilim."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum. "Ama bir tür iyileşme sağlandı."

"Teşekkür ." Beni bir süre büyük bir ilgiyle inceliyor ama onun nazik gözleri altında kendimi Drakos Evi'nde olduğu kadar ilginç bir böcek gibi hissetmiyorum. Belki de Lorian'ı tanıyan birkaç kişiden biri olan onun tarafından görüldüğümü hissediyorum.

Celeste gözlerini ovuşturur. "Ne yazık ki görüşmemiz gereken ilgili bir konu var."

Bir şekilde, ne olduğunu zaten biliyorum.

"Xander burada, Aurelia. Ve bizden bir isteği var."

Bölüm 81

Xander

Helvegen - Wardruna

Eugene pençelerimden biriyle akademiye doğru uçarken biz de Celeste'in arabasını kapıdan geçerken izliyoruz. Oluşturduğum gölge çok büyük.

Kubbe beni dışarıda tutmaya kararlıyken, kapıların dışına inip insan formuna geçmekten ve çantamı ziftin üzerine bırakmaktan başka çarem yok. Akademi muhafızları tüfeklerini havaya kaldırıyor ve nedense Eugene yanımdan ayrılmıyor.

"Ne, onları üzerimde mi kullanacaksın?"

"Özür dilerim Bay Drakos," diye sesleniyor Scythe'in çalışanlarından biri. "Protokol, bilirsiniz."

"Tabii ki biliyorum. O protokollerin oluşturulmasına yardım ettim." "Doğru, özür dilerim!" diye tekrar seslenir.

Hızlıca giyinip kollarımı kavuşturuyorum ve göz temasını kesip birbirlerine yaklaşıp kadar dik dik bakıyorum. İç çekerek, tehdidi azaltmak için onlardan uzaklaşıyorum. Celeste'in isteğimi yerine getirip getirmeyeceğini bilmiyorum. Karşılama gibi bir zorunluluğu yok elbette. Sadece onun iyi bir insan olduğu gerçeğine güvenmek zorundayım.

Tıpkı Aurelia'nın, onu ellerine teslim etmem için benden yardım istediğinde benim piç bir insan olduğum gerçeğine güvendiği gibi.

kendi düşmanından. Planlarını bana dayandırması onun için bir riskti çünkü onu herhangi bir noktada durdurabilirdim. İsteseydim Ghoul'u da durdurabilirdim.

Ama o biliyordu.

Beni o kadar iyi tanıyordu ki tüm planı benim tam bir pislik olmam üzerine kuruluydu. Çantama ve içinde ne olduğuna bakıyorum. Yapmam gereken teklife.

Tabii ki beni bekletiyorlar ve saatler sonra Lyle, Yeti ve Marduk araba yolundan aşağı iniyorlar.

Marduk'un yüzündeki ifade, daha önce birçok kişiye yaptığı gibi beni de bağırsaklarımdan asmaktan mutluluk duyacağını söylüyor. Ölmeden önce kendi bokunu koklaman için kalın bağırsağı kullanıyor. Kurnaz pislik. Ama o bakışı hak ediyorum.

Yeti, bembeyaz saçlarını Minnie'nin kesmesine izin vermiş gibi görünüyor. Hâlâ uzun ama ön kısmı biraz düzensiz. Esrar içiyor ve soluk mavi gözleri benimkilerden vebadan kaçır gibi kaçıyor.

Son olarak, okulun baş kedisi sanki bir düşmanın kokusunu almış ve aslanın zincirini sıkı sıkı tutmaya çalışıyormuş gibi titriyor. Her zamanki üç parçalı kıyafeti içinde kusursuz, bugün fırtınalı bir gri, ama aurasındaki ehlileştirilmiş şiddet daha da koyu bir tonda.

Acaba benimle uğraşmalarına izin versem mi? Kanımdan biraz almak eski dostlarımla kendilerini daha iyi hissetmelerine yardımcı olabilir. Onlara memnuniyetle veririm.

Kapıya kadar geliyorlar ama . "Güzel saç, Yeti," diye sırtıyorum.

"Siktir git," diyor tiksintiyle.

Bunun acısına karşı dişlerimi sıkıyorum. Ama kendi bağ-kardeşleri de Regina'larına aynı şeyi yapmışken onlardan nasıl anlayış bekleyebilirim ki?

"Talebiniz," diyor Lyle soğuk bir şekilde, "bir şartla kabul edildi."

Göğsümden serin bir dağ deresi gibi rahatlama akıyor. "Herhangi bir şey."

"Ona sürünerek geliyorsun."

Neredeyse hiç düşünmedim. "Tamamdır."

Okulun etrafındaki kubbenin benim için değiştiğini hissediyorum, tehlikeli bir cızırtı kor haline geliyor.

Bir kapıyı biraz açıyorlar ve Eugene kolayca geçmesine rağmen, bana kapıdan sıkışarak geçmek ve mahkumların yolunda, bana istediklerini için nden gitmek için yanlarından geçmek kalıyor. Elbette yapmıyorlar, ama tanıdık araziden geçip animus koğuşlarına giden patikadan aşağı inerken göğsüme garip bir his giriyor.

Aramızdaki bağ kopmuş olsa da, onun bu yurttaki beni beklediğini biliyorum ve elimi cam kapıya koyduğumda kalbimin çarpmasına neden olan tek şey bu.

"Bakın kim dönmüş," diye alay ediyor Bastien, kapının üstündeki çirkin adam. "Gözden düşmüş ejderha lordu." Kapının üzerinde oturduğu yerden burnunun ucuyla bana bakıyor, sopa gibi bacakları aşağı sarkıyor.

"Bu doğru," diyorum eşit bir şekilde. "Telafi etmeye geldim."

"Senin hatan," diyor monokln düzelterek. "Parçalar halinde ayrılacaksın."

Zaten yleyim.

Marduk kimlik etiketini elektronik sensöre bastırıyor ve kilit devre dışı kalıyor. Kapıyı zorlayarak açıyorum fuayeden içeri girip sola, dinlenme odasına doğru ilerliyorum.

Savage ve Beak ift ahşap kapının önünde hazır bekliyorlar.

Kurt kardeşimin yakışıklı yüzündeki nefreti görünce kalbim sıkışıyor. Altında yatan acıyla. Onu yıllardır görmemiş gibiyim ve onu gördüğümde gözlerimdeki yanmayı geri alıyorum. Yıllar önce ona verdiğim siyah knyeyi hâlâ takıyor. Hâlâ takıyor olmasına şaşırdım ama açıkçası Savage'ı düşününce bunu ona hediye edenin ben olduğumu unutmuş olması daha muhtemel. Yine de bana küçümseyerek baktığı için tek tesellim bu. Aurelia'nın onlara geri verildiği gün ettiği yemini duymuştum. Kapıdan girer girmez boğazımı kesmeye çalışacağından emindim. "Seni öldürmemek için emir aldım, ejderha," diye tükürdü. "Yoksa kafan vücuduna bağlı olmazdı."

Savage asla babam gibi vücut parçalarından oluşan bir dolap tutmazdı. Hayır, kafamı doğruca çöpe atardı, bir daha görülmemek üzere.

Tekrar.

Bu düşünce nedense bende gülme isteği uyandırıyor. "Eugene mi?"

Savage inanamayarak söylüyor.

Horoz mutlu bir şekilde gıdıklıyor ve Savage'ın çıplak ayağını gagalıyor. Savage onu kontrol etmek için kaldırır. "Dostum, öldüğünü sanmıştım."

"Neredeyse öyleydi," diyorum dalgın dalgın. "Ama ben onu düzelttim." Savage kaşlarını bana derin derin çatıyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye arkamdan alay ediyor Lyle, çantamı kaptığı gibi kabaca açıp inceliyor.

Kulaklarım bana ötedeki odanın canavarlarla dolu olduğunu söylüyor. Benim için bir seyirci hazırlamışlar, muhtemelen tüm animus yatakhanelerini toplamışlar. Öyle de yapmalılar. Ben de aynısını yapardım ve bu göğsümdeki eski gururu kabartıyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, muşamba üzerindeki kir ve ot parçacıklarını hemen fark ediyorum. Bahse girerim bir haftadır süpürmemişlerdir ve bu vahşi hayvanların yarısı yalınayak dolaşıyor.

Savage ve Beak kapıları açıp içeri giriyor ve hırıltılı, alaycı sesleriyle adımı anons ediyorlar. Oda sessizleşiyor, yüzün üzerinde kalp atışı kulaklarımda gümbürdüyor.

Emeklemeye başladım.

O kadar da yabancı değil sanırım. Zaten bir ejderha gibi dört ayak üstündeyim. Yerdeki çizme izlerini, ayak parmak izlerini ve kiri, karanlık fısıltıları ve mırıltıları görmezden geliyorum. Odaklandığım tek şey başımı kaldırdığımda kimi gördüğüm.

Onu bir kraliçe gibi sahneye oturtular. Minnie dahil, Raquel ve Connor hariç animaları etrafında duruyor, Scythe sağ tarafında duruyor. Sabrina'nın bakışları altında yüzümü buruşturuyorum. Drakos Malikânesi'ndeki zindanlardan birinin her yerinde onun kokusu var.

Aurelia kolsuz ve yüksek yakalı uzun mavi bir elbise giyiyor. Elleri kolçakların ucunda kıvrılmış, çenesi yukarıda, zihnime kazınmış o mavi gözleriyle beni izliyor.

Eksik olan tek şey bir taç.

Adımlarımı biraz hızlandırıyorum ve oldukça hızlı bir şekilde ön tarafa ulaşıyorum, kurtuluyorum ve bir ayağımı önüme dikiyorum.

"Uh-uh!" Savage, Beak ile birlikte muhafızlar gibi sırtlarını sahneye dayayarak dururken bana sokak köpeği gibi sesleniyor. "Dizlerinin üzerinde kal, hain."

"Yeterince adil," diye mırıldanarak ayağımı geri sallıyorum.

"Aman Tanrım!" Minnie çığlık atıyor, Savage'ı işaret ediyor. "Eugene!"

Aurelia soluk soluğa kalır ve Eugene Savage'ın kollarından sıyrılıp sahneye uçar. Animalar onun etrafında toplanarak cıvılda ve ağlama sesleri çıkarırlar. Her biri bir öpücük aldıktan sonra Aurelia onu göğsüne sarar. Ama Eugene orada kalmaz. Sahneden atlayıp bana geri dönüyor ve yanımda nöbet tutmaya başlıyor.

Savage sinirli bir şekilde nefes verir. Animalar onun bu davranışına kaşlarını çatır.

"Neden buraya geldin?" Scythe, iğne deliği kadar sessiz odada kolayca süzülen kendine özgü sesiyle soruyor. "Regina'mla konuşmaya ne hakkın var?"

"Ailene geri dön," diye hırladı Savage. "Bizim yerimize seçtiğin ailene."

Lyle homurdanıyor, "Kolunda gururla taşıdığın o dövme seni yapanlar."

Aurelia'ya bakıyorum, onu dinliyorum. Nefesi konsantrasyonuyla kontrol altında olsa da kalbi hızlı atıyor. Dudakları nefes alırken hafifçe aralanıyor; onu her gün görmeyi özlüyorum.

"Buna hakkım yok," diyorum ona. "Ama buraya yaptıklarım için pişmanlık duymaya geldim."

Bir erkek bir şey için nasıl tövbe eder? Onu bu kadar kötü incittikten sonra nasıl geri dönerim? "Bu dünyada hiçbir şey yaptıklarımı telafi edemez," diye devam ediyorum. "Ama sonsuzluk boyunca bunu çalışacağım. Ve ilk adım kendimi sana sunmak olacak." Omzumun üzerinden Lyle'a bakıyorum. "Çantanın içindekini ona ver."

Lyle bir an bana baktı. Regina'sına teklif ettiğim şeyin ne olduğunu gördü. Ama onun bakışlarını görmezden gelip Aurelia'ya dönüyorum. Söylediklerimde ciddi olduğumu bilmeli.

Bölüm 82

Aurelia

TXander Drakos'un olabildiğince hızlı bir şekilde bana doğru süründüğünü, gözlerini umutsuzca bana diktiğini görmek, en çılgın rüyalarımda bile görebileceğimi düşünmediğim bir şeydi. Nefesimi kesiyor.

ellerimi titretiyor.

Sonra Lyle yüzünde tuhaf bir ifadeyle sahneye yaklaşıyor ve Xander'ın çantasına uzanıyor. Scythe onu almak için öne doğru adım atıyor. Çanta el değiştirirken altın parıldıyor ve Scythe çantayı görmem için sertçe uzatırken içimde çok önemli bir şey kıpırdamıyor.

Altın bir tasma ve zincir.

Scythe onu çeviriyor, böylece benimkiyle aynı şekilde yüzeyine kazınmış olanı görebiliyorum.

AURELIA BONEWEAVER'IN MÜLKÜ

Şok ve korku kalbimi sarıyor ve keskin bir nefes alıyorum. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Minnie eliyle omzumu sıkarak yüksek sesle, "Ah, biliyorum," diyor.

"Hepimiz sana fikir verebiliriz, Lia," diyor Sabrina.

"Renk kodlu bir eylem planı hazırlayabilirim," diye başını sallıyor Stacey.

Güzel yüzü altın tasmayı hak ettiği ciddiyetle inceleyen Stacey'ye bakıyorum. Ve Minnie'ye, o da tasmaya değil Xander'a bakıyor. Bana verilen seçimi anlıyorlar. Neyin tehlikede olduğunu.

Ben bunu düşünürken Xander hareketsiz kalıyor. Bana teklif ettiği bu şey inanılır gibi değil. Değerli metal parçasını tutarken yüzü solgunlaşan Scythe'a bakıyorum. *"Bu nasıl mümkün olabilir?"* Arkadaşlarımızın zihnine sesleniyorum. *"Bu Xander bile mi?"*

Savage sessizce, *"Bu o, tamam mı?"* diye cevap verir. *"Bu sadece onun bulabileceği bir şey."*

"Savage haklı," diyor Scythe eşit bir şekilde. *"Sadece o kendine yakutlu som altından bir tasma yaptırırdı."*

"Sana egosunu bir tepside sunuyor Regina," diyor Lyle, sesi sıkıntılı geliyor. *"İsteyerek."*

"Yapmalı mıyım o zaman?"

Scythe'ın dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. *"Bunu isteyen o."*

Yakam tamamen aynı görünüyordu. Bu onun tasarımıydı. Bu onun tövbe etme arzusuydu.

Elimden geldiğince asil bir şekilde başımı sallıyorum. Ellerimin titrediği gerçeğini gizlemek için sandalyenin kollarını tutuyorum. *"Bunu ona tak."*

Kalabalıktan biri alkışlar ve ardından Savage tasmayı alıp Xander'ın boynuna geçirirken herkes katılır. Savage Xander'ın önünden tutup zinciri bir ödül gibi havaya kaldırarak ilerlerken, salondaki canavarlar bağırarak, uluyarak ve ayaklarını yere vurarak onaylarcasına kükrüyorlar.

Altın zincir için elimi uzatıyorum ve Xander çevik bir kurbağa sıçrayışıyla sahneye çıkıyor, Gaga ve diğer birkaç kişi homurdanıyor. Scythe önden gidiyor ve saygıyla bana uzatıyor. Zinciri alıyorum ve Xander ayaklarımın dibine çömelip onay istercesine bana bakıyor. Elimdeki zincire bakıyorum.

"Ben senin kölenim," diyor kalabalığın gürültüsü arasında. *"Ve bunu herkesin görmesini istiyorum."*

Minnie arkamdan yavaşça nefes veriyor. *"Ve o ne isterse yapacak mısın?"*

"Her şeyi," diye onayladı Xander.

Savage ve Beak herkesi aceleyle odadan çıkarırken Minnie, *"Bir liste yapmalıyız,"* diye mırıldanıyor.

"Yarın," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, gözleri bana sabitlenmiş dev ejderhaya bakarak. *"Yatağa gitmeliyiz."*

Arkadaşlarım bize veda ediyor, giderken de Xander'a ters ters bakıyorlar. Onlar ayrılırken Yeti Minnie'nin elini tutuyor ve Sibirya kaplanı için üzmekten kendimi alamıyorum. Bir zamanlar Xander'la arkadaştı. Bunu telafi edebilecekler mi bilmiyorum.

Xander tek bir hareketiyle kendi hayatını mahvetti ve sanırım bu sonunda onu vurdu.

"Regina." Scythe'ın kulağımın sesi şaşkınlıkla irkilmeme neden oluyor ama hemen ona gülümsüyorum.

"Hadi gidelim." Elimdeki zincir soğuk ve yabancı bir şey.

"Regina!" Savage yüksek sesle kollarını bana doğru uzatıyor.

"Evet, aşkım?"

Beni belimden tutup dikkatlice sahneden döşeme tahtalarına indirirken gülümsüyor. "Yarın bir tur atabilir miyim?"

Altın zinciri işaret ettiğini fark ediyorum. Biz dinlenme odasından çıkarken Xander sahneden aşağı atlıyor ve ayı gibi sürünmeye başlıyor. Lyle'in suratı asılıyor ve ben de ona katılıyorum.

"Sürünmek zorunda değilsin," diyorum. "Sürünürsen hiçbir yere hızlı varamayız."

Xander boyuna göre yükseliyor ve gülünç görüldüğümüzün farkındayım, o neredeyse 1.80 boyunda, ben ise 1.80 boyundayım. "Teşekkürler."

Savage kaşlarını çatarak Xander'a bakıyor ve zıplayarak odalarımıza doğru ilerliyor. Merdiven boşluğuna geldiğimizde, üç katın görüntüsü yüzümü buruşturuyorum.

"Seni taşıyabilirim," diyor Xander.

,"" diyor Scythe ölümcül bir yumuşaklıkla.

Regina'ya ona saldırmamalarını ya da öldürmemelerini emrettim, çünkü Scythe'dan sızan kontrollü şiddet olmasa bile, bunun çok gerçek bir olasılık olduğunu biliyorum. Onunla etkileşime girmeye zorlanmanın ne kadar acı verici sadece hayal edebiliyorum. Benim için yeterince acı verici.

Lyle'in gücü bedenimi bir kucak gibi sarıyor ve beni merdivenlerden yukarı kaldırmasına izin vererek yerden havalanıyorum. Kendimi bu şekilde uçarken oldukça aptal hissediyorum çünkü kuş olmak gibi bir şey *değil* ve çok utanç verici. Üç basamak , ondan beni yere bırakmasını istiyorum.

"Kaslarımı geliştirmem gerekiyor," diyorum sakince, her ne kadar beklenen acı yüzünden yüzümü buruşturmuş olsam da. "Başlamak daha iyi

Şimdi."

Kötü durumdaki bacağımı kaldırıp bir sonraki basamağa koyarken ve ağırlığımı ona verirken dört çift göz ve Eugene şahin gibi beni izliyor. Tırabzanı kavrayıp kemiğime şimşekler çakarken bir çığlığı bastırıyorum. Sağlam ayağımı tam zamanında kaldırmayı başarıyorum, yüzümü buruşturuyor ve acıdan nefes nefese kalıyorum.

"Acıyorsa durmalısın!" Savage telaşla bana doğru sesleniyor. "Hayır, yapmamalı," diyor Xander. "Bunu aşman gerek, Aurelia. Ancak bu şekilde iyileşir." "Sana kim sordu lan?" Lyle hırslıyor.

Scythe sessizce, "Regina'mın benimle senin aranda durduğuna şükret," diyor.

Xander ağzını kapatır.

"Ben iyiyim," diyorum, aniden ateşlenerek. Bir sonraki adımı deniyorum ve bu sefer beni neredeyse yere seren acı karşısında çığlığımı bastıramıyorum. "Kahretsin. Hayır, değilim."

Xander'ın elleri belime dolanıyor ve merdiven boşluğunda üç çift hırıltı yankılanıyor. Yine de ellerini çekmiyor. "Belki de şimdilik merdivenlerden uzak durmalısın, Aurelia."

Lyle'in öfkeli gücü etrafımı sarıyor ve beni son merdivenden yukarı çekiyor. Koridorda topallayarak ilerlerken omzumun üzerinden ona karanlık bir bakış atıyorum ve o da bana özür dileyen bakış atıyor. Savage kolunu bana dolamak için uzandı ama ben elimi kaldırdım.

"Ben iyiyim." Ona mı yoksa kendime mi söylüyorum bilmiyorum ama birden sinirlendim.

Savage başını sallıyor, ben yere kaşlarımı çatarken salyangoz adımlarımla yanımda ilerliyor. "Bu gece nasıl uyuyacağız, Regina?"

"Xander'ın yatağı hâlâ orada," diyor Lyle. "Xander'ın yatağı onun için hiçbir şeyi *değiştirmez*."

Xander, "Beni her zaman bir kafese koyabilirsiniz," diye önerir.

"İşte bir fikir." Savage çenesini ovuşturur. "Bence onu ikna edelim. Bu onu öldürme isteğimi biraz olsun azaltabilir."

Dönüp hepsine ters ters bakıyorum. "Bir kafes rahat değildir."

Scythe'in elinden bir şey gelmiyor. Elimi tutuyor ve onu alışılmadık derecede sıcak bulunca öfkem eriyip gidiyor. Onun anılarını gördüm. Bu da onun için aynı derecede zor. Güven vermek için elini sıkıyorum.

"Benim rahatım senin umurunda mı?" diye soruyor Xander kayıtsızca. Hırladığım pek sık olmaz ama bu gece duyulabilir. "Bence en iyisi gevezeliği kesmen."

"Nasıl ."

Devam etmeden önce bir an için dönüp ona şüpheyile bakıyorum. Buna çok zaman alacak.

* * *

Arkadaşlarım gece için duş ve Eugene bir yastığın üzerinde tüneyecek bir yer bulduktan sonra Xander'ın zincirini çıkarıyorum. Geleneksel bir klips, çünkü bilekten takma olayını bu kadar çabuk çözemeyecektim. Tuvalete gitmek için ayrılıyor ve üç arkadaşımın kollarını kavuşturmuş, yüzleri öfkeli çizgiler halinde Xander'ın sırtına baktıklarını görüyorum.

Bu manzara karşısında usulca gülümsüyorum. "Çok huysuzum," diyorum yatağa doğru topallayarak. "Ben yanmadan önce biri beni kucaklasın, çabuk."

Birdenbire toplu olarak gördükleri ölümcül hayalden çıkıp yatağa doğru koşuyorlar. gece ipek bir kombinezon giyiyorum, çünkü bundan sonra sadece bacak için elbise giyeceğim ve yatağın ortasına yerleştiğimde Scythe ve Savage geliyorlar. Lyle yavaşça ve o kadar kedi gibi vücuduma tırmanıyor ki gözlerindeki sıcaklıktan nefesim kesiliyor.

Yüzüme uzanıyor ve konuşurken dudakları dudaklarıma değiyor, nefesi dış macunumuzdan nane kokuyor. "Seninle çok gurur duyuyorum." Vücudumdan aşağı doğru tekrar kaymadan önce beni üç kez dudaklarımdan öpüyor. Bir elinde kaplan merhemi var ve dizime hafifçe sürmeye başlıyor.

Aynı anda hem iyi hem de kötü hissettiren türden bir acı. Muhtemelen ihtiyacım olan şey Xander'ın ejderha şifası. Bunu istemeyeceğim, bu yüzden kendi gücümün uyluğuma akmasına izin veriyorum, oradaki iltihabı hafifletiyorum.

Savage bu fırsatı değerlendirip beni öpüyor, bir eliyle yanağımı kavırıyor. Ağzı benim için cennet gibi. Uzun bir aradan sonra büyük bir rahatlık.

Lyle'in masaj yapan elleri ve Scythe'in sol uyluğunu okşayan başparmağıyla birleşti.

Savage beni serbest bırakıyor, yazı ve şiir kitabını çekerken başını omzuma yaslıyor.

Scythe komodindeki kitabımı bana uzatıyor ve tam o sırada Xander küçük siyah boxer'ından başka bir şey giymeden içeri giriyor, uzun saçlarını havluyla kuruturken gergin kasları dalgalanıyor.

"Akşam için bir e-okuyucu almalısın. Kız kardeşimde bir tane var," diyor yatağımızın yanından geçerken.

Arkadaşlarım onu takip ediyor, kafaları üç deve gibi, onun hareketini takip ederken dönüyorlar.

"Kartal, hatırladın mı?" Kendini pencerenin yanındaki tek kişilik yatağa atarken söylüyorum.

"Savage," diye hırılıyor, "onun *her türlü* ihtiyacını karşılamadığımı mı ima ediyorsun?"

Xander elini kaldırır ve bir listeyi işaretler. "Bir bakalım. Yaptığım kısa gözlemde saç kreminin neredeyse bitmek üzere olduğunu, komodinin üzerinde su olmadığını ve kimsenin dizini sarmayı düşünmediğini gördüm."

"Oh, kes şunu," diyorum. "Bunları kendim için yapabilirim." Xander gözlerini deviriyor. "Bu senin işin değil mi?"

"Bence dışarıda uyumalı," diye mırıldanıyor Lyle, su getirmek için yataktan kalkarken. Dizim için bandajımız olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Eğer bunları unuttuysak," diye homurdandı Savage, "bunun tek nedeni senin iğrenç varlığının dikkatimizi dağıtmasıydı. Bir kez daha, hatalı olan sensin."

Xander, "Çoraplarını topla, Savage," diye karşılık verir.

Savage başını bana doğru çeviriyor ve bana dua ediyormuş gibi avuçlarını birbirine bastırıyor. "Onu öldürebilir miyim, Regina, *lütfe*?"

"Dürüst olmak gerekirseğer sizin için de uygunsa, sadece sessizce kitabımı okumak istiyorum." Önce Savage'a, sonra da başını yastığına koyan Xander'a kaşlarımı kaldırıyorum. Sonra da bana bir folyo şerit halinde ağı kesici uzatan Scythea dönüyorum.

Almadan önce yanağından öpüyorum. Lyle suyla döndüğünde oksikodon tabletlerini yutuyorum, sonra da müstehcen cadı kitabımın ilk bölümünü açıyorum.

Xander'ın alaycı sesi sessiz alanda bir patlama etkisi yaratıyor. "Ayrıca, sadece bir tampon kaldı-"

"Ben ped monitörüym, seni dev gözsüz piç!" Savage ağlıyor.

"Peki kim ve Tampon Monitör, o zaman?" Xander homurdanıyor. "Boktan bir iş yapıyorlar."

"Neden yakanla kendini boğmuyorsun?" Lyle beni şaşırtarak şöyle dedi. "Hepimize bir iyilik yap."

"Merak etme, bunu düşündüm," diye mırıldanır Xander, sonra yuvarlanır ve görünüşe göre uyumaya gider.

"Var mı o beklemek Biz için hissetmek Üzgünüm için onu?" Savage inanamayarak soruyor. "Çünkü öyle bir şey yapmadım ve asla da yapmayacağım."

"Ben de öyle," diyorum usulca, Xander'ın sırtına bakarak.

Bölüm 83

Ghoul

"W Ne yaptığını kesinlikle biliyor."

Mace Naga, Flores ve ejderha Francesca Hellfire Drakos Malikânesi kulesinin kendini yeniden inşa etmesini izliyorlar. Ben onların arkasında, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, güçlü ejderha büyüsünü büyük bir ilgiyle izliyorum. Eğer ben de böyle bir ev inşa etseydim, onun da büyüsü olur muydu? Bu düşünce çekiyor.

Flores, Xander'ın yılandığı kurtarmasından sonra bizi aramakta gecikmedi. Yani, Mace paranın hesabına yatırıldığı gün çok mutluydu ve satıştan sonra başka şeylere odaklanmıştı, bu yüzden Aurelia'nın nerede olduğu onu çok fazla endişelendirmemişti.

Ama sonra Koleksiyoncu öfkeden titreyerek buraya geldi ve evin lorduyla konuşmayı talep etti. Flores ancak o zaman hepimizi toplantıya çağırdı.

Flores Drakos bana döndü, yüzü vahşi bir öfkeyle çarpılmıştı. "Xander'ın Animus Akademisi'ne geri döndüğüne dair söylentiler doğru olamaz."

"Bunlar doğru," diyor Mace basitçe. "Oradaki casuslarımız hiç yanılmadı. Orada görülmüş ve Celeste Agnis ile konuşmuş."

"Onu sadece kendisi için isteseydi daha kolay olurdu," diyor Leydi Sırtlan kuru bir sesle. "Ama görünüşe göre bir kez daha renk değiştirmiş, aptal çocuk."

"Aptal *bir* kelimedir," diye tıslar Koleksiyoncu. "Ölü, başka bir şey. Mülkümü onarmak aylarımı alacak!"

"Flores, "Plan iyi işlerse karşılığını fazlasıyla alacaksınız" diyor.

"Bunun geldiğini asla göremeyecekler." Koleksiyoncu dişlerini göstererek gülümsüyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Hiçbiri bunu durduramayacak, değil mi Sırtlan Hanım?"

"Kesinlikle." Timsahın aksine, yaşlı kadının yüzü ölümcül derecede ciddi ve bu, her şeyden önce, dişlerimin damlamasına neden oluyor.

Bölüm 84

Xander

Deri ve Kemikler - David Kushner

M Gecenin bir yarısı kulaklarım beni uyandırıyor, Aurelia'nın yumuşak -kulaklarıma göre yüksek- uğultusu beni kendime getiriyor. Uykumda yüzümü büyük yatağa dönmüştüm ve gözlerimi açarsam

odayı aydınlatıyor, bu yüzden onları kapalı tutup dikkatle dinliyorum. Sessiz olmaya çalışıyor, boğazındaki gerginlikten anlayabiliyorum ve Scythe'ın keskin nefes alışını ve kalbinin hızlı atışını duyuyorum.

Lyle ve Savage derin NREM'de sabit ve yavaş nefes alarak derin uykuda kalırlar.

Merak beni öldürüyor. Aslında beni yiyip bitiriyor, bu yüzden tamamen riske girerek bir kapağı açıyorum.

Gördüğüm şey ağzımı sulandırıyor. Scythe'ın gözleri kapalı, Aurelia delinmiş sikinin etrafında inlerken başı geriye atılmış; Jacob's Ladder'ın alt basamakları gözümün ışığı altında parlıyor. Aurelia onu görebilmem için mükemmel bir pozisyonda, Scythe'ın açık bacaklarının arasında yatıyor, kendi uzun bacakları yatağın ucundan sarkıyor. Scythe'ın nefesleri artık kesik kesik geliyor, eli kızın koyu renk saçlarına gömülü. Scythe'ı boylu boyunca içine alıyor, yutuyor.

Kusmadan hemen önce dibine kadar iniyor, sonra yukarı çıkıp sikinin yan tarafını yalıyor.

İşte o zaman duraksıyor, açık gözleri benimkilerden gelen ışığı görüyor.

Ama durmuyor. Gözlerini de benden kaçırmıyor. Sanki bana işkence ettiğinin farkındaymış gibi ağzını daha da açıyor ve dilini Scythe'ın aletinin uzunluğunu izlerken görmeme izin veriyor, piercingler gözlerimin sıcak, altın ışığıyla yansıyor. O açığı koruyor, elleri Scythe'ın çıplak karın kaslarında gezinirken bakışlarımı tutuyor, tırnakları hafifçe kazıyor. O pelüş dudaklar, diliyle Prens Albert'ine fiske vurmada önce onun ucunu emiyor. Yavaşça nefes veriyorum, oturup onları daha yakından izleme dürtüsüyle savaşıyorum. Geceliği kışından yukarı kayıyor ve bana çıplak tenini gösteriyor. Daha önce görmüş, daha önce takıntı haline getirmiş olmama rağmen, bu an çok samimi geliyor ve kendimi onun arkasında sürünürken, güzel kalçalarını öperken ve onu ıslak ve hazır bulurken hayal ediyorum. Kokusu odayı dolduruyor, baş döndürücü ve sarhoş edici, beni içeri çağırıyor.

Gözlerim ne zaman tam olarak açıldı bilmiyorum ama şimdi açıldı ve elim can havliyle sikimi kavıyor. Aurelia'nın gözleri benimkilere dikilmiş, ışığını yakalıyor ve bana geri yansıtıyor. Scythe'ın sikini ağzından çıkarıp o günahkâr dilini tekrar kullanırken göz kapakları baştan çıkarıcı bir şekilde iniyor, ama ben arkamı dönemiyorum ve her hızlı kalp atışında nabız gibi atan obsidyen kadar sert sikime engel olamıyorum. Yeni altın horoz halkama gelene kadar ellerimi uzunluğumda gezdiriyorum, kendimi ona gömüldüğümü hayal ediyorum, o muhteşem ıslak sıcaklığı ve onu tamamen doldururken o mükemmel ağızdan gelen inlemeleri hissediyorum.

Scythe'ın üzerinde hızlı sallanıyor, ona tutunuyor, saçlarını çekerken hafifçe inliyor. Onu daha hızlı ve daha hızlı kavıyor ve benim ellerim de daha hızlı ve daha hızlı gidiyor, nefesim artık pantolonla geliyor. Taşaklarım geriliyor, serbest kalmak için yalvarıyor. *Onu* serbest bırakmak için. Scythe saf bir zevk sesi çıkarıyor ve onu sıkıca emerken başı daha da geriye eğiliyor.

"Aurelia," diye nefes alıyor ağzının içine boşalırken.

Onu hevesle yutarken boğazı sallanıyor, her ıslak yutuş kulaklarımı doldururken yüzünde saf bir mutluluk ifadesi beliriyor.

En tatlı şarkı. İşi bittiğinde, Aurelia yavaşça geri çekilir, onu titretir, ondan son damlaları sağlar ve sesli bir şekilde yutkunur. Scythe gözlerini açıp doğruluyor ve Aurelia'nın dikkatle vücuduna doğru sürünmesine yardım ediyor. Tutkuyla öpüşüyorlar, adam kadının yüzünü, kadın da adamın omuzlarını tutuyor ve sanki bir ömür boyu ayrı kalmışlar gibi birbirlerini yiyip bitiriyorlar.

Öyle hissetmiş olabilirim çünkü sürekli yanımda olmadığı günler bile bana uzun geldi. Şimdi ne olduğunu anlıyorum.

Pembe dili ağzının içine giriyor ve ben kendi elime patlıyorum, ağzının düşüncesi beni parçalara ayırırken sessiz kalmaya çalışıyorum. Beni duyup bilmiyorum, bu noktada umurumda bile değil, ama sonunda kendini Scythe'ın üstüne bırakıyor ve kısa bir süre sonra ikisi de uykuya dalıyor.

Banyoya gitmek için ayağa kalkmadan önce emin olmak için birkaç dakika orada yatıyorum.

* * *

Ertesi sabah, herkes o gün için giyindikten sonra, Savage'ın gözünde şeytani bir parıltı belirir ve Aurelia ile telepatik bir konuşma yapar. Mücevher gözleri başını sallamadan önce bir an kararsız kalır.

"Savage'ın emirlerini dinlemek zorundasın," diyor bana. Hay sikeyim.

Savage, Aurelia'nın elindeki altın zinciri alır ve dişlerini gösterir. "Eller ve dizler, kertenkele," diye nefretle hırlıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve deli kurt merdivenlere doğru hamle yapmadan önce ellerimi zar zor indiriyorum. Yüzüstü düşmeden önce yarım saniyelik bir zihinsel hazırlık yapıyorum, halı boyunca kayıyorum ve merdivenlerden hızla düşüyorum. Gömleğim ve patlayan her ahşap merdiveni kaburgalarımın inen bir yumruk gibi hissediyorum.

Savage merdiveni dönüyor ve neredeyse efsanevi bir hızla koridordan aşağı uçuyor, giderken de "Kurt kaçıyor!" diye bağırıyor. Ben muşamba üzerinde kaymak zorunda kalıyorum, derim yanıyor ve korkunç bir gıcırta sesi çıkarıyorum.

Canavarlar yolumdan çekiliyor, bazıları beni görünce hırlıyor, bazıları heyecandan kükrüyor. Ellerimi ve ayaklarımı almaya çalışma zahmetine bile girmiyorum; çok hızlı gidiyoruz ve kanamam ikimizi de tatmin edecek.

Savage köşeyi dönüyor ve üç kat merdiveni inmek için parmaklıkların üzerinden atlamak yerine, benim için en zor yoldan iniyor. Başım ilk rayın köşesine çarpıyor ve kendi ağırlığım altında takla atarak merdivenlerden aşağıya sırtüstü hızla sürükleniyorum. Sonunda derim yarı yolda yırtılıyor, sonraki basamaklar tam olarak aynı noktaya çarptığında yanık tatlı ve acımasız oluyor.

Savage'ın bağırması ve şarkı söylemesi bir izleyici kitlesi çekiyor ve zemin seviyesine indiğimizde, tüm Animus yatakhane manzarayı görmek için yarışıyor. Biri cam ön kapıları açıyor ve ben tekrar takla atmayı başarıyorum.

Beton yol beni bekliyor.

Yüzünü buruşturan Savage koşarak yola koyuluyor, ben de gömleğim yırtılıyor, derim parçalanıyor ve arkamda kan izleri bırakarak gidiyorum. Yemekhanenin önünde patinaj yaparak durdu, sırtüstü uzandığım yerde gözlerini gökyüzüne bana bakarken neredeyse terlemedi, nefes nefese kaldı.

Genellikle en nefret ettiğimiz düşmanlarımız için ayırdığı sessiz, ölümcül sesiyle "İşe yarar," diyor. "Şimdilik. Yukarı!"

Kendimi ayağa kaldırırken sadece küçük bir homurtu çıkarıyorum. Büyüm, beton sıyrıklarının kesiklere dönüştüğü derimi iyileştirmeye başlamıştı bile.

"Hımm," diye mırıldanıyor Sabrina, iki sessiz leopar koruması Blade ve Blair ile birlikte yürürken. "Sanki biri kocaman bir peynir rendesi almış gibi görünüyor."

Hepimiz çıplak karın kaslarıma bakıyoruz. Haklı, deriden çok kan var.

Savage gururla, "Bunu ben yaptım," diyor.

"Evet," Minnie'nin sesi arkalarından geliyor, Marduk ve Yeti beni görünce kaşlarını çatıyor. Elinde daktilo edilmiş kâğıtlarla dolu yeni bir mor cilt tutuyor. "Liste elimizde."

Ölümümü planlıyorlar.

Keskin bir nefes alış Aurelia'nın sonunda Lyle ve Scythe ile birlikte kalabalığın arasından geçtiğini söylüyor. Savage altın zinciri gururla ona uzatıyor, o da yüzünü dikkatle boş bırakarak zinciri alıyor.

Kuş gücü, kendini hatırlamış gibi geri önce bana sürtünüyor.

Onun doğal içgüdüğü beni iyileştirmek.

Onu yemek salonuna kadar takip ederken, aniden göğsüme saldıran ve yanan tenimin acısından daha kötü olan bıçak gibi ağrıyı durdurmak için çenemi sıkıyorum. Elleri altının etrafında sıkıca kenetlenmiş, parmak eklemleri bembeyaz. Titriyor.

Tekrar tekrar ve sonsuza kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Ama kelimeler burada işe yaramıyor.

Sadece benim kanım. Sadece benim . Yaptığım şeyin karşılığı bu.

Sabrina açık büfede arkamızda sıraya girerken ağzını buruşturarak, "Herhalde yemek yemesine izin verilmiyor," diyor.

Aurelia sessizce, "Eskiden bana köpek maması verirdi," diyor. "Mama."

Soğuk, şok edici bir sessizlik, açık büfe sırasından iltihaplı bir yara gibi sızıyor. Parçalanmış derimden kan damlıyor, yere sızıyor. Birden nefes alamaz oldum.

"Yemek yemeyeceğim," diyorum.

"Açlık grevi, öyle mi?" Minnie, dosyasını kolunun altına sıkıştırarak, "Açlık grevi mi?" diyor. "Bakalım ne kadar dayanacak. Eminim buralarda bir yerde köpek maması vardır."

Aurelia'nın bu sabah fazla olmayan yemeğini toplamasını izliyorum. Tost, yumurta, biraz yaban mersini ve buzlu kahve. Theresa ve Ronald sırayı denetliyor ve sıranın sonuna doğru Theresa gelip Aurelia'ya sarılıyor.

"Sonra konuşuruz," diyor cassowary anima, gri gözlerinde mutlu bir ışıkla. "Minnie bu sabah için benden birkaç şey istedi."

Bu dişi kaplan hızlı çalışıyor.

Theresa bana bakıyor, yüzünde tamamen rahatsız ve tedirgin bir ifade, ruhumu bedenimden tekmeleyip atmak istiyormuş gibi hissettiriyor.

Arka taraftaki her zamanki grup masasına oturduğumuzda herkes bize bakıyor. Sabrina ve yeni arkadaşları için sandalyeler eklenmişti ve Minnie Aurelia'nın masanın başına oturmasını sağladı. Bu konuda hiç konuşmadan, onun yanında diz çökerek yerimi alıyorum. "Ne kadar iyi bir çocuk," diyor Sabrina acımasızca. Kendisini kaybettikten sonra Dostlarım, Aurelia'yla olan bağımı koparmamı da kişisel olarak algıladı.

Boyum nedeniyle diz çöktüğümde bile başım masanın oldukça üzerinde oluyor ve herkes yemek yerken yemeklerinin kokusunu alabiliyorum. Savage stratejik olarak yanımızda oturuyor ama Lyle ve Scythe'ın tepkileri çekiyor. İkisi de kafese kapatılmıştı - Lyle gerçek anlamda, Scythe mecazi anlamda

-Ama annesini yıllarca kafeste izlemiş. Beni tasmayla görmek onları rahatsız ediyor ama bunu hak etmediğimi düşündükleri için değil. Eve çok yakın ama buna katlanıyorlar çünkü hak ettiğim şey bu.

Bu sadece benim bunu yapma ihtiyacımı doğruluyor.

Kahvaltı bittikten sonra, hem animalar hem de animuslarla grup terapisi olan ilk dersimiz için ayrılıyor. Eğer Savage'ın fiziksel tedavisinin kötü olduğunu düşündüysem, animaların benim için hazırladıkları dayakla kıyaslanamaz bile.

Bölüm 85

Aurelia

"Bu konuda rahat değilim," diyor erkek danışmanımız Ryland, Xander'ın altın tasmasıyla sınıfa girdiğimde.

"İyi ki kimse sana sormadı, Ry Ry," diyor Savage hafifçe.

Scythe arkamdan girerken Ryland'ın gözbebekleri büyüyor. "Bir sorun mu var?" diye soruyor köpekbalığım sessiz bir sesle.

"Hayır, Bay Kharkorous. Hiç de değil." Ryland dudaklarını büzüyor ve elindeki kâğıtları karıştırıyor.

Theresa sözlerini daha incelikli söylüyor ve sanırım bir yanı Xander'ın bunu hak ettiğini düşünüyor. "çok şey var," diyor yavaşça ve yerime oturmamı işaret ediyor. Öyle yapıyorum ve Xander sessizce sandalyemin önünde diz çöküyor. "Ama halının her tarafına kanamasını istemiyorum. Bu hijyenik değil."

"Bu adil," diyor Lyle. "Sadece kanamayı durduracak kadar iyileştir."

Xander'ın sırtını ve asfalt, merdiven ve betonun üzerinden geçtiği için serbestçe kanayan, kırmızı, çiğ derisini iyi görebiliyorum. Şimdiye kadar kanaması durmuş olmalıydı, bu da kendi iyileşmesini bastırdığını gösteriyor. Zinciri oynve Xander'ın büyüğü etrafında küçük titreşimler halinde titreşiyor, muazzam gücü harap olmuş dokunun alt katmanını örmek için derisine yakın duruyor.

"Pekala," diyor Theresa, "Lia geri döndü, millet!"

"Ve bunun için şükürler olsun!" Sabrina alkışlıyor. Bunun ardından herkes alkışlıyor ve ben de onlara küçük bir gülümseme veriyorum.

"Nasıl dışarı çıktın?" soruyor daha bilgisiz jaguarlardan biri, kaşlarını çatarak. "Seni tutsak etmemiş miydi-" diye devam ediyor ve Savage, Lyle ve Scythe'ın ortak düz bakışları altında solgunlaşıyor. "Özür dilerim."

Theresa sert bir sesle, "Lia hiçbir soruya cevap vermeyecek," dedi. "Ama sanırım Minnie'nin bir isteği var."

"Doğru!" diyor Minnie, ayağa fırlıyor ve Theresa'yı bir asker gibi selamlıyor. Dosyasını açıyor ve içinden bir şeyler okuyor. "Xander'ın ilk görevi tüm okulun önünde Lia'dan resmi bir özür dilemek. Ve bunu çıplak yapmak zorunda."

Ryland boğuk bir ses çıkarıyor ama bir şey söylemiyor. Xander omzunun üzerinden bana bakıyor. "Tabii ki."

"Oh, ve konuşmadan önce saçını kesmesi gerekiyor-"

"Hayır!" kelimesi ağızından aniden çıkıyor ve arkadaşlarım dahil herkes bana bakarken dudaklarımı kenetliyorum. Kayıtsızca omuz silkmeye çalışıyorum. "Ne? Ben... saçını beğendim."

Minnie nazikçe, "Yeterince makul, Lia," diyor ve sonra Xander'a, "Gördün mü?" der gibi bakıyor. *O senin asla olamayacağın kadar iyi bir insan.*

"O dosyada bir sürü sayfa var Minnie," diyor Scythe. "İçinde başka ne var?"

Yeti ve Marduk gururla sırtırtırken Minnie'nin yanakları pembeleşiyor. "Geceyi beyin fırtınası yaparak geçirdik Scythe. Düşünecek çok şey vardı."

Scythe onaylarcasına başını sallıyor. Sesi kafamın içine giriyor. "Xander için kendi emirlerimi alabilir miyim, Regina?"

"Tabii ki."

Bana gülümsüyor. Scythe ne zaman benden bir şey için izin istese ya da gülümsese yüzüm kızarıyor. Ya da herhangi bir şey yaptığında, gerçekten. Onun burada ve benim olduğu gerçeğine alışabileceğimden şüpheliyim.

"Gözlerini dikmiş bakıyorsun meleğim," diyor Lyle kafamın içinde, bariton ses tonunda biraz kıskançlık var.

Şaşkınlıkla göz kırpyorum ve ikisine de mahcup bir şekilde gülümsüyorum. "Bir sonraki derste sana bakacağım," diye aslanımı rahatlatıyorum.

"Ve bir de ben," diye araya giriyor Savage.

O anda Xander'ın omzunun üzerinden bana baktığını fark ediyorum. Yüzündeki ifadeyi çözemiyorum ama gülümsemesi kayboluyor.

ve dudaklarını büzüyor.

Bir zamanlar ben de dışlanmıştım. Her şeyin kenarında olmanın, daha az bir şeymiş gibi bir kenara atılmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Çürümüş. İstenmeyen. Herkes arkadaşlığın tadını çıkarırken dışarıdan izlemek. Babam bana bunu yapmıştı. Ve sonra Xander bunu tekrar yaptı. Sınıfın duvarları, Xander'ın odasındaki kafesimin parmaklıkları gibi üzerime kapanıyor. Ciğerlerim çöküyor, kulaklarım bulanıklaşıyor. Dışarı çıkmalıyım. Havaya, açık havaya ihtiyacım var, başka bir şeye değil. Özgür olmaya ihtiyacım var.

Bir sonraki nefesimden önce Xander'ın zincirini bırakıp odadan ve kapıdan dışarıya doğru topallayarak çıkıyorum. Bunu yapamam. Akademide olup iyiymişim gibi davranamam. İyi değilim. Berbat haldeyim. Zihinsel ve fiziksel olarak.

Yıldırım tekrar bacağıma çarpıyor ve hıçkırığım bir çığlığa dönüşüyor. Kartalımın derimden fırlamaktan başka çaresi yok ve bacağımdan kurtulup koridorlarda arzu ettiğim hızla uçmak tatlı bir gibi geliyor.

Arkadaşlarım arkamdan sesleniyor ama devam etmem gerekiyor. Havaya ihtiyacım var. Bir köşeyi dönmek için geri kanat çırpıyorum ve gagamı cam bir kapıyı açmak için kullanıyorum. Ilık hava yüzümle buluşuyor ve kanatlarımı en sevdiğim şekilde hareket ettiriyorum. Rüzgârı süpürüp yakalıyor, güçlü hareketlerle tüylerimin üzerinde gezindiğini hissediyorum.

Göğsüm açılıyor ve sonunda tekrar hava alabiliyorum, bahar havası yüzümden geçip gidiyor, beni ferahlatıyor ve odaklanmamı sağlıyor. Uzun bir nefes veriyorum ve okulun yukarısına çıkıyorum. Çevreyi çevreleyen uzun sakız ağaçları beni karşılıyor ve ben de en uzununu seçip, ağırlığım altında sarkaç gibi sallanan en yüksek dallara yerleşiyorum. Yavaşça ağırlığımı dalın üzerine bırakıyorum, sol pençem dalın etrafını sarıyor ve sağ pençem denge için dalı hafifçe kavlıyor. Derin bir nefes alıyorum, bir an için gözlerimi kapatıyorum ve kırık ruhumun anırmalarını sakinleştiriyorum.

"Hiç adil değil, Regina," diye kafamın içinde Savage'ın sesi geliyor. Kurt formunda, ağacın dibinde siyah bir kürk yığını. "O kadar yükseğe çıkamam."

Scythe kararlı *bir şekilde*, "Senin arkadaşlığını isteseydi orada olmazdı," diyor. "Ona biraz zaman ver."

Savage'ın somurttuğunu buradan hissedebiliyorum ama sonunda karnının üzerine yerleşiyor. Lyle' şekil değiştirmiş hali beni şaşırtıyor, bana acımı ve muhtemelen kendisinininkini de hissettiğini söylüyor. Savage'ın yanında karnının üzerine oturuyor ve sanki ağacı düşmanlardan koruyormuş gibi benden uzağa bakıyorlar. Ya da belki özellikle bir düşmandan.

Scythe bir cigara yakar ve Lyle'in yanına oturur, kaslı bacaklarını uzatır ve sırtını sakızın pürüzsüz gövdesine yaslar.

Üçü yerleştikten sonra gözümü açık maviliğe dikiyorum. Cezayir menekşesinin arasına serpiştirilmiş birkaç bulut var, başka da bir şey yok. Kanadımın altındaki bir kaşıntıyı kaşıyorum, üstündeki tüyü çekiştiriyorum. Yanık çok tatlı.

"Sabrina ve Minnie onlara ihtiyacınız olup olmadığını soruyor," diyor Savage, muhtemelen başka bir kurt aracılığıyla konuşarak.

Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Göğsümün içinde karanlık bir his var ve hiçbir şeyin onu edeceğini sanmıyorum. Kanadımın altındaki rahatsız edici tüyü tekrar çekiyorum, çekerken hissettiğim yanma hissi beni topraklıyor. Tüy dışarı çıkıyor, acısı iki parçama çarpıyor ve birkaç kısa an için onları birbirine bağlıyor. Tüyü gagamdan bırakıyorum ve telekinezi gücümle ağacın arkasına süpürmeden önce düşüşünü izliyorum.

Farkındalık hissi gözümü akademi arazisine dikmeme neden oluyor. Yemekhanenin girişinden Xander'ın uzun boyu, parçalanmış karnı ve her şeyiyle ortaya çıkıyor. Girişte duraksıyor, yaklaşıp yaklaşmamakta kararsız.

O sırada Scythe ayağa kalkıyor ve ejderhaya doğru ilerliyor, gümüş saçları rüzgârda dalgalanıyor, gümüş bir halesi varmış gibi görünüyor, bu da Azrail'in kendisi Scythe olduğu düşünüldüğünde komik olmalı. Ama ikisi arasında keşke duyabilsem dediğim bir konuşma geçerken içimden gülmek gelmiyor. Scythe'ın omuzları gergin, sanki Xander'a bu kadar yakın olma ya da onunla konuşma fikrinden hoşlanmıyor gibi.

Onları görünce göğsüm sıkışıyor. Xander başını sallıyor ve elini sallayarak bir şeyi reddediyor ama ağzından çıkan kelimeleri okuyamıyorum.

İkisi de arkalarını dönüp zıt yönlerle giderler, ancak Xander yemek salonunun kapısında durup oturur ve bir cigara çıkarıp parmağıyla yakar. Scythe ağacımın dibine geri döner.

Sonunda, sol bacağım ağırlığımın yükünü taşımaktan ağrıyor ve kanatlarımı açıyorum, aşağı doğru çırpınıyorum ve Savage'ın sırtına doğru inişimi yavaşlatmak için geri çırpıyorum. Başını kaldırıyor, kulaklarını geriye atıyor ve ben de karnımın üzerine çöküyorum, başımı yana çevirip sıcak, kalın kürküne yaslıyorum.

Scythe yanıma geliyor ve bacağımı kontrol ediyor. "Dinlenmen gerek Regina," diyor.

"Ağaçta yüksekte olmayı seviyorum."

Köpekbaliğım başını arkaya yatırıp üstümüzdeki dallara bakıyor. "Bir dahaki sefere ben de seninle tırmanırım."

"Gerçekten mi?"

Bana bakıp gülümsüyor. "Evet, Regina. İhtiyacın olan her şeyi yapacağımızı biliyorsun ve"- omuz silkiyor-"Düşersen beni yakalayacağını tahmin ediyorum."

"Düşmezsin," diyor Lyle. "Seni arkada gördüğüm gibi değil-" Sözünü kesiyor, etrafında bir tiksinti havası oluşuyor.

Bir ejderha demek istemişti. Uzun yıllar boyunca Xander'ın sırtına binmek Savage ve Scythe'ı yüksek yerlerde çevik hale getirmişti.

Gagamdan sinirli ve yorgun bir ses çıkarıyorum.

"Bırak uyusun," diye uyarıyor Savage. "O yorgun."

* * *

Öğleden sonra geç saatlerde, televizyon odasında Lyle'in kollarında, Savage burnumun dibinde jambonlu ve peynirli bir kruvasanla . Kurdum bana sırtıyor.

"Gördün mü, işe yarayacağını biliyordum. Bunlara bayılıyor." Bir parça koparıp gagama uzatıyor. Parmaklarından koparıp yalayıp yutuyorum. Savage aynı parmakları yalıyor ve bana bir parça daha uzatıyor.

Lyle yatıştırıcı bir hareketle kanatlarımı okşuyor. " Xander'ın konuşması için toplanacaklar. İnsan formunda mı yoksa kartal formunda mı olmak istersin?

bunun için form?"

Xander'ın yazması gereken resmi özü nasıl unutabilirim? İç çektim. *"İnsan formu, sanırım."*

Kollarının arasında kayıyorum, insan bacaklarımı yukarı kaldırıyorum ve Lyle'in kucağına kıvrılıyorum. Beni kendine yakın tutuyor, burnunu saçlarıma gömüyor ve içine çekiyor. "Angel, olanlar hakkında bizimle konuşabileceğini biliyorsun. Olumsuz bir tepki vermeyeceğimize söz veriyoruz."

"Bu sözü nasıl verebilirsin?" Bir parça ekmekle oynayarak mırıldanıyorum. "Onu öldürmek istemeyeceğini nereden bileyim?"

"Onun ölmesini istemiyor musun, Regina?" Savage soruyor. "Bu senin hakkın."

Göğsüm tekrar sıkışıyor, kalbim aniden serbest kalmak istercesine çarpıyor. Geldiğini bildiğim titremeyi önlemek için yumruklarımı sıkıyorum. "Minnie nerede?"

Beş dakika sonra Minnie ve Eugene, Yeti ve Marduk'u Savage ve Lyle ile birlikte yemek odasında bırakarak televizyon odasına girerler. Xander öğleden sonra ortadan kaybolduğu ve Stacey onu Raquel'i ziyarete götürdüğü için Eugene animalarla tur atıyordu.

Dişi kaplanım yanımdaki kanepeye kıvrılıyor. "Aşağıda patlamış mısır yapıyorlar," diye düşünüyor. "Kokusu ikinci kata kadar geliyor. Biri de ön şışte kızartma yapıyor. Bunu kimin onayladığını bilmiyorum."

Benden çıkarmaya çalıştığı gülümsemeyi zar zor kırabiliyorum. "Bu gece gülecek gibi hissetmiyorum, Min."

Elimi tutuyor ve başını koltuk başlığına yaslıyor. "Biliyorum. Tabii ki biliyorum. Bırak en iyi arkadaşımı, en kötü düşmanımın bile böyle olmasını istemezdim Lia."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Bu acıyla başa çıkamıyorum, Min. Yapamıyorum işte."

Kendi göğsünü tutuyor. "Burada benimkini hissediyorum. Sanki içimde bir şey yırtılmış ve yıpranmış parçalar rüzgârda umutsuzca savruluyor. Asla geri gelmeyecek birine uzanan parmaklar gibi."

Titus'u son gördüğüm zamanı ona anlatmaya dayanamıyorum. Onun nasıl biri olduğunu zaten biliyor. Yanaklarımı fırçalıyorum. "Ne oldu?"

Ne bok yiyeceğiz? Bir parçam yaşamak istemiyor, Min. Ona her baktığımda, ben sadece..."

"Sanki her şey yeniden kırılıyormuş gibi hissediyorum, biliyorum." Kollarını bana doluyor ve şakağını benimkine yaslıyor. "Titus'a bu kadar sık bakmak zorunda bile değilim ama yine de çok acıyor."

"Bağışlanmak istiyor, Min."

Minnie bunu düşünürken iç geçirir.

Aklıma Lyle'in sesi geliyor. *"Suçluluk duygusu kimseye bağışlanma hakkı vermez, Regina. Sözleri ve konuşmasında söyledikleri de . Ona güvenip güvenmemen gerektiğini sana söyleyecek olan, yaptıkları olacaktır."*

Scythe'in uzun zaman önce, Sabrina kaçırıldığında bana söylediği bir şeyi hatırlıyorum. *Bir adamı yaptıklarına göre yargıla.*

"Hazır mısın?" Minnie soruyor.

"Başka seçeneğim yok, değil mi?"

Sırıttıyor. "Evet, öyle. İstersen bütün bunları iptal edebiliriz. Ama... Marduk adında küçük bir kuş bana bunu görmek isteyeceğini söyledi."

Ckapt'ca 8W

Xander

Peer Gynt, Op. 23: IV. Dağ Kralının Salonunda - Edvard Greig

Bir ejderhanın köle tasmaıyla görülmesinin üzerinden yüz yıldan fazla zaman geçti. Atalarım mezarlarında yuvarlanıyor olabilir, ama ben kendiminkini kararlılıkla takıyorum.

Öğleden sonra gökyüzünde hedefime doğru. Celeste ile görüştüğümde sonra, Scythe'ın bugün konuşmamdan önce sızmamı istediği yere ejderha kanadıyla bir saatlik uçuşla ulaştım.

Bana yardım mı ediyor yoksa beni öldürtmeye mi çalışıyor hiçbir fikrim yok ama her iki durumda da ben hazırım. Normalde, yüksek güçlü bir canavarla böyle bir görev için, genellikle hem Savage hem de Scythe olmak üzere bir tür desteğim olurdu.

Ama Scythe beni test etmek istiyor. Muhtemelen kanadığımı da görmek istiyor.

Malikâne kıpkırmızı bir yapı, muhtemelen bu sert güneş altında parlak renginden dolayı düzenli olarak boyanıyor ve bu da uzaktan görmemi sağlıyor. Bu görev başlangıçta gizlilik gerektiriyor, bu yüzden arazinin arkasına geçip çalılık alana iniyorum, insan formuma geçip askeri kamuflaj giyiyorum.

Ağır çantamı omuzlayarak ve alnımdaki teri silerek bunaltıcı çalılıklar arasında bir saat boyunca yürüyorum. Arazinin eteklerine iyice sinirlenmiş ve birinin kafasını hazır hale gelmişim.

Arazinin ön tarafındaki yaprak dökmeyen ağaçların arasında saklanan üç keskin nişancının olması da gayet iyi. Biri ödünç alınmış yılan ve ikisi yırtıcı kuş olmak üzere şekil değiştirmiş haldeler, ağaçların tepesinde iyi kamufle olmuşlar ve özel olarak yapılmış sehpların üzerinde silahlarını hazır tutuyorlar. Kalp atışlarını duymasaydım, onları kaırabilirdim.

Pew, pew, pew, Savage gibi davranarak ezberden okuyorum.

Onların görüş alanından ve yılanın termal tanıma alanından çok uzaktayım,

Telefonumu çıkartıyorum ve birkaç yüz metre uzağa yerleştirdiğim küçük bir patlayıcıyı patlatıyorum. İnsan kulağının duyabileceği kadar büyük değil ama kafalarını patlamanın olduğu yöne eviren üç keskin nişancının duyabileceği kadar büyük.

İlk iki silahı ağaçlardan kementle indirme fırsatını değerlendiriyorum. Kuşlar uyarı çığlıkları atıyor ama ben silahlardan birini yakalayıp ikisini de gözlerinin ortasından vurunca kısa kesiliyorlar. Yılanın silahını ateşlemek için yer değiştirmesi gerekiyor ama ben ona doğru döndüğümde tetiği çekmiş oluyor. Yoldan çekiliyorum, tam zamanında duruyorum ve çıplak kıını sol yanağından vuruyorum. Benim gibi bir canavar için taşıması ne kadar tatsız olsa da, silahların bugün benim yedeğim olabileceğine karar vererek, iki tanesini önümde ateşe hazır halde tutuyorum. Dökme demir ana kapının üzerinde aile ismi yazıyor ve büyüyle kilitlenmiş. Bir an düşündüm.

Akademiye geri dönme ihtiyacıyla derim kaçınıyor. Onu koruyacak bir ejderhaya ihtiyacı var ve bu da burada oyalanamayacağım anlamına geliyor.

Planladığım gizli saldırı muhtemelen bir saat kadar sürecektir. Alternatif ise.

Silahları bir çalılığa bırakıp dahili telefona yöneldim ve kapı ziline bastım.

"?" diye sert bir ses geldi.

Kamera lensine el sallıyorum. "Ben Xander Drakos. Evin efendisiyle çay içmeye geldim."

"Sizi beklemiyorduk."

"Ona Scythe Kharkorous hakkında bilgi sahibi olduğumu söyle, eğer o." isterse

Kapılar gıcırdarak açılmadan önce bir an sessizlik oldu ve ben Onların arasından geçip düz araba yoluna çıktım. Kapıdan iki kuş çıktı, silahlarını bana doğrultmuşlardı.

"Keskin nişancıları nasıl atlattın?" diye bağıyor içlerinden biri. Kararsızca etrafıma bakıyorum. "Pardon? Ne keskin nişancısı?"

"İçeri girin!"

"Ben de oraya gidiyordum," diye , kemerli kapıdan içeri adım atarken.

Beyaz takım elbiseli Damien Agnis diğer tarafta bekliyor, iki yanında dört koruma, kırmızı lazerli silahları kafama doğrultmuş. Bugünlerde korkuyor; daha önce bu kadar çok muhafızı olan bir animus görmemiştim ve dürüst olmak gerekirse bu onun için utanç verici.

Damien, "Sen aranan bir adamsın," diye uyarıyor. "Nerelerdeydin?"

"Benim için endişelendiğin için çok tatlısın." Tırnaklarımı inceliyorum, bir adım öne çıkıyorum.

"Bu yeterince yakın!" diye bağıyor muhafızlardan biri.

Onlara gülümseyerek ve ellerimi yardımsever bir kral gibi olduğum yerde duruyorum. "Elbette."

"Gerçekten ne istiyorsun?" Damien sorar. "Scythe hakkında bilgi sahibi olmadığını biliyorum. Seni tekrar aralarına kabul etmedi."

"Sen her zaman zekiydin," diye başımı salladım. "Nimpinleri kurtarmaya geldim."

"Ne?" diye tükürür. "Onlar benim malım."

"Biliyorum. Ama onların benim malım olmasını istiyorum, anlıyor musun?" Ve Aurelia ne isterse, onu alır.

"Onları alamazsınız! Onları ben talep ettim ve Aurelia bize geri döndüğünde onlara ihtiyacım olacak."

Bunu düşünmek atardamarlarımdaki kanı ısıtıyor. "Bundan çok eminsin, değil mi?"

"Öyleyim," diyor kararlılıkla. "Ve şimdi babanla irtibata geçeceğim. Konsey üyelerinin geri kalanı gibi o da seninle konuşmayı çok istiyor."

"Bunu söyleyeceğinden endişeleniyordum," diye cevap veriyorum karanlık bir şekilde. "Şimdi, kaç tane muhafızınız var?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

." Parmağımı çeneme vuruyorum. "Burada altı kişi var ve duyabildiğim kadarıyla kanatlarda beş, altı, *on kişi* daha var."

On altı zehir silahı. Scythe bunu biliyordu, buna şüphe yok.

Piç kurusu.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve ilk gruba el sallıyorum.

"Gelin beyler. Şu bitirelim."

Bölüm 87

Aurelia

W Dinlenme odasına vardığımızda, okulun büyük bir kısmı çoktan dolmuştu. Gaga ve diğer bazı kuşlar trafiği yönlendirerek herkesi birbirine sıkıştırıyor. Canlı bir tam takım davul ve elektro gitarlardan oluşan bir grup.

Gaga bize doğru bir sırtıma fırlatıyor, gözleri dördümüzü ve Eugene'i tarıyor.

"İyi misiniz hanımlar?"

"Evet," diyoruz.

"Sizin için ön tarafa koltuk koydum." Gözlerimi yakaladı, gözlerinde kesin bir bilgi vardı. Scythe'ın ona ne kadarını anlattığını merak ediyordum. Köpekbaliğımın kendisini Gaga'yla değiştirme planları hakkında ne kadar şey bildiğini. Şimdi en azından bir kısmını bildiğinden eminim. Şimdi tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Bundan sonra seninle konuşmam gerek," diyor.

Gözlerimin arkası karıncalanıyor, içlerine nem doluyor. Utanarak başımı çevirip selam veriyorum. Gaga, Halfeather'ın malikanesinde onunla ilk karşılaştığım andan itibaren bana karşı hep nazik olmuştu. Şimdi geçmişiyile ilgili gerçeği biliyorum; Regina'sının Halfeather'a yardım etmeyi reddettiği için nasıl öldürüldüğünü ve intikam için Scythe'a yemin ettiğini. Bu da ona daha olumlu bir gözle bakmamı sağlıyor. Ona yardım etmek istiyorum ama beni bir ömür boyu meşgul edecek kadar sorunum var.

Minnie ve Sabrina bizi ileriye doğru götürürken, Stacey sanki bir an yaşadığımı biliyormuş gibi elimi tutuyor. "Sence ne istiyordur?"

Bana soruyor. Küçük dişi aslanımız bu gece ombre saçlarını örmüş, siyah bir elbise ve sandaletler giymiş ama kartal gözlerim bana ağladığını söylüyor, şüphesiz Raquel ve Connor için. Belki de Eugene bu yüzden onu bu gece için taşıyıcı olarak seçti.

"İyi bir şey değil," diyorum karanlık bir sesle. "Birinin benimle konuşmak istemesi hiçbir zaman gerçekten iyi olmadı. Sadece bir kez, bir fal kurabiyesi şakası ya da başka bir şey isterdim, anlıyor musun?"

Salonun hemen önünde, sahneden önceki ilk sırada yer alan koltuklarımıza ulaştığımızda bir kahkaha atıyor. Gaga orta geçidin iki yanında dört koltuk bırakmıştı ve biz soldaki sırayı aldık.

Stacey, "Sizin için bazı şakalar hazırlayacağım," diyor, "sonra da bunları tartışabileceğimiz resmi bir toplantı ayar."

Elini tutmaya devam ediyorum, çünkü birazdan gerçekleşecek olan bu çetin sınav için buna ihtiyacım var. Sahnenin üstündeki saat sekizi gösteriyor ve Savage, Lyle ve Scythe içeri girerken Beak herkesin sakinleşmesini istiyor. Burada olduklarını anlamak için arkama bakmama bile gerek yok, onlar bize doğru gelirken içimdeki Regina başını kaldırıp takdirle inliyor.

Önce Savage ayağa fırlıyor, hızla ayağa kalkıp yere oturuyor.

Kulağının arkasını kaşıdığım da bana sırtıyor ve kollarını baldırlarıma dolayarak bacaklarıma sarılıyor. Lyle yanıma gelip başımdan öpüyor, Scythe da yanağımdan öpüyor ve ikisi birlikte diğer tarafta Marduk ve Yeti'nin yanındaki yerlerini alıyorlar. Scythe gözüme çarpıyor ve orada tam olarak tanımlayamadığım bir şeyin parıltısı var. Tatmine benziyor belki ama daha karanlık.

Midem kendi üzerine düşüyor.

"*Xander nerede?*" Grup sohbetinde soruyorum. Etrafımızdaki herkes gözlerini kapıya doğru çeviriyor.

Saat sekizi vurur ve hemen ardından binaya inen korkunç büyüklükteki bir şeyin etkisiyle zemin titrer. İşte geldi.

"*Akademiden ayrıldı mı?*"

Savage havayı kokluyor, nefesinin altında hırlıyor. Beni daha sıkı kavlıyor. Etrafımızdaki çok hava gergin gerginleşiyor.

Beklenti. Odadaki her canavarın içgüdüleri harekete geçiyor ve hepsi beklenti içinde hareketsiz kalıyor.

Bir dakika geçer, sonra bir dakika daha, sonunda zemin katta bir gümbürtü duyulur ve ağır bir şeyin eşikten sürüklenerek dinlenme odasına götürülme sesi duyulur.

Birinin nefesi kesildi.

dönmüyorum. Reddediyorum.

Onun yerine, sürüklenme sesi yaklaştıkça Stacey'nin elini tutuyorum ve o da benimkini iki eliyle kavıyor.

Kan kokusu, Xander'ın volkanik kokusuyla birlikte burnuma çarpıyor. Sağ bacağım titremeye başlıyor ve Savage başparmaklarıyla beni okşayarak usulca homurdanıyor.

Kalbim gittikçe daha hızlı çarpıyor ama yine de arkamı dönmüyorum. Scythe bir sigara yakar ve dumanını havaya üfler.

Xander'ın devasa, çıplak formu periferimde belirttiğinde, hala arkamı dönmüyor, yanında ne getirdiğine bakmıyorum. Sandalyemin etrafından dolanıp duruyor ve beni ona bakmaya zorluyor, ama sürüklediği şeye değil. Saçları düzgünce arkadan bağlanmış ve gözleri zevkle parlıyor. Ayrıca gövdesine saplanmış çok sayıda mermi var.

Stacey boğuk bir ses çıkarır ve Sabrina ağzını kapatır. "Bu bir penis halkası mı?" diye soruyor seyircilerden biri kısık bir sesle

Ses.

"Som altın gibi," diye cevap veriyor birisi. "Yarı sert mi yoksa bu-"

Biri onları susturur.

Xander konuştuğunda sesi yumuşak, neredeyse samimi. "Sana bir teklif, Aurelia. Ve akademiye."

Yerdeki şeyi işaret ediyor. Ama diğer elinde bir ipli çanta ve siyah bir bezle kaplı büyük kare bir kutunun sapını tutuyor. Bunu sahneye bırakıyor. Kalbim tanıdıkça donuyor.

Ancak o zaman Xander'ın teklifini görmek için aşağı bakıyorum.

Cesedin üzerinde baş yoktur, ancak merhum kolalı beyaz bir takım elbise giymektedir. Xander sahnedeki kutudan siyah bir bez çıkarır.

Stacey, Sabrina ve Minnie aynı anda ayağa fırlar, şok ve telaş içinde bağırlarlar.

Karbon monoksit odasında beklenen nimpinler yerine, Damien Agnis'in kesik başı, solgun bir ölümlle, gözleri şoktaymış gibi açık bir şekilde durmaktadır.

Xander büzgülü çantasını açıyor ve içinden beş nimpin çıkıyor. Henry çılgınlık atarak ve paragraflar halinde gıcırdayarak bana doğru bir mermi gibi fırladığında hıçkırıklarımı bastırıyorum. Göğsüme çarpıyor, ben onu toplarken titriyor.

Diğerleri de nimpinleriyle aynı şeyi yapıyor; Stacey turuncu nimpinine ıslak damlalar akıtarak hıçkırıyor, Sabrina Raquel ve Connor'ın yeşil ve pembe nimpinlerini teselli ediyor ve Minnie Gertie için ağlıyor.

"Henry," diye fısıldıyorum, onu yanağıma sararak. O da benim isminin kendi versiyonunu cıvıltıyor. Yumuşak mavi tüy yumağım, sanki kendini içime gömecek ve bir daha asla kaçırılmayacakmış gibi tenime sürtünüyor. Onu iki avucumun arasında tutarak kendimden uzaklaştırıyorum, kocaman sıvı siyah küre gözleri milyonlarca farklı duyguyla bana göz kırpmıyor. "Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim."

Mutlulukla cıvıltıyor ve ben onu göğsüme bastırıyorum, o da kocaman bir iç çekişle yüzünü gömüyor. Sonunda Xander'a dönüp bakıyorum ve dudaklarının küçük, memnun bir gülümsemeye dönüştüğünü görünce şaşırıyorum. Ancak dikkatim tekrar onun üzerindeyken kendini sahneye atmadan önce silkeleniyor gibi görünüyor. Yine de bunu yapış biçiminde beni hayrete düşüren bir şey var. Mermilere rağmen vücudu kıvrılıp ayağa kalkarken acı çektiğine dair verdiği tek işaret küçük bir irkilme. Xander kürsüye geldiğinde bunu bir kenara itiyorum.

Kürsüye en son Titus'un bilgisayarını çaldığımız için Sabrina ve beni mahkûm ettiği kanguru mahkemesinde çıkmıştı. O zaman bizi yargılamıştı, şimdi de bizim işimiz onu yargılamak.

İşler nasıl da tersine dönüyor.

Arkadaşlarım sinirlerini yatıştıracak kadar sakinleşiyor ve bakışlarını Xander'a çeviriyor. Ejderha kürsünün kenarlarını sanki

Kendini destekliyor, kollarının gergin kasları şişiyor. Konuştuğunda doğrudan bana bakıyor, parlayan gözleri ciddi ve sert.

"Tanışabileceğiniz en kötü insanlardan biriyim. Ayıplanacak şeyler yaptım. İnsanları incittim. İnsanları öldürdüm. Bazıları bunu hak etmedi, bazıları hak ." Damien'vücudunu ve altındaki başını işaret ediyor. "Ama..." Boğazını temizliyor. "Ama yaptığım en kötü şey, açık ara farkla, beni en çok mahkûm eden şey-" Adem elması sallanırken gözlerini aşağı indiriyor. Göğsüm sıkışıyor. Xander derin bir nefes alıyor. "Regina'mı kanattığım ve bağımızı kopardığım gerçeği."

Xander Drakos hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi sanıyordum. Aylardır her günümü onunla geçiriyor, onu ve ailesini izliyordum. Ama bilmediğim tek şey, Xander ağladığında kan ağladığıydı. Kıpırmızı bir damla sağ gözünden yanağına doğru süzülüyor. Kendi görüşüm bulanıklaşırken ve o çok önemli parçam haykırırken Henry göğsüme doğru usulca mırıldanıyor. Tüylerin ve pençelerin güvenliğine geçme dürtüsü çok güçlü, ama Xander dikkatini bana verince bunu bir kenara itiyorum.

"Bunun için ne kadar pişmanlık duyduğum önemli değil," diye vurguluyor. "Yaptığım hiçbir şey yaptığının karşılığını *vermeyecek*. Hiçbir şey bunu telafi edemez, iyileştiremez, çözemez. Ben her zaman yürüyen, ölü bir canavar olacağım." Stacey yanımda sessizce ağlıyor ve sanırım Minnie'yi kucağına alan Sabrina da ağlıyor. "Aurelia," diyor Xander. Ellerim titriyor. "Sana yaptıklarım için özür dilerim. Sen benim en iyi yanımdın. Nazik ve güçlü." Yüzünü buruşturuyor ve sesi titriyor. "Ve *iyi*. Ve buna sahip olmama izin veremezdim. Bununla ne yapacağımı bilemedim. Bu yüzden onu kırdım." Başını sallıyor, sesi bir kez daha güçlü. "Ölümü istemeyeceğim; bunu bile hak etmiyorum. Ayakkabının kirini bile hak etmiyorum." Gözlerini gözlerime dikey ve sanki acı çekiyormuş gibi nefes alıyor. İnce bir ter tabakası alnını kaplıyor. "Kabul etmeyeceğim tek bir şey var. Beni uzaklara gönderirsen bunu kabul etmeyeceğim. Sana yakın olmak istiyorum. Seni koklamak canımı acıtıyor ama yine de tüm benliğimle seni arzuluyorum. Kulaklarımda sesini, üzerimde güzel bakışlarını arzuluyorum." Elini kalbinin üzerine koyar, kürsüye doğru eğilir, sesi neredeyse çaresizdir. "Seni korumam gerekiyor ve bunu yapacağıma söz veriyorum,

bedenimi ve ruhumdan geriye kalanları. Senden sonra gelen herkes kanlı ve vahşi bir sonla karşılaşacak. Kendi ailem bile olsa."

Sesinin yoğunluğu karşısında tüylerim diken olurken, binlerce duygu içime hücum ediyor. Söylediği her kelimedede ciddi olduğundan hiç şüphem yok.

Xander kürsüden geriye doğru eğiliyor, uzaklaşıyor ve ellerini kalbinden indiriyor. Sonra sahneden inip önümde diz çöküyor ve ellerini kucağına koyuyor. "Affınızı hak etmiyorum ama diğer her şey için yalvaracağım. Kalmama izin vermeniz için yalvarıyorum."

Oda sessiz. Kimse alkışlamıyor. Sanırım herkes çok şaşırdı. Belki de benimki gibi göğüslerinde bir boşluk hissediyorlardır. Belki onların da canavarları çıldırtıcı bir protesto çığlığı atıyordur. Bakışlarımı Xander'dan ayırıp Minnie'ye bakıyorum. Sabrina kollarını en iyi arkadaşşıma dolamış, Minnie titrerken onu bir arada tutuyor, ağzı sıkıntıyla açılmış. Nimpin'i Gertie boynuna sarılmış, kulağına sessizce güven verici sözler söylüyor. İkisi de eşlerini kaybetmişti. Açıkça pişmanlık duyan bir canlıyı reddetmeye ne hakkım var?

"Suçluluğu onu temize çıkarmaz, Regina." Scythe'ın sesi kafamın içinde sertleşiyor. *"Bunlar güzel sözler."*

"Ve" diyor Lyle, *"onun hiçbir eylemi bu hasarı asla geri alamaz. Bir eş bağı yeniden kurulamaz."*

Anima'm buna çığlık atıyor. Bağın yeniden kurulması, yeniden birleşmesi için çığlık atıyor ve haykırıyor. Ama olamayacak bir gelecek için çığlık atıyoruz. Ölü olan şey tekrar hayata döndürülemez.

"O zaman asla bütün olamayacak mıyım?" Arkadaşıma soruyorum. *"Bu boşluğu hep hissedecek miyiz?"*

"Kendini mahkum ettiğinde hepimizi mahkum etmiş oldu," diyor Scythe. *"Yaptığı şeyin geri dönüşü yok."*

Şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Scythe bağışlayıcı biri değil. Bunun için Xander'ı asla affetmeyecek.

Savage ayağa kalkıp elini bana doğru uzatarak, "Yeter artık," diye odadakilere sesleniyor. "Burada işimiz bitti."

Animalarıma bakıyorum ve Savage'ın elini tutuyorum, bizi dinlenme odasından çıkarıp çıplak ejderhadan uzaklaştırmasına izin veriyorum.

Dizler. Her adımda kalbim eskiden göğsüm olan yeraltı mezarının derinliklerine gömölüyor.

Bölüm 88

Savage

O Marduk ve Yeti fuayede Regina ve arkadaşlarına sarıldıktan sonra Minnie'yi alıp götürüyorlar. Blair ve Blade, Sabrina'yı teselli etmek için götürüyorlar ve sonra Stacey, omzunda iki nimpin ve ayağında Eugene ile kapının yanında duruyor, ama

Aksi takdirde, hiç arkadaşı yok.

Hüzün organlarımda dolaşıyor.

Aurelia, "Git ve Raquel'i gör," diyerek kapıyı açtı. "Ziyarete ihtiyaçları olabilir."

Stacey burnunu siler. "Evet, iyi fikir, Lia."

En azından artık nimpini yanında. Yine de Regina'mı kollarıma alıp gelin gibi taşıırken habercilerimden biri olan Mutton'a bir mesaj gönderiyorum. *"Stacey'i tıbbi koğuştaki koruması için Beaky'yi gönder. Yalnız kalmasını istemiyorum."*

"Ve bir de aslan, patron?"

Merdivenleri Regina'mın yüzüne bakıyorum. Zaten beni izliyor ve ellerinden biri çenemde için uzanıyor. *"Hayır. Bir kartal kalbimi onardı. Sanırım bir kartal Stacey'ninkini de düzeltebilir."*

"Baş üstüne, patron."

"Gaga'yı Stace'e göz kulak olması için gönderdim," diyorum gururla regina'ma. "Ona bakmak zorunda kalmamak için mi?"

Sırıtiyorum. "Belki." Sonra kaşlarımı çatıyorum. "Keşke bir kartal olarak doğsaydım da birlikte uçabilseydik. O zaman ben de seni iyileştirebilirdim."

Yumuşakça gülümser. "Kurdunu seviyorum. Bu şekilde gizlice konuşabiliriz. Kuşlar bunu yapamaz."

Kalbim dolunay gibi parlıyor ve ona nasıl hissettiğimi anlatmak için tavana doğru uluyorum. "Ben de seni seviyorum bebeğim." Henry bir gıcırta çıkarıyor ve dönüp kocaman siyah gözleriyle bana bakıyor. "Evet, tamam; ben de seni seviyorum, Hennie."

Memnuniyetle ciyaklıyor. Onu hâlâ yemek istiyorum ama bir şeyi hem sevip hem de yemek isteyebilirsin, değil mi? Bunu daha sonra Lyle'a .

"Umarım biri alt kattaki pisliği temizler," diye kaşlarımı çatıyorum. "Anka kuşu kanı burna baharatlı geliyor." Tadının olduğunu merak ediyorum.

"Evet," diyor Regina, gözlerimi tekrar yüzüne çevirerek. Üzgün görünüyor. Yanaklarında birkaç gün öncesine göre daha fazla renk var ama gözlerinin altında büyük bir yorgunluk var. Sanki bütün gece avlanmış ve yatmaya ihtiyacı varmış gibi. çok daha fazla uyuduğunu biliyorum. "Henry'ye banyo yaptırmak istiyorum. Kokuyor."

Henry üzgün bir şekilde gıdıklıyor.

"Bunu birlikte yapabiliriz!" Heyecanla söylüyorum. Henry bana dönüp endişeli bir bakış atıyor ama onu görmezden geliyorum. "Xander'ın konuşmasından sonra kendini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissediyorsun Regina?" Üçüncü kattaki boş koridora ulaşıyoruz ve ben gizli merdivenlerimize doğru yöneliyorum.

"Daha kötü," diye iç geçiriyor. "Kesinlikle en kötüsü." "Bu bir kelime mi?" Ben soruyorum.

"Artık öyle."

"Güzel." Gizli merdivenlerimizden yukarı tırmanıyorum ve Regina'yı yere bırakıp küçük yüzünü pençelerimin arasına alıyorum. "Yaşlı hindi öldüğü için mutlu musun?"

Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor ve ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. "Evet."

Ellerimi çekip kollarımı ona doluyorum ve kalbimin onun için nasıl attığını hissedebilmesi için onu kendime çekiyorum.

Biz ayrılırken Lyle, Scythe ve ne yazık ki Xander, artık kıyafetleri üzerlerinde, merdivenlerden yukarı çıkıyorlar. Lyle Xander'ın altın zincirini tutuyor ve ben ikisine de kötü kötü bakıyorum. "Onun

O lanet olası duygusal konuşmadan kurtulun," diyorum onlara. *"Kör kertenkeleyi buradan götürün."*

Lyle, *"Hepimizin o duygusal konuşmadan sonra kendimize gelmemiz gerekiyor,"* diye yanıtlıyor.

"Ama Xander Lia'ya özel olarak bir şey söylemek istedi."

Regina'm bizimle ilgilenmiyor, Henry'yi öpüyor ve yemek masasının yanında onu okşuyor. Birden içimden tüy yumağını tekrar yemek geldi.

"Aurelia," diyor Scythe yanlarına giderek. Henry'yi parmağıyla okşuyor.

Ona hayranlıkla bakıyor. "Bunu sen yaptın, değil mi?" Scythe sahiplenici bir kolla onu sarıyor ve dudaklarından öpüyor.

"Teşekkür ."

"Bir değil."

Lia Xander'a dönüyor, gözleri onun yakasına ve hâlâ Lyle'in elindeki zincire kayıyor. Aslanımız zinciri ona uzatıyor.

Henry'yi omzuna koyar ve Xander'a doğru ilerleyerek onu süzer. "Gömleğini çıkar."

"Affedersiniz!" Ağlıyorum.

Bana bir bakış fırlatıyor ve ben iç çekiyorum. "Şimdi," diye emrediyor.

Xander gömleği kurcalıyor. O şeylerin üzerinde neden bu kadar çok düğme olduğunu anlamıyorum, ama sonunda siyah gömlek açılıyor ve onu yere bırakıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve sinirli bir şekilde ellerimi havaya kaldırıyorum.

Xander su çiçeği geçirmiş gibi görünüyor ama mermiler hariç. Hepsi gövdesine, omuzlarına ve hatta birkaç tanesi kollarına saplanmış. Umarım kıkırda da birkaç tane vardır.

"Aletinde bir tane olmadığı sürece, sorunun ne ," diyorum, sinirlenerek çünkü regina'm, regina'm öne doğru adım atıyor. Onu güvenli bir yere çekmek istiyorum ama o sadece hainin yanına yaklaşıyor.

"Neden kendini iyileştirmiyorsun?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Ejderhaya gözlerimi kısıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, göğsü kabarmış, terden parlıyor. Acı çekmesine sevindim.

Regina'm avucunu kaldırıyor ama sanki bunu yapmak istemiyor. Sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi, avucunu onun göğüs kafesine dayıyor. Gücü, kanat birinin aşağıya doğru inişi gibi havada dalgalanıyor.

Kurşunlar teker teker fırlayıp halıya düşerken kaşlarımı .

"Bu Henry için," diyor.

Xander sıkıca, "Elbette," der.

"Kapa çeneni," diye ve bir adım öne çıkarak de şüpheyile kokluyorum. Xander'ın derisini inceliyorum. Bir zamanlar benim için kanayan derisini. Bir zamanlar uğruna kan döktüğüm deri. Kalbimi bedenimden söküp yiyen yarattığı deri. Sağ kolu ailesinin kabile dövmesiyle kaplı. Çiftleşme işareti çıktıktan ve atalarının gözünde bir erkek olduktan sonra yaptırdığı dövme. Hırlıyorum, "O aile dövmesini lanet vücudundan kazımalıyım."

Xander'ın kafası kabaca regina'ma baktığı yerden bana doğru dönüyor. "Yapar mısın?"

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Onu benden çıkarır mısın, Savage? Dövmeyi."

Onunla göz göze geliyorum, içimdeki nefreti, güvensizliği görmesine izin veriyorum. Ruhumun eskiden olduğu yeri ve verdiği zararı görmesine izin veriyorum. Onu dişlerimle öldürebilmeyi ne kadar isterdim. Hırlıyorum, karanlık ve niyetli. "Yapacağımı biliyorsun."

Gülümsüyor ama içinde ne mutluluk ne de mizah var. "Şimdi vaktin var mı?"

On dakika sonra Aurelia, Lyle'la birlikte duştaydı ve köpekbaliğı kardeşim ben Xander'ın derisine bir pençe atarken onu izliyordu. Altımızda plastik bir örtü olan bir yemek sandalyesinde oturuyor, damlayan teri büyük bir acı içinde olduğunu gösteriyor.

Tadını tam bir rosto yemeği gibi çıkarıyorum.

"Emin değildi," diyor dişlerini sıkarak. On dakikadır ilk konuşuyordu. "Bunu yapmamıza izin verip vermeyeceğinden emin değildi."

"Bu onun seçimi değil," diyorum, kesip attığım dövmeli derinin altındaki kırmızı kaslara kısarak bakarak. Pençelerimle oldukça iyiyimdir, istersem çok hassas olurum. Scythe'ın birçok bıçağı var ama ben eski kafalıyım. Ayrıca sadece yavaş yavaş yapıyorum. Normal bir durumda çok daha hızlı bir şekilde derisini yüzebilirim. "Yeni bir kertenkele derisi yapman ne kadar sürer ki zaten?"

"Bilmiyorum."

"Sana üç hafta veriyorum," diyorum. "Çünkü sonrasında üzerine tuz dökeceğim ve sıkıca saracağım."

Xander'ın çenesi sıkıştı ve ben özellikle derin bir dilim kesip, iyi bir önlem için biraz kas keserken derin bir nefes aldı.

"Öyle mi?" diyor, sesi gergin. "Beni iyileştirmeye çalışacağına dair ne kadarına bahse girmek istersin?"

Hırlıyorum, sol elimdeki deri parçasını öyle sert çekiştiriyorum ki Xander boğazından bir ses çıkarıyor. "Siktir git, Xander. Babanın canı cehenneme. Tüm mal varlığını sikeyim. Bütün vücudunun derisini yüzmeli ve ondan çitirtılar çıkarmalıyım."

Xander başını geriye atıp deli gibi gülüyor, şakaklarından ter damlıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor. "Seni çok özledim Sav."

Derisini bırakıp geri çekiliyorum, kaşlarımı çatarak önce ona sonra da Scythe'a bakıyorum. "O gitti." Bazen birine belli bir noktadan sonra işkence ettiğinizde böyle olur. Çıldırır ve delirirler.

Scythe yaslandığı masayı düzelterek, "Bunu yarın tekrar ele alacağız," diyor.

"Hayır." Xander başını sallar. "Hallet şu işi. Bugün. Ona göstermek istiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu onun için bir gösteri!" Scythe'a söylüyorum. "Tamamen ."

Scythe Xander'a değerlendirici bir şekilde bakar. "Eğer istiyorsa. Bırak onu."

"O isterse benim için eğlenceli olmaz," diye yakınıyorum kollarımı kavuşturarak. "ama," diye inliyor Xander. "Şimdi duramazsın."

Ona ters ters bakıyorum.

Scythe küçük bir bıçağı kınından çıkarıp yanıma gelerek, "Ben yaparım," diyor. "Ve hiçbir şey için durmayacağım." Gözlerinde beni korkutan kararlı bir bakış var, bu yüzden pençemi bir kenara bırakıp bu hayattaki tek tesellim olan reginamı bulmak için banyoya gidiyorum.

Xander

Say Yes to Heaven - Lana Del Rey

S Aurelia yeni duş almış, mis gibi kokarak yemek odasına girdiğinde, Cythe elimdeki son deri parçasıyla işini henüz bitirmişti. Kapı aralığında donup kalıyor.

Ayağa kalktım, ona kolumun kanlı dağınıklığını gösterdim, derim yoktu ve beni zincirleyen dövmeden kurtulmuştum. Bu, dünyaya nefret ettiğim bir şeye ait olduğumu söylüyordu. Gözleri kolumdan Scythe'ın yerde tuttuğu dövmeli derimle dolu gümüş kaseye kayıyor.

Gözleri büyür, gözbebekleri büyür ve boğuk bir ses çıkararak arkasını döner ve bir eliyle ağzını kapatarak banyoya doğru kaçır.

"Aurelia," diye bağıryorum, kolumu uzatarak ona doğru koşuyorum.

"Sakın buna cüret etme," diyor Scythe, bedenini yoluma doğru iterek.

"Tanrı aşkına, bana onunla biraz zaman verin!" diye hırladım.

Lyle omuzlarıyla Scythe'ı geçip benimle buruna geliyor. Hırlıyor, gözlerindeki kudurmuşluk tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyor. "İt beni, Xander. Beni itmen için sana meydan okuyorum."

Bir an için çılgın canavarlarımızın birbirlerine saldırmalarına izin vermeli miyiz diye düşünüyorum. Ağzım farklı bir kızgınlık ve acıyla seğiriyor

Sırala. "Bunu onun için yaptım."

"Bunu kendin için yaptın," diyor aslan sesi derin ve gırtlaktan. "Yaptığın diğer her şey gibi."

Gözlerimi kırptırarak ondan uzaklaşıyorum, bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. "Hayır, I..."

İki çift göz üzerimde, biri kehribar rengi, diğeri buz gibi soğuk. Altında Onların bakışları arasında sandalyeme geri oturup boş ellerime bakıyorum. "Haklısınız. Bu benim içindi. Ben olduğumu göstermek için..."

"Özür dilediğin için farklı olduğunu mu düşünüyorsun?" Lyle şaşkınlıkla sorar.

Ona dik dik bakıyorum. "İnsanlar değişebilir, Lyle, bunu biliyorsun! Az önce onun için bir anka kuşunun kafasını kestim!"

"Belki," diyor, insan yanı kontrolü ele geçirirken kehribar gözleri küçülüyor. "Küçük konuşman iyiydi, hakkını vermeliyim. Ama sadece o kadar kalacak. Bir konuşma."

"Her kelimesi doğruydu," diyorum kararlılıkla.

Lyle derin bir nefes alıyor ve onay bekler gibi Scythe'a bakıyor. Köpekbalığı-kardeşim beni değerlendirerek başını sallıyor. "Doğruyu söylüyordu."

"Seni taklit etmiş olamaz mı?" Lyle neredeyse çaresizce soruyor. "Ruhunu bir şekilde kandırmış olamaz mı?"

Sözlerimin sorgulanması canımı acıtıyor. Beni. Ellerimde Damien Agnis'in kanıyla burada kanlar içinde otururken. Onu önemsemiğinden değil, bunun bir şey ifade etmediğini düşündüklerinden.

"Ağladı, biliyorsun," diyorum usulca. "Ölürken. Damien. O kadar uzun süre yenilmez olduğunu düşündü ki. Bana korunan bir tür olduğunu söyledi. Bunun bedelini ödeyeceğimi söyledi. Anka kuşu kadar saf bir yarattığı öldürmenin bir lanet olduğunu söyledi." Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Ne dediğimi bilmek ister misin?" Sandalyemde geriye doğru yığılıyorum, neden onlara söylediğimi bile bilmiyorum, sadece bunu söylemem gerektiğini biliyorum. "Dedim ki...'Bunu Regina'ma söyle'." Gülüşüm bu sefer daha da çılgınca. "'Onun kim olduğunu biliyor musun?' dedim. Aurelia Boneweaver. Ve o mükemmel ruhu kanattıktan sonra, hiçbir lanet yenemez." Tavana, Damien'in ruhunun şu anda yere bakıyorum. "Bunu duydu mu, seni lanet olası yaşlı ördek? Benim lanetim senin yener!"

Hafif ayak sesleri duyuldu ve Aurelia topallayarak yanıma geldi, kusmanın stresinden gözleri ıslaktı. Kanlı elimi kaldırıyorum, sonra işe yaramaz bir şekilde bırakıyorum. "Benim için üzülme."

"," diyor basitçe. "Ama senin kendine acımanı dinlemek zorunda herkes için üzülüyorum."

Ona bakakaldım.

"Beni duydun." Bana doğru yürüyor ve bir eliyle yüzümü tutup yanaklarımı sıkıyor. Ona zevk ve merak içinde bakıyorum. "Kes . Hemen şimdi, kes şunu. Bıktım artık bundan. Üzgün ve kaybolmuş olmaktan . Bunun bitmesini istiyorum ve sen yardımcı olmuyorsun." Beni bıraktı ve sandalyeye oturdum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Normal, kibirli haline geri dön."

Savage ona bakakalıyor ve Lyle şaşkınlıkla ona bakıyor. Kaşlarım havaya kalktı. "Ama... neden?"

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Çünkü o zaman her şey en azından normal *hissettirecek*. Hayır-" Savage'ın karşı ellerini kaldırıyor. "Normal olmadıklarını biliyorum. Xander'ın asla affedemeyeceğim bir şey yaptığını biliyorum. Sadece bir saniyeliğine normalliğe ihtiyacım var." Rahatsızca kayıyor ve bacağının ağrıdığını biliyorum. Onu iyileştirmek istiyorum. Yardım etmek istiyorum.

"Peki ya bu?" Boynumdaki tasmada hâlâ asılı duran altın zinciri kaldırıyorum.

"İstemiyorum," diye kaşlarını çatıyor. "Duyarlılığınıza minnettarım ama benim için bu kadar yeter."

"Tamam, ama tasma bende kalacak."

"Vahşi Tanrıça, *tamam*."

"Bana... kızgın *mısın*?" Nefes alıyorum.

Dehşet içinde başını sallıyor. "Evet, seni aşırı büyümüş geko." Etrafındakilere bakıyor. "Bakın, geri dönüp bize ihanet edeceğini sanmıyorum ve dürüst olmak gerekirse, bana zaten daha fazla zarar veremez. Bağı tekrar kesebilecek gibi değil."

Tanrıça bu acıttı. İçimden bir ses onun sözlerini şiddetle protesto ama onun bir bakışıyla kapatıyorum.

"Yani..." diyor nefes verirken. "Sadece... bir günlüğüne normale dönebilir miyiz?"

Lyle ve ben aynı anda, "Sen nasıl istersen," diye geveliyoruz. kaşlarımızı çatıyoruz.

"Ama," diyor bana doğru dönerek, çenesini kaldırarak. "Bana Regina demeye gerçekten hakkın yok. Değilim."

İçim sönüyor, ruhum da onunla birlikte. Bu kesik diğerlerinden derin. Boğazımdaki ani yumruyu yutuyorum. "O zaman sana nasıl hitap edebilirim?"

Gözlerini bana dikti, şüphesiz ona taktığım isimlerin listesini gözden . Kötü olanları... ve iyi olanları. "Sadece... benim adım iyi."

Başımı salladım. "Tabii ki. Nasıl istersen." Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Bunu telafi edeceğim, göreceksin."

İç geçiriyor ve bana inanıp inanmadığından emin değilim. "Hadi yatağa gidelim. Bir şifacıya görünmen gerekiyor mu?"

"Hayır, Aurelia."

Savage gözlerini deviriyor ve kolunu sahiplenici bir şekilde ona doluyor. Gözlerimi ona dikiyorum. "Seninle biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bana bunu verir misin?"

Üç ölümcül animus bir yanıt bekler.

Göğsü nefesle genişliyor. "Pekâlâ. Siz üçünüz odamıza girin ve ben dışarı çıkmayın."

Hiçbiri mutlu değil ama umurumda değil. Bir anlığına da olsa ona daha yakın . Omuzlarının üzerinden bana öldürücü bakışlar atarak ayrıldıklarında sandalyeden kalkıp plastikten iniyorum.

"Bana yardım eder misin?" Beyaz bandaj rulosunu tutuyorum.

Alır, çünkü bu onun için ikinci doğasıdır ve ucunu elimin arkasına koyar. Bana gösterdiği ilginin tadını çıkarıyorum, ne kadar ahlaksızca olsa da. Küçük, nazik dokunuşlarının tadını çıkarıyorum.

Sikeyim. Hep hissetmişim. Sadece bunu gerçekten hissetmek için kendime hiç izin vermemiştim.

"Konuşma çok mu ?" Kısık bir sesle soruyorum. Tanrım, onun kokusu en mükemmel şey. Yakından bakınca diş macununun kokusunu alabiliyorum.

Yutkunuyor. "Emin değilim." Tenime dokunmamasına rağmen elleri çok nazik, çok yumuşak. Pazuma ulaşmasına izin veriyorum, tekrar konuşmadan önce hareketlerinin, nefes alışının, yüzünün tadını çıkarıyorum.

"Hepsinde ciddiye dim," diye fısıldadım. "Son kelimesine kadar. Benden nefret etsen bile, bana karşı *bir şeyler* hissettiğin için mutluyum. Buna tutunabilirim."

"Xander," diye fısıldıyor, kanayan koluma sertçe göz kırptıyor.

"Tanrılar, adımı tekrar söyleyin." Elimi kaldırıyorum, sadece yanağına bir dokunuş için her şeyi riske atmaya hazırım. Parmaklarım yumuşak tenini okşuyor, kolumdan aşağıya doğru karıncalanmalar yayılıyor.

Nefes alıyor, gözlerini kapatıyor.

Daha da yaklaşıyorum, nefesini paylaşmak istiyorum. "Sadece bir kez daha."

Yanağından bir damla gözyaşı szlyor ama gözleriyle beni şereflendiriyor, kapakları açılıyor, uzun koyu kirpikleri beni içine çekiyor. Bu mücevherlere kendim için göz dikmek istiyorum. Onu tekrar srme katmak istiyorum.

Derin derin içine çekiyor ve kokumdan hoşlandığını görmek bana keyif veriyor. Daha yakına eğilip beni koklamasına izin veriyorum. "Bana istediğimi ver," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

Bu onun ilgisini çekmiş gibi görünüyor. Geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. "Bunun için yalvar."

Aletim sertleşiyor. Bakışlarını tutarak yavaşça kan sıçramış plastiğin üzerine dizlerimin üzerine kyorum. O kadar yakınız ki elimde olmadan alnımı karnına bastırıyorum, ellerim parmaklarımı baldırlarına değdiriyor. Titriyor. Ona bakıyorum, gücünden büyülenmiş gibiyim. Beni bu kadar sertleştirmesi, dokunuşu için bu kadar çaresiz bırakması.

"Lütfen," diye fısıldadım. "*Lütfen* sana sahip olmama izin ver."

Beni son derece heyecanlandıran küçük bir baş sallama hareketi yapıyor. "Yeterince iyi değil."

"Sana sahip olamayacağımı bilerek yaşayamam," diyorum, safirlerin parıltısını izleyerek. Parmaklarım uyluklarının arkasını sıyrıyor. "Tenin çok yumuşak. Tatmama izin vermen için sana yalvarıyorum. Yalamam için. Emmek için."

Nefesi ağırlaşıyor ama yine de başını sallıyor. İçim yanıyor. Teninde küçük daireler iziyorum. "Aurelia," diye nefes alıyorum. "Eğer amını tatmama, klitorisini bir kez olsun emmeme izin verirsen, cenneti son bir kez tattığımı bilerek mutlu yaşayabilirim. *aresizce* gömmek istiyorum

yüzünü tatlı amına sokacağım. Eğer zevkle inlediğini duymazsam, bu beni mahvedecek." Uyluklarının arkasını nazikçe sıkıyorum. "Hayatım senin ağzının benimkinin üzerinde olmasına bağlı. Sikim çok sertleşti."

Kanıt bulmak için aşağıya bakıyor, sikim gerildikçe pantolonunun paçaları sıyrılıyor. "Beni yemek mi istiyorsun, Xander?"

Çenemi karnına yaslıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve dudaklarında isminin tadını çıkarıyorum. "Sadece bir yalama için bu akademideki her canavarı öldürebilirim. O değerli amcığının bir öpücüğü için, Lia. O yemek masasının üzerinde çırlıçıplak yatarken sana bir kez bakabilmek için tüm eyaleti diri diri yakarım."

Mırıldanıyor, benden uzaklaşıyor ve elbisesini başının üzerine çekiyor. Elbisesini yere atıp sütyenini çıkarırken nefes alamıyorum, düşünemiyorum. O da yere düşüyor ve aklım çıldırmış bir arzuyla doluyor.

"Bir hediye," diye fısıldıyorum, parmağımı kalçasında gezdirmek için uzanıyorum. "Sen bu lanet dünyaya bir armağansın. Bana."

"Çıkar şunu." Giydiği küçük mavi tangayı gösteriyor. "Burayı öpebilir miyim?" Karnının alt kısmını işaret ederek nefes alıyorum ve umarım bana izin verir.

"Evet," diyor sessizce, bir adım öne çıkarak.

Eğiliyorum, kollarımı kalçalarına doluyorum ve dudaklarımı kumaşla tenin birleştiği yere bastırıyorum. Yumuşak, tatlı bir cennet. Elimde olmadan ağzımı açıyorum ve dilimi onun mükemmelliğine doğru sürüklüyorum. Parmaklarımı kalçalarının arkasından çıplak poposuna kadar gezdiriyorum. Yumuşakça inliyor, bana eğiliyor, ellerini saçlarıma gömüyor.

Parmaklarımı tangaanın içine sokup yavaşça aşağı çekiyorum, sağ bacağına şifa gönderiyorum ve kasık kıllarının üzerindeki yumuşak deriyi yalıyorum. Onu gücümle çevreleyerek yerden kaldırıyorum ve yemek masasının üzerine koyuyorum. Ellerini dizlerinin arkasına koyup yukarı çekerken gözleri alev alev yanıyor.

Zaten dizlerimin üzerinde olmasaydım, onu gördüğüm anda yere düşerdim. Önümde parıldayan tatlı bir amcık uzanıyor. Önümüzdeki dakikalarda, eğer izin verirse, tapınacağım en güzel mücevher.

Ağzım sulanıyor ve ben ilerlerken o bana bakıyor. Sesiyle beni durduruyor. "Peki ya sana sadece bakmanı söyleseydim?"

Kendimi sabitlemek için sandalyenin bacağını kavıyorum. "O zaman burada diz çökerek amının sunağında sana taparım."

Bana bakıyor ve ben de gözlerimi onun çekirdeğinden ayırıp ona bakıyorum. Orada bir meydan okuma var ve bu bana dudaklarımı yalatıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Sadece bir yala." "Sadece bir yalama." Başını salladı.

Beklentiyle yutkunuyorum, kendimi hazırlarken nefesim daralıyor. Öne doğru kayıyorum ve ağzımı onun üzerinde gezdiriyorum, içine düşmemi ve asla ayrılmamamı sağlayan o baş döndürücü kokuyu içime çekiyorum. Nefesimin klitorisini gıdıklamasına izin veriyorum ve o da titriyor.

Şimdi dudağını ısıyor, sanki onu benden kurtaracakmış gibi masaya tutunuyor. Öne doğru eğilip yumuşak dilimi amından klitorisine kadar tüm göbeğinde gezdiriyorum. Başını geriye eğiyor ve inliyor.

"Sadece bir tane demiştin," diye mırıldanıyorum klitorisinin üzerinde. "Belki bir tane daha," diye fısıldıyor.

Gülümseyerek dilimi arasına daldırıyorum, sularının içinde gezdiriyorum, her çukurun ve kıvrımın tadını çıkarıyorum, son anda klitorisine dokunuyorum. "Çok iyi," diye fısıldıyorum, dudaklarım o hassas noktayı fırçalıyor. "Çok mükemmel. Kendini benim için aç."

Bunu sol eliyle yapıyor. "Bir tane daha," diye nefes alıyor. "Her zaman," diyorum, klitorisinin altını ve üstünü yalayarak Dilimi onun etrafında dolaştırıyorum ve sonra o hassas deliği bulana kadar aşağıya doğru iniyorum. Dilimle içine giriyorum ve nefesi kesiliyor, masaya geri düşüyor, tıpkı benim için ve sadece benim için sergilenen bir ziyafet gibi. Sonra dudaklarımı kullanıyorum, her yerini emiyorum, etinin her bir tatlı santimini tadıyorum ve sonunda klitorisini emiyorum. Masanın üzerinde kıvranıyor, yüksek sesle inliyor ve ben sırtıyorum, diğerlerinin onu duyduğunu ve bu konuda öfkeli olduklarını biliyorum ama dışarı çıkıp görmeleri yasak.

Dilimi çekirdeğinin üzerinde gezdirerek onu tüm arzumu hissetmeye zorluyorum.

"İçimde," diye nefes alıyor. "İçimde, şimdi."

Sol elimi kaldırıp parmaklarımı ona sürtmeyen önce donup kalıyorum. O inliyor ve ben ayağa kalkıyorum. çırılçıplak uzanıyordu, kıvrımları ellerim için, teni ellerim için yaratılmıştı.

Dilimi. İşaret amını okşuyorum ve bakışlarımla buluşuyor, gözlerinde parıldayan bir duygu karışımı. Bundan hoşlanmak istemiyor ama hoşlanıyor. Masanın üzerine, kısa bir süre önce Lyle'in oturduğu yere damlıyor. Parmaklarımı ağzıma götürüp emiyorum, ilk parmağımı damlayan sıcaklığına sokmadan önce tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum.

Sırtını masaya yaslıyor ve yakın olmak isteyerek ona doğru eğiliyorum. "Bana böyle hissettiriyorsun," diye fısıldıyorum, kaygan, ıslak sıcaklığı parmağımı kavrarken gözlerimi kapatıyorum. "Sana bu kadar ihtiyacım var. Kendini bana ver. Bunu hak etmiyorum Aurelia, ama-" Diğer elimle boynunun arkasını tutuyorum ve acısına rağmen derinden öpüyorum, dilim tıpkı parmağım gibi içine giriyor, dudakları dudaklarımın etrafında, ağzım çaresiz. Dudaklarına karşı mırıldanmak için geri çekiliyorum, "Yine de kendini bana vermeni istiyorum."

"Sen delisin," diyor. "Bunların hiçbirini hak etmiyorsun."

"Biliyorum," diyorum, gözleri geri dönene kadar parmaklarımı pompalıyorum. "Haklısın. Her zaman haklıydın. Ben şeytanın bile cehennemde istemeyeceği ahlaksız bir pisliğim ama tek istediğim sensin. Tek düşünebildiğim sensin."

"Daha az konuşma, daha çok dil, pislik."

Tekrar dizlerimin üzerine çöktüğümde bu komuttan çok memnun bir şekilde nefes veriyorum. Dilimi klitorisine götürüyorum, ilk başta yumuşakça emiyorum. Zevkten şişiyor ve ona karşı sırtıyıyorum, titreyene ve nefesi kesilene kadar çalıştırıyorum. Ava çıkmış bir avcı gibi orgazmının peşindeyim.

, ıslaklığının parmağıma çarparken çıkardığı ses gürültülü ve dağınıktı ve ben rahatlamadım, en tatlı noktalarına doğru inledim, sırtı masaya çarpana ve nefessiz kalana kadar ondan her bir tatmin parçasını sıktım.

O ve ben sadece nefes alırken, parmağım hala onun içindeyken ve yüzüm hala onun amına gömülüken, sonunda bir tatmin hissi duyduğum bir an var. Kısa sürüyor ama orada.

Onu dilimle temizliyorum. Bana duyduğu arzusun her bir kanıtını yalayıp yutuyor, bana ve açgözlü ejderham için saklıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum ve Aurelia'nın nefesini tutarken gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Bir el sağ bacağını destekliyor ve ben

Onu hemen kollarıma aldım ve iki dizinin arkasından destekledim.

Neyse ki bana izin verdi, muhtemelen bitkin düşmüştü ve çektiği tüm acılardan küçük bir erteleme olan altın ısıltının tadını çıkarmak istiyordu.

Sonra onu yatak odasına götürdüm.

Üçünü de odada volta atarken buluyorum, bir şiddet yuvası içinde homurdanıyor ve nefeslerinin altında mırıldanıyorlar. Onu nazikçe yatağa yatırıp üzerini örterek battaniyeleri yanlarından sıkıca geçirirken sırtışıımı gizlemekte başarısız oluyorum.

Etrafımı sarıyorlar, agresif bir şekilde kokluyorlar ve herhangi bir zarar belirtisi için reginalarını kontrol ediyorlar. Savage beni şiddetli bir şekilde itti, ben de ona izin verdim.

"Merak etmeyin, iyi bir iş çıkardım" diye onları rahatlatıyorum.

Ve bunu yaptığımı duydukları için başka bir şey söylemiyorlar.

Ckapt'ca 70

Xander

8 yıl önce

S elena, kocasının evinin yatak odasının parke zemininde elleri ve dizleri üzerinde, bir elin içine hıçkırırken vücudu titriyor.

"Sissy!" Ona doğru koşarak ağlıyorum.

"Xander!" diye bağılıyor. "Aman Tanrım, Xander!"

Yüzünü elime alıyorum ve yüzünde beliren kocaman siyah gözü gördüğümde dehşet içinde hemen geri .

Kollarında, bacaklarında daha fazla çürük var. Göğsünde.

Artık aklımda bunu ona kimin yaptığına dair bir soru işareti yok. Son sekiz aydır bunu ona kim yapıyordu? Öfkeyle kükrüyorum. "Onu öldüreceğim!"

"Hayır!" diye bağılıyor. "Bana yardım etmen gerek, bebekler erken geliyor-" diye soluk soluğa bağılıyor, karnını tutuyor ve doğum yapmak üzere olan bir kadın gibi bir ayağını açıyla dışarı çıkarıyor.

"Kahretsin, Sissy, kimi arayayım?"

"Artık çok geç!" diye homurdanıyor, kabız olmuş gibi bastırıyor. "Şimdi geliyorlar!"

Başım odanın içinde dönüyor ve televizyonda ne yaptıklarını hatırlıyorum. Havlular.

"Havlular nerede?"

Sissy'nin altındaki zeminde kırmızı renkli su birikiyor. "İşte!" Arkasındaki çekmeceli dolabı işaret ediyor ve ben de koşup beş tanesini çekiyorum çünkü kaç taneye ihtiyacımız olacağını bilmiyorum.

Sissyye koştum ve bana altına iki tane koymamı söyledi.

Tam onları yerine yerleştirirken bir kasılma vücudunu kasıp kavuruyor ve omuzlarıma tutunarak ağlıyor, vücudu şiddetle titriyor. "Başını destekle!" diye bağıyor.

Bunu yapabilecek başka biri var mı diye etrafıma bakıyorum. Gerçekten görmek istemiyorum-

"Xander!" diye ağlıyor, gözyaşları artık gözlerini terk ediyor.

Daha fazla düşünmeden elbisesini yukarı doğru çeviriyorum ve bacaklarının arasından büyük ve yuvarlak bir şeyin çıktığını görüyorum. Bunun bir kafa olduğunu fark edene kadar kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Tabii ki yavrunun kafası.

Sissy bir elini bebeğin başına koyar ve tekrar çığlık atar. "Yakalayın onu!" Yavru büyük bir su fışkırmasıyla Sissy'den dışarı kayarken bir havlu kapıyorum. Onu havluyla yakaladım.

"Onu kurulayın," diye soluk soluğa bağırان Sissy, yavruya bakıp tekrar inleyerek dört ayak üzerine düşüyor. "Diğeri çok uzakta olmayacak."

Bebeği havlunun içine koyup halının üzerine yatırıyorum, kordon hala onu Sissy'ye bağlıyor ve nazikçe kuruluyorum. Küçük yüzü acı çekiyormuş gibi berbattı.

Küçük, hırıltılı bir ağlama sesi çıkarıyor ve ben de onu yan yatırıp sırtını sıvazlayarak boğazındaki suyu temizlemeye çalışıyorum.

Sissy acı dolu bir inilti çıkarıyor. Çabucak ilk yavruyu havluya sarıyorum ve bir kenara koyuyorum.

"Diğeri geliyor mu?"

Birkaç dakika sonra ikinci yavru geliyor, bu sefer önce bacaklar. Sissy çığlık atana ve bebeğin kafası nihayet dışarı çıkana kadar küçük mavi bacaklara dehşet içinde bakıyorum. Onu tam zamanında yakaladım.

Bu sefer, küçük çocuk maviydi ve bir bez bebek gibi gevşekti. Panikleyerek yüzüne üfledim. "Sissy, ne yapacağım!"

Ama bana cevap vermiyor, yüz üstü yere yığılmış. "Sissy!" diye bağıyorum. Gücüm iki yöne savruluyor ve kucağımdaki küçük bebek bacaklarını yukarı çekip minik bir çığlık atıyor. Onu yere bırakıyorum.

Sissy'nin yanına uzanıp onu sırt üstü yatırdım. Beti benzi atmış ama gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Teşekkür ," diyor.

İlk bebek ağlıyor ve o da canlanıp yavrularını arıyor. "Onu bana ver."

O anda odanın kapısı çarparak açılır ve Ragnar Firewing hışımla içeri girer, ebeler ve doktorlar da arkasından aceleyle gözlerini kocaman açarak içeri dalarlar.

"Neden buradasın?" Ragnar bana sarı gözlerini öfkeyle kocaman açarak şöyle diyor. "Defol git buradan!"

"Doğum yapmasına yardım ediyordum, seni pislik!" Bir ebe dirseğiyle beni yolumdan iterken hırlıyorum. Ragnar yakamdan tutup beni ayağa kaldırıyor ve Sissy ile arama bakıyor. "Sen-" diye hırlıyor ne olduğunu anlayınca ve beni kapıdan dışarı çekip telefonunu çıkarıyor. "Bunu ödeyeceksin."

"Kız kardeşime bedelini ödeyeceksin, seni hasta herif!
Seni öldüreceğiz! Babam tüm aileni öldürecek!"

Ragnar ellerini yüzüme bastırıyor ve tenimde sıcak demirler varmış gibi hissediyorum. Çığlık atıyorum, sendeleyerek ondan uzaklaşıyorum. "Babanın kız kardeşine uygunsuz davranmandan mutlu olacağını mı sanıyorsun? Onu gördüğün, ona *dokunduğun* için?"

"Ne?" Dehşet içinde soluk soluğa kaldım. "Yavrulara yardım ediyordum!" Ateşle sıırılsıklam olmuş güçlü bir yumruk atarak üzerine atladım.

Çenesine vurduğumda Ragnar haykırıyor, sonra beni belimden yakalayıp yere yatırıyor. Sağa sola yumruklar atıyorum ama Ragnar daha iri, daha güçlü ve ikisinden kurtuluyor, elleri boğazımı bulup sıkıyor.

Onun ateşli baskısı altında boğuluyorum, tekmeliyorum ve bileklerini tutuyorum. Ama bunun bir önemi yok. Tüm öfkesini boynuma odakladığında yüzü kıpkırmızı oluyor, dağınık saçları savruluyor. Saniyeler içinde her şey karardı.

* * *

Bir süre sonra amcam Fabian ve Ragnar beni Drakos Malikanesi'nin giriş salonunda babamın ayaklarının dibine attılar.

İnleyerek yan tarafıma döndüm ve yanmış boynumu ovuşturdum. Babam bana dik dik bakıyor, yüksek ve heybetli, ısı dalgaları ondan yuvarlanıp ağrıyan yüzümü haşlıyor.

"Mutlu bir gün olması gereken bir günde ailemize büyük bir utanç getirdiniz" diye gürlüyor.

"Yardım ediyordum," diye boğuluyorum, ayağa kalkarken boğazımı ovuşturuyorum. "O pislik onu dövdüğü için erken doğum yapıyordu ve ben de yardım ediyordum."

Babam suratıma öyle bir vuruyor ki başım sağa doğru öyle bir savruluyor ki yere düşüyorum. "Orası senin yerin değildi."

Ragnar, "Ona göz dikti, hep dikti," diye hırılıyor.

Kendimi düzelttim, yalanlar karşısında öfkeyle ağzım açık kaldı. "Hayır! O benim

Kız kardeşim. Onu sizin gibi canavarlardan korumak benim görevim!"

Babamın gözleri parlıyor. "Sen her zaman dengesizdin, oğlum. Ama bu çok ileri bir adım. Kız kardeşinin eşine, yavruların babasına saldırdın."

"Siktir git!" Ragnar'a bağırıyorum. "Senin de canın cehenneme, baba! Onu dövmesine izin verdin! Onu evlendirdin. Her yerinde çürükler var ve hamile! Bana kadınlarımızı ne pahasına olursa *olsun* korumamız gerektiğini söylemiştin!"

Babası Ragnar'a bakıyor, gözlerinde kızgınlık parlıyor. "Seninle sonra ilgileneceğim." Karanlık gözlerini bana çeviriyor ve arkalarında büyüyen gücün devasa bir hal aldığını görüyorum. Sahiplenici, baskın drakonik güç odayı dolduruyor, beni eziyor, omuzlarımı çok sert bir şekilde itiyor.

"Bunu yapamazsınız!" Odadaki sessizlikten panikleyerek söylüyorum. "Ben senin varisinim. Senden sonra tahtını ben alacağım. Diğer ejderhalardan daha güçlü olacağımı biliyorsun. Bunu biliyorsun!"

Gözlerini kısıyor, sözleri bir tehdit olarak algılanıyor ve ben büyük bir hata yaptığımı anlıyorum. Yüzü çirkinleşiyor. "Yine de bir yuvanın rex'i bile olamayacaksın. Senin bir *regina*'n var."

Ragnar bu yeni bilgi karşısında şaşkınlık ve eğlenceyle boğulur.

"Eşime baktığı için gözlerinin kafatasından çıkarılmasını istiyorum," diyor Ragnar yeni bir güçle. "Asla eşime bakmasını istemiyorum."

Yine kadın."

Fabian Amca öne çıkar. "Şüphesiz bu çok ileri bir adım," diyor. "Evlatlıktan reddetmek yeterli."

Kalbim küt küt atıyor ve başım dönüp babama bakıyor. Bana bakıyor, değerlendiriyor. Ejderhasının ne düşündüğünü anlıyorum. Birkaç yıl içinde, tacı için ona meydan okuyacağım. Ama beni evlatlıktan reddetmesi, aileden uzaklaştırması, beni bir düşman haline getirecektir. Onun için geri gelebilecek bir düşman. Bunun kalıcı olarak ama farklı bir şekilde halledilmesi gerekiyordu.

Annem, babamın arkasından kapı aralığında beliriyor. Onu geceliğiyle görmek ve bir daha asla göremeyeceğimi düşünmek beynimi panik içinde karıştırıyor.

"Baba, yardım etmeye çalışıyordum," diye yalvardım. "Lütfen, yapabileceğim başka bir şey yoktu-"

Sözümü keserken sesinde ejderha derinliğindeki magmadan başka bir şey yoktu. "Çocuğu sabit tut."

Başımı sallıyorum, buna inanamıyorum, Ragnar ve Fabian Amca iki yanımda pozisyon aldıklarında gözlerime inanamıyorum, büyük elleri pazularımın etrafında imkansız prangalar gibi.

Babam bana doğru ilerliyor. Gözlerinde ölümden daha kötü bir şey var, efendimde hiç görmediğim bir şey. Ama bu aylardır büyüyor. Bir aşamada, beni bir yavru olarak görmeyi bıraktı ve beni bir rakip olarak görmeye başladı. Kendisi ve ailesi için bir tehdit.

Kimse ejderha nüfusunun gerçeğinden bahsetmiyordu çünkü ejderha animusları kudurmuş, sahiplenici bir açgözlülükle oğullarını öldürüyordu. Bu iğrenç bir tarikat sırrıydı. Ama babam daha iğrenç bir maddeden yapılmıştı ve sadece ölüm çok az tatmin ediyordu.

"Anne!" Ağlıyorum.

Bana göz kırpmıyor. Belirsiz. Kafası karışık.

Dişlerimi sıkıyorum, korkumu göstermeyi reddediyorum.

"Gözlerini açık tut, Xander," diyor Ragnar kendini beğenmiş bir şekilde.

Babam yüzümü tutuyor, başparmaklarını gözlerimin hemen altına yerleştiriyor.

Ama hayır, bu olmaz. Bu şekilde olmaz. Onun kurtulmaya çalışıyorum. Kendimi ölümden daha kötü bir kaderden kurtarmaya çalışıyorum.

"Her şey yolunda Majesteleri," diyor Ragnar. "Tekrar büyümeleri mümkün olmamalı."

Babasının gözleri kızgınlıkla Ragnar'a kaydı. "Cezan birazdan geliyor. Çeneni kapa ve onu sabit tut."

Ragnar'ın itaati onu benimki gibi bir kaderden kurtaran tek şey.

Babamın gücü kafatasımın içine girerken gözlerimi karanlık bir sıcaklık kaplıyor. Aniden kör edici beyaz bir ışık belirliyor. Görüşüm parıldıyor, dünyamda binlerce yıldız belirliyor ve tamamen kontrolü ele geçiriyor. Acı yüzümü dağlıyor, kafatasıma saplanan bıçaklar gibi dayanılmaz.

Ve sinüslerime yanık et gibi keskin, pis bir koku doluyor.

Bu çığlıklar benim olamaz. O yanık et kokusu benim olamaz.

Aurelia

Bir ıgılıkta uyanıyorum, göğsümden ter damlıyor, çarşafklar sırlıslıkla ve altımda bükölüyor. Biri bağılıyor, omuzlarımı sarsıyor.

Nefes nefese üzerimdeki elleri tutuyorum ve gözlerim alıştığında görüşüm endişeli dört yüzle doluyor. Elim gözlerime dokunmak için uzanıyor.

Ama yanan gözlerim değildi. Acıyla dolan başım değildi. Xander'ın parıltısı dikkatimi çekiyor ve aceleyle bakışlarımı kaçırıyorum.

Scythe yüzüme dokunuyor, Xander' bakmadan önce endişesi yüzüne kazınmış.

Lyle ağrıyan bacağımı ovuyor. "İyisin Regina. Güvendesin. Artık kimse sana zarar veremez."

Doğru değil ama şimdilik kabul ediyorum. Komodinin üzerindeki suya uzanmadan önce gülümsemeye çalışıyorum. Savage hızlıca bana uzatıyor ve ben de yudum yudum içiyorum.

Savage gururla, "Aslında Eugene sen bağırmaya başlamadan önce bizi uyardı," diyor.

Tavuk şekillendiriciler geleceği beş saniye öncesinden görebilirler, ancak bu onlara rastgele gelir, genellikle beklenmedik bir şey üzereyken. Beni imgelemimden çıkarken gördüğünü tahmin ettim.

"Teşekkürler Eugene," diyorum. "Sadece kötü bir rüyaydı." Xander'ın yatağından uykulu bir şekilde gıdaklıyor.

Savage bacağımı okşuyor, atan kalbimi sakinleştiriyor.

"için özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Nasıl olsa güneş doğuyor," diyor Lyle, kaval kemiğimi öperek. "Ne yapabilirim ki?"

titremesini önlemek için bardağı bacağımın üzerine koyuyorum. Neden üzgün olduğumu soracaklar diye gözyaşlarına boğulmamaya çalışarak yutkunuyorum. Titrek bir nefes alıyorum. "Ben iyi olacağım."

"Regina," diyor Savage yavaşça, gözlerini benden hiç ayırmadan. "Bugün... havuza gidebilir miyiz?"

"Neden?" Scythe bana daha yakın oturup parmaklarını saçlarımda hafifçe gezdirerek soruyor.

Savage omzunun üzerinden Xander'a bakıyor ve kafamın içine konuşuyor. "*Seni bir denizyıldızı olarak tutmak istiyorum, lütfen.*"

O zaman elimde değil. Gözyaşlarım süzülüyor, boğazım düğümleniyor ve Scythe bardağı elimden alıyor, böylece yüzümü saklayabiliyorum.

"Lanet olsun Savage," diye hırılıyor Xander.

Savage onu görmezden geliyor, kollarını bana doluyor. "Özür dilerim Regina, bunu yapmak zorunda değiliz. Aptalca davrandım."

Denizyıldızı olduğuma dair anılarım iyi değil. O zamanki karanlığı, yalnızlığı hatırladıkça ellerim titriyor.

Ama daha önce hiçbir formdan nefret etmemiştim ve şimdi başlamak istemiyorum. Xander'ın odadaki varlığı tenimde dalgalanıyor. Belki de Savage'ın bana sarılması iyileştirici olabilir. Kurduma bakıyorum, gözleri hafif pembe, saçları uykudan dağılmış. Bu onun için de iyileştirici olabilir.

"*Hayır, aptallık etmiyordun,*" diye fısıldıyorum zihnine. "*Bunu yapmalıyız. Scythe ile denizkızı oynamalıyız.*"

Savage elimi tutuyor ve ciddiyetle başını sallıyor.

* * *

Yarım saat sonra, Marduk'un bir keresinde kırıktan sonra Scythe'ın yeniden inşa ettiği yeraltı havuz alanına giriyoruz. O zamanlar cam ve çelikti, ama şimdi düzgün bir havuz gibi toprağa gömülü.

Xander hariç herkes soyunup suya giriyor. Savage hevesle duruyor, ama alışılmadık bir

Gözlerinde gerginlik vardı.

"Bu formdayken duyamıyorum," diye uyarıyorum onu. "O yüzden seni duyamazken bana kötü davranma."

Vahşi kurt gibi sırtıyor. "Sadece kirli şeyler olacak, Regina."

Gülümsüyorum. "Beni yakalayacak mısın?"

Yüzü ciddileşir. "Her zaman."

Bu değişimin tetikleyici olma potansiyeli var ama beni sevgiyle izleyen arkadaşlarım varken, sağ bacağımı okşayarak hala orada olduğunu kendime hatırlatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kendimi havuzun sığ tarafına bırakarak, kalçalarım suyu öpene kadar soğuktan nefes alıyorum. Elbisemi yırtıp Lyle'a fırlatıyorum, o da dikkatlice suyun kenarına bırakıyor.

Suya dönüyorum ve Savage'ın arkamdan yaklaştığını hissederek yer değiştiriyorum. Küçülürken kollarım dışa doğru zorlanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve duyma yetim tamamen kaybolana kadar bulanıklaşıyor.

Sözüne sadık kalarak, suyun yüzeyine , Savage beni kucaklıyor ve büyük yüzü bana bakarken beni suyun altında tutuyor. Üç bulanık dev suyun üzerinde geziniyor, sudaki hareketleri etrafımda dalgalanıyor.

Bir an nefes almakta zorlandım. Anılar geri geliyor. Korku yeniden geri dönüyor, o kaybolmuşluk, unutulmuşluk hissi-

"Ne tatlı bir sen," diye mırıldanıyor Savage kafamın içinde.

"Ne güzel bir yıldız ."

Onun sözlerine konsantre olurken düşüncelerim durgunlaşıyor, minik kalp atışlarım yavaşlıyor.

"Kafanın hangi kısmı?"

Üstteki uzvu kaldırıyorum ve Savage beni oradan okşuyor. *"Çiftleşme izin çok küçük!" diye haykırıyor. "Ne kadar şirin."*

Arkadaşıma odaklanıyorum. Ben buradayım. Unutulmadım. Savage beni tutuyor.

"Çok zekice," diye mırıldanıyor Scythe, sol kolumu okşamak için parmaklarını suya daldırıyor. "Çok mükemmel."

Onun dokunuşu yıpranmış sinirlerime cennet gibi geliyor. Hepsi burada benimle ve ben onları asla terk etmeyeceğim.

"Eğer bir midyeye dönüşürsen," der Savage, ilham gelir ona. "Scythe'a yapışabilir ve okyanusta onunla birlikte dolaşabilirsin!"

"Midye yapamam," diye cevap veriyorum belli belirsiz. "Hiç dokunmadım."

Sırayla beni suyun altında tutuyorlar ve ben de arkadaşlarımla ilgisinin tadını çıkarıyorum. Sonunda karanlık düşünceler beynimden süzölmeye başlıyor. Bacağım geri dönmüş olabilir ama bu form benim zevkime göre fazla güçsüz, fazla pasif. Hiçbir uyarı olmadan Scythe'ın ellerinde yer değiştiriyorum, seçtiğim canavar hepsi için bir sürpriz oluyor.

Hızla beni suyun üstüne çıkarıyor ve uzun bedenimi kalın bileğine ve ön koluna dolayarak ona bakmak için şaha kalkıyorum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve beni havuzun yanındaki betona bırakmadan önce başını eğip kapüşonumu öpüyor.

Xander yan tarafta yere oturmuş, dikkatle boş bir ifadeyle bizi uzaktan izliyor. Ona doğru kayıyorum ve gözleri umutla parlıyor. Tanrıça, onu böyle görmek kalbimi nasıl da acıtıyor. Diğer arkadaşlarımla bizi izlediğinin farkındayım ve onun çizmeli ayaklarına doğru sürünüyorum. Dişlerimi gösteriyorum ve ona tıslıyorum.

Piç kurusu gülümsüyor ve ellerini yere indiriyor. Ellerin arasına girmeden önce bir an onu düşünüyorum. Xander beni dikkatle yüzüne doğru kaldırırken arkamızda şaşkın bir sessizlik var. Bu sabah tıraş olmuş, yanaklarının derisi pürüzsüz ve yumuşak.

Dişlerimi yanağına batırarak ona zehir pompalıyorum, acıtmasını umuyorum, yaptığı ve yapmadığı her şey için canının yanmasını istediğimi anlamasını umuyorum. Neyse ki, beni bırakmıyor, sadece verdiğim acı altında zar zor sertleşiyor.

Dişlerimi ondan çekiyorum, ağzımın çatısına geri katlanmalarına izin veriyorum ve ona tekrar tıslamak için geri çekiliyorum. İki delici yara yanağından aşağı kan damlatıyor.

Gözleri bana dikilmiş, görüş alanımın altında farklı renklerle parlıyor. "Alacağım Aurelia," diyor. "Bana vermeye tenezzül ettiğin her şeyi alacağım."

Xander bütün gün yüzünde o delik izleriyle dolaşıyor. Öğretmenler ve öğrenciler ona bakıyor ve kaba sözlerle karşılaştığında bile onları görmezden geliyor. Animalarım hem ısırığa hem de bandajlı koluna kaşlarını kaldırıyor ve Minnie bana a veriyor.

Marduk'a dönüp onu rahatlatmak için elini tutmadan önce anlamlı bir bakış attı.

"Güzeldi," diyor Sabrina onaylayarak.

Ama gözlerimi Minnie'den ve Marduk'un onu kendine çekip yanağından öpüşünden ve kulağına bir şeyler fısıldamasından alamıyorum. Birlikte yürüyorlar ve umarım onu yiyip bitirecek ya da benzer bir şey yapacak. Bu her zaman insanı daha iyi hissettirir.

"Yani!" Sabrina yemek masasında benim yerime diz çökmüş Xander'a bakıyor. Stacey bizim için köpek maması tedarik etti ve Xander mama kabını karıştırıyor. Sabrina Minnie'nin dosyasını açıyor. "Bunlara bir göz atın ve hangisini beğendiğinize bakın. Buna işkence menüsü diyoruz."

Lyle kahvesini yudumlarken ben bıyık altından kıkırdıyorum.

Dosyayı kabul ederek Minnie'nin kâğıtları bölümlere ayırmak için yerleştirdiği sekmelere bakıyorum. Yeşil, sarı, turuncu ve kırmızı var. Sarı bölüme bakıyorum ve onun düzgün el bir ekleme yaptığını görüyorum: *Köpek maması (en ucuz türden)*

Söz konusu ejderha yazılanlara bakmaya çalışıyor ama görememesi için dosyanın ön tarafını yukarı doğru eğdim.

"Gerçek yemek yemelisin," diyorum ve bir böğürtlen alıp ona uzatıyorum.

Ama Xander bunu kabul etmez. "Yaramaz çocuklar elle beslenmeli."

Kuzu incikte boğulma sırası Savage'da. "O ciddi mi? Sen ciddi misin, Regina?" Bana bön bön bakıyor.

Xander yanımda dudaklarını yalıyor ve ben yardım edemiyorum ama dün geceki dilini hatırlıyorum. Benimle nasıl dalga geçtiğini ve içimde karıncalanmalar yarattığını. Blair ve Blade patronlarına olan saygılarından dolayı bakmamaya çalışsalar da tüm masanın bana baktığını bildiğim için bir ürperti bastırıyorum.

Tek kelime etmeden ve nefesimi tutarak meyveyi Xander'ın dudaklarına uzatıyorum. Tombul, sulu bir tane ve Xander öne doğru eğilip dudaklarını böğürtlenin etrafına yerleştiriyor, parmaklarımı sıyrıyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve meyveyi alırken dudaklarını parmaklarımın üzerinde gezdiriyor. Çiğnemesini izlerken parmaklarım havada asılı, şimdi mor lekeli.

Savage kıskanç bir hırıltı çıkarır. "Beni asla elle beslemiyorsun, Regina."

Xander ona acımasızca sırtıyor.

"Sana yemeğini ben yedireceğim, tatlım," diyorum.

Savage dudaklarını birbirine bastırıyor ama artık heyecanlı olmasa da yatışmış olduğunu biliyorum.

Öğle yemeğinden sonra Sabrina yanıma gelip beni kenara çekti. Kukuletası yukarı çekilmişti ve tutsaklık döneminden hafif bir solgunluk vardı yüzünde. "Lia, , adam seksi. Onunla yatacak *olsan* seni hiç yargılamazdım."

Arkasındaki ilan panosuna yaslanarak beni durduruyor. "Onu affedecek misin?"

Midem bulanıyor ve üzerimizdeki halojen ışıklar aniden çok fazla parlaklaşıyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Yapılacak doğru şeyin bu olup olmadığını bile bilmiyorum."

Erkekler hemen önümüzde, duyamayacağımız bir yerde durup bekliyorlar.

"Doğru olanı siktir et," diye fısıldıyor Sabrina, kollarımı tutuyor, gözleri birden parlıyor. "Herkesi siktir et. Kendin için doğru olanı yap." Koridordaki erkeklerimize ve akademide olmak için çok yaşlı olmasına rağmen onu her yerde takip eden leopar suikastçılara bakıyor. "Blair ve Blade olayları farklı bir şekilde görmemi sağladı. Yaşamak için ne yaptıklarını biliyorsun."

Başımı sallıyorum. Onlar Scythe'ın suikastçıları. Tetikçiler. İnsanları para için öldürüyorlar.

"Eskiden işleri konusunda kendilerini suçlu hissetmezlerdi. Ama benimle birlikte oldukları süre boyunca işlerinden uzak kaldıkları için bazı şeyleri yeniden gözden geçiriyorlar. Blade bazen gerçekten kötüleştğinde kendini kesiyor. Blair çok fazla sigara içiyor. Birbirimize sahibiz. Kalıcı bir şekilde uyumak isteyecek kadar çok acı hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu anlıyoruz. Belki de hayatımızın geri kalanında bu duyguyla nasıl savaşağımızı."

Ellerim titriyor ve Sabrina onları iki eliyle kavrarken sesi kalınlaşıyor. "Çok şey kaybettin. Çok şey kaybettim. Ama Xander..." Elleri cebinde, bizden başka bir yere bakmadan duran ejderhaya, sonra da Minnie'nin kolunun altına sıkıştırdığı dosyaya bir bakış atıyor. "Eğer yaptıklarından gerçekten pişmansa. Eğer *gerçekten*

bunun için kendinden nefret ediyor, o zaman..." Bana anlamlı anlamlı bakıyor, sonra sırtıyor. "Yani, bunu ona ödeteceğiz, ama ne olacak?"

Sözleri midemi bulandırıyor, zihnim karanlık duygularla dolup taşıyor.

"Geç kalacağız," diye Savage.

Sabrina bana sarılıyor ve aceleyle gidiyoruz. "Ne zamandan beri geç kalmaktan endişeleniyorsun?"

Bir sonraki dersten sonra Scythe bana doğru eğildi ve "Aurelia, senin için akademi fizyoterapistinden bir randevu aldım" dedi.

"Olamaz," diyor Xander. "Bu gece için de bir randevu aldım." Köpekbalığı ve ejderha meydan okurcasına masanın üzerinden birbirlerine bakıyorlar. Xander'ın parıltısı yanıp sönmeden ve başını sallamadan önce sabırla bekliyorum. "Kabul ediyorum." Scythe elimi tutuyor. "Bu seferlik."

Minnie yanımdaki masadan homurdanıyor. Gözüme takılıyor ve dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor.

"Onlar gerekir var seçildi yukarı ve çift rezervasyon," I makul bir şekilde söyle. "Bu kimsenin suçu değil."

"Belki de Xander'ın randevusunun onun için olduğunu düşünmüşlerdir," diyor Savage. "Göz küresi fizyoterapisi ya da öyle bir şey."

"Benim gözbebeklerim yok, seni pislik," diye karşılık verir ejderha. "Göz kapağı fizyoterapisi o zaman," diye açıklıyor Savage.

Xander'a yapılan işkenceler gözümün önünden geçerken göğsüm sıkışıyor. Babasının saf kötülüğü ve ardından gelen çılgınlık. "Gidelim," diyorum, panik atak başlamadan önce kendimi ayağa kaldırarak.

"Ben de gelebilir miyim?" Xander kibarca sorar. Umarım.

Bakışlarını Xander'a çeviren Scythe'ın köpekbalığı oluyor, odanın sıcaklığı aniden düşüyor. Bir elimle büyük beyazımın kaslı sırtını okşuyorum ve boynunu kırıyor. Diğer öğrenciler kollarını ovuşturarak odadan kaçıyor.

"Seçim her zaman senin Regina," diyor Scythe zihnimde, ama belime dolanan el gerginlik ve sahiplenmeyle dolu.

"Bir dahaki sefere Xander," diyorum usulca.

Ejderha başını sallıyor ama gözlerinde şu anda gerçekten görmek istemediğim bir şey parlıyor.

Scythe tıbbi koğuşa gitmeme yardım ediyor ama oraya varmadan hemen önce koridorda beni kenara çekiyor. Ağzı benimkine çarpıyor, baskın ve yoğun. Bedenimi kendi bedeniyle ele geçiriyor, beni kaldırıp duvara yaslıyor.

"Benim," diye hırılıyor ağzımın içine. "Her zaman benim." Dili çiftleşme işaretime doğru yılan gibi kıvrılıyor.

"Senin," diye iç çekerek onu rahatlatıyorum.

Tamamen hayvani bir ses çıkarıyor ve elbisemi yukarı kaldırıyor. "Regina'mın içinde olmaya ihtiyacım var," diye geveliyor, hareketleri ihtiyaçtan sarsılıyor. "Seni tekrar sahiplenmem gerek."

Nefes nefese, eli yeni bacağımdan aşağı kaymadan önce tangamı ikiye ayırmasına izin veriyorum. "Bacak yukarı mı aşağı mı güzelim?"

"Um...aşağı."

Beni döndürüyor ve fermuarının iniş sesi amımı sevinçten ağlatırken yanağımyı duvara bastırıyorum. Scythe bir elini klitorisimi bulmak için kalçalarımın etrafında dolaştırıyor, diğer eliyle de tükürüyor ve sikini içime sokmadan önce sürtüyor.

"Benim mükemmel kadınımy," diyor, sesi bitkin. "Benim mükemmel Regina'm."

Çevresi beni bulduğunda ismini soluyarak, eline ve sikine karşı öğütüyorum. "Beni bir daha asla bırakma," diye inliyorum.

Scythe'ın diğer eli yeni bacağımyı sabitliyor. "Asla," diye kabul ediyor. Sonra beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor, çaresiz, kekeleyen vuruşlar beni ağlatıyor.

Birisi yanımyımdan hafif bir öksürükle geçiyor -sanımyımdan bir doktor- ama ikimiz de umurunda değil, birbirimize çok kaptırmışız kendimizi.

Köpekbalığım homurdanıyor, beni vücudunun sert düzlemine karşı yerinde tutmak zorunda kalacak kadar sert itiyor. Her şeyi zevkle kabul ediyorum, karanlık, sıkıntılı düşüncelerimi sikip atmasına izin veriyorum. Beni tamamen kaldırırken dişleri omzumu sıyrıyor. Gücüm onunkini arıyor ve soğuk dalgaları içime işliyor, birleşme talep ediyor, beni sahiplenmesini istiyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve ağzımı yakalarken gözlerinin arzudan çılgına döndüğünü görüyorum.

Scythe Kharkorous'un benim yüzümden kontrolünü kaybettiğini görmek boşalmama neden oluyor ve çığlık atıyorum, ona doğru yaslanıyorum ve onun tamamını hissederken gözlerimi kapatıyorum. Kaslarım kasılıyor ve

Scythe omzuma doğru hırlıyor, beni yerden kaldırıyor ve homurdanarak her hamlesinde şiddetle içime boşalıyor.

"Hepsini bana ver," diye inliyorum, etrafında tekrar kasılıyorum. "Hepsine ihtiyacım var."

"Neyin hepsi?" diye soruyor kulağıma. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." "Tüm ," diye inliyorum. "Bütün dölleri bana ver, Scythe."

Bitirdiğinde hareketsiz kalıyor, ikimiz de birbirimize karşı nefes nefese kalıyoruz. Sonunda beni vücudundan aşağı kaydırıyor, böylece ayak kabırlarım bir kez daha yere değiyor.

"Sen benim için her şeysin." Şimdi beni çok daha yumuşak öpüyor, dili ağzımı keşfediyor, her zaman yaptığı gibi benimle ilgileniyor. Çenesini okşuyorum ve o da dokunuşumun içinde eriyor. "Buna ihtiyacım vardı Regina," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

Scythe tatlı davrandığında her zaman olduğu gibi yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. "Ben de öyle."

"Bir dahaki sefere çılgınca bir plan yaptığında," diye gülümsüyor ve bu beni bir an için sersemletiyor. "Ben de katılmak istiyorum. Ben biraz delilik için doğmuşum."

Nefesim daralıyor. Belki de uzun, izole yılların ağırlığı nihayet omuzlarımdan düşüyor. "Artık senden bir şeyler saklamak istemiyorum."

"Bunun için Tanrıça'ya şükürler olsun. Bundan sonra birlikte plan yapacağımıza söz ver."

Gülümseme sırası bende. İkimizin de bir masanın üzerine eğilmiş, spot ışıkları altında kâğıtları işaret ederkenki görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. "Söz veriyorum."

Elbisemi çekiştirerek yerine oturtuyor ve şakaklarımdaki saçlarımı tarıyor. Sonra eğilip tangamı alıyor ve cebine koyuyor. Tek kelime etmeden elimi tutuyor ve tıp merkezine doğru ilerlemeden önce arkasından öpüyor.

Xander

Once Upon a Dream "Maleficent" Filminden - Lana Del Rey

Aurelia, Scythe'ın döllerile dolu süitimizde özel bir akşam yemeğine dönüyor. Yemek masasına doğru topallayarak yürürken neredeyse duyabiliyorum, bacağı fizyoterapiden sonra daha hareketli ama daha fazla acı içinde.

Savage onu kucağına alır ve mutfaktan istediğı yiyecekleri göstermeden önce etrafında döndürür. Lyle ona bir tabak hazırlıyor ve Savage'ın kucağına oturup tişörtünün içine bir peçete sıkıştırarak bu gece onu besleyeceğine dair verdiği sözü yerine getiriyor.

Savage'ın onu göğüslerinin arasından öpmesini ve bifteğini kesip çıplak parmaklarıyla ona yedirmesini kıskançlıkla izliyorum.

Tam o sırada Lyle'ı bana bakarken yakalıyorum, aslan gözleriyle beni sanki akşam yemeğinde yemek istiyormuş gibi süzüyor. Önce boğazımı parçalamak istiyor görünüyor.

Ona bilmiş bir şekilde başımı sallayarak et ve sebzelerimi yemeye devam ediyorum. Selena'yı özlüyorum. Yavruları ve annemi özlüyorum. Babam olmadan aile salonundaki gece toplantılarımız, orada olmanın karanlığı içinde en mutlu olduğum anlardan bazılarıydı. Aurelia'ya bakarken, onun da gizliden gizliye ailemi özleyip özlemediğini merak ediyorum. Eğer Delilah ve Emmerson'ı ve Emmerson'ın

Beni onunla kağıt oynamaya zorladı. Kaçırma girişiminden sonra Delilah'ın ona sarılma şekli.

Ejderha topluluğu şimdiye kadar araziyi terk ettiğimi öğrenmiş olacak, böylece başka bir girişim için sebep kalmayacak. Babam yavrular için yeterince korumadır ve Chen'ler yeterince tehdit edilmiş olacaktır. Kimsenin bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağını biliyorum.

Ancak akademi farklı bir konudur.

Yemekten sonra herkes ayrılıyor, Scythe bazı adamlarıyla konuşmaya giderken Savage ve Lyle Aurelia'yı mutfağa götürüyor. Yatak odasına gidiyorum ve akademinin güvenlik kameralarını kontrol etmek için telefonumu elime alıyorum. Drakos Malikanesi'nde eski bir alışkanlığımı ve beni buraya kadar takip etti. Neredeyse takıntılı bir şekilde yayınları kontrol ediyor, şüpheli bir hareketlilik arıyor, sonra da gökyüzünü tehlike işaretleri için tarıyorum. Artık neredeyse bir ejderha kadar sahiplenici olan Scythe'ın gökyüzünde yirmi dört saat devriye gezen kuşları var. Uzaktan gelen ejderhaları görebilmek istiyoruz.

Mace güçlerini daha önce de buraya getirdi ve bunu tekrar yapma cüretini gösteriyor. Kendi babam halka açık bir saldırıdan kaçınırdı ve muhtemelen kirli işleri onun için yapması için Mace'e güvenirdi. Eminim Mace ile işbirliği yapmasının nedenlerinden de budur.

Francesca'dan hiçbir haber almadım. Onu her şeyden engelledim ama babamın yine de onu sessiz tuttuğuna şüphe yok. Mülk onu bu kadar yakından izlerken Selena bana ulaşmaya cesaret edemez.

Saf karanlık etrafımı bir battaniye gibi sarıyor ve telefonumu bir kenara atıyorum. Diğerleri bir süre sonra içeri giriyor ve dışlarını fırçaladıktan sonra yatağa tırmanıp sımsıkı sarılıyorlar.

Bu karanlık boğucu hale gelene kadar yoğunlaşıyor. Kulaklarım Aurelia'nın tiz çığlıklarıyla . Yatağıma çiviler saplanmış gibi hissediyorum ve artık buna dayanamıyorum. Ayakta yuvarlanarak süitten çıkıyorum ve dördünü birbirlerine dolanmış halde arkamda bırakıyorum.

Aşağı inerken yanlarından geçtiğim canavarlara kaşlarımı çatıyorum ve yüzümdeki iki diş izine rağmen beni görünce yine de yüzleri kızarıyor ve sendeliyorlar. Bir sırtlan yere düşüyor ve kalemle yuvarlanarak

En yakın odaya. Tüm canavarlara ateş gördüklerinde durmaları, yere düşmeleri ve yuvarlanmaları öğretilir. Sanırım bu ateş püskürten ejderhalar için de geçerli.

Dışarıda, çirkin Bastien ve av oyunları alanı sessiz. Muhafızlara çenelerini kapatmalarını söyleyerek duvara tırmanıyorum ve orada oturuyorum, bacaklarım uzun düşüşün üzerinden aşağı sarkıyor.

Gece serin, yıldızlar bulutlarla kaplı ve limonlu okaliptüslerin kokusu burnuma doluyor. Ayı bile göremiyorum, bu yüzden onun yerine geceyi dinlemekle yetiniyorum.

Birkaç metre ötedeki çalılıklarda fareler cıvıltıyor. Bana en yakın kulede bir gardiyan burnunu siliyor. Anima yatakhaneğinde birisi tuvaletinde bir avcı bulduğu için tiz bir çığlık atıyor.

İrkiliyorum, bu sesler beni daha da rahatsız ediyor. Kulaklığımı çıkarıp dünyayı serbest bırakma isteği . Onu parçalara ayırmak ve günün sonunda geriye ne kaldığını görmek için. Bu çok cazip ama bunun yerine tek yaptığım, animus yurduındaki eski kardeşlerimin kollarındaki genç kadını düşünmek.

Gecenin geç saatlerinde kulaklarım bir kartalın kanat çırpışını duyuyor. Gaga ya da diğer izcilerden biri olmadığını biliyorum, çünkü sağır olsaydım kanatlarının *sesini* bilirdim. Havada süzülüşü eşsiz, sanki bundan keyif alıyor, sanki tüylerinin her hışırtısından zevk alıyor.

Gagasında tuttuğu leylak rengi ipek kombinezonu ile korkuluktan inerken dönüyorum. Yanlarında küçük fiyonklar var. Ama gözlerim bunun ötesine, sol kanadının altında kel bir noktanın belirttiği boşluğa kayıyor.

Aurelia kendi tüylerini yoluyormuş. Farkına vardığımda varlığımdaki acıyı yok ediyorum. Hâlâ acı çekiyor. Muhtemelen benim yüzümden hep acı çekecek.

"Nasıl sıvıştın?" Mırıldanıyorum.

Yer değiştiriyor, insan formunda duvara yerleşirken giysisi yukarı doğru havalanıyor. Elbiseyi vücudunun üzerine çekerken saygıyla gözlerimi öne dikiyorum. Cildi, Lyle'in yatmadan önce kaslarına masaj yaparak uyguladığı bitkisel ovma kokuyor.

"Seninle tanışmadan önce yıllarca gizlice dolaştım," diyor sessizce, dalgınca kalçasını ovuşturarak. Artık bunu sık sık yapıyor.

"Baban için," diye açıklıyorum.

Dalgınca başını sallıyor. "Neden gözlerin şimdi altın rengi?"

Ona nasıl cevap vereceğimi düşünürken bulutlara bakıyorum. "Eski savaşlarda birlikte savaştık," diyorum sessizce. "Kadim savaş alanlarında ben senin generalindim. Farklı bir bedende, ama o bendim. Hepimizdik. Ejderham bana birlikte yaşadığımız hayatların parçalarını gösterdi."

"Bunu bana duruşma günümde söylemiştin."

Suyu yaran bir balina gibi yüzeye çıkan anıyla nefes veriyorum. Ejderham benden bir şeyler saklamıştı ve bu bir ihanet gibi hissettirmeliydi, ama hissettirmiyor. "Sana safirleri verdiğim zaman. Bunu şimdi hatırlıyorum. Sanırım daha çok dinliyorum."

Yüzünü bana dönmek için betonun üzerinde kayıyor ve bir sonraki sorusunu fısıldıyor. "O... şimdi seninle konuşuyor mu?"

"Evet," diye fısıldıyorum, hevesle yüzünü ona dönerek. "O... çok daha mutlu."

"Yer değiştirir misin?"

"İsteseydiniz kendi boğazımı keserdim"

"Böyle söyleme!" diye haykırıyor. "Kendi başına bir insan olmanı bekliyorum."

Duvarın dar betonu üzerinde ayağa kalkıyorum. "Yaptığım her şey kendi seçimim Aurelia," diyorum karanlık bir sesle. "Bunu biliyorsun."

Gömleğimi tek bir hareketle çıkarıyorum ve pantolonumu Aurelia bana bakıyor. Duvardan aşağı atlamadan önce dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor.

Kıkırdak çıtırtılarının sesi havada patlarken ve insan yerine bir ejderha yükselirken güzel bir nefesi bastırıyor. Duvarın önünde dururken büyük kafam ve altın gözlerim onunla aynı hizada. Ona zarar vermek istemediğimi göstermek ve ağzımın kenarını nazikçe dizlerine dayamak için yavaşça öne doğru adım atıyorum. Üzerinde ağırlık yok, sadece dokunuş, sadece sıcaklık ve yorgun kemiklerine sızan gücüm var.

Mavi gözleri benimkilerin ışığıyla parlıyor ve yaralı bacağındaki o derin acıyı aldığımı biliyorum. Onu kokluyorum, burun deliklerim genişliyor, içime öyle güçlü çekiyorum ki bora gibi ses çıkarıyor. Güneş ve gökyüzü gibi kokuyor, yaz ve serin bir dağ baharı gibi.

Elini kaldırıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Çekingen bir şekilde uzanıyor ve elini burnumun üzerine koyuyor. Gökyüzüne sıçramak istiyorum ve

zaferle kükrerdim. Onun yerine gözlerimi kapatıyorum, böylece hissettiğim tek şey o oluyor.

"Bunların hiçbirisi , biliyorsun," diyor. "Bunların hiçbirisi olması gerektiği gibi değil," diye iç geçiriyor. "Sanırım bunu düşünmek faydasız."

Hayır, her şeyi yakıp kül etmek daha iyi olur.

Animus yatakhanesinin üst katından üç öfkeli hırıltının sesi geliyor. Aurelia kafasının içindeki üç sesin nerede olduğunu öğrenmek istemesiyle doğruldu. Başımı kucağından kaldırıyorum, dokunuşunu hemen özlüyorum. Sıkıntıyla homurdanarak geriye kayıyorum ve son saniyede kendimi yukarı fırlatarak duvara çarpıyorum. Kıyafetlerimi bir an düşündükten sonra kenara itiyorum ve bu kez yüzüm akademiye dönük olarak oturuyorum.

Üç yırtıcının akademi arazisinde koşarak bize doğru gelmeleri sadece altmış saniye sürüyor ve ben duvardan vahşice koparılmadan bir saniye önce karın kaslarımı geriyorum.

Ckapt'ca 7T

Aurelia

"Y Onunla yalnız kalamazsın," diye hırılıyor Lyle ve Xander'ı sırt üstü yere yatırıp burnuna yumruk atıyor. Bir tane var mide bulandırıcı bir çıtırtı. "Bu hakkı *kazanmadın*." Lyle aynı noktaya tekrar yumruk atıyor.

Çıplak ve kanlar içinde, Xander hiçbir şey yapmıyor. Duvara dayandım ve "Dur!" diye bağırdım.

Xander beni durdurmak istercesine elini kaldırıyor. "Zamanı geçti Aurelia," diyor genizden gelen bir sesle. "Bırakalım yapsınlar."

Üç arkadaşım ona saldırdı.

Zamanında acımasız dövüşler gördüm. Katılımcıların ölümün eşiğine geldiği korkunç, kanlı maçlar.

Ama bu? Bu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Sadece vahşi ve kanlı değil, sanki üç kuduz canavarın tüm çekingenliklerini bir kenara bırakıp bir et parçasını parçalamalarını izliyorum. Xander'ı sanki ondan nefret ediyorlarmış gibi yumrukluyorlar. Sanki onu cehenneme kadar takip edip ruhunu yok etmek istiyorlarmış gibi. Kalbimi kanatıyor; yıldızları görmeme neden oluyor, ama başka tarafa bakmıyorum.

Lyle, Xander'ın sağ uyluk kemiğini tam ortasından kırdığında bile.

Scythe iki kolunu da yuvalarından çıkardığında bile.

Savage dişlerini Xander'ın karnına geçirip onu bir bez bebek gibi salladığında bile.

Xander'ın yüzü ve vücudu açık bir reçel kavanozuna daha yakın bir şeye benziyor. Gözlerinde kör bir öfke var ve

duracaklar.

Xander artık homurtu ve iniltiyle yanıt vermiyor. O sessiz. Nefesi ıslak ve hırıltılı bir hırıltıdan başka bir şey değil.

"Yeter," diyorum.

Beni duymuyorlar ya da duyamıyorlar. Hiçbir şey söylememişim gibi devam ediyorlar. İçimdeki regina öfkeyle alevleniyor ve çıkarıp bir kartala dönüşüyorum, geri dönmeden önce hemen arkalarına konuyorum.

"Yeter!" diye bağırırken sesimin arkasında güç var.

Üç arkadaşım duraksıyor, Lyle'in sıkılı yumruğu havaya kalkmış ve titriyor, Xander'ın vücuduna hançer gibi bakıyor, hiçbir yeri zarar . Savage ve Scythe nefes nefese ama öfkeyle titriyorlar.

Regina komutasıyla savaşmaya çalışıyorlar. Benim gözetimimde olmaz.

Savage ve Scythe'ı omuzlarımla geçip Xander'ın bedenini kendi bedenimle örtüyorum. Başımı kaldırıp üç arkadaşıma bakıyorum, yüzleri derin bir şiddetle buruşmuş ki altında olmak beni ürpertiyor.

Bu ilkel öfke ifadelerinin muhatabı olmak gerçekten dehşet verici, ama bunun bana değil, beni geçip onlara çok kötü bir şekilde haksızlık eden canavara yönelik olduğunu biliyorum.

"Yeter," diye ısrar ediyorum.

Xander altımda öksürüyor, boğulur gibi bir ses. Ona dönüyorum ve paramparça olmuş burnuna ve boğazına şifa gönderiyorum. Gözleri irkilerek açılıyor ve hâlâ bilincinin yerinde olduğunu fark ediyorum. Bir şeyler söylüyor ama kırık çenesi ve hasar görmüş ses telleri yüzünden ne dediğini anlayamıyorum.

"Merhamet istiyorsun Regina," diyor Scythe, köpekbalığı tam kontrolünde. "Ama bu canavar sana ne zaman merhamet gösterdi ki?"

Şu anda dostlarımla anlayacağı tek bir dil var. Nazik Aurelia burada işe yaramaz. Ayağa kalkıyorum, bacağımı korumak için zıplıyorum. Topallayarak Scythe'a yaklaşıyorum ve gömleğinden bir avuç tutarak yüzünü hırlayan yüzüme doğru çekiyorum. Burun buruna, tıslıyorum. "En çok ihtiyacım olduğu anda bana merhamet etti Scythe Kharkorous ve önemli olan da bu. Ayağa kalk. Yere yat."

Gitmesine izin veriyorum ve o da doğrulup beni inceliyor. "Scythe Boneweaver," diyor köpekbalığı.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Seni sahiplendim Regina, ben Scythe Boneweaver'ım."

Birine bakmak için boynunuzu büktüğünüzde ona ters ters bakmak kolay değil, ama bunu başarıyorum. "Biz evli değiliz."

"Henüz değil."

Sinirlenerek dönüp Lyle'ın yanına gittim ve onu göğsünden ittim. "Yeter, aslan."

İsteksizce de olsa elini indiriyor. "Nasıl isterseniz, Regina." Sırada Savage var, Xander'a derin derin kaşlarını çatıyor ve bana reddediyor. Yüzünü dönmeye zorluyorum ama gözleri benden uzaklaşıyor. Onu hırlayan ağzından öpüyorum. "Dur, aşkım."

"Evet, Regina" diye iç geçirdiğinde tüm vücudu gevşemiş ve omuzları çökmüş gibi görünüyor.

Xander'a dönüp dikkatlice tekrar diz çöküyorum ve her seferinde bir vücut parçasını iyileştirmeye başlıyorum.

* * *

Bitirdiğimde gün doğumu çoktan geçmiş oluyor ama yorgun değilim. Arkadaşlarım yanımdan ayrılmıyor ama ben çalışırken izleyemiyorlar. Son öğrenciler kahvaltı için yemekhaneye akın ettiğinde, Xander'ı bel hizasına kaldırıyorum ve geri dönüyorum. En üst kata çıktığımızı gören başka kimse yok ve Xander'ı yatağına bırakırken arkadaşlarım bile dışarıda kalıyor. Henry, Eugene'e sarılarak uyuduğu yerden uyanıyor ve ben lavaboya gidip bir kase su ve el bezi getirirken cıvıdayarak selam veriyor. İkisine de kendi kaplarını getirip duşun zeminine koyuyorum ve Henry mutlu bir şekilde içine girip gagasından su fışkırtıyor.

El bezini suya daldırıp yüzündeki kabuklu kanı temizlemeye başladığımda Xander'ın gözleri kapalı. Kaşları çatılmıştı ama o çizgileri düzelttim ve neyse ki yüzünün kibirli de olsa normal yakışıklı haline geri döndüğünü gördüm.

Vücudunda aşağı doğru ilerlerken gözleri kapalı kalıyor ve kıpkırmızı suyu iki kez değiştirdiğimde de kıpırdamıyor. Karnının alt kısmına gelene kadar tereddüt ediyorum. Neyse ki kanla kaplı olmayan tek yeri penisi ve onda da herhangi bir hasar yok. Ama tabanına taktığı altın horoz halkasına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Xander, "Savage'ın onu birkaç kez koparmayı düşündüğüne eminim," diye düşünüyor. Dönüp beni yarı sertleşmiş sikine bakarken izlediğini görüyorum. "Bunu daha önce yaptığını görmüştüm."

Yanaklarım kızarıyor. "Neyse ki kızarmadı. Ne yazık ki sen bir denizyıldızına dönüşüp tekrar büyüyemiyorsun."

Xander bunun üzerine sustu, sadece bana baktı.

Bakışlarını okuyamıyorum, bu yüzden ondan kaçınmaya ve bacaklarını yıkamaya karar veriyorum. "Sanırım bunu benden daha iyi yaptın," diyorum sessizce.

"Ben... çok titizdim."

Yer değiştiriyor ve siki uzuyor. "Ne yazdığını gördün mü?" "Ne yazıyor?"

"Penis yüzüğüm."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne yazıyor?" "Bir at," diyor nazikçe.

Boğazımdaki yumruyu yutarak yatağa doğru ilerliyorum ve Xander'ın sikinin dibine, koyu renkli mürekkep buklelerinin tenine yakın kırpıldığı yere bakıyorum.

Boynundaki köle tasmağını çıkarmasını söylediğimde beni dinlemiş olabilir ama tasmayı sadece kimsenin göremeyeceği bir yere taktı. Tasma şimdi aletin dibinde duruyor, aynı kelimeler, AURELIA BONEWEAVER'IN MALI, altın yüzeyi boyunca kazınmış, sadece minyatür olarak.

Nefes almakta zorlanıyorum.

Xander, "Sen sana dokunmayacağım Aurelia," dedi. "Ama onun senin olduğunu bilmeni istiyorum. Ona sahip çıkmanı istiyorum."

Sadece ona bakabiliyorum, vücudum her geçen saniye ısınıyor. Sesi, teklifi, yeni bir şeyler uyandırıyor.

Xander sesini alçaltır. "Üzerimde sahip olduğun güç, arzuladığım bir şey." Dudaklarını yalıyor. "Yanımda seni ."

Vücudunun gergin genişliği, erkeksi mükemmelliği, neredeyse ejderhanın ininde bana yiyecek sunduğu gibi bana sunuldu. Nefesimi içime çektim. "Hâlâ acı çekiyor musun?"

Tek bir yumuşak hareketle Xander doğruluyor ve bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor. Ona yer açmak için geriye doğru adım atıyorum, ama başını sallıyor ve bana doğru uzanıyor - eli düşmeden önce. "Dokun bana Aurelia." Sesi bitkin, sabrının sonuna gelmiş bir canavar gibi. Yine de ... benim için. "Lütfen."

Ve gerçekten istediğim için, sesindeki o dürtü içimde uzun zamandır kayıp olan bir içgüdüğü tetiklediği için, bir elimi kaldırıyorum ve bacaklarının arasından geçerek parmaklarımın çenesinin koyu renkli kirli sakalını taramasına izin veriyorum. Parmak uçlarımda nefis bir sertlik hissediyorum ve iri göğsü kesik kesik nefes alarak genişliyor.

Xander gözlerini kapatıyor. Yüzüne doğru eğilip ona bu kadar yakın olmanın verdiği hissi deniyorum.

"Bana bir öpücük verebilirsin," diye mırıldanıyorum. Gözlerini açıyor ama ben uyarıyorum: "Sadece bir tane, o kadar."

Elleri dizlerinin üzerinde kenetlenir. "Sadece bir tane."

Tenindeki sabun kokusunu . Xander aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Bana sadece bir tane mi vereceksin?" diye mırıldanıyor bana karşı.

"Evet," diye fısıldıyorum ağzına doğru.

Burnundan çıkan buhar, dumanlı bir bulut gibi etrafımda dalgalanıyor. "Bir canavarı nasıl test edeceğini gerçekten biliyorsun," diye homurdandıktan sonra ağzını benimkine dayayıp dudaklarımı açmaya zorluyor ve beni tamamen yutuyor. İrkilmiş bir ses çıkarıyorum ama geri , yüzünü kavırıyor ve enerjisini kendi enerjimle karşılıyorum.

Sol dizimi kaldırıp kalçasının etrafına ve yatağa yerleştiriyorum, ona sarılmak niyetindeyim, ama sağ dizimi kaldırdığımda sert ve ağrıyor. Geri çekilip ona uzanıyorum - ta ki Xander'ın titreyen sıkılı yumruğunun hâlâ dizinin üzerinde olduğunu görene kadar.

Ben söyleyene kadar bana gerçekten dokunmuyor. Aklımın bir köşesinde ne yaptığını anlıyorum. Bana tam güç veriyor. Bana bir ejderhaya hükmetmenin nasıl bir şey olduğunu gösteriyor.

Doğruluyorum ve bakışlarını karşılıyorum. "Bacağımı kaldırmama yardım et, Xander."

Gözleri zevkle parlıyor ve dizime uzanıp beni nazikçe konumlandırıyor. Ona doğru bastırıldığında, iç çamaşırını giymediğimi hatırladığını görüyorum. Eli kalçamın etrafında kenetleniyor.

"Burama dokun." Parmağımla boynumu okşayıp göğüslerimin arasından aşağı iniyorum.

Xander parmak uçlarıyla boynumu okşarken nefes almayı bırakmış gibi görünüyor, yumuşak dokunuşu aşağı doğru iniyor ve ardında ürpertiler bırakıyor.

"," diye emrediyorum.

Telekinezi gücüyle beni biraz kaldırıyor, bacaklarını yatağa doğru sallıyor ve uzanıyor. Kendini ayarlarken sert karın kaslarının gerilmesini, bağlanmamış saçlarının siyah bir hale gibi etrafına yayılmasını izliyorum.

"Beni burada tutabilirsin." Kalçalarımı işaret ederek iç biraz kaldırıyorum.

Beni kadar hızlı kavırıyor ki bir an kendimi sabitlemek zorunda kalıyorum, elleri kalçalarımın çıplak tenine değiyor.

Ama sonra tereddüt ediyorum.

"Senin içinde olmak istiyorum Aurelia," diye fısıldıyor. "Uzun zamandır buna ihtiyacım var ve sana sahip olmalarını izlemek beni öldürüyor... Bütün hafta sertleşmiş sikimi sakladım."

Ve ben bunu bilerek daha da kötüleştiriyorum.

Öne doğru eğilip kıcımlı kaldırıyorum ve arkama uzanarak sikinin tabanını kavırıyorum. Elim metale çarpıyor ve bana yüzüğü hatırlatıyor. Her zaman daha fazla öne eğilmem gerekiyor, ama ıslak başı sırlıklam girişime çarptığında, Xander vahşi bir ses çıkarıyor. Tüm vücudu geriliyor ama hareket etmiyor.

Ona bakarken başını girişime sürtüyorum. "Bunu yapmamdan hoşlanıyor musun?"

"Evet. Tanrıça, evet," diye Xander.

"Daha fazlasını istiyor musun?" Büyülenmiş bir şekilde, tabanını sıkarak soruyorum.

"Lütfen. Evet." Elleri kalçalarımı sıkıyor, beni destekliyor ama bana mücadele ettiğini söylüyor.

Kafasını kendime doğru itiyorum.

"Kahretsin, benim için ısladın mı?" diye pantolonunu indiriyor.

"Sırlıklamsın."

"Hayır," diyorum yavaşça, onu biraz daha yaklaştırarak.

"Ah tanrılar, bana yalan söyleme Aurelia. Şimdi olmaz." Sesi çatlıyor ve ben ona merhamet ediyorum, sikişinin üzerine oturuyorum, içime girmesini kolaylaştırıyorum ve kendimi onun genişliğine alıştırmaya zor nefes alıyorum.

Sonunda ejderhalar hakkındaki o kocakarı masalının doğru olduğunu söyleyebilirim.

Xander'ın başı geriye doğru eğiliyor ve bir çığlık atıyor, girmesine izin verdiğimde tüm vücudu titriyor.

"Gelme," diye uyarıyorum. "Ben söyleyene kadar"

Zor nefes alıyor ve ben onun zevkle savaştığını izlemekten zevk alıyorum, sonunda bana bakıyor. Yavaşça kombinezonumun eteğine uzanıyorum, yukarı ve başımın üzerine çekerken gözlerinin genişlemesini izliyorum.

"Beni öldüreceksin," diye nefes alıyor, başparmaklarıyla kalçalarımda daireler çiziyor. "Bugün öleceğim Aurelia."

Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, yukarı doğru ilerliyorum, titremesini izliyorum, sonra eğilip kendimi göğsüne bastırırken titriyorum. Boynunu yalıyorum. "Çok dramatik," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

"Aurelia," diye inliyor. "Lütfen."

"Lütfen, ne?" Ağzının üzerinden fısıldıyorum. Kızıncıyı kaldırıyorum, onu benden çıkarma hissiyle neredeyse inliyorum. "Ya sana bu kadar olduğunu söyleseydim?" Onu daha da çözüyorum, kafası artık içimdeki tek parçası. Onu biraz kızdırıyorum, sadece ondan bir inilti çıkaracak kadar beceriyorum.

"Yapma," diye homurdanıyor, gözleri şimdiye kadar gördüğüm en derin altın renginde parlıyor. "Lütfen onu çıkarma."

Kendime güvenim artıyor. "Ne kadar terbiyeli."

Boğazı gümbürdüyor. "Bir öpücük daha istiyorum. Lütfen."

Aletini yavaşça tekrar içime sokuyorum, çünkü sert bir sikiş için fazla büyük. "Sadece bir tane demiştin, hatırladın mı?"

"Beni öldüreceksin," diye inliyor. "Çoktan ölmüş olabilirim. Beni iyileştirdiğini sanmıyorum, sanırım beni sen gönderdin."

Onu susturmak için alt dudağını emiyorum ve o da hemen karşılık veriyor, dili ağzımın içine kayıyor, tatmak, keşfetmek istiyor. Geri çekilerek, "Ellerini sırtımda gezdir." diyorum. O da öyle yapıyor ve klitorisimi ona sürttüğümde beni hissetmesine izin veriyorum, sonra yavaşça onun devasa kolanını beceriyorum.

Ağrıyan bacağım ve onun cüssesi düşünöldüğönde zor bir iş. Sonunda doğruluyorum, avuçlarımı göğsüne koyup üzerine çıkıyorum. Ona bakarken kalçalarım yanıyor. Çenesi bir sıkılıp bir açılıyor, elleri kalçalarımı destekliyor.

"Sik beni" diyorum.

"Gel buraya," diye inleyerek beni üstüne çekti. Bizi bir açıyla döndürüyor, böylece tam olarak yan yatmıyor ve ben ona sarılıyorum, sağ bacağım kalçasından destek alıyor.

O sırada biri düştü. düştü ve ben onu . O şeyden nefret ediyormuş gibi bakıyordu.

"Diğerini de çıkar," dedim.

Derin bir nefes alıyor ve öyle yapıyor. İçimdeyken bir anlık sessizlik oluyor ve kulaklarında ikimizin de nefes nefese kalışının sesi dışında hiçbir müzik duyulmuyor.

Sonra Xander kollarını bana doluyor, burnunu boynuma gömüyor ve sanki bunu son kez yapacakmış gibi içime giriyor.

Kollarımı ona dolayarak ve saçlarını boynundan uzaklaştıırarak haykırıyorum. Çiftleşme izinin olduğu tarafı.

Xander kendini tamamen içime sokarken inliyor ve tüm vücudu titreyerek orada duruyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum. Yüzünü omzumun kıvrımından çekip bana bakıyor, altın rengi gözbebeklerinde bir şey parlıyor. Pişmanlık, utanç, suçluluk... ve başka bir şey daha.

Düşüncelerini duyamasam da ne düşündüğünü biliyorum. Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve parmağımı boynunun kenarına sürterek bir zamanlar paylaştığımız izi çiziyorum. "Gördün mü? Tekrar çizdim."

Tekrar üzerime düşüyor, bu sefer dudaklarını boynuma bastırıyor, bir kez olsun beni becerirken kelimeleri bulamıyor, yavaşça, uzun, durgun vuruşlarla, klitorisim her itişte ona sürtünüyor, dudakları hassas boynumun üzerinde çırpınıyor. Vücudumu öylesine tamamen dolduruyor ki, vücudumun onun büyüklüğüne uyum sağlaması ve onu öylesine tamamen içime almam karşısında şaşkınlıktan nefesim kesiliyor ve her itişin tatmin edici bir ses çıkarması uzun sürmüyor.

"İçine boşalmak istiyorum Aurelia," diye inliyor tenime karşı. "Rahmini o kadar çok dölümle doldurmak istiyorum ki günlerce onunla dolu olacaksın, böylece başka kimseye yer kalmayacak. I

inimde tutmak, beslemek, iyileştirmek ve günlerce becermek istiyorum. Yeterli zaman değildi Aurelia." Derin ve durgun itişine devam ederken sesi gırtlaktan gelen ejderha formuna dönüşüyor. "Her zaman dllerimle ıslanmanı istiyorum. Günün her saniyesinde *amından* döller aksın istiyorum ve sana getirdiğim mücevherlerle kaplıyken, kendi yaptığım altından bir yatakta teninin her parçasını tatmak istiyorum. Bunu sonsuza kadar ve ondan sonra ne olursa olsun istiyorum."

Xander'ın gözlerinin renginde çok renkli parıltılara dönüşürken bedenim kasılıyor. Kendimin fraktallarından başka bir şey değilim, bedenlerimizin üzerinde szlyorum; zevk ve baskı beni onun etrafında çığlık attırıyor.

Xander içime derinlemesine giriyor ve tam istediği gibi rahim ağzıma geliyor, beni sıkıca tutuyor ve kekeleyerek, kısa hamlelerle kendini boşaltıyor.

Ejderha geri çekiliyor. Bakışlarımı incelerken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sonsuza kadar böyle kalmalıyız," diye nefes alıyor.

Tam o sırada Savage, Lyle ve Scythe odamıza daldıklarında bizi buluyorlar.

Aurelia

"N o!" Savage dramatik bir şekilde yüzünü tutuyor, gözleri vahşi. "Bu adil değil, Regina! Onu öldürmeye çalışıyorduk!"

Hâlâ sert olan siki beni terk ederken iç çekerek kendimi Xander'dan kurtarıyorum. Dikkatlice onun üzerinden sürünerek halının üzerine çıkıyorum. Arkadaşlarım nefeslerini tutmuş, kendilerini zor zapt ederek önümde duruyorlar. Ellerimi kalçalarımın altına koyarak çenemi havaya kaldırıyorum.

"Bu *benim* seçimimdi. konuda büyük duygular beslediğini biliyorum, sanırım ben de öyle. Ama artık olan oldu. Yani..." Derin bir nefes alıyorum, Scythe'ın gözleriyle buluştuğumda bakışlarım yumuşuyor. İfadesini okuyamıyorum. "Seni incitmek istemedim."

Scythe bana doğru uzanıp beni kollarına çekmeden önce yavaş ve ölçülü bir nefes veriyor. "Bana zarar vermedin," diye fısıldıyor saçlarıma. "Sadece *onun seni* incitmesini istemiyorum."

Kulağımın tepesini öptüğünde boğazım düğümleniyor ve Lyle'in okşayışını, ardından Savage'ın elinin benimkini çektiğini hissediyorum. "Onu tekrar öldürmeye çalışmadan önce buradan götür Regina," diyor kurdum.

Beni götürmesine izin veriyorum ve tüm bu süre boyunca sessiz kalan Xander'a geriye doğru bir bakış atıyorum. Yatağa uzanmış, dirseklerine yaslanmış, altın rengi gözleri her hareketimi takip ediyor. Onu gördüğümde kalbimde hassas bir şey büyüyor. Yeni ve tuhaf ama... hoşuma gidiyor.

Lyle kravatını çözerek bizi banyoya kadar takip ediyor. "Minnie bu gece yatıya kalmak istiyor," diyor mutsuz bir şekilde. "*Herkesin* orada olmasını istiyor."

Dikkatini dağıtmaya çalıştığını hissediyorum. Bununla çalışabilirim. "Animas gecesi değil mi?" Savage duşu açarken soruyorum.

"Hayır, özellikle Xander'la konuşmak istediğini hissediyorum. Titus ve yandaşları onu taciz ediyordu."

Kalbim arkadaşım için çarpıyor, damarlarımda öfkeli bir sıcaklık yükseliyor. "O piç şimdi neyin peşinde?"

Savage beni duşa çekiyor, vücudumu sabunlarken kendi kendine homurdanıyor.

"Ona başka kadınlarla birlikte olduğu müstehcen videolar gönderiyor."

Savage'ın benimle izin verirken damarlarımda ateşten başka bir şey yok. "Onu durduramaz mıyız? Onu her platformda engellemedik mi?"

Savage, "Her seferinde farklı numaralar ve hesaplar kullanıyorlar," diyor. "Sanırım Clawson işletmelerini yok ettikten sonra durumu daha da kötüleştirdik."

"Her iki durumda da arkadaşlarını yanında istiyor," diye başımı sallıyorum. "Eşyalarını topla o zaman. Sanırım bu senin ilk pijama partin olacak, Lyle."

Aslanımın dudakları seğiriyor. "Ben bigudilerimi getireyim."

* * *

Devi'nin paket odasına vardığımızda Marduk'u pencerelere pembe kalpli balonlar asarken buluyoruz. Hazırladığı içki arabasında Scythe ve Lyle'a viski ikram etmeden önce bizi hüzünlü bir selamla karşılıyor. Yeti, kışında arkadaşlarının isimlerinin gökkuşağı harfleriyle yazılı olduğu yeni, pembe, ışıltılı bir tulum giyen Minnie'nin arkasından bir yığın masa oyunu çıkarıyor.

Minnie'nin paket yatağı yeni pembe çarşafarla ortada dururken, yerdeki şilteler kimin nerede uyuyacağını açıkça ortaya koyuyor.

"Bu bizim aşk yatağımız," diyor Minnie yatağını göstererek. "Ama bu gece sadece animalar için."

Stacey, Eugene'in kuyruğuna takılıp turuncu ve sarı nimpinleri selamlamak için cıvıldayarak odaya girdiğinde homurdanıyor. Hemen kolumu Stacey'nin koluna doluyorum, yüzümü kasıtlı olarak başka yöne çeviriyorum

Savage'dan sahte bir kovulma. Hırlayarak Eugene'i kaçıtır ve hemen Yeti'nin masa oyunlarını incelemeye gider.

Hemen ardından Sabrina ve çita ikizleri gelir, kolları mutfaktan aşındıkları yiyeceklerle doludur; bunların arasında süper büyük boy bir karamelli patlamış mısır torbası ve sıcak, sulu hamburgerlerle dolu metal bir tepsi vardır.

Akşam yemeğimizi yerken, saç ve nimpinler gibi zararsız şeyler hakkında sohbet ederek harika vakit geçiriyoruz. Gözlerim, yarısı yenmiş hamburgeriyle tek başına oturan ve gözlerini benden uzak tutmaya çalışan Xander'a takılıp dursa da, bu tam da ihtiyacımız olan şeydi.

"Xander gibi kokuyorsun," diyor Minnie sessizce, ağzını bir peçeteye nazikçe silerek. Bugünlerde onun adını kullanan tek kişi o.

Başımı sallıyorum. Odada erkek seslerinden yeterince uğultu var, umarım Xander bizi duymaz. "Daha önce bir anımız vardı."

"Bir *andan* daha fazlası gibi görünüyor," diye Sabrina.

Henry'nin arkasına saklanmaya çalışırken yanaklarıma sıcaklık doluyor. "Yüzüme bakma."

Minnie bir kahkaha atıyor. "Ben yargılayacak biri değilim Lia, bunu biliyorsun." Tuhaf bir şekilde sakınan ejderhaya bakarak ürpertici bir iç geçiriyor. "Eğer izin verirsiniz, Xander'la konuşmak istiyorum."

"Elbette." Dinlememek için zor tuttuğunu söyleyebileceğim ejderhaya bakmak için dönüyorum. "geldiğinde yardım etmek istiyorum."

Hepimizin ona baktığını fark ettiğinde, Xander sonunda bizi selamlıyor. Ona işaret ediyorum ve o da parmaklarının arasından sarkan viski usulca ayağa kalkıyor. Yanımıza doğru yürürken nefesimi kesmesine engel olamıyorum. Bu şekilde yürümek istemediğini biliyorum ama ne kadar alçakgönüllü hissederse hissetsin, o kibirli ejderha sapından asla kurtulamaz.

"Oturabilirsiniz," diyorum asil bir tavırla, yatağın ucunu okşayarak. "Minnie'nin sana sormak istediği bazı sorular var."

Dışarıda yağmur yağmaya başladı. En üst kattaki yatakhane odamızda, sanki kurşun yağıyormuş gibi bir ses duyuluyor.

"Bunu senden duymam gerek," diye başlıyor Minnie. Sesi cesur ama gözleri hüznle parlıyor. Birden Lorian'ı hatırlıyorum,

Koleksiyoncu'nun zindanında yan yatıyordu. Kalbim sıkışıyor. "Lia ile bağını kopardığında ne hissettin?"

Bir irkilmeyi bastırıyorum. Ona hiç sormadım. Hiç bilmek istemedim. Ama bu önemli, Minnie bunu benden önce fark etti.

Xander da odadaki diğer erkekler gibi hareketsiz duruyor. Minnie elimi tutuyor ve ben de yanına sokuluyorum, Stacey de diğer elini tutarak ona yaklaşıyor. Xander konuştuğunda, sanki bizi gerçeklerden kurtarmaya çalışıyormuş gibi nazikçe konuşuyor. "Sanki yitip gidiyormuş gibi hissettim. Sonuna gelmiş bir şarkı gibi ve geriye kalan tek şey sessizlik."

Minnie'nin yüzü buruşuyor ve hıçkırıklara boğuluyor; yürek burkan ve korkunç bir hıçkırık. Elini bırakıyorum ve o da ağzını kapatıyor. Kendi duygu selimi gizlemek için kollarımı ona doladım.

"Ve," diye devam ediyor Xander, "her gün kendimi daha da hissediyordum. Sanki... bir an için dikkatimi kaybetsem, bir hiç olacaktım. Bir gölge gibi. bir canavar. Neredeyse insan."

Minnie'nin saçlarına göz kırpyorum. Bunu biliyor muydum? Her şeyiyle eski hayatına öfkesinde, hiddetinde görmüş müydüm?

"Seni Titus'tan farklı kılan ne?" Minnie kısık bir sesle soruyor. "Neden Lia'yı tekrar istiyorsun?" Sorusunda kıskançlık yok, hatta haset bile yok. Sadece üzüntü, keder kadar saf.

Xander, "Ben aşık oldum, Minnie," dedi. "Aurelia'ya aşık oldum, farklı olan bu."

Minnie ve ben aynı anda keskin bir nefes alıyoruz. Kalbim çarpıyor, parçalanmış parçalar şişede sallanan cam gibi çınlıyor.

"Titus sevme yeteneğine sahip değil, Minnie. İçinde çok fazla nefret var," diyor Xander ciddi bir sesle.

"Ama neden?" Minnie boğulur. "Bana sahip olabilecekken neden böyle davranmak zorunda?"

Xander yağmurun dünyayı griye çevirdiği pencereden dışarı bakar. "Seçimler. O yolu seçti. İsteyerek, bilerek. Tıpkı senin insanları sevmeyi seçtiğin gibi, o da onlardan nefret etmeyi seçti." Gözleri o altın rengiyle parlıyor, ışıltısı büyüleyici. "Eş ya da değil, regina ya da değil, bizi biz yapan seçimlerimizdir. Onun hakkında kafanda oluşturduğun bir fikir değil. Onu senin için ölü say, Min. Kalbin, onun güzelliğini göremeyen biri tarafından kirletilemeyecek kadar değerli."

Xander'ın en iyi arkadaşına söylediği nazik sözleri duyduğumda görüşüm bulanıklaşıyor. Onun nadiren gördüğümüz, dünyaya nadiren gösterdiği bu yönünü, Xander'ın iyiliğinden oluşan kendi gizli hazinemde bir mücevher gibi saklayacağım.

Bundan sonra sessiz kaldık; bazılarımız şokta, bazılarımız kederde. Yağmur artık çatıyı dövüyor, mermi gibi değil de daha çok hüznün saldırısı gibi. Sonunda hafifleyip ardında bir sessizlik bıraktığında Xander'a bakıyorum, o da sessizce bana bakıyor.

"Raquel'in arkadaşları olsaydı," diye fısıldıyor Stacey sessizliğin içinde. "Onları kurtarmaya gidebilirlerdi."

Suçluluk duygusu beni tam göğüs kafesimden vururken gözlerimi siliyorum. "Bir yolu var mı?" Xander'a soruyorum. "Raquel için hiçbir şey yapmasan olmaz mı?" Xander'ın gözleri titriyor ve bunu istediğini söyleyebiliyorum. Kurt hayvanımız için suçluluk hissediyor. "Lütfen, Xander?"

Bunun üzerine nefesini içine çekti. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

"Geçen seferki gibi ona telepatik olarak mı ulaşacaksın?" Sabrina sessizce sordu.

"Evet." Xander yataktan kalktı ve yere oturdu.

"O halde ben de gelmek istiyorum," diyorum sağlam ayağımı halının üzerine koyarak. "Raquel'i tekrar görmem gerekiyor."

"Hayır, Lia!" Minnie ağlıyor, bana doğru hamle yapıyor. "Sana da bir şey olması riskini göze alamam!"

Kolumu kavrayan küçük eli okşuyorum. "Bunu yapmam gerek, Min. Raquel'i orada bıraktım. Bunu düşünmeye bile dayanamıyorum."

"Aurelia Raquel'den daha güçlü, Minnie," diyor Xander, topallayarak ona doğru gidişimi izlerken. "Unutma ki onu yakalamanın tek yolu kendi isteğiyle gitmesiydi."

Oda bir an için sessizleşir. Şükürler olsun ki sonunda bunu hatırladı. Stacey kollarını ovuşturarak titriyor. "Dikkatli ol."

"Ben de orada olacağım," diyor Savage, bana doğru ilerliyor ve yanıma yaslanıyor.

Başımı sallıyorum ve Xander'ın karşısındaki koltuklara oturuyoruz. Bağdaş kurarak oturmak dizimi ağrıttıyor ama biraz dışarı itiyorum ve Savage rahatlatıcı bir elini uyluğuma koyuyor.

Xander gözlerini kapatarak, "Raquel'i bizimle birlikte geri getirme şansımız var," diyor. O ışığı ne kadar özlediğimi fark ettim.

böyle söner. "Ama bu benim gerçekten içeri girip Lunaris kurtlarını kenara itmeme bağlı."

"Hala sana itaat edebilirler mi?" Ben soruyorum.

Xander burnundan nefes verir. "Bu onlara bağlı. Savage bu durumda geride kalsa iyi olur. Senin varlığın onları kızdırabilir."

Savage homurdanıyor. "Regina'm nereye giderse ben de oraya giderim. Eğer ben çevrede kalıyorsam, o da öyle."

"Bu kararı ben veririm," diyorum onaylamayan bir sesle. "Şimdi gidelim."

Gözlerimi kapatıyorum ve hemen Xander'ın kavernöz gücünün bana doğru genişlediğini hissediyorum. Dumanlı bir koku burnuma doluyor ve zihnim gökyüzüne doğru havalanıyor. Xander bizi gecenin içine, uzaklara kadar yayılan çorak, bölgesel araziye doğru fırlatıyor. Gökyüzü hâlâ kapalı ama akademinin üzerindeki şiddetli yağmur durmuş. Yolculuğun hızı beni sersemletiyor, hamburgerim fırlamakla tehdit ediyor, ama tam midemi tuttuğumda, Xander yavaşlıyor ve Drakos Estate'in gücü açılıyor, eskisinden daha büyük ve daha güçlü.

Ejderha kralı kalkanlarını güçlendiriyor.

Ancak Xander sınırdan dolanıp sınırı test ederken bundan bahsetmiyorum. Savage yanımda duruyor ve uzakta Scythe'ın psişik varlığının beni izlediğini hissediyorum.

"Seni içeri alacak mı?" Sabırsızlanarak odaya doğru fısıldıyorum. Minnie ve Sabrina birbirlerine fısıldıyor ve Lyle rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Zihnim önümdeki ejderhaya odaklanmış durumda; ejderhanın kendi gücü de artık gergin hissettiriyor.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Xander kalkanın içinden geçti ve tereddüt etmeden ben de onu takip ettim.

"Kal, kurt," diye emrediyorum.

Savage itiraz edencesine homurdanıyor, ama ben bir elimi hâlâ kalçamın üzerinde duran elinin üzerine koyuyorum.

Beynimde sadece hafif bir yanma ile Drakos Malikanesi'nin korumalarını aşarken Xander benim için yavaşlıyor.

Aylarca tutsak kaldığım bu yerde huzursuzluk hissediyorum. Vahşi güç, denizde dengesi bozulmuş bir tekne gibi düzensiz hareket ediyor. Xander da bunu hissediyor ve yüksek alarm durumuna geçiyoruz.

"Bir şeyler gitmiyor," diyorum odadakilere.

Xander zihinsel bir parmağını bana takarken hiçbir şey söylemiyor, böylece kalenin içine düşerken yakın kalıyoruz.

Ancak kendimizi kalenin amaçlanandan farklı bir yerinde buluyoruz ve gördüklerimiz ikimizi de şok dalgalarına sürüklüyor.

Leydi Drakos dört direkli yatağının terden sıırılsıklam olmuş çarşaflarında yatıyor, dört uzvu da obsidyenle zincirlenmiş, gözleri vahşi ve ağzı hırıltılı bir şekilde bağlarını zorluyor.

Flores Drakos ve Francesca, kollarını kavuşturmuş, Xander'ın annesine içten bir gözlemlle bakıyorlar. Ragnar Firewing ve Fabian arkalarında durmaktadır. Selena köşede telaşla bir bezi sıkıyor ve aceleyle yatağın yanına gidip annesinin alnını siliyor. Selena eğilir ve kulağına bir şeyler fısıldar. Leydi Drakos bir an için arkasına yaslanıp iç çekiyor ve gözlerini kapatıyor.

"Ne kadar ?" Francesca açık açık soruyor.

"Eğer iksir artık işe yaramıyorsa," diyor Flores, "o zaman hiçbir şey ona yardım edemez. Buna kendim son vereceğim."

Leydi Drakos'un gözleri aniden açılıyor ve doğrudan bize bakıyor. "Xander?" diye bağıyor. "Xander!"

Gözlemci ejderhaların başları bize doğru dönüyor.

Xander'ı zihinsel bir yumrukla yakaladım ve bizi oradan dışarı fırlattım. "Dışarı!" diye bağırdım. "Xander, koş!"

Onu şatodan ve malikaneden tamamen dışarı çekmeme izin vermesine rağmen, Xander homurdanıyor. "Ben *kaçmam* Aurelia."

Scythe ve Savage beni güçleriyle sarıp sarmaladı ve karaya geri uçurdu. "Ne oldu?" Savage soruyor. "Ne gördün?"

Xander hemen, "Annem," diye cevap veriyor. "Akli başında, Vahşi genlerini uzak tutan iksir artık işe yaramıyor ve onu yatağına bağladılar. Babam muhtemelen onu idam edecek."

"Ne?" Minnie sorar. "Bunu yapamaz!"

"Yapabilir," diye cevap veriyor Marduk karanlık bir şekilde. "Bu konsey tarafından kararlaştırıldı. Evliliklerinin bir şartıydı."

Zihnim bedenime yeniden girerken gözlerimi kırpıştırarak açıyorum.

Xander Marduk'a, "Ailem hakkında bu kadar çok şey bildiğini fark etmemiştim," diyor. Çoktan ayağa kalkmış, odada volta atıyor.

Marduk soğukkanlılıkla, "Konsey biliyorsa, ben de biliyorum," diye yanıtlıyor. "Ne yapacaksın?"

Savage ayağa kalkmama yardım ederken Xander ellerini saçlarında gezdiriyor. Alnımdaki panik terini siliyorum. "Bu benim hatam," diyorum. "Ben... onun tüm ilaç stoğunu kurcaladım. Onu hasta ettiğini sanıyordum."

Xander volta atmayı bırakıp bana bakıyor. Leydi Drakos'un benden her zaman ilacını hazırlamamı istediğini hatırlarken altın rengi gözlerinin kaydığını görebiliyorum. Her zaman benden özellikle istemişti ve ben bunu hiç sorgulamamıştım. Sonunda, Drakos'un mutfağında birlikte yemek pişirdiğimiz o gün, bana tüm malzemeyi gösterdiğinde ve gücüm dışı doğru alevlendiğinde beni durdurmadığında.

Sanki tam da istediği buymuş gibi.

Leydi Drakos sayıklıyor ve uyuşturulmuş ama içinde bir yerlerde benim neler yapabileceğimi biliyordu. Zihninin katlanmak zorunda kaldığı çöküşten onu kurtaracak kişi ben olabilirdim.

Ama ne ?

Xander sonunda başını sallar, gözleri donuklaşmıştır. "Onu hasta ediyordu. İksir böyle çalışıyor. Ama artık bunun bir önemi yok Aurelia. Uzun zamandır bekliyordum. I..." Bana bakıyor, gözleri tasmalanmış duygularla parlıyor, bana ağzından çıkmayanı söylüyor.

Ben de ona ihtiyacı olanı verdim. "Gitmelisin," dedim. "Şimdi git. Ve çabuk olun."

Bana doğru tek bir adım atıyor, sonra daha iyi düşünmüş gibi görünüyor ve topuğunun üzerinde dönerken dişlerini gıcırdatıyor.

Hepimiz Xander'ın gidişini ölü gibi bir hisle izliyoruz. Sonra onun ağırlığının altında yatahanenin tepesinin titrediğini duyuyoruz. Ve sonra sessizlik, o güçlü varlık şimdi gökyüzüne, geldiği yere geri fırlatıldı.

Şimdi kendimi yoksun hissediyorum. Kalbimin içinde bir kıpırtı, bir dırdır hissediyorum. Savage kaşlarını çatmış tavana bakıyor; Scythe nefes almayı bıraktı.

Sonra Marduk, yeraltı dünyasında süttten kesilmiş bir canavardan gelen o tuhaf bilgelikle, "Hepiniz bunun onun için bir tuzak olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" der.

Xander

What Could Have Been - Sting ft Ray Chen

T vardığımda şato , sadece titrete mumlar giriş holünü aydınlatıyordu, sanki malikâne zaten yas tutuyormuş gibi.

Bu düşünce atardamarlarımda bir ateş yakıyor ve merdivenlerden çıkıp koridorlarda ilerlerken yüzümü bir hırıltıya dönüştürüyor.

Hizmetçilerden biri çığlık atıyor ve geldiğimi görünce elindeki çarşaf bohçasını düşürüyor. Çarşaf yığınının üzerinden geçip annemin odasına doğru ilerliyorum.

Devam eden kızgınlığıma rağmen, Francesca beni karşılamak için odadan dışarı fırlıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye homurdanıyor. "Çekil yolumdan," diye hırslıyorum.

duruyor, kollarını kavuşturuyor, ağzını çirkin bir şekilde çarpıtıyor.

"Burası artık senin evin değil."

Eğildim ve yüzüne baktım. "Asla öyle olmadı. Ve sen de asla benim karım olmadın."

Onun yüzü, o Ben olsam bir kez düşündüm oldu

Güzel, Şimdi gücü bıçak gibi parlarken korkunç bir hal alır.

"Eğer beni annemden uzak tutarsan, seni öldürürüm."

"Her şey yolunda Francesca." Babamın ses tonu bu gece karanlık bir ağırlık taşıyor ve ejderhamın kıllarını diken diken ediyor. "Bırak girsin."

Kenara çekilirken ona sertçe bakıyorum, başı hala bir şekilde kibirli bir tavırla eğik.

Hepsi annemin odasında duruyor, üç erkek ejderha: babam, Fabian ve Ragnar. Annemin özel alanında bulunmalarından, geceliği bacaklarına kadar inerken onu bir gösteri gibi izlemelerinden nefret ediyorum.

Annem pantolonunu indiriyor, usulca hırlarken terden sırılsıklam oluyor. Ben görüldüğümde başını bana doğru çeviriyor ve dişlerini göstererek kaşlarını çatıyor. Acaba beni görebiliyor mu?

"Bu uygunsuz bir davranış," diyorum erkeklere açıkça. "Annemin odasından çıkın."

Francesa babamın yanına gitmek için etrafımdan dolanırken Ragnar'ın yüzünde bir sırtıma beliriyor. Selena ortalıkta görünmüyor, muhtemelen gecenin bu saatinde çocuklarla ilgilenmek için dışarı atılmış.

Fabian Amca, sıkıntılı görünüyormuş gibi yapma nezaketini gösteren tek kişi. "Bize ihanet etmek için yaptığın onca şeyden sonra buraya gelmeye cüret ediyorsun Xander."

"Çocukken bana ihanet ettiniz, bu yüzden ne beklediğinizi bilmiyorum."

Fabian, "Baban sana ikinci bir şans verdi," diyor.

"İkinci bir şans," diye düşünerek anneme yaklaşıyorum. Tepedeki ışıklardan gelen sarı parıltı cildini solgun gösteriyor. Onun gücünü, özgür olma ihtiyacını ve öfkesini hissediyorum. Kulaklıklarımdan birini çıkarıp kulağına takıyorum. Ama müzik onun için hiçbir zaman benim için olduğu gibi işe yaramamıştı ve tekrar çırpınmaya başladı. İksirler dışında onu sakinleştiren o tek şeyi bulmayı asla başaramamıştı. "Mace Naga tarafından tasarlandı."

"Hasarlı," diye tükürdü Francesca. "Bilmem gerekirdi."

Hepsini öldürme isteğime karşı boynumu kırıyorum. Parmaklarım etlerini parçalara ayırmak için can atıyor, dişlerim kanlarını tatmak istiyor. Annemin bacaklarını örtmek ve bu davetsiz misafirlerin önünde saygınlığını korumak için çarşafları yukarı çektiğimde çarşaflar sıcak.

"Gözlerine ne oldu?" Fabian sorar.

"Bir zamanlar sana saygı duyardım," diyorum tiksintiyle, bunca zamandır bana bakarken öfkeli ve sessiz kalan babama. "Ama senin atalarımız gibi onurlu olduğunu düşünmekle aptallık etmişim."

"Atalarımız mı?" Babam bana doğru dönüyor, gözleri geniş ve acımasız. Yataktan bir adım uzaklaşıyorum. "Atalarımız servetlerine sahip olmak için çaldılar, aldattılar ve öldürdüler. Şu anda *benim* sahip olduğum bir servet. Senin asla hak etmeyeceğin bir servet."

"*Hak etmek* hakkında ne biliyorsun?" Odanın içinde bir yay çizerek birbirimizi takip ederken onunla aynı anda adım atarak soruyorum. "Bana verdiğin cezayı asla hak etmedim ve bunu sen de biliyorsun."

Alay ediyor. "Sen benim hiç istemediğim oğlumdun. Bir lider istedim, Vahşi Tanrıça'nın kendi yuvasına layık gördüğü birini." Fabian'ı ve suçlarını boş ver. Amcama iğrenmiş bir bakış attım. Ragnar, Selen ve yavruları ortadan kaldırılarak cezalandırılmıştı ama Fabian işlediği suçlar yüzünden hiç cezalandırılmamıştı.

"Buradaki hiç kimse bir regina'ya layık görülmedi," diye karşı çıkıyorum. "Buradaki hiç kimsenin tek bir eşi bile yok."

Şimdi Fabian'ın sinirlerine dokunduğum için hırlama sırası onda. Ben de daha derine indim. "O kadar ki bazılarımız *gençler* için para takasına başvuruyor."

Babası Fabian'a bir bakış attı. "Bu saçmalığı yıllar önce bıraktığını sanıyordum."

"Bu başka kimseyi ilgilendirmez," diyor Fabian yumruklarını sıkarak.

"Bir ejderhanın kendi ininin mahremiyetinde ne yaptığı kendisini ilgilendirir-" "Hayır," diyorum basitçe. "İşler hiç de öyle yürümüyor. Diyelim ki ben

senin bazı işlemlerini buldum, amca." Ona sırtıtıyorum. "Ve diyelim ki bu akşam internete yükleniyorlar. Tüm küçük politikacı arkadaşların seninle hiçbir şey yapmak istemeyecek."

İşte o zaman Fabian ve Ragnar odanın etrafındaki küçük dansımızda babama katılıyorlar, gözleri onun avı olarak bana kilitlenmiş.

"Belki de," diyor babam sıkılmış dişlerinin arasından, "bu işi eski usul halletmeliyiz."

"Ne diyorsun kardeşim?" Fabian altın gözlerini benden ayırmadan soruyor.

"Bu uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi." Üç yaşlı Drakos ejderhası artı Francesca bir tanesine karşı.

Olasılıklar ideal değil.

Ölüme razı mıyım? Bunu hak ediyorum, evet. Belki de Regina'mın adaleti sağlamasının yolu budur. Şu anki varlığım olan suçu kapatmanın tek doğru yolu. Bu çözümü daha önce görmemiştim. Babama bakıyorum, o karanlık gözlere. Aurelia'ya zarar veren canavar bu. Bacağını vücudundan koparıp hazine dolabında saklayan ve kendi zevki için biriktiren.

"Hayır," diye hırlıyorum. İçimde ani bir acımasız öfke yükseliyor. Sahiplenici, baskın. İntikamcı. "Yaptığın her şeyin bedelini henüz ödemedin, Flores Drakos. Eğer beni öldürmeye niyetliysen, yanımda seninle birlikte cehenneme gitmeye niyetliyim." Hırlamam tamamen acımasızca. "Bu gece ikimiz de öleceğiz," diye yemin ediyorum. Gözlerim Fabian Amca ve Ragnar'a kayıyor. "Dört kişi değilse bile."

Gözleri karşılıklı meydan okumayla parlıyor. Oda ejderha dumanıyla doluyor ve içinde kor parçacıkları kıpırdıyor.

Yaptıklarımı bakılırsa, ölmek istemeliydim. Çok önemli bir şey dışında:

Aurelia'nın ben yokken var olması düşüncesine katlanamıyorum. Tüm isteklerinden sonra hayatını bensiz yaşamaya karar verse bile, burada olup onu izlemem gerekiyor. Onu bir daha terk edemem. Asla bırakamam.

Doğudan bir şey gümbürdüyor. Ses duvarını aşan bir uçak gibi. Kutsal ateşin bir mızrağa dönüşmesi gibi.

Ve sonra onu hissediyorum, acımasız bir yaz musonu gibi. Babasının annesine yaptığı şey yüzünden ailesinin evini yakan genç bir kadın. Kırık bir ejderhayı iyileştiren genç bir kadın.

Benim için gelmişti.

Kalbim neredeyse göğsümde parçalanıyor ve görüşüm bulanıklaşıp kafamdaki uğultu bir çığlığa dönüşürken bile dönüp anneme bakıyorum.

Ve onunla göz göze geldim. Bana gülümsüyor ve bu gülümseme tatlı, nazik ya da anaç değil, öfke dolu. Soyunun bitmeyen öfkesiyle dolu. Paylaştığımız öfke.

O başını sallıyor ve ben de başımı sallıyorum, bir el sallayarak prangalarının yatağa düşmesini sağlıyorum.

Ckapt'ca 7W

Aurelia

W Bir süre sessizlik içinde oturduk. Benim sürüm ve ben. Devi ve Panthera sürüleri bu geceki olaylardan dolayı tedirgin bir şekilde kendi aralarında sohbet ediyor. Raquel'i kurtarmak için gitmiştik ve Onun için hiçbir şey. Onun yerine, Xander'ı Marduk'un ejderha büyüklüğünde bir tuzak sandığı şeye kaptırdım.

İçine gömüldüm. Gözlerindeki bakış, sesindeki nezaket. Leydi Drakos'un bağlarına karşı savaşma şekli, Xander'da gördüğüm o tanıdık çıldırmış öfke ifadesi yüzünde çok netti.

İçimde bir şeyler tutuşuyor, kaslarım ve tendonlarımda alevleniyor. Çekirdeğimde parlıyor ve gücüm kanatlar gibi parlıyor.

Artık benim için tek bir yol var.

Ayağa kalkıyorum ve teker teker arkadaşlarımla bakışlarıyla buluşuyorum. Uzaklarda bir yerden, belki de eski bir anıdan, savaş davullarının sesi geliyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İçimdeki Regina arkadaşlarına hırlıyor. "Benimle misin?"

Tek vücut olarak ayağa kalkarlar. Scythe'ın dişleri uzuyor. "Biliyorsun, Regina."

Onaylayarak başımı salladım. "O zaman Drakos Malikânesi'ne gidiyoruz. Xander bu gece ölmeyecek. Benim gözetimimde ölmeyecek."

"Senin iraden benimdir," diye yemin ediyor Lyle, kehribar rengi gözleri kocaman ve vahşi. Savage sıçramaya hazırmış gibi çömelir. "Ruhum senindir, Regina," hırlıyor.

O zaman Xander'ın ejderhasının ona verdiği imgelemlerde olduğu gibi görüyorum. Başka zamanlarda ve yerlerde savaşları nasıl kazanmış olabileceğimizi. Gelecekteki bir savaşta nasıl savaşacağımızı.

"Lia?" Minnie fısıldıyor, Yeti'nin kucağından kalkarken gözleri parlıyor. "Ama oraya nasıl gideceksin? Ejderhan yok."

"Yeterince doğru. Ama inanılmaz ağırlıkları taşıyabilen tek yaratık ejderhalar değildi." Yutkunuyorum. "Delilah Drakos'u bir ejderhanın pençelerinden kurtardığımda bu düşünce aklıma geldi. Onu bir kartal olarak taşımıştım ama o zaman benim için çok ağırdı. Sadece yanlış formdaydı."

Stacey'nin ağzı bir 'o' şeklini alıyor ve Savage'ın defterini ve kalemını kapıp üzerine bir şeyler karalıyor. Resmini önce Minnie, Marduk ve Yeti'ye, sonra da bana gösteriyor.

Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum.

"Ama senin bacağın," diye kaşlarını çatıyor Minnie. "Benim iki bacağım var," diyorum basitçe.

"Bizi de götürebilir misin?" Marduk heyecanla sorar.

Lyle'in kaşları havaya kalktı. "Sınıfın geri kalanıyla paylaşacak mısınız?"

Vücudumdaki o ateş beni aceleyle yakıyor ve Lyle'in elinden onu dışarı çekerek diğerlerinin de gelmesini istedi.

Neyse ki yatakhanelerde bulunan asansöre doğru topallayarak ilerliyorum ve ne olduğunu anlamadan dışarı fırlıyorum.

"Regina," diyor Scythe onaylamayarak.

"Gel, gel!" Akademinin arka tarafındaki sahaya çıkarken ona el sallıyorum ve bulutlu gökyüzüne bakıyorum.

Bu gece yıldız yok. Ay da yok. Sadece güvenlik kubbesinin soluk mavi ışıltısı var.

Savage, "Regina, bize ne yapmaya çalıştığını anlat," diye ısrar eder. "Vakit yok!" Gömleğimi çıkararak söylüyorum.

Minnie ve Stacey öne çıkarken Marduk inliyor ve arkasını dönüyor. Gücüm o kadar sinirli ki anka kuşu formuma dönüştüğümde arkadaşlarımı ışıltılı, kıpkırmızı tüylerle yıkıyorum.

"Hayır," diyor Scythe ve hemen anlıyor. "Sana Celeste'den hiç bahsetmemeliydim."

Ama bana Celeste'in ben ayrıldıktan sonra onu akademiye geri götürürken ses duvarını nasıl aştığını anlatmıştı.

Çok kötü, çok üzücü. Bana bir hediye vermişti.

Stacey sonunda arkadaşlarıma illüstrasyonunu gösterdi. "Sırlar odasında bu da ne böyle!" Savage çizimi çılgınca eliyle göstererek haykırıyor.

Gagam sırtıyor ama benden başka kimse bunu anlayamaz. Bu konuda şaka bile yapamayacak kadar gerginim, ateşle doluyum. "Seninle ya da sensiz gidiyorum." Kanatlarımı açıyorum, çırpıyorum ki havayla hırpalansınlar, sonra aşağı doğru eğiyorum ve gökyüzüne fırlıyorum.

"Regina!" Ben yükseldikçe Savage panik içinde çığlık atıyor. "Geliyorum!"

"*Aferin oğlum,*" diyorum ona, çullanmaya hazırlanırken. "*Lyle, önce en güçlüsü.*"

Lyle kaşlarını çatıyor ve Scythe'a bakıyor. Bundan nefret ettiklerini biliyorum ama Lyle'a doğru dalarken başka seçenekleri yok, sağ bacağım onu korumak için bükülmüş, sol pençem almaya hazır. Lyle bağılıyor ama bana doğru uzanıyor, pençemi Lyle'ın suratına doğru iterken Henry onun saçlarına tutunuyor. Tek eliyle kavırıyor. Ben Lyle'ı havaya kaldırırken Savage dikkat kesiliyor ve tam havalanırken Lyle'in bacaklarını yakalıyor. Scythe bana hırlıyor ama ağırlığını Savage'inkine eklerken onu görmezden geliyorum.

"Çabuk!" Bu yeni güce karşı dişlerimi sıkarak Scythe'ı yerden yukarı çekerken, Marduk onları daha yükseğe kaldırmamı söylüyor. Hazar kaplanı Scythe'ı bacaklarından yakalıyor ve tiz bir çığlık olarak çıkan yüksek sesli bir *sikişle* Marduk'un ayakları yerden kesiliyor. Onu Yeti takip ediyor. Beni ayakta tutan hiçbir fiziksel güç yok, tüm güç, sinirlenmiş, muazzam gücüm neredeyse tam güçle ortaya çıkarken fizik yok, anima sonunda istediğini elde ediyor.

Havada yalpalıyoruz, ben güçlü kanatlarımı çırparken erkekler neredeyse hiç kıpırdamıyor.

"*Hazır mısınız?*" Kubbeye doğru ilerlerken derin bir nefes alarak herkese soruyorum.

"Beni bekleyin!" Minnie haykırır.

Hepimiz aynı anda aşağı baktığımızda Minnie'nin sıçradığını ve bir koala yavrusu gibi Yeti'nin ön tarafına sarıldığını görüyoruz.

"Hayır, Regina!" Marduk ağlar.

"Bu bir dostluk zinciri!" Minnie mutlu bir şekilde bana doğru bağıyor ve arkadaşlarının itirazlarını görmezden geliyor. "Yürü, Lia, yürü!"

Stacey ve Sabrina bana tezahürat yaparken Blair ve Blade bir atıyor! Dürüst olmak gerekirse, arkadaşlarımla benim kadar çılgın büyük şans.

Gücüm Minnie ve Yeti'yi alttan yastıklıyor ama birleşik kedi telekinetik güçleri tüm zinciri benim için sabit tutuyor. Ben daha fazla yükseklik kazanmak için kanatlarımı çırparken onlar aşağıda uzun bir zincir halinde sallanırlar.

Koruyucu kubbeye dokunduğumuzda gözlerimi kapatıyorum ama tam da tahmin ettiğim gibi, metresi bir anka kuşu olduğu için, başka bir anka kuşunun dışarı çıkmasına izin veriyor. Herkesi gücümle sarıyorum ve ancak Minnie ve Yeti güvenli bir şekilde geçtikten sonra durup karanlık mesafeye bakıyorum.

Gücüm bir kasırga öncesi toplanan bulutlar gibi etrafımda toplanıyor ve tüm öfkemi, intikam ihtiyacımı ve tüm acımı bu güce yönlendiriyorum. Lyle altımda küfrediyor, elleri bacağımı sıkıca kavlıyor.

"Biri beni de saysın," diyorum sıkıca.

Huni. Huni. Huni.

"Bir!" Minnie ağlıyor.

Yatağındaki Leydi Drakos'u ve babasının gücü altında yerde çırpınan Selen'a'yı düşünüyorum.

"İki!" Savage ağlıyor.

Koleksiyoncu'nun zindanında yerde yatan Lorian'ı düşünüyorum, o güzel yüzünde ne ışık ne de ay parlıyordu.

"Üç!"

Xander'ın yüzü gözlerimi dolduruyor, gözlerindeki ışık sönüyor ve babası onu incitirken dünyası kararıyor.

Çılgılık ve gücümü bırakıyorum.

Serbest bırakılan bir sapan gibi, kulakları tırmalayan güçlü bir ses çıkıyor ve uzay boşluğuna fırlatılıyor. Drakos Malikanesi'ne doğru savrulurken üç korkunç kalp atışı boyunca sessizlik oldu. Eğer arkadaşlarımla etrafına bağladığım güç ve onların benimkine yardım eden birleşik güçleri olmasaydı, rüzgâr bizi parçalara ayırabilirdi.

Sadece karanlık küçük ışıklara açıldığında hızımı normale döndürüyorum.

İyi olup olmadığımı görmek için sessizce bana bakan Scythe dışında herkes kendi tarzında, yüksek sesle ve gururla küfrediyor.

"*Bunun için kışın çok ağrıyacak,*" diye tehdit ediyor.

Umarım öyledir.

Yeti'nin ayaklarının malikânenin etrafındaki siyah taş duvarın tepesine çarpmaması için biraz daha yükselerek, arazinin üzerinde önce gagamla süzülüyorum. Drakos Malikânesi beni içeri aldı. Bir keresinde onu savunmuştum, o yapamazken yavrularından birini kurtarmıştım ve bunu hatırlıyor gibi görünüyor.

Ondan sonra herkes bir dalga halinde bırakır. Yeti Minnie'yi alıp çimlere yuvarlanıyor, onu Marduk takip ediyor. Yüksekliği kaybedip Scythe ve Savage'ın düşmesine izin veriyorum. Lyle beni bırakıyor ve çömelerek ayaklarının üzerine iniyor, beni de çimlerin üzerine yumuşak bir iniş yapmam için bırakıyor.

Ben insan formuna geçerken arkadaşlarım bana doğru koşuyor, Scythe bana pijama şortumu ve atletimi uzatıyor.

"İyi misin?" Lyle sessizce sorar.

"Delirdin mi sen?" Savage haykırır.

"İkisine de evet," diye nefes nefese kaldım. Aslında çok .

O uçuş benden her şeyi alıp götürmüş olmalıydı. Bunun yerine, görüşüm keskin, kaslarım yaylar gibi gergin ve içimde hala pençelemeyi ve sakatlamayı talep eden bir güç var.

Başka bir şey söylemeden Drakos Malikanesi'ne giden yolu gösterdim.

Lyle, "Bir ejderha savaşında boyumuzdan büyük işlere kalkışırız," diyor.

Vahşi havlıyor, bana yetişmek için neşeyle zıplıyor. "Bunlar savaş sözleri, aslan."

"Kurtlar havlamaz."

"Ben özel bir
kurdum. "Sanırım
öylesin."

Şatonun merdivenlerini tökezleyerek çıkarken omzumun üzerinden bakıyorum ve Savage'ın beni belimden tutup merdivenleri koşarak çıkarken keyifle sırttığını görüyorum. "Regina'm da öyle diyor."

Göğsümden hırlıyorum, derin bir gümbürtüden fazlası değil ve Savage da hırlıyor. Scythe ve Lyle bizi Marduk'la birlikte kuşatıyor, Yeti ve Minnie arkadan geliyor.

Tam o anda, dünyayı sarsan güçlü bir *kükreme* duyuyoruz.
ardından tuğla ve harç patlaması geldi.

Savage

"O "Hayır," diyor Minnie biz donarken.
Geldiğimiz yoldan geri koşarken küçük kızımı kucağıma alıyorum.

Kollarımda kaskatı, vücudundaki Godzilla büyüklüğündeki güçle kaskatı. Orman yangını gibi kokuyor. Benim Aurelia'm gibi kokuyor.

Bir moloz yağmurunun içinden geçiyoruz, Regina'm kalkanlarından birini dev bir plaj şemsiyesi gibi kaldırarak küçük taşların ve tozların etrafımızdan aşağı kaymasını sağlıyor. Tepemizde bir ejderha sirk topu gibi kaleden fırlıyor.

"Kim o?" Yeti ağlıyor. "Bu Xander değil, ama-"

Ama Xander gibi kocaman ve siyahtır ve Xander'ın pulları mavi renkliyen, onunkiler altın rengindedir.

Kükrüyor, açık ağzından çıkan ateş gece gökyüzünü aydınlatırken etrafında dönerek avını arıyor.

Kaleden bir ejderha daha fırlıyor, Xander'ın bana gösterdiği resimlerden Flores Drakos olduğunu biliyorum. Gölgeyle kaplanmış bir zümrüt gibi koyu yeşil olan ejderha kral, karısının peşinden fıçı gibi fırlıyor ve tam vücuduna bir yumruk indirerek ona çarpıyor.

Ama Leydi Drakos o kadar kolay ikna olmaz.

Nihayet gerçek formunda özgür kaldığında, biri koyu kırmızı, diğeri daha küçük ve naneli sakız gibi yeşil olan iki ejderha daha karışıma katılırken havada boğuşurlar.

"Bahse girerim bu Francesca'dır." Aurelia sakız çiğneyeni işaret ediyor. "Ve bu da Ragnar olmalı." Yani kırmızı olan Selena'nın piçi.

Kocası. Yıllardır ona ulaşmaya çalışıyorduk, ancak tüm bu güvenlik önlemleriyle yakalanması zor biriydi.

"Silahlı çatışmaya bıçak götürmekle ilgili o söz neydi?" Minnie, öfkeli ateşler püskürten aşırı büyümüş kertenkelelerin oluşturduğu gökyüzüne ağzı açık bakarak şöyle diyor.

"Hâlâ yumuşak kısımları var Minnie," diyorum savunmacı bir tavırla, Ragnar'ın alt tarafına bakmaya çalışırken gözlerimi kısarak. Aleti ve taşakları orada bir yerde saklı olmalı, değil mi? Xander'inkini bu haliyle bulmaya hiç çalışmamıştım.

"Gözleri, evet," diyor Minnie, beni hiç anlamadan. "Sadece ateş püskürten koca ağızları engel oluyor."

Regina'm etrafa bir göz atıyor ve kimi aradığını biliyorum. Bu sırada üç ejderha siyah olanın etrafını sarıyor ve Flores Drakos onun alt tarafına sağlam bir tekme indiriyor. Kükrüyor ve havada biraz tökezliyor.

Aurelia sıkılmış dişlerinin arasından, "Onu öldürecekler," dedi. "Ne yapacağız?"

"Kim?" Ben soruyorum.

"Bu Leydi Drakos," diye yanıtlıyor Scythe.

Birden ben de sinirlendim. "Hayır! Ona yardım !"

Kale duvarlarının yükseklerinde, molozların arasında bir şey öfkeli bir çığlık atıyor. Birbirlerine ateş püskürten iki ejderha daha ortaya çıktı. Xander'ı nerede görsem tanırım, gece yarısı kadar karanlık, bir canavar kadar büyük ve diğeri...

"Fabian," diye hırlıyor Scythe, orman yeşili ejderhaya başını sallayarak. "Düşman çok," diyor Marduk. "Regina'mı içeri götürüyorum."

Minnie onun dirseğinden çekiştirmesine aldırıyor ve Lia'yla göz göze geliyor. "Üçümüz o kırmızı olanı indirebiliriz."

Lia başını sallıyor. ", Min. Seni saklayacağım."

Küçük dişi kaplan, Regina'mın kalkanlarından birinin içinde kaybolmadan önce arkadaşlarını kalenin sığınağına doğru çekiyor. Üç kaplanın elleri havada, büyük çenelerini Leydi Drakos'un boynuna geçiren Ragnar'a kızgın suratlar yaptığını hayal ediyorum.

Bir an sonra Ragnar titrer ve geriye düşer, göremediği bir şey kanatlarını kontrol altına alınca panik içinde etrafına bakınır.

"Lyle!" dedi Regina'm askeri bir komutan gibi. "Francesca'yı al."

Lyle ellerini kaldırıp Flores'in etrafında bir sinek gibi çırpınan ince sakız ejderhasına nişan almadan önce kendini sabitliyor.

"Xander kendi başının çaresine bakabilir ama Flores oldukça güçlü."

Regina'm bana ve Scythe'a baktı. "Onlardan birini daha önce bayıltmıştım."

Başka bir şey söylemeden Anka kuşu formuna geçer. "*Bana tutun.*"

İkimiz de tereddüt ediyoruz, ağır bulutlara bakıyoruz. Normalde böyle bir şey için hazır olurdum. Yani, dişlerimi bir ejderhanın yumuşak gözbebeklerine ya da karnına batırdığımı hayal edebiliyor musunuz? Ama gökyüzünde kontrol bende olmayacak ve burada risk altında olan benim regina'm.

Çenesi düşük tatlım bize doğru geliyor, mavi gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ışık var. İnsan formuna geri dönerek alçak ve tehlikeli bir sesle tıslıyor: "Sana bacağımı hiçbir uyarı yapmadan kimin kopardığını hiç söylemedim, değil mi? Beni bir hastane yatağına ellerini çıplak bacağıma kimin koyduğunu?"

Scythe ve ben sessizliğe gömüldük.

"Flores *lanet* Drakos'tu." Bu kadar yeter.

Ben ve kardeşim farkına varmadan animuslarımıza dönüşüyoruz. Kurdum kontrolü ele alıyor, ölümcül bir öfkeyle gürlerken köpek dişlerim büyüyor. Aurelia anka kuşu formuna geri dönüyor ve yeni bacağını takıyor, gökyüzüne fırlıyor. Önce Scythe atılıyor ve ben de onun peşinden sıçırıyorum. Ağırlığımızı alan Aurelia havada kısa bir an bocalıyor, ama Anka kuşu gücü devreye giriyor ve neredeyse hemen iki ejderhaya doğru uçmaya başlıyoruz.

Leydi Drakos geri çekilmiyor. Kulaklığı olmadan tıpkı Xander gibi, sanki bunun için yaratılmış gibi dövüşmesini hayranlıkla izliyorum. Takip etmesi kolay, acımasız hareketler ve içimdeki eğitimli dövüşçü gözünü kırpmıyor, pençeleri ve dişleriyle dans edip kan akıtırken hevesle izliyor. Biz izlerken hafif bir yağmur serpintisi havayı serinletiyor ve ben ayaklarımı havada sallıyorum, kaslarım aksiyona katılmak istiyor.

Diğer tarafımızda, eski düşmanların sonunda doruğa ulaştığı hissiyle, aynı derecede acımasız bir başka ejderha savaşı gerçekleşiyor.

"*Dönün ve beni Fabian'ın üzerine bırakın,*" diyor Scythe.

"Ne?" Aurelia'nın şaşkın sesi.

Scythe'ın sesi ham bir emirle doludur. *"Savage, yukarı tırman, yerimi al. Aurelia, dediğimi yap."*

El ele tutuşarak, Regina'mın güzel bacağına ulaşana kadar kardeşimin vücudundan yukarı tırmanıyorum. Aurelia itaatkâr bir şekilde etrafımda dönerek savaştan iki ejderhaya doğru ilerlerken ben de bir elimi onun bacağına doluyorum ve Scythe vücudumdan aşağı kayarak tam zamanında çıplak ayak bileklerime yapışıyor.

Xander'a yaklaştığımızda Aurelia yumuşak ve altın rengi bir uyarı çığlığı atıyor ve altın rengi gözleri bize doğru kayıyor.

Ona nasıl görüldüğümüzü hayal bile edemiyorum, muhtemelen bundan sonra bunun sonunu asla duyamayacağım, ama Xander'ın pençeleri Fabian'ın göğsüne saplanıp onu dönmeye zorladığında her şey aklımdan siliniyor, böylece Xander onun altında maymun çubuklarındaki bir çocuk gibi kalıyor ve Fabian'ın sırtını açıkta bırakıyor.

Aurelia ikisinin üzerinden uçuyor ve Scythe beni bırakıyor.

Kardeşim Fabian'ın sırtına alıştırılmış bir çömelmeyle iniyor, sonra da bir yengeç gibi alçakta kalarak onun sırtına tırmanıyor.

Aurelia geniş bir kavis çizerek Scythe'ı iyice görmemizi sağlıyor, düşme ihtimaline karşı dalmaya hazır. Ama Fabian kıpırdanıp Xander'ı üzerinden çekmeye çalışırken bile Scythe'ın ayakları sabit. Xander'ın dişleri belirliyor ve Fabian'ın kösele boynunu parçalıyor. Yaşlı ejderha Xander'ın yüzüne doğru kükrüyor ve Xander da ona kükreyerek karşılık veriyor.

İşte o zaman Scythe Fabian'ın kafasına ulaşır, Scythe'ın gücü göğsünden kalbine ve kan damarlarına nüfuz ederken ejderhanın gözleri kocaman olur.

Xander bu fırsatı değerlendirip Fabian'ın ağzına saldırır ve dişleri Fabian'ın alt çenesine batar. Scythe hançerini kınından çıkarır ve Fabian'ın başının üzerine sıçrayarak bıçağı başının üzerine kaldırır-

Ve ejderhanın göz çukuruna gömüyor.

Kan fışkırırken Fabian kükrer ve Xander amcasının çenesinden bir parça koparır. Üçü havada çırpınır ve Scythe dengesini kaybederek Fabian'ın kafasından aşağı kayar.

Aurelia çığlık atar ve onlara doğru ateş eder, ancak Xander'ın gücü ortaya çıkar ve Scythe, Fabian'ın burnuna geri tokat atar ve Scythe bıçağını oradaki ete saplar.

Scythe, Fabian'ın göz çukurundan kan fışkırmadan ve ejderha ölü bir balık gibi gevşemeden hemen önce, bir zamanlar ona zarar veren ejderhanın yüzüne doğru kükrer, yüzü kızarır, boynundaki damarlar şişer.

Xander, yeşil ejderhanın kanatları ters dönüp cansız bir şekilde çimlere çarpmadan önce dişleriyle Tırpan'ı Fabian'ın üzerinden çeker. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor, ama yere indiğinde dünyayı sarsan güçlü bir gümbürtüyle iniyor.

Aurelia Scythe'a doğru hızlanıyor, bacaklarını neredeyse yatay olarak geriye savruluyor ama kardeşim çoktan Xander'ın sırtından aşağı inip oraya oturuyor ve bize el sallıyor.

Birlikte, hâlâ kocasıyla uğraşan Leydi Drakos'a doğru geri dönüyoruz.

Lyle ve Devi sürüsü hâlâ sakız ejderhası ve Ragnar'ı havada kendilerine karşı savuruyor.

Ama savaşa odaklanırken bir şeyi unutmuştuk. Ragnar aniden kendini toparladı, görünmez bağlarından kurtuldu ve ağzını Xander'a doğru açtı.

Marduk bir uyarı çığlığı atıyor ve aşağı baktığımda kurtların kaleden karınca gibi fırladığını görüyorum, ikisi Lyle'in ayaklarını yerden kesiyor.

Scythe

A Tsunami vücudumu dolduruyor, kükrüyor, beni başarılı bir avın zirvesine çıkarıyor. Ölümcül bir düşman sonunda öldü.

Sonunda öldü. Neredeyse on yıldır bana musallat olan yaratık sonunda öldü.

Yeni müttefikim Xander'ın sırtında Leydi Drakos'a doğru uçarken yağmur alnıma sıçırıyor.

Bağlar savaşta kurulur ve bu asla unutmayacağım bir savaş.

Muhtemelen şimdiye kadar kalenin içinde saklanan kurtlar karadaki savaşa katılırken aşağıda bir bağırış duyulur.

Ancak mücadele etmeleri gereken dört güçlü kedigil var ve ne Marduk, ne Yeti ne de tanıdığım en güçlü dişi kaplan, Lunaris kurtları olsun ya da olmasın, sadece homurdanan kişiler tarafından alt edilemeyecek. Ancak bu, daha önce işgal edilmiş iki ejderha olan Francesca ve Ragnar'ın artık telekinetik zincirlerinden kurtuldukları anlamına geliyor. Ve bize doğru hücum etmekte özgürler.

Xander meydan okurcasına kükrüyor ve hemen geri saldırıyor. Çarpışmaya hazırlanmak için geriliyorum ama Francesca daha küçük ve çevik olduğu için son saniyede kanadının yan tarafıyla Xander'ın boynunu sıyrıp geçiyor.

Xander ondan uzaklaşırken keskin pullar bana çarpıyor ve darbenin gücü ataletle birleşerek beni Xander'ın yanından aşağıya doğru kaydırıyor, omzum ve kolum acıyla şişiyor.

"*Scythe, dayan!*" Xander'ın kavernöz ejderha sesi kafama duygusal ve psişik bir tokmak gibi iniyor.

Oturduğum yerde, parmaklarım onun terazisinde kesiliyor.

Aurelia'nın anka kuşunun panik çığlığı, gücü beni kaldırıp Xander'ın sırtına yerleştirirken başka bir tür darbe oldu. Rahat bir nefes alarak yerime yerleştiğimde Savage'ın Flores'i işaret ettiğini ve karşı rüzgârda kaybolan bir şeyler haykırdığını görüyorum.

Tiz bir acı kükremesi havayı dolduruyor ve Flores'in Leydi Drakos'un böğründen dev bir parça kopardığını görmek için tam zamanında dönüyorum. Flores eti yutarken Leydi Drakos'un kanatları havaya kalkıyor ve yere düşüyor.

Tam o sırada Ragnar'ın kafası Xander'ın kaburgalarına çarpıyor ve bizi havada savuruyor. Diğer tarafımızdan Francesca, Xander'ın yüzüne doğru ateş püskürterek onu dikey hale getiriyor. Ama Ragnar buna hazırlıklıydı ve dişlerini Xander'ın gövdesine geçirdi.

Kükremeler gece havasını doldururken tüm gücümle Xander'ın boynuna sarılıyorum; bunu nasıl kazanacağımızı bilmiyorum.

Aurelia'nın kafamın içindeki ani çığlığı, görüş alanımda ışık patlamasına neden oluyor.

Aurelia

M Arkadaşlarınız her cepheden saldırıya uğruyor. Lyle karada kan kaybediyor, Scythe can havliyle Xander'ın sırtına tutunuyor ve ejderham az önce Ragnar tarafından saldırıya uğradı, dişleri hala O mavi tonlu siyah pulların derinliklerine iniyor, sert derisini yırtıyor, *parçalıyordu*.

Yenilgiyi görüyorum. Öfkeyi hissediyorum ve onu somutlaştırıyorum.

Vahşi Tanrıça kafamın içine vuruyor, toprağın derinliklerinden gelen bir ses. *BOOM BOOM BOOM* ilkel öfke dolu kadim bir ses

Ve bu sefer, cevap veriyorum.

Ciğerlerimden kopan çığlık devasa, acımasız bir *kükremeye* dönüşürken boğazımı kanatıyor.

Bölüm 100

Lyle

E her şey aniden durur. Hem yerde hem de gökyüzünde. Kalan kurtların hepsi kavgayı bırakıp yukarı bakar. Ragnar aniden Xander'ın gitmesine izin verir ve etrafında döner. Francesca da siyah ejderhayı takip etmeyi bırakır ve şaşkınlıkla döner. Flores dalışın ortasında durur ve dönüp bakar. Leydi Drakos bile çimlerin üzerinde yattığı yerde kendini düzeltiyor ve başını yukarı kaldırıyor.

Hepsi Regina'ma bakmak için.

Aurelia, benim ışık meleğim, boyut olarak büyüyor, kızıl tüyleri parlak ve korkunç bir maviye dönüşüyor ve çok daha sert ve keskin bir şeye dönüşüyor. Gagası keskin dişlerle dolu bir ağızlığa dönüşüyor. Ve *kanatları*. Kanatları uzanıyor ve inanılmaz bir boyuta ulaşıyor, artık derisi ve kıkırdağı daha güçlü.

Mübarek, kudretli ağızını açıyor ve Flores'in kafasına doğru ateş püskürüyor.

Aurelia'nın ejderha formu muhteşem. Regina'mın imkansız başarıması kadar olağanüstü bir şey için başka bir kelime yok. Herkes Boneweaver'ların ejderhaya dönüşemeyeceğini düşünüyordu. Xander bile bu konuyu hiç açmamıştı; hepimiz bunu bir veri olarak kabul etmiştik.

Ama gökyüzüne hükmetmek için doğmuş bir varlık gibi benimsiyor.

"Bu benim Regina'm!" Savage heyecanla bağırıyor, şimdi araba büyüklüğünde mavi bir pençeyle sıkıca tutulmuş. "*Benim* Regina'm!"

Aurelia'nın büyük büyüsü bununla bozulur ve üzerimizdeki ejderhalar Aurelia'nın etrafında döner.

Ama benim mavi meleğim
hazır. Xander da öyle.

Savage büyük bir aşinalıkla Aurelia'nın bacağına ve sırtına tırmanıyor. Xander iki genç düşman ejderhaya doğudan yaklaşırken Aurelia da batıdan yaklaşarak onları tam ortalarından yakalıyor. Her iki ejderha da büyük göğüslerinin tüm gücüyle ağızlarını açıyor ve saf bir ejderha ateşi fırtınası çıkarıyor. Xander'ın ateşi vahşi bir kırmızı iken, Aurelia'nın retinaları yakan derin, neredeyse ultraviyole bir renktir.

Kendi gözlerim yanarken başka tarafa bakmıyorum ama yeşil ve kırmızı ejderhanın gökyüzünde görüşlerini ve yönlerini kaybederken acı içinde çığlık atmalarına neden olan şeyin bunun acısı olduğuna şüphe yok. Nane yeşili olan yere doğru savrulurken, kırmızı olan Regina'mdan olabildiğince uzağa yuvarlanıyor.

İşte o zaman Flores Drakos Aurelia'ya saldırıyor, çenesi Aurelia'nın boynunu hedef .

Regina'mın adını haykırıyorum ama çarpışmadan hemen önce siyah bir kütle araya giriyor. Xander daha büyük ejderhanın hücumunun tüm gücünü alıyor ve Flores'in çenesi onun yerine oğlunun boynuna kapanıyor.

Scythe Xander'ın sırtından uçup gidiyor.

Köpekbalığı kardeşimi kendi gücümle yakalayıp yere indiriyorum. Aurelia iki ejderhayı görünce öfkeleniyor ve Flores Xander'a karşı iri cüssesini kullanırken onların peşinden dalıyor. Drakos Malikanesi'nin çimlerine çarptıklarında, Xander babasının iri cüssesinin gücü altında eziliyor, kırılan kemiklerin sesi kulaklarımda yankılanıyor. Havada başka bir şey de yankılanıyor. Vahşi, göksel güçten yapılmış bir şey. Çiftleşme işaretimi canlı lav gibi yakan bir şey.

Aurelia ağır bir şekilde yere iner, yeni bacağı inişinin yükünü kaldırmakta zorlandığı için bir tarafa sallanır. Hızla kendini toparlar ve kurt formundaki Savage, Aurelia'nın başının üstünde belirir ve oğlunun yatan bedeninin üzerinde hırlayan Flores Drakos'a doğru atılır.

Flores'in boynuna konan Savage, sert pullara tutunmak için çaballıyor ve bunun yerine dişlerini kullanarak onları ağır zümrüt plakaların arasına batırıyor.

Flores başını kaldırıp çığlık atıyor ve Savage sanki bunu yapmak için doğmuş bir piç kurusuymuşçasına ağzının tamamını Flores'in boynuna belli bir açıyla gömüp kaslara saplayarak yangın musluğu gibi kan fışkırtmaya başlayınca geriye doğru sendeliyor. Devasa ejderha bir boğa gibi kükrüyor ve Savage tutuşunu kaybederek onu havada geniş bir kavis çizerek savuruyor.

Onu telekinezi gücümle yakalıyorum ve ejderhaların yolundan çekip Devi sürüsüyle birlikte durduğum yere doğru kement atıyorum.

Xander inliyor, gücü onu iyileştiriyor ama onu ayağa kaldıracak kadar hızlı değil. Aurelia başını öfkeyle sallıyor ve büyük ejderhayı düşünüyor-

Ta ki Leydi Drakos yaya olarak içeri girip etraftaki herkesin zihnine *"Çocuklarıma bir daha asla zarar veremeyeceksin!"* diye bağırana kadar. Flores'e çarpar ve çimenlerin üzerinde şiddetli bir toprak fırtınası yaratarak çırpınmaya başlarlar.

"Anne, hayır!" Tanımadığım bir ses şatonun girişinden çığlık atıyor ve gri elbiseli, ince, solgun bir kadın merdivenlerden aşağı, savaşı ejderhalara doğru koşuyor. Bunu yaparken yer değiştiriyor, koyu sarı pulları derisini ve kıyafetlerini yırtıyor. Gürültülü bir kıkırdak çatırtısı duyulur ve ejderha formu, kanatlarını ve ön ayaklarını uzatana kadar yapmacık görünür. Vücudu uzun bir aradan sonra uyanıyormuş gibi bir kıkırdak patlaması ve inleme sesi duyulur.

"Kim bu?" Minnie ağlıyor, elleri saçlarını karıştırıyor.

Sarı ejderha mücadeleye atılıyor ama Ragnar onun önünü kesiyor, pençelerini uzatarak yere iniyor ve onu acımasızca geriye doğru tekmeliyor.

Sarı ejderha çığlık atıp sırtına çarparken Aurelia öfkeyle kükrüyor.

"Bu Selen!" Aurelia zihnimize doğru haykırıyor. *"Xander'ın kız kardeşi!"*

Ama çoktan koşmaya başlamış olan Savage'dır, sıçrayıp Ragnar'ın kuyruğuna bir gümbürtüyle inerken siyah bir kurşundan başka bir şey değildir, dişleri tam uçtaki sert etin derinliklerindedir. Ragnar telaşla dönüp kuyruğunu yere vuruyor ama Savage bir bez bebek gibi sarsılan Ragnar'ı bırakmıyor.

Ben seyrederken Regina ve kardeşlerimin birlikte dövüşmesini izlemekten bıktım. Aurelia öfkeyle dişlerini göstererek Ragnar'a saldırırken gücümün beni ona doğru fırlatmasına izin verdim.

Ama Ragnar daha yaşı, daha tecrübeli bir ejderha ve saldırının geldiğini bir mil öteden görüyor. Tam ön ayağıyla tekme atacakken, ona gücümle vuruyorum ve geriye doğru tökezlemesine neden oluyorum-

Selena'nın onun üzerine atlamasına izin veriyor, dişleri boynunun etini şiddetle parçalıyor. Gözümün kenarından kan fışkırıyor ve dönüp bakıyorum ki Ragnar'ın sırtüstü yatan bedenine tırmanan siyah kurdumuz, arka bacaklarının arasından alt tarafını parçalamış.

Savage uzun ve etli bir şey çıkarıp havaya fırlatır. İnsan formuna geçer, çıkıntıdan geriye kalanı yakalarken yüzü kanla kaplanır. "Buldum!" Onu bir ödöl gibi havaya kaldırarak tezahürat yapar.

Ragnar çimlerin üzerinde ölü yatıyor, Selena hâlâ boynunu parçalıyor, sanki başını kesmeye çalışıyormuş gibi odaklanmış.

Aurelia, Xander ve Leydi Drakos'u aramak için arkasını döner. Onları arazinin duvarına yakın bir yerde görüyoruz. Leydi Drakos, Flores'in çok daha iri bedeninin altında çılgınca çırpınırken, Xander dişleri ve pençeleriyle babasının üzerine atılıyor.

Flores tam zamanında dönerek Leydi Drakos'u kalkan olarak üzerine yuvarlarken Regina'm haykırıyor. Birçok telekinezi seti Xander'ı annesini ezmeden önce yana doğru iterek saldırır. Xander havada bir kavis çizerek yuvarlanırken gözleri açılır ve birleşik güçlerimiz tarafından kurtarıldığını fark eder. Dönerek tekrar ayaklarının üzerine iniyor.

Yer onun gücüyle titriyor.

Scythe ejderhaların arkasından beliriyor ve Aurelia'ya doğru koşuyor. Onu gücümle topluyorum ve güvenli bir yere doğru çekiyorum. Aurelia'nın sırtına uzun yıllar süren bir pratiğin verdiği aşinalıkla tırmanıyor.

Leydi Drakos yaralı, yaralı arka bacağından serbestçe kan akıyor ve şimdi birden fazla yaranın ilkinde katıldığını görebiliyoruz. Bir yandan acı içinde iniyor, bir yandan da dişlerini omzuna arkadan geçirmiş olan esiriyle savaşıyor.

Selena'nın nergis sarısı formu gürleyerek yanımızdan geçiyor ve Aurelia'nın karşı rüzgârda tökezlemesine neden oluyor. Selena ve Xander birlikte babalarının bacaklarından birini kanlı ağızlarına alıp onu yuvarlanmaya zorluyorlar.

Ama Flores karısını bırakmıyor, gözleri kocaman ve vahşi, omzunun daha da derinlerine gömüldüğü ağzından kan akıyor. Xander kükreyerek babasının yan tarafındaki eti yırtıyor ve siyah pullardan bir parçayı vücudundan koparıyor.

Aurelia bir adım öne çıkıyor.

"Hayır, Regina," diyor Scythe. "Bırak ailesi onu alsın."

Göğsünde hoşnutsuzlukla gurulduyor ama karada bir yük olacağını biliyor.

Flores boğuk, yüce bir ses çıkarır, ancak Leydi Drakos'u bırakmaz, bunun yerine sadece kalın boynunun gücüyle onu yere çarpar.

Böylece Selena, kanatlı tarikatlar arasında tabu sayılan bir şey yapar ve çenesini babasının sol kanadına geçirir.

Xander hemen sağa doğru hamle yaptı.

Kardeşler birlikte pençelerini toprağa saplıyor ve *çekiyorlar*. Flores Drakos sonunda karısını bırakıyor ve Savage'la benim kulaklarımızı tıkamamıza neden olan korkunç bir ses çıkarıyor. Xander ve kız kardeşi babalarının kanatlarını eklemlerinden çekerken tendonlar inliyor, kemikler çatırdıyor ve etler parçalanıyor.

Leydi Drakos, kanlar içinde ve parçalanmış bir halde ayağa fırlar. Açıkta kalan göğüs kafesine doğru hamle yapmadan önce kocasının parçalanışını görünce hırlıyor. Başını yana doğru eğiyor ve tam ne yaptığını anladığım anda kan bir yelpaze halinde fişkırıyor, Leydi Drakos ejderha kralın kalbini yana fırlatırken litrelerce kıpkırmızı sıvı atardamarlardan fişkırıyor.

Flores kendi kanıyla boğuşurken, ejderhasının kafası ona yardım etmeyen gökyüzüne doğru çığlık atıyor, sonra da gevşeyip yanlamasına yere düşerek ölüyor.

Bölüm 101

Xander

Annem zaferle kükrerken babamın kanadından geriye kalanları yere tükürüyorum. Ama işim bitmedi. Babamın sağ bacağını uyluğundan parçaladım, uzvu çenemde kavradım ve kopardım. Yukarı doğru. Babamın ilik kemiğinin kırılma sesinden daha tatmin edici bir ses duymamıştım.

Onu ölü bedeninden ayırıp çenemde tutuyorum ve Regina'mı arıyorum. Üç arkadaşımızla birlikte arkamda duruyor ve doğduğum ailenin avını izliyor. Gözlerim parlak mavi gözlerinden hiç ayrılmadan ona doğru ilerliyorum ve babamın arka bacağını onun güzel, mavi pençeli ayaklarının dibine bırakıyorum.

Ona zaten aşık olmasaydım, onu ejderha olarak gördüğümde yeniden aşık olurdum. Bir kraliçe kadar asil, yaşayan bir safir kadar parlak. Scythe başının üzerine çömelip kana susamış bir neşeyle hediye bakarken gözleri dökülmemiş duygularla parlıyor.

Ama Aurelia hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine bana doğru bir adım atıyor, kokusu burnuma doluyor ve alnını benimkine bastırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bu hediye kabul ediyorum, onun dev kalbinin benimkiyle aynı anda çarpmasını dinliyorum. Eski kardeşlerimi hissediyorum, güçleri beni çevreliyor, auraları titreşiyor, nefretle değil, başka bir şeyle.

Boğazım aniden kapanacakmış gibi hissediyorum. Nefretten başka bir şeyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim.

ve onlardan gelen şiddet.

Ayaklarına kapanmak istiyorum. Ağlamak istiyorum.

Aurelia'nın gözleri omzumun üzerinden kayıyor ve açılıyor. Çığlık atıyor ve ben tam zamanında dönüp annemi görüyorum, artık insan formuna geri dönmüş, yere yığılmış, gözleri kapalı, ağzı bir karış açık.

Ağzının tamamı Ragnar'ın kanıyla kaplanmış olan Selena sızlanarak annemize ulaşıyor, burnu çıplak göğsünün üzerinde geziniyor. Ben de ona katılıyorum ve iyileştirme gücümün annemin parçalanmış bedenine akmasına izin veriyorum. Gövdesinden ve bacaklarından deri parçaları kopmuş, hasarlı bedeni hayata tutunmak için savaşıyor.

Aurelia bize doğru geliyor, sağ arka bacağını kaldırdığı için yürüyüşü düzensiz, ama kendi şifasının iki akışımıza katılmasına izin verirken gücü sonsuz.

Annemin göz kapakları titreyerek açılıyor ve altın rengi tonları acıyla dolu olmasına rağmen kenarları kırışıyor, ağzının köşeleri açılıyor. Benim ve Selena'nın ıslak yüzlerine dokunmak için uzanıyor. "Çocuklarıma bir daha asla zarar veremeyecek."

Annenin yaraları kapanıyor ve yorgunluktan gözlerini kapatıyor. Kalbi güçlü atıyor ama bu savaşı atlatması haftalar alacak.

"Onu içeri götür," diye emrediyorum Selena'ya.

Selena annemizi nazik bir pençeyle kavırıyor ve onu ejderha tüneğine doğru uçuruyor. Arkamda Aurelia yorgunca iç geçiriyor ve insan formuna geri dönüyor. İlk şekil değiştirdiğim zamanı hatırlıyorum; ejderha olmak yorucu bir şey. Onunla ilgilenmek, ona ejderha olmanın, ateş püskürtmenin nasıl bir duygu olduğunu sormak istiyorum. *Öfkelenmek.* İnsan bedenime geri dönmek için işaretimi aldığım anda esinti üzerimde yumuşak bir etki yaratıyor, kırık kemiklerim aniden fark edildiğinde bir homurtuyu bastırıyorum.

Scythe Aurelia'ya gömleğini veriyor, Devi sürüsü terli ve kanlı bir şekilde bize doğru koşarken Aurelia'nın pijamaları çimlerin üzerinde yırtık pırtık duruyor.

"Raquel özgür," Savage pantolonunu indirdi. "Marduk hizmetçilerden birini bize nerede olduklarını göstermeye zorladı. İyi bir önlem için tüm zincirleri çözdük."

Ağır bir motorun uzaklardan gelen gürültüsü kulaklarıma ulaşıyor ve alarma geçiyorum. Bu iş henüz bitmedi. Dişlerimi sıkıyorum ve araziye giden yolu işaret ediyorum. "Biri geliyor," diyorum. "Kim olduğunu bilmiyorum ama bir konvoy."

Savage hâlâ kanlı olan yüzünü fırçalarken, "Siktir," diye mırıldanır. "Regina, seni buradan çıkarmalıyız."

Hepimiz ona bakarken Aurelia bembeyaz kesildi. "Şimdi fark ettim," dedi sessizce. "Francesca'nın nerede olduğunu bilmiyoruz."

Kahretsin, o haklı. Drakos Malikânesi'nin açık kapılarına doğru ilerliyorum. Ragnar ve Fabian Amca'nın arabaları ön merdivenlerin yanındaki garaj yoluna park edilmişti, dolayısıyla kapıların açık olmasının nedeni de buydu. Ancak çivili demir kapılara yaklaştığımda, kamyonların gürültüsü, markalarını hemen tanımamı sağlayacak kadar yüksek.

Silahlı muhafızların bulunduğu dört açık cip, kırmızı ipek bir tulum ve ona uygun bir başörtüsü giyen Koleksiyoncu tarafından yönetilmektedir.

Scythe ve Lyle bunu hemen fark eder ve Minnie Aurelia'yı kendi sürüsünün arkasına itmeye yardım eder. Koleksiyoncu'nun gözleri, çimlerin üzerinde parçalanmış halde yatan üç ejderhayı gördüğünde parlıyor. Gıcırdayarak durdu ve siyah dana derisi çizmeleriyle cipinden inerek bana bir parmak salladı. "Yaramaz küçük ejderha," diyor, gözleri çıplak bedenimi tarıyor. "Eyaletteki en güçlü üç ejderhayı siz mi öldürdünüz?"

Kaburgalarım kırıldı ve sol tarafımda bir pnömotoraks başlangıcı var, ancak gözlerimi tembelce konvoyun üzerinde gezdiriyorum ve bunu çok geç fark ediyorum-

Son cipte bir grup sırtlan var ve Lady Hyena'nın kendisi, elinde küçük siyah bir kazanla bana beyaz bir toz atıyor.

Tökezleyerek geri çekiliyorum ama omuzlarım görünmez bir duvara çarpıyor. Boncuk gibi siyah gözleri parlıyor ve mırıldanıyor: "Bu gece senin gecen değil Xander Drakos. Hem de hiç senin gecen değil."

Tozun kokusu bana çarpıyor. Beyaz güç. Kemik beyazı.

Savage, Scythe ve Lyle bana doğru koşarken, onları o tozda kokusunu aldığım şey hakkında uyaracak sesi bulmakta zorlanıyorum: bizi bağlamak için regina'mızın gücünü kullanacaklar, onun kemiğinden hasat edilmiş.

"Kaçın!" Kardeşlerime sesleniyorum.

Ama Leydi Sırtlan bize en hızlı ulaşan Savage'ın üzerine bir avuç toz atıyor. Savage enerji baloncuğuna sıkışmış bir halde olduğu yerde durur. Sırada Lyle ve Scythe var, görünmez kafeslerine ağır bir şekilde çarparak duruyorlar.

Koleksiyoncu elinde sigarasıyla etrafımızda bir daire çizerek yürürken tıslıyor. Leydi Sırtlan bizi ters yönde çevreliyor, giderken kemik tozunu serpiyor, iğrenç büyüyle aya ve yıldızlara sesleniyor.

"Kara ay, kızıl ay," diyor Sırtlan Leydi. "Kara deniz, Kızıl deniz,"

"Bu hayvanları bana bağlayın," diye tıslıyor Koleksiyoncu. "Yeni bir regina gelir, eski bir regina gider."

"Onları eken rüzgârla bağla." Leydi Sırtlan büyüü bitirirken şiddetli bir rüzgâr saçlarımı savuruyor, kulaklarıma fısıltılar doluyor. İğrenç bir çekim beni Koleksiyoncu'ya doğru çekiyor ve bu yeni yabancı dürtüye direnerek kaşlarımı çatıyorum. Ama tamamen kendi iradeleri dışında Savage, Lyle ve Scythe Koleksiyoncu'ya doğru dönüyorlar.

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda ben de onları taklit ediyorum. Güçlerin havada değiştiğini hissettiğimde mide bulantısına karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Xander için işe yaramayacağını düşünmüştüm." Koleksiyoncu bana kaşlarını çatı. "Scythe, bana bu gece burada neler olduğunu anlat ve hiçbir ayrıntıyı atlama."

Scythe'ın sesi alışılmadık derecede düz, çünkü Aurelia'nın bir ejderhaya dönüşmesi ve son olarak babamın ölümü de dahil olmak üzere olayların kısa bir özetini veriyor.

Büyük beyazın yumuşak itaati karşısında şok olmuş bir halde sessiz kalıyorum. Lyle ve Savage da sessiz ve hareketsiz kaldılar.

"Öyle mi?" diye nefes alan Koleksiyoncu, Scythe'a yaklaşıp onu yanağından öptü.

Hiç tepki vermiyor.

"Büyü ejderhayı bağlıyor," diye düşündü Leydi Sırtlan, acı çeken halimi işaret ederek. "Ama nedenini anlamıyorum."

"Ne harika! Bedavaya bir ejderha alıyorum!" diye tezahürat yapıyor Koleksiyoncu. Elini Savage'ın saçlarında gezdiriyor, sonra Lyle'a doğru ilerleyerek gömleğinin yakasını okşuyor.

Aurelia'nın gücü bana çarpıyor, protesto ediyor, dikkatimi istiyor. Ona dönme dürtüsüyle savaşıırken nefesim daralıyor. Etrafımda bir girdap gibi bir şey dönüyor. Ağır ve altın gibi hissettiren vahşi bir güç. Titremeye başlıyorum, kaslarım titriyor, bedenim . Kardeşlerime göz kırpmıyorum. Sonra tekrar göz kırpmıyorum.

"Vay canına," diyor Leydi Sırtlan o kömür karası gözleriyle bana bakarak. "Vahşi Anne ne kadar merhametli."

Bölüm 102

Aurelia

"**T**onunki şeytani bir büyü Aurelia, oraya gitmemelisin!" Marduk beni çağırıyor, Devi sürüsünün birleşik güçleri ve o beni tutuyor. Havayı lanetleyen iğrenç bir büyü yapmalarını izlerken Koleksiyoncu'ya ve arkadaşlarıma koştuktan kendimi alamıyorum. "Bir Boneweaver için bile onlardan çok fazla var."

"Bir ejderha için bile mi?" Tıslıyorum.

"Sırtlan büyülerinin nasıl çalıştığını sen de benim kadar iyi biliyorsun!" Minnie öfkeyle bana doğru fısıldıyor.

"Onu hâlâ öldürebilirim!" Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Koleksiyoncu bana dönüyor ve uzaktan bile onun kibirli sesini duyuyorum. "Görünüşe göre yeni bir sürüm var Aurelia," diye sesleniyor, gözleri zaferle parlıyor. "Ve onlara istediğimi yapmaları için komuta edebilirim."

Sabit, kaskatı duran arkadaşlarıma bakarken içim buz kesiyor.

"Bunu bir test edelim, olur mu?"

"*Vahşi!*" Kafasına doğru bağıyorum. "*Scythe! Lyle!*"

Ama bir duvarla karşılaşıyorum. Sanki artık onlarla bağlantım yokmuş gibi. Minnie'nin görünmez güçlerine karşı çığlık atıyorum.

"Savage, Scythe, Lyle ve Xander," diye mırıldandı Koleksiyoncu. "Beni kraliçeniz olarak kabul ediyorsanız önümde eğilin."

Dördü de sessizce Koleksiyoncu'nun önünde diz çöküp başlarını öne eğiyorlar. Bu manzara karşısında acı içinde çığlık atıyorum. Xander bile karanlık başını tam bir teslimiyetle eğdi. Hiç böyle bir büyü görmemiştim. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

"Uzun zamandır bunun üzerinde çalışıyordu," dedi Marduk. "Onlara daha da uzun süredir göz dikmiş durumda. Bu şeytani yaratıklar size zarar verme yöntemlerini özellikle seçtiler."

Koleksiyoncu başını arkaya eğdi ve güldü. Sonra bana gülümsüyor. Bir timsah sırtışı. "Şimdi, ilk regina komutunuz için, yeni dostlarım. Aurelia Boneweaver'ı öldürün."

Scythe, Savage, Lyle ve Xander arkalarını dönüp karanlık gözlerini bana diktiklerinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hep birlikte ilerlemeye başladılar.

Onları görmek, gözleri donuk ve kararlı, içimi ürpertiyor.

"Lia, gitmeliyiz," diye ısrar ediyor Minnie umutsuzca, kolumdan çekiştirerek. "*Lia*."

Lyle'in gücü etrafımı sarıyor ve ben öfkeli bir çığlıkla onu uzaklaştırıyorum. "Onları nasıl bırakabilirim?" En iyi arkadaşıma ağlıyorum.

Sırada Scythe'ın gücü var, kalbimin etrafını sarıyor, odacıkları dolduruyor.

"Artık seni tanımıyorlar," diye haykırıyor Marduk, şimdi de umutsuzca kolumu çekiştiriyor. "Yapmalısın!"

Yeti görüşümü engelliyor ve beni omuzlarımdan sarsıyor, hafif gözleri öfkeli. "Bir ejderhaya dönüş ve bizi buradan çıkar, Lia, yoksa hepimiz ölürüz."

Yüzüne çığlık atıyorum ve ben yer değiştirirken o sendeleyerek geri gidiyor. Acıyor. Tanrım, yeniden devleşirken bacağıma, kalbime, yer değiştiren her kıkırdak ve kemik parçasına saldıran korkunç bir acı. Üç kaplan güçlerini kullanarak kendilerini sırtımda havaya kaldırıyor.

"Git!" Minnie ağlıyor.

Görüşüm bulanıklaşırken ve acı verici bir güçle havaya fırlarken sesinin beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Dostlarımı, ruhumun parçalarını arkamda bırakarak.

Onlara son bir kez bakarken gözüm Xander'a takılıyor; şafağın ilk ışıklarını görmüş gibi bana bakıyor ve boynunda yeni bir şey beliriyor. Yıldızlar arasındaki boşluk kadar sonsuz siyah, açık tenine karşı keskin: içinden beş ışık huzmesi kıvrılan bir kafatası.

Bölüm 103

Ghoul

Casuslarımızın Drakos Malikanesi'nin çevresine yerleştirdiği kamera görüntülerine arkamı dönüp eldivenli elimle çenemi okşuyorum.

"Yani ejderhalar planladığımız gibi kendilerini yok ettiler," diyor Mace Naga, sesinde saf zaferden başka bir şey yok.

"Emredersiniz Majesteleri." Ayaklarımın üzerinde zıplıyorum, bu gece olanları görünce içime adrenalin pompalanıyor. "Onları karşı karşıya getirdiniz ve hiçbir fikirleri yoktu."

Mace yeni evinin penceresinden dışarı bakarken bana gülümsüyor, gururlu bir kralın resmi. İyi yapılmış bir iş. "Artık istediğimizi yapabileceğimiz bir muhalifimiz yok."

Arkasını döndü ve beni selamladı. "Planlarımızın son aşamasını başlatın. Dünyaya neyden yapıldığımızı göstermenin zamanı geldi."

. "Memnuniyetle, kralım."

İşkence [GörenSerinin son kitabını](#)

[buradan sipariş edebilirsiniz](#)

Canavarlarının Sonu

About the Author

Ektaa P. Bali Fiji'de doğdu ve hayatının büyük bir bölümünü Avustralya'nın Melbourne kentinde geçirdi.

Gerçek tutkusunun peşinden gitmeden önce, orta sınıf bir fantezi serisinin başlangıcı olan ilk romanını 2020'de yayınladı: Genç ve Yeni Yetişkin Fantezisi.

Her Vicious Beasts, yazarın Chrysalis evreninde geçen dördüncü serisi ve *Her Tortured Beasts* de serinin dördüncü kitabı.

Şu anda Brisbane, Avustralya'da yaşamaktadır.

Also by E.P. Bali

Yeni Yetişkin Fantastik Romantik

Lotus ve Şimşek Destanının Şarkısı:

#1. *Savaşçı Ebe* 2.
Savaşçı Rahibe 3.
Savaşçı Kraliçe

#1. *Okçu Prenses* 2.
Okçu Cadı 3. *Okçu*
Kraliçe

Her Vicious Beasts

#0.5 *Başlangıç* #1 *Her*
Feral Beasts #2 *Her*
Rabid Beasts #3 *Her*
Psycho Beasts

#4 *İşkence Gören*
Canavarları #5 *Korkunç*
Canavarları

Üst YA Karanlık Fantezi

Gezginler:

#1. *Krizalit Anahtarı* 2.
Gücün Cazibesi
#3 *Karanlığın Kanatları*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

